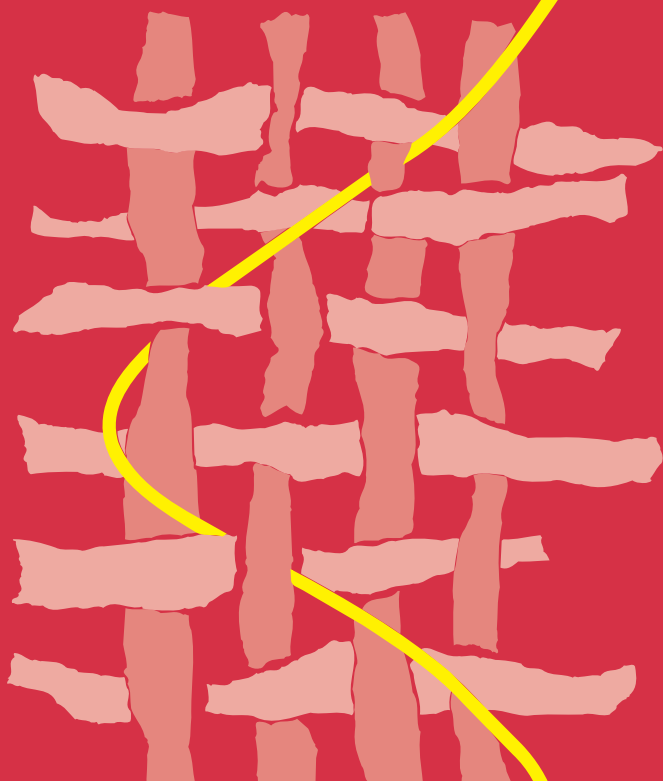

Den Europæiske Ombudsmand

ÅRSBERETNING

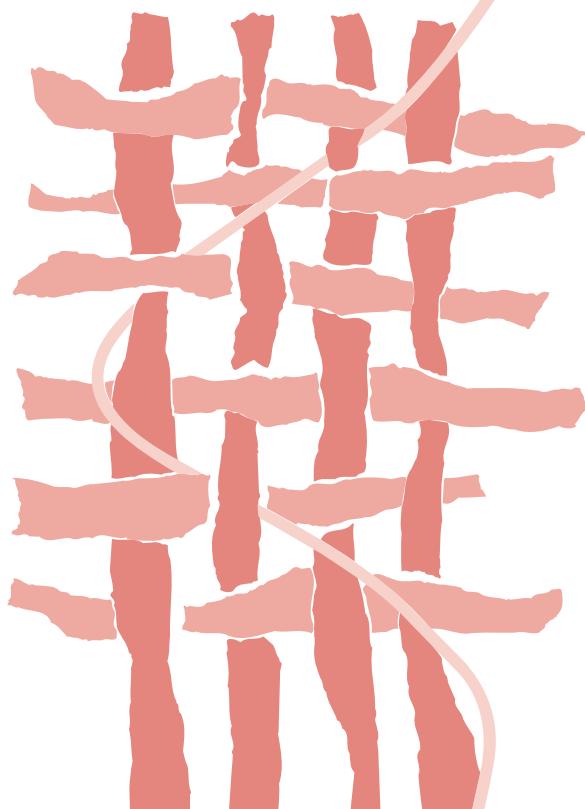
1997

Den Europæiske Ombudsmand

ÅRSBERETNING

1997

Strasbourg, den 20. april 1998

Hr. José María Gil-Robles Gil-Delgado

Formand for Europa-Parlamentet

Rue Wiertz

B - 1047 Bruxelles

I overensstemmelse med artikel 138 E, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og artikel 3, stk. 8, i Europa-Parlamentets afgørelse vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans erhverv forelægger jeg hermed min beretning for 1997.

Jacob Söderman

Europæisk ombudsmand

1 FORORD AF DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND 11

2 KLAGER TIL OMBUDSMANDEN 15

2.1	RETSGRUNDLAGET FOR OMBUDSMANDENS ARBEJDE	16
2.2	HVORDAN KLAGER BEHANDLES	17
2.2.1	Den europæiske ombudsmands mandat	17
2.2.2	Klagens antagelse til realitetsbehandling	27
2.2.3	Grundlag for undersøgelser	29
2.3	ANALYSE AF KLAGERNE	30
2.4	RÅD TIL KLAGEREN OM AT HENVENDE SIG TIL EN ANDEN MYNDIGHED	31
2.5	AFGØRELSE EFTER EN UNDERSØGELSE FORETAGET AF OMBUDSMANDEN	32

3 AFGØRELSE EFTER EN UNDERSØGELSE 35

3.1	SAGER, HVOR DER IKKE ER KONSTATETERET FEJL ELLER FORSØMMELSER	35
3.1.1.	Europa-Parlamentet	
	Afgørelse om ventepenge, jf. artikel 41 i vedtægten.	35
	Behandling af en klage	37
3.1.2.	Europa-Parlamentet, Europa-Kommissionen, Revisionsretten,	
	Det Økonomiske og Sociale Udvalg	40
	Popularklage: Aldersgrænser ved udvælgelsesprøver	40
3.1.3	Rådet for Den Europæiske Union	43
	Ansættelse: Udelukkelse fra en udvælgelsesprøve	43
3.1.4	Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Kommissionen	45
	Forskelsbehandling i forbindelse med almindelige udvælgelsesprøver	45
	Ansættelse: Vurdering af faglig erfaring og manglende svar	47
3.1.5	Europa-Kommissionen	52
	Udvælgelse af praktikanter: adgang til den "blå bog"	52
	Afvisning af et EUR 1-certifikat fra Elfenbenskysten.	53
	Ansættelse: Mundtlig udvælgelsesprøve	58

Fri bevægelighed: Behandling af klager til kommissionen	59
Ansættelse af midlertidigt personale	67
Ophævelse af en kontrakt	70
Fortolkning af en kommissionsforordning	72
Retten til fri bevægelighed for personer på efterløn	76
Ansættelse: Kvalifikationskrav for deltagelse i en udvælgelsesprøve	79
Udbudsprocedure	82
Opsigelse af en Phare-underleverancekontrakt: Kommissionens ansvar.	85
Nægtelse af aktindsigt	89
Forsinket udbetaling af støtte	91
Kommissionens repræsentations behandling af en anmodning om information	96
Kontrakt om faglig bistand i Algeriet	99
Manglende anerkendelse af eksamensbevis fra et tredjeland.	101
Anerkendelse af eksamensbevis: behandling af en klage til Kommissionen	106
Finansiering af et projekt under programmet MED-URBS	109
En kommissionsrepræsentations behandling af en borger	111
Ansættelse af midlertidigt personale	112
Radionavigationssystemer for Europa - manglende gennemførelse	114
Landbrug - licitation over levering af rugmel.	115
Rekurs af afgørelse om ikke at forlænge et interuniversitært samarbejdsprogra	117
Personalespørgsmål - betaling af berettiget ekstra løn	118
Udvikling - ansøgning om støtte fra budgetposten til tropeskove.	121
Ubesvaret klage	122
Personale - godtgørelser fra administrationens side	124
Ansættelsesforhold - rettigheder for en person på reserveliste	125
Manglende forfremmelse af en tjenestemand ved Kommissionen.	128
Personale: Ytringsfrihed	131
Bilimport til andre medlemsstater - behandling af klager til Kommissionen	135
Ansættelse: udelukkelse fra en almindelig udvælgelsesprøve.	137
Behandling af en klage til Kommissionen	139
Momsfritagelse for tjenesteydelser leveret til kommissionens medkontrahent	141
Ansættelse: Udløb af reservelistes gyldighedsperiode	143
Beskatning af ekspertvederlag	144
Udvælgelse af kontrahenter ved udbud	147
Klage vedrørende ansættelsessag	148
Afvisning af ansøgning vedrørende Copernicus-programmet	152
Kommissionens undersøgelse vedrørende den årlige afgift på italienske pas	152
Afslag i forbindelse med udbudsprocedure	155
Proceduren i forbindelse med et udbud i Pakistan	158
Indplacering af tjenestemand	160
Adgang til udvælgelsesprøve nægtet	163

Ansættelse: kriterier for udvælgelse af ansøgere ved en udvælgelsesprøve . . .	166
3.2 SAGER, HVOR KLAGEN BLEV TRUKKET TILBAGE	169
3.2.1 Europa-Kommissionen	169
Forsinket besvarelse af klager	169
Ansættelse: Ukorrekte oplysninger	170
Anti-dumping-afgifter	170
Forskning: Manglende information	171
3.3 SAGER AFSLUTTET AF ANDRE ÅRSAGER	171
3.3.1 Europa-Parlamentet	171
Afskedigelse fra stilling i Europa-Parlamentet	171
3.3.2 Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen	172
Europa-Kommissionens og Europa-Parlamentets tilbageholdelse af fællesskabsskat på vederlag til freelance-tolke	172
3.3.3 Europa-Kommissionen	173
De spanske myndigheders manglende anerkendelse af universitetsuddannelser inden for folkesundhed	173
Forskelsbehandling ved prøve	174
Personale: en lokalt ansats pensionsrettigheder	175
3.3.4 Revisionsretten	175
Overskridelse af tidsfrist for behandling	175
3.4 SAGER LØST AF INSTITUTIONEN	176
3.4.1 Europa-Parlamentet	176
Ansættelse: Sprogdiskriminering	176
Udelukkelse fra et udbud	176
Beløb udbetalt til praktikanter	177
Anerkendelse af modtagelsen af et andragende til Europa-Parlamentet	178
3.4.2 Rådet for Den Europæiske Union	180
Opbevaring af dagsordensforslag fra Rådet (retlige og indre anliggender)	180
3.4.3 Europa-Kommissionen	182
Manglende besvarelse af korrespondance	182
Manglende besvarelse af skrivelser	184
Behandling af en klage om hindringer for udbetaling af socialsikringsydelse	185
Aktindsigt i dokumenter vedrørende traktatbrudsprocedure	187
Manglende besvarelse af skrivelser	188
Fri bevægelighed for personer: behandling af klage til Kommissionen	189
Anmodning om oplysninger	190
Manglende besvarelse af skrivelse	191
3.4.4 Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA)	191
Registrering af veterinærmedicinske produkter på EMA's liste	191

3.5 MINDELIGE LØSNINGER OPNÅET AF OMBUDSMANDEN ... 192

3.5.1 Europa-Kommissionen

Ansættelse: Offentliggørelse af udvalgte ansøgers navne og resultater i forbindelse med en udvælgelsesprøve.	192
Forsinket honorarudbetaling og afregning af rejseudgifter.	198
Forsinket betaling af oversættelsesarbejde.	200

3.6 SAGER AFSLUTTET MED EN KRITISK BEMÆRKNING 202

3.6.1 Europa-Kommissionen 202

Manglende kontrol forud for udvælgelsen af en BC-korrespondent.	202
Kommissionens foranstaltninger til fordel for portugisiske toldklarere og speditører efter det indre markeds ikrafttræden.	208
Ansættelse: Urimelige og alt for vidtgående forholdsregler over for en ansøger	212
Mangelfuld orientering til eksternt personale om deres situation.	215
Ansvar for fællesskabsfinansierede projekter: "LIFE"-programmet.	220
Forsinket betaling af honorarer og udgifter og besvarelse af henvendelser. ...	223
Påstået overtrædelse af direktiv: behandling af klage til Kommissionen.	226
Kommissionens ansvar for "fordelingsorganisationer".	228
Ansættelse: vurderingskriterier og afsløring af navnene på opgaverettere ...	234
Ansættelse: procedurer anvendt ved almindelig udvælgelsesprøve.	238
Ansættelse: oplysninger til ansøgeren.	242
Afslag vedrørende aktindsigt.	244
Ansættelse: klage over en udvælgelseskomités afgørelse.	246
Anerkendelse af eksamensbevis: utilfredsstillende sagsbehandling.	248
Udvælgelse af en konsulent til gennemførelse af et TACIS-projekt.	251
Personale: Forkert klassificering af en ekspert.	255
Lægetjenestens manglende overholdelse af tavshedspligten.	258
Manglende åbenhed ved afviklingen af en udvælgelsesprøve.	261
Kritik af afviklingen af en udvælgelsesprøve.	265
Godtgørelse af lægeudgifter.	270

3.7 UNDERSØGELSER PÅ EGET INITIATIV 272

Gennemførelse af udvælgelsesprøve.	272
Kommissionens administrative procedurer ved behandling af klager over medlemsstaters overtrædelse af fællesskabsretten.	273

4 FORBINDELSERNE MED EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET OG KOMMISSIONEN 279

4.1 EUROPA-PARLAMENTET OG UDVALGET FOR ANDRAGENDER 279

4.2 EUROPA-KOMMISSIONEN 281

4.3 RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION 282

5 FORBINDELSERNE MED DE NATIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER 285**5.1 KONTAKTNETTET 285****5.2 SAMARBEJDE OM BEHANDLING AF KLAGER 286****5.3 SAMARBEJDE MED DE REGIONALE OMBUDSMÆND OG
TILSVARENDE ORGANER 287****5.4 MØDER MED DE NATIONALE OMBUDSMÆND I EUROPA 288****6 PRESSE- OG INFORMATION SARBEJDE 291****6.1 ÅRETS GANG HOS OMBUDSMANDEN 292****6.2 KONFERENCER OG MØDER 294****6.3 ANDRE BEGIVENHEDER 305****6.4 PUBLIKATIONER 310****6.5 FORBINDELSERNE MED MEDIERNE 311****BILAG 315****A. STATISTIKKER 315****B. OMBUDSMANDENS BUDGET 320****C. OMBUDSMANDENS PERSONALE 322**

1 FORORD AF DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

Årsberetningen for 1997 er den tredje årsberetning fra ombudsmanden, men kun den anden, som omfatter den europæiske ombudsmands virksomhed gennem et helt år. Ombudsmandsinstitutionen befinder sig fortsat på et relativt tidligt udviklingsstadium. Ikke desto mindre lykkedes det i 1997 at indlede flere undersøgelser på eget initiativ, afslutte behandlingen af en del sager med en begrundet afgørelse og opnå positive resultater for klagerne. Tre forslag til mindelig løsning er blevet fremsat med succes, og den første særlige rapport blev forelagt Europa-Parlamentet.

1997 var også året, hvor det blev muligt at indvie hovedkontoret i Strasbourg med en mindre festligholdelse og åbne en afdeling i Bruxelles. Gennemførelsesbestemmelserne til statuten blev vedtaget af ombudsmanden i medfør af artikel 14 i ombudsmandens statut, og der blev oprettet et kontaktnet til de nationale ombudsmandskontorer og tilsvarende organer i medlemsstaterne.

INFORMATION AF BORGERNE OM RETTEN TIL AT KLAGE

Siden jeg begyndte mit arbejde som europæisk ombudsmand den 1. september 1995, har en betydelig del af min tid været helliget information af Europas borgere om deres ret til at klage til ombudsmanden, og formidling af oplysninger om, hvornår og hvordan man klager. For at udvide borgerenes kendskab hertil har jeg løbende haft kontakt og samarbejde med de nationale ombudsmandsinstitutioner og tilsvarende organer, Europa-Parlamentets informationskontorer og Europa-Kommissionens repræsentationer i medlemsstaterne. Alle disse organer råder over vores oplysningsmateriale, herunder den frivillige standardformular for indgivelse af klager. Disse organer har til stadighed udvist stor samarbejdsvilje.

I ønsket om hurtig og effektiv information af borgerne har vi ligeledes åbnet en website på Internettet, som er forbundet med Europa-Parlamentets, og som indeholder generelle oplysninger om klageretten og vores aktiviteter. Vi har desuden offentliggjort oplysninger i den europæiske presse om afgørelser eller initiativer af almen interesse og redegjort for ombudsmandens arbejde i flere fagblade.

Jeg har endvidere aflagt besøg i medlemsstaterne for at forbedre kendskabet til ombudsmandens arbejde. Kun Portugal har jeg endnu ikke besøgt. Mit besøg i Portugal skal finde sted i april 1998 og er arrangeret i

samarbejde med Europa-Parlamentets informationskontor i Lissabon og det nationale portugisiske ombudsmandskontor.

De statistiske opgørelser over antallet af klager i forhold til de enkelte medlemsstaters befolkning giver et generelt indtryk af oplysningskampagnernes modtagelse (jf. bilag A). Disse viser visse signifikante udsving. Ud over Belgien, Luxembourg og Finland, for hvilke der gælder særlige forhold, kan det, for så vidt angår de mindre lande, konstateres et udbredt kendskab til klagemulighederne i Irland, hvorimod der er modtaget færre klager fra Østrig og Sverige. For så vidt angår de større lande, har informationskampagnen virket tilfredsstillende i Spanien og Frankrig og mindre tilfredsstillende i Tyskland og Italien.

I alt modtog den europæiske ombudsmand 1181 nye klager i 1997. Dette udgør en stigning på 40% i forhold til de 842 nye klager i 1996. Antallet af klager, der kunne antages til realitetsbehandling, er ligeledes steget, omend i et klart mindre forhold.

Der ligger stadig et stort oplysningsarbejde forude. Jeg antager, at Europa-Parlamentet og Udvalget for Andragender har tilsvarende problemer angående kendskabet til retten til at indgive andragender. Forskellen er blot, at jeg som følge af mit ret begrænsede mandat - som er forbeholdt handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer - må foretrække en fokusering på målgrupper, som især kan have grund til at klage over den europæiske forvaltning, frem for mere generelle kampagner. I 1998 vil ombudsmandens informationskampagner tage sigte på borgere og organer, som er i kontakt med De Europæiske Fællesskabers forvaltning. Der vil i højere grad blive satset på Internettets muligheder for direkte kommunikation med borgerne og for formidling af oplysninger om retten til at klage til ombudsmanden, til de europæiske informationskontorer og organisationer. Øjensynlig bør der også i højere grad fokuseres på det regionale plan i medlemsstater med en mere decentraliseret struktur. Dette oplysende arbejde kunne ligeledes omfatte information om borgernes ret til at indgive andragender til Europa-Parlamentet.

INITIATIVER VEDRØRENDE GENNEMSIGTIGHED

Traktatens artikel 138 E bemyndiger ombudsmanden til at foretage undersøgelser på eget initiativ såvel som i forbindelse med klager. Jeg har inden for grænserne af mit mandat anvendt denne initiativbeføjelse til at skabe

større åbenhed inden for Unionen ved i tre undersøgelser at klarlægge områder, hvor flere klager viste en generel utilfredshed fra borgernes side.

Undersøgelsen på eget initiativ af Europa-Kommissionens procedure for behandling af klager fra borgerne over medlemsstaternes manglende overholdelse af fællesskabsretten blev indledt og afsluttet i 1997 og forelægges i denne beretning (jf. del 3 nedenfor). Parlamentet udtrykte tilfredshed med denne undersøgelse i sin beslutning om Kommissionens 14. årsberetning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten (ordfører: Astrid THORS).

En anden undersøgelse på eget initiativ, som ligeledes har til formål at fremme større gennemsigtighed, vedrører de procedurer, Fællesskabets institutioner anvender ved ansættelse af personale. Denne undersøgelse påbegyndtes i november 1997 og er fortsat under udarbejdelse.

Endelig påbegyndte jeg i 1996 en undersøgelse på eget initiativ om aktindsigt. Den 20. december 1996 forelagde jeg 14 fællesskabsinstitutioner og -organer udkast til henstillinger om vedtagelse af let tilgængelige bestemmelser om aktindsigt. Årsberetningen for 1996 indeholder en fuldstændig redegørelse for disse udkast til henstillinger og begrundelserne herfor.

Institutionernes og organernes svar på udkastene til henstillinger omhandles i en særlig rapport fra ombudsmanden til Europa-Parlamentet, som jeg forelagde Parlamentets formand, Gil-Robles, den 15. december 1997. Eftersom det var den første særlige rapport, der blev forelagt i henhold til den europæiske ombudsmands statut, foreslog jeg, at den blev behandlet efter samme procedure som årsberetningen.

For at sikre en konsekvent og effektiv opfølgning af ombudsmandens arbejde ville det være af allerstørste betydning, at det udvalg i Europa-Parlamentet, som er ansvarlig for forbindelserne med ombudsmanden, også behandler alle rapporter og beretninger, ombudsmanden forelægger Parlamentet i overensstemmelse med ombudsmandens statut. Hvis en given rapport kræver særlig ekspertise, bør denne selvsagt kunne indhentes, f.eks. i form af en udtalelse fra et andet udvalg. For at undgå misforståelser kunne Parlamentet hensigtsmæssigt overveje at indføre nærmere bestemmelser i sin forretningsorden om behandlingen af ombudsmandens årsberetninger og særlige rapporter.

ARBEJDSRESULTATER

Hidtil har ombudsmandens arbejde hvert år haft stadig mere positive resultater for borgerne. I 1997 er antallet af sager, institutionerne har løst, ste-

get, og de første mindelige løsninger er nået. Dog byder det kommende år stadig på udfordringer på dette område, før resultaterne kan anses for tilfredsstillende. Afdelingen i Bruxelles vil lette løsningen af tidskrævende opgaver i forbindelse med gennemgang af dokumenter og forhandlinger om mindelige løsninger. Vedtagelsen og offentliggørelsen af en kodeks for god forvaltningsskik ville uden tvivl højne institutionernes forvaltningspraksis og bedre forbindelserne til Europas borgere.

Selvom ombudsmandskontoret var i stand til hurtigt at afgøre, om nye klager opfyldte kravene for behandling, og om nødvendigt henvise klagerne til andre kompetente organer, og selvom det ligeledes afsluttede realitetsbehandlingen af betydeligt flere sager og indledte flere undersøgelser på eget initiativ, er der ikke desto mindre opstået en mindre forsinkelse i klagebehandlingen.

Målet må være at gennemføre den nødvendige undersøgelse af en klage og informere borgeren om resultatet inden for et år, medmindre særlige omstændigheder nødvendiggør en længere undersøgelsestid. Ved udgangen af 1997 var dette mål ikke nået i ca. 30 sager, hovedsagelig fordi den indledende fase involverede mere administrativt arbejde end forventet, men også fordi der er et reelt behov for mere personale. Endvidere vil der opstå behov for mere personale med Amsterdam-traktatens udvidelse af den europæiske ombudsmands ansvarsområde. Det er mit håb, at dette problem vil finde en tilfredsstillende løsning under behandlingen af budgettet for 1999 og 2000.

I beslutningen om ombudsmandens årsberetning for 1996 påpegede Parlamentet behovet for en nærmere definition af begrebet "fejl og forsømmelse". Jeg forpligtede mig til at forelægge en sådan, og en definition, som tager hensyn til erfaringerne fra de nationale ombudsmandsinstitutioner og tilsvarende institutioner i medlemsstaterne, er indføjet i del 2 i denne årsberetning.

Den samarbejdsvilje og positive atmosfære, jeg henviste til i de foregående årsberetninger, prægede ligeledes 1997, og jeg håber, at Europas borgere vil nyde godt af en mere åben og menneskelig europæisk forvaltning.

Jacob Söderman

2 KLAGER TIL OMBUDSMANDEN

Den europæiske ombudsmands vigtigste opgave er at behandle fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. Mulige tilfælde af fejl og forsømmelser kommer navnlig til ombudsmandens kundskab gennem klager fra unionsborgere. Ombudsmanden har også mulighed for på eget initiativ at gennemføre undersøgelser.

Enhver unionsborger og enhver statsborger fra et tredjeland med ophold i en medlemsstat kan indgive klage til ombudsmanden. Virksomheder, foreninger eller andre organer med hjemsted i Unionen kan også klage. Klager kan indgives til ombudsmanden enten direkte eller gennem et medlem af Europa-Parlamentet.

Klager til ombudsmanden behandles offentligt, medmindre klageren anmoder om fortrolighed. Det er vigtigt, at ombudsmanden udøver sin virksomhed på en så åben og gennemskelig måde som muligt, både for at unionsborgerne kan følge og forstå hans arbejde og for at foregå andre med et godt eksempel.

I 1997 behandlede ombudsmanden 1 412 sager. 1 181 af disse var nye klager, der blev indgivet i 1997. 1 067 af disse blev indgivet direkte af enkeltpersoner, 57 hidrørte fra foreninger og 38 fra virksomheder. 17 klager blev indgivet gennem medlemmer af Europa-Parlamentet. 227 sager blev overført fra 1996. Ombudsmanden iværksatte også 4 undersøgelser på eget initiativ.

Som nævnt i ombudsmandens årsberetning for 1995 er der indgået en aftale mellem Udvalget for Andragender og ombudsmanden om overførsel af klager og andragender i relevante tilfælde. I 1997 blev to andragender overført til ombudsmanden med andragerens samtykke for at blive behandlet som klager. Tretten klager blev med klagerens samtykke overført til Europa-Parlamentet for at blive behandlet som andragender. Desuden rådede ombudsmanden i 86 tilfælde en klager til at indgive et andragende til Europa-Parlamentet (se bilag A, Statistik).

2.1 RETSGRUNDLAGET FOR OMBUDSMANDENS ARBEJDE

Ombudsmandens arbejde udføres i overensstemmelse med artikel 138 E i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og ombudsmandens statut ¹. I medfør af statuttens artikel 14 skal ombudsmanden fastlægge gennemførelsesbestemmelser. I betragtning af den begrænsede erfaring, der var til rådighed i 1996 med hensyn til den europæiske ombudsmandsinstitutions virke, blev der fastlagt gennemførelsesbestemmelser på et vejledende og foreløbigt grundlag den 4. september 1996. Ombudsmanden underrettede Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender og Udvalg for Forretningsordenen om, at han havde fastlagt gennemførelsesbestemmelser på et vejledende og foreløbigt grundlag, og at formelle og definitive gennemførelsesbestemmelser ville blive fastlagt i løbet af 1997.

Den 16. oktober 1997 fastlagde ombudsmanden formelle og definitive gennemførelsesbestemmelser, som trådte i kraft den 1. januar 1998. Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender og Udvalg for Forretningsordenen blev underrettet om, at de endelige bestemmelser var blevet fastlagt. Gennemførelsesbestemmelserne er blevet offentliggjort på alle officielle sprog på ombudsmandens Website (<http://www.euro-ombudsman-eu.int>). Desuden kan bestemmelserne rekvireres fra ombudsmandsinstitutionen. I *De Europæiske Fællesskabers Tidende* blev der offentliggjort en meddelelse, som gav nærmere oplysninger om fastlæggelsen og offentliggørelsen af gennemførelsesbestemmelserne.

Gennemførelsesbestemmelserne omhandler ombudsmandsinstitutionens interne virksomhed. Der er imidlertid tale om et dokument, som også skal være forståeligt og brugbart ud fra borgernes synsvinkel, og derfor omfatter bestemmelserne også materiale vedrørende andre institutioner og organer, som allerede er indeholdt i ombudsmandens statut.

Artikel 13 i gennemførelsesbestemmelserne reviderer og konsoliderer reglerne om aktindsigt i dokumenter i ombudsmandens besiddelse. Tidligere fandtes reglerne om aktindsigt i klage-relaterede dokumenter i de foreløbige og vejledende gennemførelsesbestemmelser, mens reglerne om aktindsigt i andre dokumenter fandtes i en særskilt afgørelse fra ombudsmanden af 24. marts 1997.

¹ Europa-Parlamentets afgørelse 94/262 af 9. marts 1994 vedrørende ombudsmandens statut og de almindelige betingelser for udøvelsen af hans hverv. EFT L 113 af 4.5.1994, s. 15.

I 1997 stillede Parlamentets Udvalg for Forretningsordenen ændringsforslag til artikel 161 (ordfører: Brian Crowley). Ombudsmanden deltog i et udvalgsmøde den 24. september, hvor man drøftede de stillede ændringsforslag. Betænkningen fra Udvalget for Forretningsordenen om ændring af forretningsordenens artikel 161 blev enstemmigt vedtaget af udvalget på mødet den 4. november 1994, men blev ikke forelagt Parlamentets plenarforsamling i 1997.

Europa-Parlamentets forretningsorden indeholder ikke særlige bestemmelser om, hvordan Parlamentet behandler årsberetningen og særlige rapporter fra den europæiske ombudsmand. Hvis der konstateres et behov for sådanne bestemmelser, er ombudsmanden villig til at fremsætte et forslag herom, jf. forretningsordenens artikel 161.

2.2 HVORDAN KLAGER BEHANDLES

Alle klager, der indgives til ombudsmanden, registreres, og modtagelsen bekræftes. I den skrivelse, hvori modtagelsen af klagen bekræftes, underrettes klageren om fremgangsmåden ved behandlingen af hans eller hendes klage, og der er også angivet navn og telefonnummer på den juridiske sagsbehandler, som behandler klagen. Det næste skridt er at undersøge, om klagen henhører under ombudsmandens mandat.

2.2.1 DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS MANDAT

Ombudsmandens mandat som fastsat i EF-traktatens artikel 138 E bemyndiger ham til at modtage klager fra enhver unionsborger eller enhver fysisk eller juridisk person med bopæl eller hjemsted i en medlemsstat over tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer, med undtagelse af Domstolen og Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner. En klage falder derfor uden for den europæiske ombudsmands sagsområde, hvis

- 1 klageren ikke er en person, som er berettiget til at indgive en klage;
- 2 klagen ikke er rettet mod en af Fællesskabets institutioner eller et af Fællesskabets organer;
- 3 klagen er rettet mod Domstolen eller Retten i Første Instans under udøvelsen af deres domstolsfunktioner; eller
- 4 klagen ikke vedrører et muligt tilfælde af fejl eller forsømmelser.

Hvem er berettiget til at klage?

En tyrkisk statsborger med bopæl i USA klagede til ombudsmanden over Europa-Kommissionens behandling af Tyrkiets ansøgning om medlemskab af Den Europæiske Union.

Eftersom klagen kom fra en person, som hverken var unionsborger eller havde bopæl i en medlemsstat i Unionen, henhørte den ikke under ombudsmandens mandat.

Ombudsmanden foreslog klageren at rette direkte henvendelse til det ansvarlige medlem af Kommissionen og oplyste, hvilken adresse en sådan henvendelse skulle stiles til.

(1017/97/OV)

En marokkansk statsborger henvendte sig til ombudsmanden fra en adresse i Marokko for at klage over, at han var blevet udvist af Frankrig uden inddragelse af en retsinstant, efter at præfekten i Paris havde indtaget hans opholdstilladelse.

Eftersom klagen kom fra en person, som hverken var unionsborger eller havde bopæl i en medlemsstat i Unionen, henhørte den ikke under ombudsmandens mandat. Ombudsmanden gav klageren en generel redegørelse for, hvilke betingelser der skulle være opfyldt for at få en sag behandlet hos Den Europæiske Menneskerettighedskommission.

NB: Selv hvis klageren stadig havde været fysisk til stede i Frankrig, ville klagen alligevel ikke henhøre under ombudsmandens mandat, fordi klagen ikke var rettet mod en af Fællesskabets institutioner eller et af Fællesskabets organer.

(978/97/XD)

Eksempler på klager, der ikke er rettet mod en af Fællesskabets institutioner eller et af Fællesskabets organer

En britisk statsborger ansøgte om støtte fra et erhvervsfremme- og innovationscenter til et nyt virksomhedsprojekt. Han klagede til ombudsmanden over, at hans ansøgning ikke var blevet imødekommet på grund af centrets sagsbehandling.

Det erhvervsfremme- og innovationscenter, som klagen var rettet mod, indgik i det europæiske erhvervsnet "European Business and Innovation Network", der består af forskellige erhvervsfremmecentre i Fællesskabet. Fællesskabet støtter oprettelse og udvikling af disse centre både i økonomisk og teknisk henseende. Centrene er imidlertid baseret på offentlige og private partnerskaber mellem lokale myndigheder, handelskamre, faglige sammenslutninger, fagforeninger, finansielle institutioner, universiteter, forskningscentre, virksomheder og lignende lokale interesser. Kommissionen er ikke repræsenteret i centrenes styrende organer.

Ombudsmanden meddelte derfor klageren, at erhvervsfremmecentrene i det europæiske erhvervsnet "European Business and Innovation Network" ikke hører til blandt Fællesskabets institutioner og organer.

(Klage 947/97/HMA)

En tidligere ansat ved Det Europæiske Laboratorium for Molekylærbiologi klagede til ombudsmanden over forholdene på laboratoriet. Klageren gjorde gældende, at hun var blevet behandlet dårligt og udsat for chikane, og at hun havde pådraget sig skader, fordi der manglede sikkerhedsforanstaltninger på arbejdspladsen.

Laboratoriet blev oprettet inden for rammerne af Den Europæiske Konference for Molekylærbiologi, der i øjeblikket har seksten medlemsstater. Aftalen om oprettelse af laboratoriet blev oprindeligt undertegnet i 1973 af ti stater: Østrig, Danmark, Frankrig, Forbundsrepublikken Tyskland, Israel, Italien, Nederlandene, Sverige, Schweiz og Det Forenede Kongerige. Laboratoriet er således ikke oprettet i henhold til fællesskabstraktaterne og heller ikke i henhold til en akt vedtaget af fællesskabsinstitutionerne, ligesom laboratoriet ikke finansieres af Fællesskabet.

Ombudsmanden meddelte derfor klageren, at laboratoriet ikke hører til blandt Fællesskabets institutioner og organer.

(Klage 374/15.01.96/MV/UK/PD)

En tjenestemand fra Europa-Kommissionen indgav en klage til ombudsmanden over Europaskolen i Woluwe i Bruxelles.

Klagen vedrørte afgørelser, der var truffet af skolens klasseråd og disciplinerråd vedrørende hans søn. Klageren gjorde gældende, at hverken eleven eller forældrene fik mulighed for at forsvare deres interesser. Han kritiserede desuden Europaskolens appelsystem og påpegede, at det var uretfærdigt, at klasserådet kunne behandle klager over sine egne afgørelser.

Ombudsmanden fastslog, at klagen ikke henhørte under hans mandat, fordi den ikke var rettet mod en af Fællesskabets institutioner eller et af Fællesskabets organer. Kommissionen er repræsenteret i skolernes bestyrelser og dækker en stor del af budgettet, og derfor har institutionen et vist generelt ansvar uden at kunne drages til ansvar for interne skoleanliggender.

(Klage 989/97/OV)

Spørgsmålet om ombudsmandens mandat blev atter aktuelt, da den britiske journalist Tony Bunyan på vegne af den ikke-statslige organisation "Statewatch" indgav seks klager over Rådet i november og december 1996. Klagerne vedrørte Rådets svar på henvendelser fra Tony Bunyan, der havde anmodet om aktindsigt i dokumenter vedrørende aktiviteter under den "tredje søjle". ("Tredje søjle" er et uformelt udtryk, der henviser til samarbejdet om retlige og indre anliggender under afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union).

Ombudsmanden fastslog, at de seks klager henhørte under hans sagsområde, at de opfyldte betingelserne for behandling, og at der var grundlag for at foretage en undersøgelse, hvorefter han fremsendte klagerne til Rådet i januar 1997. I marts 1997 sendte Rådet et svar, hvori der blev stillet spørgsmålstejn ved, om ombudsmanden havde kompetence til at behandle klagerne.

Den 15. april 1997 skrev ombudsmanden til Rådet for at bekræfte sin oprindelige afgørelse, der gik ud på, at klagerne henhørte under hans sagsområde - i den forbindelse gentog han sin anmodning om en udtalelse om klagernes indhold. Den 20. juni 1997 efterkom Rådet ombudsmandens anmodning¹.

¹ Behandlingen af en af Tony Bunyans klager blev afsluttet i 1997, fordi institutionen fandt en løsning (se resuméet i del 3 nedenfor under overskriften "Opbevaring af dagsordensforslag fra Rådet (retlige og indre anliggender)"). Ved udgangen af 1997 havde ombudsmanden endnu ikke afsluttet sin behandling af de fem klager.

Det var Rådets opfattelse, at ombudsmanden ikke havde kompetence til at behandle klagerne fra Tony Bunyan, og denne opfattelse hvilede på to argumenter:

1. Ombudsmanden har ikke kompetence til at foretage undersøgelser vedrørende Rådets virksomhed under den tredje søjle.
2. Emnet for klagerne var Rådets virksomhed under den tredje søjle.

Ombudsmanden fastholdt, at klagerne henhørte under hans sagsområde, og forklarede i den forbindelse, at Rådets andet argument var forkert. Derfor var det unødvendigt for ombudsmanden at tage stilling til det første argument.

Ombudsmanden påpegede, at klagerne vedrørte Rådets reaktion på begæringer om aktindsigt. Begæringerne var indgivet i henhold til Rådets afgørelse om aktindsigt i Rådets dokumenter¹, og Rådet hævdede, at begæringerne var blevet behandlet på grundlag af denne afgørelse. Rådets afgørelse om aktindsigt blev truffet i henhold til artikel 151 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. I sin dom i Kongeriget Nederlandene mod Rådet for Den Europæiske Union² bekræftede Domstolen, at afgørelsen har retsvirkninger i forhold til tredjemand i henhold til fællesskabsretten.

Retten i Første Instans fortolkede og anvendte afgørelsen i Carvel og Guardian Newspapers mod Rådet for Den Europæiske Union³. Sagen vedrørte bl.a. aktindsigt i dokumenter vedrørende Rådets virksomhed under den tredje søjle.

I henhold til artikel L i traktaten om Den Europæiske Union er Domstolens kompetence underlagt en række begrænsninger, der indebærer, at Retten i Første Instans ikke ville have haft kompetence til at behandle dette aspekt af Carvel-sagen, hvis aktindsigt i Rådets dokumenter om virksomhed under den tredje søjle i sig selv var et tredje søjle-anliggende. Domstolen fastslog imidlertid sin kompetence i denne sag.

Den korrekte fortolkning og anvendelse af Rådets afgørelse om aktindsigt henhører derfor under fællesskabsretten og er ikke et anliggende under den tredje søjle, selv ikke hvis de pågældende dokumenter vedrører virksomhed under den tredje søjle.

¹ Rådets afgørelse 93/731/EF, EFT L 340 af 31.12.1993, s. 43.

² Sag C-58/94, dom af 30. april 1996.

³ Sag T-194/94, dom af 19. oktober 1995.

BEGREBET FEJL OG FORSØMMELSER

I sin beslutning om ombudsmandens årsberetning for 1996 opfordrede Europa-Parlamentet ombudsmanden til i fuld udstrækning at gøre brug af sine traktatfæstede beføjelser til at undersøge fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer.

I sin beslutning henviste Europa-Parlamentet også til, at det var nødvendigt at definere begrebet fejl og forsømmelser klart og entydigt.

Traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab indeholder ikke en definition af fejl og forsømmelser. Da Parlamentet vedtog den ovennævnte beslutning, gav ombudsmanden tilsagn om, at han ville forsøge at formulere en mere præcis definition i årsberetningen for 1997.

I ombudsmandens årsberetning for 1995 blev begrebet fejl og forsømmelser forklaret som følger:

Der er klart tale om fejl og forsømmelser, hvis en af Fællesskabets institutioner eller organer ikke handler i overensstemmelse med traktaterne og retsakter, som er bindende for den, eller hvis den ikke overholder de regler og retsgrundsætninger, der er fastslået af Domstolen og Retten i Første Instans.

Eksempelvis skal den europæiske ombudsmand tage højde for bestemmelsen i artikel F i traktaten om Den Europæiske Union om, at Fællesskabets institutioner og organer skal respektere de grundlæggende rettigheder.

Der er mange andre forhold, der udgør fejl eller forsømmelser, såsom:

- administrative uregelmæssigheder
- administrative undladelser
- magtmisbrug
- uagtsomhed
- ulovlige fremgangsmåder
- urimelighed
- fejl eller inkompetence
- forskelsbehandling
- undgåelig forsinkelse
- mangel på eller nægtelse af oplysninger.

Denne liste er ikke udtømmende. De erfaringer, som de nationale ombudsmænd har gjort, viser, at man står sig bedst ved ikke at definere fejl og forsømmelser alt for skarpt. Faktisk bidrager begrebets åbenhed til at adskille ombudsmandens rolle fra dommerens.

Der er imidlertid grænser for, hvad der kan betegnes som fejl og forsømmelser. Alle klager over afgørelser af politisk snarere end administrativ art kan ikke antages til realitetsbehandling og må afvises; det gælder f.eks. klager over Europa-Parlamentets eller dets organers politiske arbejde, såsom Udvalget for Andragenders afgørelser. Det er heller ikke ombudsmandens arbejde at tage stilling til Fællesskabernes retsakter, såsom forordninger og direktiver.

I sin betænkning om ombudsmandens årsberetning for 1995 godtog Europa-Parlamentet denne redegørelse for begrebet fejl og forsømmelser. På det møde, de europæiske nationale ombudsmænd holdt i september 1997, blev redegørelsen ligeledes omtalt i rosende vendinger.

I et forsøg på at udbygge denne redegørelse med en definition anmodede den europæiske ombudsmand de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer om at forklare, hvilken betydning begrebet fejl og forsømmelser havde i deres respektive medlemsstater.

Ud fra de svar, ombudsmanden modtog, kan grundbegrebet defineres som følger:

Der foreligger fejl eller forsømmelser, når en offentlig myndighed ikke handler i overensstemmelse med en bindende regel eller et bindende princip.

Det er nødvendigt at knytte to bemærkninger til denne definition.

For det første er visse ombudsmænds mandat udtrykkeligt afgrænset i henhold til den nationale lovgivning om oprettelse af en ombudsmandsinstitution. Eksempelvis indeholder loven om den britiske ombudsmand, "the UK Parliamentary Commissioner for Administration", en bestemmelse om, at ombudsmanden almindeligvis ikke kan behandle klager i de tilfælde, hvor det er muligt at gå rettens vej¹. Naturligvis vil den pågældende ombudsmand afgrænse sine undersøgelser af fejl og forsømmelser efter lovens ord. Sådanne restriktioner indgår ikke som en selvfølge i begrebet "fejl eller forsømmelser" - hvis det var tilfældet, ville det ikke være nødvendigt udtrykkeligt at omtale dem. Den danske ombudsmandsinstitution, der fungerede

¹ Parliamentary Commissioner Act 1967, Section 5(2).

som inspirationskilde ved oprettelsen af den europæiske ombudsmandsinstitution, kender således ikke til denne slags restriktioner, og Europarådets definition af en ombudsmands rolle indbefatter en undersøgelse af forvaltningsaktens lovlighed¹.

For det andet gælder der forskellige særlige regler og principper for offentlige myndigheder alt efter de forfatningsmæssige, lovgivningsmæssige og administrative rammer i det enkelte land. Desuden er regler og principper ikke statiske størrelser. De ændrer sig og udvikler sig som et resultat af det arbejde, der foregår inden for lovgivningsmagten, domstolene, ombudsmandsinstitutionen og selve forvaltningsapparatet.

Derfor kan det være nyttigt at fremsætte en række supplerende bemærkninger om de regler og principper, der gælder inden for Det Europæiske Fællesskab.

RETSSIKKERHEDEN

Arbejdet i alle de institutioner og organer, der er oprettet ved eller i henhold til EU-traktaterne, er baseret på lov og ret. Domstolen har gentagne gange understreget, at Det Europæiske Fællesskab er en fælles retsorden. Når den europæiske ombudsmand undersøger, om en af Fællesskabets institutioner eller et af Fællesskabets organer har handlet i overensstemmelse med bindende regler og principper, består hans vigtigste opgave således i at fastslå, om de gældende retsregler er overholdt. I forbindelse med dette arbejde er ombudsmanden til enhver tid opmærksom på, at Domstolen er højeste myndighed, hvad angår indholdet og fortolkningen af fællesskabsretten. Efter EF-traktatens artikel 138 E kan ombudsmanden desuden ikke foretage undersøgelser, når de påståede forhold er eller har været under retslig behandling.

Den europæiske ombudsmand modtager en række klager, der har relation til national ret. Navnlig gælder det, at i de tilfælde, hvor en klage vedrører et eksisterende aftaleforhold mellem klageren og en fællesskabsinstitution, er det den relevante nationale lovgivning, der finder anvendelse.

I mange medlemsstater beskæftiger ombudsmanden sig ikke med aftaleretlige tvister enten på grund af de generelle kendetegn, sådanne aftaler har i henhold til national ret, eller fordi lovgivningen om ombudsmandens mandat udtrykkeligt udelukker aftaleretlige spørgsmål fra ombudsmandens sagsområde. I årsberetningen for 1995 blev det fastslået, at ombudsmanden bl.a. har til opgave at aflaste domstolene ved at foreslå mindelige

¹ The Administration and You: a handbook, 1996, s. 44.

løsninger og ved at fremsætte henstillinger, som forebygger retssager. Den europæiske ombudsmand beskæftiger sig derfor med klager over fejl og forsømmelser, der vedrører aftaleretlige forhold.

Ombudsmanden forsøger imidlertid ikke at afklare, om en af parterne har gjort sig skyld i aftalebrud. Dette spørgsmål kan i realiteten kun afgøres af en kompetent domstol, der får mulighed for at høre parternes anbringender vedrørende relevant national ret og for at vurdere indbyrdes modstridende beviser, som har relevans for omtvistede kendsgerninger. Som et udtryk for god forvaltningsskik bør en offentlig myndighed, der er inddraget i en aftaleretlig tvist med en privat part, altid være i stand til at give ombudsmanden en sammenhængende redegørelse for retsgrundlaget for myndighedens handlinger, ligesom myndigheden skal kunne begrunde for, hvorfor dens opfattelse af de aftaleretlige forhold er korrekt.

REGLER OG PRINCIPPER FOR GOD FORVALTNINGSSKIK

I reglen afgøres det fra sag til sag, hvad begreberne god og dårlig forvaltningsskik dækker over i praksis. Det er også muligt at indkredse begreberne ved at vedtage en lov eller en adfærdskodeks om god forvaltningsskik, hvilket er sket i mange medlemsstater. Det er et vigtigt fremskridt, at Roy Perry, medlem af Europa-Parlamentet og ordfører for betænkningen om arbejdet i Udvalget for Andragender i parlamentsåret 1996-1997¹, har efterlyst en adfærdskodeks for fællesskabsinstitutioner og -organer. På et møde i Strasbourg den 21. oktober 1997 meddelte Europa-Kommissionens generalsekretær ombudsmanden, at Kommissionen var begyndt at udarbejde en sådan kodeks for sine tjenestemænd.

Sådanne initiativer må hilses med stor tilfredshed. En offentliggjort kodeks for god forvaltningsskik kan vejlede tjenestemændene om, hvilken service de skal yde, og samtidig får borgerne at vide, hvad de kan forvente. Derfor vil en adfærdskodeks sætte forvaltningsapparatet i stand til på én gang at forbedre sin arbejdsindsats og forholdet til borgerne.

Den europæiske ombudsmandsinstitution har derfor bidraget til det forbedrende arbejde i Kommissionens Generalsekretariat ved at fremlægge oplysninger og eksempler fra medlemsstaterne og ved at kommentere de principper, der danner grundlag for de indledende udkast. Navnlig har ombudsmanden sendt generalsekretæren kopier af den danske lov om offentlighed i forvaltningen fra 1985 og den finske lov om forvaltningsprocedurer fra 1982, der begge indeholder detaljerede bestemmelser om proceduremæssige spørgsmål, herunder et krav om begrundede afgørelser, retten til at blive hørt og pligt til at give oplysninger om klageadgang.

¹ A4-0190/97.

Ombudsmanden sendte endvidere generalsekretæren følgende kopier: den portugisiske lov om forvaltningsprocedurer fra 1991; et nyligt fransk lovforslag om forbindelserne mellem forvaltningen og offentligheden, der fastsætter bestemmelser om bekræftelse af modtagelse, forpligtelsen til at videresende henvendelser til den kompetente myndighed, tidsfrister for svar og retten til at fremsætte skriftlige og mundtlige bemærkninger inden en afgørelse; en redegørelse for principperne i det britiske "Citizen's Charter"; kontrol-lister vedrørende god forvaltningsskik fra ombudsmændene i Irland og Hongkong samt andet relevant materiale.

AFGRÆNSNING AF FEJL OG FORSØMMELSER

Afslutningsvis kan det være nyttigt at foretage en afgrænsning af begrebet fejl og forsømmelser dels i forhold til udøvelsen af skønsmæssige forvaltningsbeføjelser og dels i forhold til Parlamentets politiske arbejde.

De forskellige fællesskabsinstitutioner og -organer udfører en række administrative opgaver, som de har fået pålagt ved eller i henhold til traktaterne; ved udførelsen af dette arbejde kan de have beføjelse til at vælge mellem to eller flere mulige fremgangsmåder. Hvis Kommissionen eksempelvis mener, at en medlemsstat ikke har opfyldt en forpligtelse i henhold til EF-traktaten, kan den indbringe sagen for Domstolen efter traktatens artikel 169 efter at have fulgt den foreskrevne procedure. Der er tale om en skønsmæssig beføjelse, og Kommissionen er derfor ikke forpligtet til at indbringe en overtrædelse for Domstolen.

Ombudsmanden stiller ikke spørgsmålstejn ved skønsmæssige forvaltningsafgørelser, forudsat at den pågældende institution eller det pågældende organ har holdt sig inden for rammerne af sine retlige beføjelser. Den generelle afgrænsning af disse beføjelser foretages i Domstolens retspraksis, der eksempelvis kræver, at forvaltningen handler konsekvent og i god tro, undgår forskelsbehandling, overholder proportionalitetsprincippet, lighedsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og respekterer menneskerettighederne og de grundlæggende friheder¹.

- 1 I denne forbindelse er det relevant at henvise til Europarådets anbefaling nr. R (80) 2, der fastslår, at en forvaltningsmyndighed ved udøvelsen af skønsmæssige beføjelser:
 - 1 kun må tilgodese den målsætning, der er opstillet ved tildelingen af disse beføjelser;
 - 2 udviser objektivitet og upartiskhed og kun tager hensyn til de faktorer, der har relevans for den konkrete sag;
 - 3 iagttager lighedsprincippet for at undgå uretfærdig forskelsbehandling;
 - 4 foretager en rimelig afvejning af de uheldige følgevirkninger, en afgørelse kan få for personers rettigheder, friheder eller interesser, i forhold til det formål, der søges tilgodeset;
 - 5 træffer afgørelse inden for en tidsfrist, der kan betegnes som rimelig i det foreliggende tilfælde;
 - 6 håndhæver generelle forvaltningsmæssige retningslinjer på en konsekvent måde og samtidig tager hensyn til de særlige omstændigheder, der kendetegner den konkrete sag.

I henhold til EF-traktatens artikel 138 E er Domstolens udøvelse af domstolsfunktioner udtrykkeligt udelukket fra ombudsmandens mandat, hvori mod traktaten intet nævner om Europa-Parlamentets politiske arbejde. Den klassiske ombudsmandsinstitution i de nordiske lande blev imidlertid oprettet for at overvåge forvaltningens arbejde på det nationale parlaments vegne og ikke for at overvåge det nationale parlaments politiske virke. Ombudsmændene i de øvrige medlemsstater overvåger tilsyneladende heller ikke det politiske arbejde i deres respektive nationale parlamenter. Under henvisning til dette forfatningsmæssige princip, der er grundfæstet i medlemsstaterne, har den europæiske ombudsmand derfor fastslået, at han ikke foretager undersøgelser vedrørende det politiske arbejde i Europa-Parlamentet. I praksis var det nødvendigt at tage stilling til dette spørgsmål, fordi ombudsmandsinstitutionen allerede på et tidligt tidspunkt modtog en række klager, som vedrørte påståede fejl eller forsømmelser i Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender ved behandlingen af andragender. Eftersom udvalget er et politisk organ, der behandler andragender som led i Parlamentets politiske virke, blev disse klager ikke anset som henhørende under ombudsmandens sagsområde.

2.2.2 KLAGERS ANTAGELSE TIL REALITETSBEHANDLING

En klage, som falder ind under ombudsmandens mandat, skal opfylde yderligere betingelser for realitetsbehandling, inden ombudsmanden kan indlede en undersøgelse. Betingelserne, som er fastsat i ombudsmandens statut, er følgende:

- 1 klagerens navn og klagens indhold skal angives (statuttens artikel 2, stk. 3)
- 2 ombudsmanden kan ikke gribe ind i en sag, der er anlagt ved en domstol, eller anfægte, at en retsafgørelse er begrundet (artikel 1, stk. 3)
- 3 klagen skal indgives inden for en frist på 2 år, regnet fra den dato, hvor klageren blev gjort bekendt med de omstændigheder, der berettiger klagen (artikel 2, stk. 4)
- 4 der skal forinden være rettet de fornødne administrative henvendelser til de berørte institutioner eller organer (artikel 2, stk. 4)
- 5 klager, der vedrører arbejdsforholdene mellem Fællesskabets institutioner eller organer og deres tjenestemænd eller øvrige ansatte, kan kun indbringes for ombudsmanden, hvis de interne administrative ansøgnings- eller klagemuligheder er udtømt (artikel 2, stk. 8).

Eksempler på klager, der ikke har kunnet antages til realitetsbehandling

I oktober 1997 klagede en græsk ph.d.-studerende, der forskede i folkeret og fællesskabsret, til ombudsmanden over Europa-Kommissionen.

Klagen var baseret på følgende kendsgerninger. I 1990 blev han på grundlag af sin nationalitet udelukket fra at deltage i udvælgelsesprøver vedrørende stillinger som universitetsforsker ved det juridiske fakultet under "La Sapienza"-Universitetet i Rom og ved Istituto Universitario Di Lingue Moderne i Milano. I marts og juni 1990 klagede han skriftligt til Kommissionen over, at han var blevet udelukket fra udvælgelsesprøverne i modstrid med EF-traktatens artikel 48. Ifølge klagen til ombudsmanden havde Kommissionen ikke truffet tilfredsstillende foranstaltninger til at imødegå denne forskelsbehandling, selv om institutionen besvarede hans henvendelser i maj og juli 1990.

Ombudsmanden fastslog, at klagen ikke kunne antages til realitetsbehandling, fordi klageren ikke havde henvendt sig til Kommissionen siden juli 1990, således at der var gået syv år, inden han klagede til ombudsmanden. Tidsgrænsen på to år, der er fastsat i artikel 2, stk. 4, var således klart overskredet.

(Klage 937/97/OV)

En virksomhed klagede til ombudsmanden over Kommissionen i forbindelse med en udbudsprocedure, som virksomheden havde deltaget i. Det drejede sig om et begrænset udbud vedrørende befordring af diplomatpost og andre former for post.

Ifølge klageren havde sagen haft følgende forløb: Kommissionen opfordrede virksomheden til at afgive bud med en tidsfrist den 29. september 1997. Den 10. september og den 24. september anmodede virksomheden om supplerende oplysninger og stillede spørgsmål om visse aspekter af udbudsmaterialet. Den 19. september og 25. september svarede Kommissionen, at den ikke var i stand til at give de pågældende oplysninger.

Ifølge klageren havde den virksomhed, der tidligere havde haft kontrakten, en fordel, fordi den rådede over flere baggrundsoplysninger. Virksomheden klagede derfor til ombudsmanden, som blev bedt om at kaste lys over forholdene.

Selv om klageren havde været i kontakt med Kommissionen under udbudsproceduren, forelå der ingen oplysninger om, at virksomheden havde gjort Kommissionen opmærksom på sin utilfredshed med gennemførelsen eller udfaldet af udbudsproceduren. Ombudsmanden fastslog derfor, at klagen ikke kunne antages til realitetsbehandling, eftersom den korrekte administrative procedure ikke var fulgt i overensstemmelse med statuttens artikel 2, stk. 4. Ombudsmanden rådede den klagende virksomhed til at henvende sig til Kommissionen for at fremlægge sine kritiske bemærkninger vedrørende

de udbudsproceduren. Hvis virksomheden ikke var tilfreds med Kommissionens svar, kunne den derefter indgive en klage til ombudsmanden.

(1136/97/IJH)

2.2.3 GRUNDLAG FOR UNDERSØGELSER

Ombudsmanden kan behandle klager, der falder inden for hans mandat, og som opfylder betingelserne for behandling. Ombudsmanden skal "foretage de undersøgelser, som han finder berettigede", jf. EF-traktatens artikel 138 E. I nogle tilfælde er der måske ikke tilstrækkeligt grundlag for, at ombudsmanden iværksætter en undersøgelse, selv om klagen teknisk set opfylder kravene for behandling. Hvis Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender allerede har behandlet klagen som andragende, er ombudsmanden almindeligvis af den opfattelse, at der ikke er noget grundlag for, at han iværksætter en undersøgelse, medmindre der forelægges nye bevisligheder.

Hvis der blot klages over, at en skriftlig henvendelse ikke er blevet besvaret, forsøger ombudsmandsinstitutionen almindeligvis at løse problemet via uformelle telefoniske henvendelser. Hvis den pågældende institution eller det pågældende organ reagerer prompte ved at sende klageren et svar, er ombudsmanden almindeligvis af den opfattelse, at der ikke er noget grundlag for, at han foretager yderligere undersøgelser, og derfor afsluttes sagsbehandlingen.

Eksempler på klager, hvor der ikke var noget grundlag for at iværksætte en undersøgelse

I juli 1997 klagede S. til ombudsmanden over, at to tjenestemænd fra Kommissionen, som havde afgivet forklaring til Europa-Parlamentets

Udvalg for Andragender, ikke på fyldestgørende måde havde redegjort for og begrundet, hvorfor Kommissionen mente, at der ikke forelå en overtrædelse af direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter i forbindelse med Newbury-omfartsvejen.

Eftersom klagen vedrørte en sag, som Udvalget for Andragender allerede havde taget op som led i behandlingen af andragender om Newbury-omfartsvejen, var ombudsmanden af den opfattelse, at der ikke var noget grundlag for at iværksætte en undersøgelse, hvilket S. blev underrettet om.

(646/97/IJH)

Den 10. februar 1997 klagede V. til ombudsmanden over Kommissionens håndtering af BSE-problematikken ("kogalskabssagen"). Hun gjorde gældende, at Kommissionen havde valgt at ignorere britiske og europæiske forskeres synspunkter.

Den 18. juli 1996 nedsatte Europa-Parlamentet et midlertidigt undersøgelsesudvalg i henhold til EF-traktatens artikel 138 C med det formål at undersøge BSE-sagen. Udvalget undersøgte, hvordan Kommissionen, Rådet og den britiske regering hver især havde varetaget deres forpligtelser. Den 7. februar 1997¹ offentliggjorde udvalget sin beretning, der indeholdt kritik af Kommissionen og henstillinger vedrørende det fremtidige arbejde.

Eftersom Det Midlertidige Undersøgelsesudvalg allerede havde undersøgt, hvordan Kommissionen havde varetaget sine forpligtelser, var ombudsmanden af den opfattelse, at der ikke var noget grundlag for at iværksætte en undersøgelse af klagen, hvilket V. blev underrettet om.

(Klage 143/97/JMA)

2.3 ANALYSE AF KLAGERNE

Af de 2 321 klager, der er registreret, siden ombudsmanden påbegyndte sin virksomhed, hidrørte 14,9% fra Frankrig, 14,7% fra Tyskland, 14% fra Spanien, 12,5% fra Det Forenede Kongerige og 11% fra Italien. En detaljeret analyse af klagernes geografiske oprindelse er indeholdt i bilag A, Statistik.

I 1997 blev arbejdet med at gennemgå klager for at fastslå, om de falder ind under ombudsmandens mandat, om de opfylder betingelserne for realitetsbehandling, og om der er grundlag for at indlede en undersøgelse, afsluttet i 97% af sagerne. 27% af de klager, der blev gennemgået, faldt ind under ombudsmandens mandat. Heraf opfyldte 230 betingelserne for at blive antaget til realitetsbehandling, men i 34 sager syntes der ikke at være grundlag for at indlede en undersøgelse. Der blev derfor indledt undersøgelser i 196 sager.

De fleste af de klager, som gav anledning til en undersøgelse, var rettet mod Europa-Kommissionen (80%). Eftersom Kommissionen er den fællesskabsinstitution, der først og fremmest træffer afgørelser med direkte følger for borgerne, er det normalt, at det i første række er Kommissionen, der er genstand for borgernes klager. Der var 18 klager over Europa-Parlamentet og 14 klager over Rådet for Den Europæiske Union.

De vigtigste former for fejl og forsømmelser, der blev klaget over, var manglende åbenhed (60 sager), forskelsbehandling (42 sager), utilfredsstillende procedurer eller manglende overholdelse af retten til at gøre indsigelse (32 sager), urimelighed eller magtmisbrug (23 sager), undgåelig forsinkelse og uagtsomhed (22 sager i begge tilfælde), manglende opfyldelse af forpligtelser, dvs. Europa-Kommissionens manglende varetagelse af sine forpligtelser som "traktaternes vogter" over for medlemsstaterne (20 sager) og retlige fejl (14 sager).

2.4 RÅD TIL KLAGEREN OM AT HENVENDE SIG TIL EN ANDEN MYNDIGHED

Hvis en klage falder uden for ombudsmandens mandat eller ikke kan antages til realitetsbehandling, søger ombudsmanden at råde klageren til at henvende sig til en anden myndighed, som kan behandle klagen. Hvis det er muligt, overfører ombudsmanden klagen direkte til en anden kompetent myndighed med klagerens samtykke, forudsat at der er grundlag for en klage.

I 1997 blev et sådant råd givet i 490 tilfælde, hvoraf de fleste omfattede et fællesskabsretligt spørgsmål. I 254 tilfælde blev klageren rådet til at indbringe klagen for en national eller regional ombudsmand eller en tilsvarende myndighed. Desuden blev tre klager med klagerens samtykke overført direkte til en national ombudsmand, og en klage blev overført som andragende til et nationalt parlament. 86 klagere blev rådet til at indgive et andragende til Europa-Parlamentet, og desuden blev 13 klager med klagerens samtykke overført til Udvalget for Andragender for at blive behandlet som andragender. I 76 tilfælde blev klageren rådet til at henvende sig til Europa-

Kommissionen. Dette tal omfatter nogle sager, hvor en klage over Kommissionen ikke kunne antages til realitetsbehandling, fordi der ikke var rettet de fornødne administrative henvendelser til Kommissionen. I 73 sager blev klageren rådet til at henvende sig til andre myndigheder.

2.5 AFGØRELSER EFTER EN UNDERSØGELSE FORETAGET AF OMBUDSMANDEN

Når ombudsmanden beslutter at indlede en undersøgelse af en klage, er det første skridt at sende klagen og eventuelle bilag til den berørte fællesskabsinstitution eller det berørte fællesskabsorgan til en første udtalelse. Når den første udtalelse er modtaget, sendes den til klageren, som kan fremsætte sine bemærkninger hertil. I nogle tilfælde tager institutionen eller myndigheden selv skridt til at finde en løsning til klagerens tilfredshed. Hvis den første udtalelse og bemærkningerne viser, at dette er tilfældet, afsluttes behandlingen af sagen, der henlægges som »løsning fundet af

institutionen«. I andre tilfælde beslutter klageren at frafalde klagen, og sagen henlægges af denne årsag.

Hvis klagen hverken imødekommes af institutionen eller frafaldes af klageren, fortsætter ombudsmanden sine undersøgelser. Hvis der ikke konstateres nogen fejl eller forsømmelser under undersøgelserne, underrettes klageren og institutionen herom, og sagen henlægges.

Hvis der ved ombudsmandens undersøgelser konstateres fejl eller forsømmelser, søger han at finde en mindelig løsning for at bringe disse til ophør og imødekomme klageren. På et møde i Strasbourg den 21. oktober 1997 nåede ombudsmanden og Kommissionens generalsekretær Carlo Trojan til enighed om, at man i visse tilfælde kunne afholde et uformelt møde for at finde frem til en mindelig løsning i sager vedrørende Kommissionen.

Hvis en mindelig løsning ikke er mulig, eller hvis bestræbelserne for at finde en mindelig løsning

ikke fører til noget resultat, afslutter ombudsmanden enten sagen med en kritisk bemærkning til den pågældende institution eller myndighed, eller han fremsætter en formel erklæring om, at der foreligger fejl eller forsømmelser, ledsaget af udkast til henstillinger.

En kritisk bemærkning anses for passende i sager, hvor tilfældene af fejl eller forsømmelser ikke synes at have generel rækkevidde, og ingen videre foranstaltninger fra ombudsmandens side synes nødvendige.

I sager, hvor videre foranstaltninger fra ombudsmandens side derimod synes nødvendige (dvs. mere alvorlige tilfælde af fejl eller forsømmelser eller sager, som har generel rækkevidde), træffer ombudsmanden en afgørelse med udkast til henstillinger til den pågældende institution eller myndighed. Institutionen eller myndigheden skal fremsætte en detaljeret udtalelse inden 3 måneder,

jf. artikel 3, stk. 6, i ombudsmandens statut. Den detaljerede udtalelse kan indeholde en accept af ombudsmandens afgørelse og en beskrivelse af, hvilke foranstaltninger der er truffet for at gennemføre henstillingerne.

Hvis en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan ikke reagerer tilfredsstillende på et udkast til henstilling, kan ombudsmanden i henhold til statuttens artikel 3, stk. 7, sende en rapport til Europa-Parlamentet og til den berørte institution eller det berørte organ. Rapporten kan indeholde henstillinger. Det er af uvurderlig betydning for ombudsmandsinstitutionens arbejde, at den europæiske ombudsmand kan forelægge en sådan særlig rapport for Parlamentet. Visse nationale ombudsmænd har måttet føre en lang og sej kamp for at opnå den samme mulighed. Særlige rapporter bør derfor ikke forelægge alt for hyppigt, men kun i forbindelse med vigtige sager, når Parlamentet kan gribe ind for at bistå ombudsmanden i overensstemmelse med ombudsmandens statut.

Ombudsmandens første særlige rapport blev fremlagt den 15. december, efter at han havde foretaget en undersøgelse på eget initiativ vedrørende aktindsigt i dokumenter i fællesskabsinstitutioners og fællesskabsorganers besiddelse (se del 4 nedenfor).

I 1997 iværksatte ombudsmanden 200 undersøgelser, hvoraf 196 blev iværksat på grundlag af klager, og 4 blev iværksat på eget initiativ.

I 16 sager fandt institutionen eller myndigheden selv en løsning. Yderligere 2 sager blev frafaldet af klageren. I 59 sager afslørede ombudsmandens undersøgelser ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser.

I 21 sager fremsattes der en kritisk bemærkning til den pågældende institution. Der blev fundet en mindelig løsning i 3 sager. Der blev ikke fremsat udkast til henstillinger til de pågældende institutioner og myndigheder i 1997. (se endvidere bilag A, Statistik).

3.1 SAGER, HVOR DER IKKE ER KONSTATERET FEJL ELLER FOR SØMMELSER

3.1.1 EUROPA-PARLAMENTET

AFGØRELSE OM VENTEPENGE, JF. ARTIKEL 41 I VEDTÆGTEN

Afgørelse om klage 483/4.3.96/DG/L/KT over Europa-Parlamentet

KLAGEN

Den 27. februar 1996 klagede G. til ombudsmanden over Europa-Parlamentets afgørelse om at sætte hende på ventepenge i henhold til artikel 41 i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber. Hun havde allerede klaget til ombudsmanden den 12. februar 1996 om samme emne. Denne klage (424/14.2.96/GG/L/KT) blev ikke antaget til behandling, fordi de interne administrative klagemuligheder ikke var udtømt (artikel 2, stk. 8, i ombudsmandens statut).

Europa-Parlamentet meddelte G. afgørelsen om at sætte hende på ventepenge i begyndelsen af januar 1996. Selve afgørelsen var dateret til den 21. december 1995 og trådte i kraft den 15. december 1995.

G. klagede i en skrivelse til generalsekretæren over, at afgørelsen var blevet meddelt hende tre uger efter, den var truffet, og fandt anvendelse med tilbagevirkende kraft. Endvidere påpegede hun, at hun var på sygeorlov indtil udgangen af februar 1996. Klageren var efter at have modtaget generalsekretærens svar stadig ikke tilfreds, og fornyede sin klage til ombudsmanden.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Klagen blev forelagt Europa-Parlamentet, der i sin udtalelse i det væsentlige anførte følgende:

G. var en ud af 34 tjenestemænd, som i juli 1994 frivilligt ansøgte om at blive sat på ventepenge efter at have stiftet bekendtskab med et forslag om at nedskære antallet af stillinger ved hjælp af artikel 41 i vedtægten. Siden da havde hun på intet tidspunkt over for sine nærmeste foresatte eller over for administrationen ytret ønske om at ændre denne ansøgning. Der var derfor ingen grund til at antage, at afgørelsen om at sætte hende på ventepenge var andet end yderst fordelagtigt for hende.

Afgørelsen om at sætte G. på ventepenge blev truffet ved årets udgang, eftersom budgetmyndigheden havde vedtaget at inddrage maksimalt 15 stillinger under 1995-programmet.

For så vidt angår afgørelsens tilbagevirkende kraft, måtte det påpeges, at ansættelsesmyndigheden skulle høre Det Paritetiske Samarbejdsudvalg såvel som bedømmelsesudvalget, inden den traf afgørelse om at sætte hende på ventepenge. Disse høringer var afsluttet den 15. november 1995.

Den 9. januar 1996 anmodede G. om, at datoen for hendes overførsel til ventepenge blev ændret til den 1. marts 1996, således at hun kunne fuldende den sygeorlov, hendes læge havde tilkendt hende fra den 24. oktober 1995 til den 29. februar 1996.

Da Parlamentet erfarede, at det i henhold til stillingsfortegnelsen for 1996 kunne overføre uafsluttede eller uudnyttede artikel 41-procedurer fra 1995 til 1996, foreslog personaleafdelingen, at udsætte ikrafttrædelsesdatoen for afgørelsen om at sætte G. på ventepenge til den 1. februar 1996. Finansinspektøren fandt dog, at de gældende omstændigheder ikke beretigede en ændring af den oprindelige afgørelse.

Parlamentets udtalelse blev sendt til G. med en opfordring til at forelægge eventuelle bemærkninger. Der er ikke modtaget bemærkninger fra klageren.

AFGØRELSEN

I henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 41, stk. 2, opstiller ansættelsesmyndigheden en liste over de tjenestemænd, der kan sættes på ventepenge. Enhver tjenestemand, der er ansat i en af de stillinger, der berøres af nedskæringen i antallet af stillinger, og som fremsætter ønske om at blive sat på ventepenge, optages automatisk på denne liste. De på listen anførte tjenestemænd sættes ved ansættelsesmyndighedens afgørelse på ventepenge.

De oplysninger, ombudsmanden råder over, viser, at G. ønskede at blive sat på ventepenge, og at Europa-Parlamentet var af den opfattelse, at afgørelsen herom var yderst gunstig for hende. Der er ikke for ombudsmanden forelagt bevis for, at Europa-Parlamentet ikke har overholdt vedtægtens bestemmelser i forbindelse med behandlingen af denne sag.

Det fremgår ligeledes, at Parlamentet efterkom G.'s anmodning om at udsætte datoen for hendes overførsel til ventepenge, men at finansinspektøren ikke fandt tilstrækkelig begrundelse for at ændre den oprindelige

afgørelse. Ombudsmanden er ikke blevet forelagt materiale, der stiller spørgsmålstegn ved finansinspektørens udøvelse af sin skønsret.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BEHANDLING AF EN KLAGE

Afgørelse om klage 130/97/HMA over Europa-Parlamentet

KLAGEN

I februar 1997 indgav X. en klage over forvaltningskomitéen i den børnehaven, der hører under Europa-Parlamentet. I løbet af en periode på 18 måneder var X's søn blevet bidt seks gange af andre børn i børnehaven. X. kontaktede gentagne gange børnehavens ledere såvel som forvaltningskomitéen i et forsøg på at løse problemet. Han klagede til forvaltningskomitéen over, at børnehavens leder ikke gjorde noget for at forhindre, at hans søn blev bidt igen. Han fandt, at forvaltningskomitéen ikke havde behandlet hans klage korrekt.

Klageren mente,

- at forvaltningskomitéen havde udvist forsømmelighed, eftersom den ikke havde grebet ind for at beskytte et barn i fare,
- at der forelå magtmisbrug i form af intimidation og trusler; X. oplyste, at han havde fået besked om, at han under disse omstændigheder kunne risikere, at hans kommende baby ikke blev optaget i børnehaven,
- at der var tale om forskelsbehandling og diskriminering, eftersom børn, der bed andre børn, blev behandlet bedre end de børn, der var blevet bidt; X. oplyste, at han havde fået at vide, at han blot kunne tage sin søn ud af børnehaven, hvis ikke han var tilfreds med situationen,
- at forvaltningskomitéen havde nægtet at oplyse navnene på de børn, som havde bidt X's søn, og at den ikke havde redegjort for, hvilke konkrete foranstaltninger der var truffet i børnehaven over for børn, som til stadighed bed andre børn, og for at hindre dette.

I medfør af artikel 2, stk. 3, i ombudsmandens statut blev klagen erklæret fortrolig efter anmodning fra klageren.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Klagen blev forelagt Europa-Parlamentet, der i det væsentligste anførte følgende:

Der var ikke tale om forsømmelse, eftersom de berørte myndigheder havde behandlet klagen indgående. Det fremgik af sagsakterne, at et medlem af forvaltningskomitéen havde overværet en tilsvarende hændelse i børnehaven og konstateret, hvordan problemet blev løst.

Påstanden om intimidation og af trusler var ubegrundede. Der var intet til hinder for, at X's kommende baby kunne optages i børnehaven.

Påstanden om magtmisbrug tog til dels udgangspunkt i, at forvaltningskomitéen havde nægtet at ansøge om en overførsel af X's søn til Kommissionens børnehave. Bestemmelserne om ansøgning om overførsler var meget restriktive, og en sådan anmodning kunne udelukkende indgives, hvis ansøgeren havde fortrinsret til en plads i børnehaven, og der ikke var ledige pladser i Parlamentets institution. Der var således ikke tale om magtmisbrug.

Lederen af børnehaven havde forelagt forvaltningskomitéen en detaljeret redegørelse for de omhandlede hændelser og personalets fremgangsmåde i sådanne tilfælde. Forvaltningskomitéen havde på baggrund af disse redegørelser ikke konstateret nogen form for diskrimination. Ifølge Parlamentet blev X. på intet tidspunkt tvunget til at tage sin søn ud af Eastman-børnehaven.

Det var korrekt ikke at have oplyst navnet på det barn, som havde bidt X's søn. Denne fremgangsmåde havde til formål at forhindre sammenstød mellem forældre til børn i børnehaven, som kun kunne have negative følger for alle parter. Spørgsmålet var blevet behandlet mellem børnehaven og forældrene til det barn, der havde bidt X's søn. Parlamentet oplyste, at X. i øvrigt var blevet holdt underrettet om denne fremgangsmåde og forvaltningskomitéens og børnehavelederens afgørelser. X. var blevet opfordret til en yderligere drøftelse af spørgsmålet med lederen af børnehaven.

Klagerens bemærkninger

X. påpegede, at selvom klagen var blevet behandlet i forvaltningskomitéen, betød det ikke, at der ikke forelå en forsømmelse, for så vidt angik undersøgelsens indhold og resultat.

Han protesterede mod, at han havde fået "forbud" mod direkte at kontakte forældrene til det barn, der havde bidt hans søn. Han påpegede, at børnehavelederen aldrig havde meddelt ham, at hun havde til hensigt selv at tale med forældrene, eller informeret ham om, hvilke konkrete foranstaltninger der var truffet for at løse problemet.

Angående truslerne fastholdt X. sin påstand om truslen om ikke at give hans kommende baby adgang til børnehaven under de foreliggende omskændigheder.

AFGØRELSEN

For så vidt angik påstanden om fejl og forsømmelser fra forvaltningskomitéens side, kunne det konstateres, at komitéen havde behandlet klagen og udspurgt børnehavelederen i sagen og således foretaget en undersøgelse, som synes at opfylde kravene til god forvaltningsskik.

Angående påstanden om magtmisbrug oplyste Parlamentet i sin udtalelse, at der intet var til hinder for, at klageren kunne få andre børn optaget i børnehaven. Angående anmodning om overførsel af klagerens barn til Kommissionens børnehave, forekom det ikke længere relevant at undersøge begrundelsen for, at denne anmodning var blevet afvist, eftersom barnet i mellemtiden havde skiftet børnehave.

Angående påstanden om diskriminering, fremgik det, at børnehavens pædagogiske retningslinjer fandt ensartet anvendelse på alle børn, og at der således ikke forelå nogen form for diskriminering. Der forelå intet bevis for, at klageren var blevet tvunget til at tage sit barn ud af børnehaven.

At lederen med støtte fra forvaltningskomitéen havde nægtet at oplyse navnene på de børn, som havde bidt X's søn, var begrundet i pædagogiske hensyn. Børnehavelederen var øjensynlig klar over, at en sådan afgørelse ofte var forældrene imod, men hun foretrak, at forældrene kanaliserede deres vrede mod hende i stedet for mod andre forældre og deres børn. Denne pædagogisk betingede afgørelse synes ikke at stride mod god forvaltningsskik.

Det fremgik af sagsakterne, at klageren var blevet informeret om, at børn, som bed andre børn, blev straffet i henhold til børnehavens pædagogiske retningslinjer, og at lederen havde henvendt sig til disse børns forældre for at løse problemet. Klageren var blevet indbudt til en yderligere drøftelse af spørgsmålet med børnehavelederen. Beslutningen om ikke at oplyse, hvilke konkrete foranstaltninger der var blevet truffet, synes at tage udgangs-

punkt i principielle overvejelser. Denne principbeslutning synes ikke at stride mod god forvaltningsskik.

Forvaltningskomitéen for Europa-Parlamentets børnehaver havde i henhold til ombudsmandens undersøgelser ikke gjort sig skyldig i fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.1.2. EUROPA-PARLAMENTET, EUROPA-KOMMISSIONEN REVISIONSRETEN, REGIONSUDVALGET OG DET ØKONOMISKE OG SOCIALE UDVALG

POPULARKLAGE: ALDERSGRÆNSER VED UDVÆLGELSESPRØVER

Afgørelse om klage 1042/25.11.96/SKTOL/FIN/BB over Europa-Kommissionen, Europa-Parlamentet, Revisionsretten, Regionaludvalget og Det Økonomiske og Sociale Udvalg.

KLAGEN

I november 1996 klagede B. på vegne af sammenslutningen af finske oversættelsesbureauer (Soumen Käännöstoimistojen Liitto r.y.) til ombudsmanden over fastsættelse af aldersgrænser i de udvælgelsesprøver, der afholdes af Fællesskabets institutioner og organer og især over udvælgelsesprøverne KOM/A/1029, EUR/LA/118 og EUR/LA/119.

Klageren oplyste, at oversætterbranchen var af den opfattelse, at fællesskabsinstitutionernes nuværende praksis udgjorde en forskelsbehandling på grund af alder og derfor var i modstrid med princippet om ligestilling og måske endog FN-charteret. Det var især foruroligende, at denne praksis fandtes inden for Den Europæiske Union, som lagde så stor vægt på fri konkurrence og borgernes Europa.

B. bad ombudsmanden undersøge lovligheden af aldersgrænser og tage de nødvendige skridt i sagen.

UNDERSØGELSEN

Klagen blev forelagt de berørte institutioner og organer.

Kommissionens udtalelse

Kommissionen henviste i sin udtalelse indledningsvis til et baggrundsnotat, den havde sendt til ombudsmanden den 31. oktober 1996.

Endvidere oplyste Kommissionen, at fastsættelsen af aldersgrænser ved udvælgelsesprøver er en mulighed, som er hjemlet i tjenstemandsved-

tægten, og som kan anvendes fleksibelt afhængigt af de omstændigheder og særlige formål, der måtte gøre sig gældende for den enkelte udvælgelsesprøve.

Kommissionen forklarede endvidere, at fastsættelsen af aldersgrænser blev anvendt som et middel til at imødegå et højt antal potentielle ansøgninger.

Endvidere anførte Kommissionen, at aldersgrænser ikke forhindrer kvinder i at ansøge, og at resultaterne af udvælgelsesprøverne for de nye medlemsstater har vist, at alderen er af stor betydning for mobiliteten.

Parlamentets udtalelse

Parlamentet anførte, at i henhold til tjenestemandsvedtægten kan der fastsættes en aldersgrænse for ansøgere ved almindelige udvælgelsesprøver, som afholdes af Fællesskabets institutioner. De forskellige ansættelsesmyndigheder afgør selv ud fra deres egen vurdering og god forvaltningsskik, om en aldersgrænse er berettiget.

Parlamentet understregede, at alle institutioner anvender aldersgrænser i deres ansættelsespolitik. De forskellige institutioner har begrundet aldersgrænserne som følger:

- a) opretholdelse af karrierestrukturen
- b) vanskelighederne ved at etablere sig i et multikulturelt og flersproget miljø i udlandet øges med alderen
- c) administrative og finansielle problemer forværres, hvis aldersgrænserne ophæves, eftersom ansættelsesprocedurerne vil blive mere omfattende og omkostningskrævende uden tilsvarende stigning i antallet af ledige stillinger.

Revisionsrettens udtalelse

Revisionsretten tilsluttede sig Kommissionens udtalelse af 19. marts 1997.

Regionsudvalget og Det Økonomiske og Sociale Udvalg

Regionsudvalget og Det Økonomiske og Sociale Udvalg afgav en fælles udtalelse, hvori de tilsluttede sig Kommissionens udtalelse af 19. marts 1997.

AFGØRELSEN**1 Aldersgrænser i fællesskabsinstitutionernes ansættelsespolitik**

- 1.1 Det fremgik, at alle Fællesskabets institutioner generelt fastsætter aldersgrænser for ansøgers adgang til udvælgelsesprøver. Denne mulighed er hjemlet i tjenstemandsvedtægtens bilag III, især artikel 1, litra g, om, at meddelelsen om en almindelig udvælgelsesprøve bør specificere en eventuel aldersgrænse samt udskydelsen af aldersgrænsen for ansatte, der i mindst et år har været i institutionens tjeneste.
- 1.2 Det fremgik, at aldersgrænserne kan forhøjes for bl.a. ansøgere, som har aftjent deres værnepligt, eller som har passet et barn, som er under den skolepligtige alder eller har et alvorligt mentalt eller fysisk handicap, og ansøgere med et fysisk handicap.
- 1.3 Institutionerne anser aldersgrænserne som et vigtigt middel til at sikre tjenstemændenes karriereforsøg og overholdelsen af de vedtægtsmæssige forpligtelser. Institutionerne følger et princip om at ansætte personale i nederste lønklasse, og fravigelser af dette princip kan få negative følger for motivationen og forvaltningen. I henhold til Kommissionen viser en række undersøgelser, at jo højere aldersgrænserne sættes, jo klarere bliver den geografiske uligevægt i rekrutteringen. Endvidere mente Kommissionen, at erfaringerne havde vist, at der deltager flere kvinder i en almindelig udvælgelsesprøve til A8 end til A7/6.

2 Den Europæiske Ombudsmands undersøgelse på eget initiativ af fastsættelsen af aldersgrænser ved ansættelse i De Europæiske Fællesskabers institutioner

- 2.1 Den europæiske Ombudsmand har modtaget flere klager over fejl og forsømmelser ved fastsættelsen af aldersgrænser for ansættelse af personale ved Fællesskabets institutioner.
- 2.2 På baggrund af ombudsmandens undersøgelse af denne og flere andre klager over fællesskabsinstitutionernes anvendelse af aldersgrænser fandt ombudsmanden det hensigtsmæssigt at gennemføre en mere generel undersøgelse af anvendelsen af aldersgrænser.
- 2.3 Klagerne til ombudsmanden viste, at institutionernes nuværende fremgangsmåde skabte betydelig utilfredshed blandt Europas borgere og især i de nye medlemsstater.

2.4 I henhold til EF-traktatens artikel 138 E har ombudsmanden beføjelse til at foretage undersøgelser på eget initiativ vedrørende eventuelle tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer. Med udgangspunkt i denne bestemmelse indledte ombudsmanden den 14. juli 1997 en undersøgelse på eget initiativ af anvendelsen af aldersgrænser ved ansættelsen af tjenestemænd og andre ansatte ved De Europæiske Fællesskaber.

KONKLUSION

På grundlag af ombudsmandens undersøgelser af denne og andre klager over aldersgrænser syntes det relevant at indlede en generel undersøgelse af anvendelsen af aldersgrænser.

Den 14. juli 1997 indledte ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ af anvendelsen af aldersgrænser i forbindelse med ansættelse ved fællesskabsinstitutionerne. Denne specifikke klage vil blive behandlet som led i undersøgelsen på eget initiativ. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.1.3. RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION

ANSÆTTELSE: UDELUKKELSE FRA EN UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 725/16.7.96/GD/FR/KH over Rådet

KLAGEN

D. klagede til ombudsmanden i juli 1996 over at være blevet udelukket fra en generel udvælgelsesprøve (C/360) afholdt af Rådet. Han havde bestået den skriftlige prøve og var ved skrivelse af 5. maj 1996 blevet indkaldt til den mundtlige prøve, som afholdtes i Paris den 10. juni 1996. Brevet var sendt til den adresse i Marseilles, som D. havde opgivet til Rådet. D. var rejst fra Marseilles til Bruxelles den 22. maj 1996 og havde bedt sin far videresende eventuel post. Først under en telefonsamtale med forældrene den 16. juni 1996 erfarede D., at et brev fra Rådet var ankommet til ham. Da han modtog dette brev den 20. juni 1996, blev D. bekendt med indkaldelsen til den mundtlige prøve. Da han kontaktede Rådet, fik han oplyst, at udvælgelseskomitéen havde afsluttet sit arbejde den 17. juni 1996.

Ved skrivelse af 21. juni 1996 anmodede D. formanden for udvælgelseskomitéen om at afholde en ekstra mundtlig prøve for ham. En af begrundelserne for denne anmodning var, at D. på grund af den normale aldersgrænse for ansøgere ikke ville kunne deltage i andre udvælgelsesprøver

afholdt af Fællesskabets institutioner. Den 25. juni 1996 meddelte formanden for udvælgelseskomitéen i en skrivelse til D., at komitéen havde afsluttet sit arbejde, og at han var blevet udelukket fra udvælgelsesprøven .

UNDERSØGELSEN

Rådets udtalelse

Klagen blev forelagt Rådet, der i sin udtalelse anførte følgende:

Hvis D. havde kontaktet Rådets generalsekretær tidligt den 17. juni 1996, ville udvælgelseskomitéen sandsynligvis stadig havde kunnet indpasse ham i den mundtlige prøve.

Men fra det øjeblik, reservelisten var fastlagt, forhindrede princippet om ligestilling Rådet i at genåbne udvælgelsesproceduren ved at organisere en mundtlig prøve specielt for D.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Rådets udtalelse opretholdt D. sin oprindelige klage.

AFGØRELSEN

Ombudsmanden bemærkede, at i henhold til Rådets udtalelser ville det have været muligt at efterkomme klagerens anmodning, hvis den havde været fremsat rettidigt. Men eftersom anmodningen først fremkom til Rådet efter udvælgelsesprocedurens afslutning, ville en accept heraf havde betydet, at denne procedure skulle genåbnes. Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER FRA OMBUDSMANDEN

Ombudsmanden bemærkede, at han på baggrund af det store antal klager, han havde modtaget vedrørende aldersgrænserne ved ansættelse af personale ved institutionerne, havde besluttet på eget initiativ at foretage en undersøgelse af praksis på dette område.

3.1.4 RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION OG EUROPA-KOMMISSIONEN**FORSKELSBEHANDLING I FORBINDELSE MED ALMINDELIGE UDVÆLGELSESPRØVER**

Afgørelse om klage 851/3.9.96/ALC/ES/VK over Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union

KLAGEN

I august 1996 klagede L.C. fra Spanien til ombudsmanden over fejl og for-
sømmelser fra Kommissionens og Rådets side vedrørende visse aspekter
af deres ansættelsesprocedurer.

I sin klage anførte L.C. følgende tre forhold:

- 1 Han fandt, at der var uoverensstemmelse mellem oplysningerne i den brochure, Kommissionen havde offentliggjort på spansk, "La carrera en la Comisión de las Comunidades europeas", og institutionens reelle politik for ansættelse af tjenestemænd.
- 2 Princippet om ikke-forskelsbehandling på grund af nationalitet var blevet tilsidesat ved ikrafttrædelsen af Rådets forordning 626/95 af 20.3.1995¹, som indførte særlige og midlertidige foranstaltninger, som efter hans opfattelse var i modstrid med tjenestemandsvedtægten.
- 3 Rådet og Kommissionen foretog forskelsbehandling på grund af alder, eftersom de normalt fastsatte aldersgrænser ved ansættelse af tjenestemænd.

Klageren henstillede, at alle aldersgrænser blev ophævet ved Fællesskabets almindelige udvælgelsesprøver, og at man sikrede respekten for princippet om ikke-forskelsbehandling på grund af nationalitet.

UNDERSØGELSEN

Klagen blev forelagt Kommissionen og Rådet.

Kommissionens udtalelse

Efter en tidligere anmodning fra ombudsmanden havde Kommissionen allerede forelagt en udtalelse om det generelle spørgsmål om fastsættelse af aldersgrænser.

¹EFT L 66/1995, s. 1.

Kommissionen anførte, at institutionerne fastsatte aldersgrænser ved ansættelse af tjenestemænd i Fællesskabet med hjemmel i tjenestemandsvedtægtens bilag III, artikel 1. Eftersom disse aldersgrænser havde været genstand for kritik fra flere medlemmer af Europa-Parlamentet, havde Kommissionen dog indledt en indgående undersøgelse af følgerne af en eventuel afskaffelse af aldersgrænserne. Kommissionen fandt, at de væsentligste argumenter for opretholdelsen af aldersgrænser var:

- 1 bedre forudsætninger for en afbalanceret forvaltning af de menneskelige ressourcer,
- 2 fremme af en ligevægtig geografisk fordeling af institutionens tjenestemænd og.
- 3 fremme af kvinders ansøgninger.

For så vidt angik de specifikke punkter i L.C.'s klage, oplyste Kommissionen, at den brochure, klageren henviste til, ikke havde nogen retlig gyldighed og kun var udarbejdet i informationsøjemed. Angående klagen over krænkelse af princippet om ikke-forskelsbehandling på grund af nationalitet, indførte Rådets forordning 625/95 særlige og tidsbegrænsede foranstaltninger til fremme af ansættelse af tjenestemænd fra de nye medlemsstater, som indtrådte i Unionen den 1. januar 1995. Kommissionen påpegede, at klageren tidligere havde indsendt et andragende om samme emne til Europa-Parlamentet (nr. 0898/95). Udvalget for Andragender havde allerede behandlet andragendet og afsluttet behandlingen heraf på grundlag af Kommissionens svar.

Rådets udtalelse

Rådet understregede, at institutionens ansættelsespolitik blev gennemført under hensyntagen til det konkrete antal ledige stillinger såvel som de gældende budgetmæssige restriktioner. Endvidere tilkendegav Rådet, at Rådets forordning 626/95 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger til fremme af ansættelse af tjenestemænd fra nye medlemsstater ikke var i modstrid med princippet om ikke-diskriminering på grund af nationalitet.

Klagerens bemærkninger

L.C. mente, at den i vedtægtens bilag III, artikel 1, anførte mulighed for fastsættelse af aldersgrænser var i modstrid med den europæiske menneskerettighedskonvention og den spanske forfatning. Argumentet om, at karrieremulighederne for en nyansat tjenestemand med en højere alder ville være begrænsede, var irrelevant, eftersom ikke alle anså forfremmelse i løbet af deres karriere som en prioritet. Endvidere mente han, at en lige-

vægtig repræsentation af statsborgere fra alle medlemsstater ikke blot kunne opnås gennem en begrænsning af adgangen til almindelige udvælgelsesprøver på grundlag af statsborgerskab men også og især ved at fremme lige adgang til disse udvælgelsesprøver for alle Unionens borgere.

AFGØRELSEN

Det fremgik af undersøgelserne, at den pågældende brochures art, udformning og indhold viste, at formålet ikke var at fastlægge en juridisk bindende definition af mulighederne for ansættelse som tjenestemand i Unionen men snarere en generel information om institutionernes almindelige udvælgelsesprøver. Ombudsmanden konkluderede, at potentielle uoverensstemmelser mellem de gældende forhold og brochures generelle målsætning ikke kunne betragtes som en fejl eller en forsømmelse fra Kommissionens side.

For så vidt angik forskelsbehandling på grund af nationalitet havde klageren indsendt et andragende til Europa-Parlamentet om samme emne, som var blevet behandlet af Udvalget for Andragender som andragende nr. 0898/95. Ombudsmanden fandt derfor ikke anledning til at undersøge spørgsmålet yderligere.

Spørgsmålet om aldersgrænser blev behandlet i en undersøgelse på eget initiativ, som ombudsmanden havde indledt den 14. juli 1997, og ombudsmanden fandt det derfor ikke nødvendigt at foretage yderligere undersøgelser af dette specifikke klagepunkt. Dog ville klageren blive informeret om resultatet af undersøgelsen på eget initiativ.

Den Europæiske Ombudsmand afsluttede følgelig behandlingen af sagen.

ANSÆTTELSE: VURDERING AF FAGLIG ERFARING OG MANGLENDE SVAR

Afgørelse om klage 940/11.10.96/AS/SW/BB over Europa-Kommissionen og Rådet for Den Europæiske Union

KLAGEN

I oktober 1996 klagede S. til ombudsmanden over vurderingen af hendes erhvervserfaring i forbindelse med udvælgelsesprøve EUR/LA/75, som afholdtes af Kommissionen, og over Rådets manglende besvarelse af S' anmodning om udlevering af en kopi af hendes rettede besvarelse ved udvælgelsesprøve Rådet/LA/369.

S. havde ikke fået adgang til almindelig udvælgelsesprøve EUR/LA/75, fordi hun ikke opfyldte kravet om minimum 12 års erhvervserfaring.

Efter anmodning fra S. tog udvælgelseskomitéen sin afgørelse op til fornyet overvejelse, men fastholdt den oprindelige afgørelse. I en senere skrivelse til udvælgelseskomitéen anførte S., at udvælgelseskomitéen ikke havde redegjort for, hvordan den havde vurderet hendes erhvervserfaring. Endvidere anførte S., at hun ikke havde været klar over, at studieperioder parallelt med erhvervsaktivitet ikke blev anerkendt. Derfor havde hun ikke fremsendt sin "studiemeritfôrteckning", men kun en "meritfôrteckning" med de endelige datoer for hvert fag. Desuden havde S. regnet ud, at hendes "studiemeritfôrteckning" viste, at hun var i besiddelse af de krævede 12 års erhvervserfaring.

I januar 1996 svarede komitéen, at den havde taget afgørelsen op til fornyet overvejelse. Komitéen henviste til punkt B.3 i bekendtgørelsen, V.B.2, VI..2 og XI i ansøgningsskemaet offentliggjort i EFT 1995 C 219A og anførte, at ingen undtagelse fra disse bestemmelser var tilladt.

I klagen til ombudsmanden gjorde S. gældende, at Kommissionen ikke havde oplyst ud fra hvilke kriterier, den havde vurderet erhvervserfaringen. Hun påpegede, at hvis ansøgerne skulle sikres en ensartet behandling, måtte udvælgelseskomitéen forelægge oplysninger om vurderingsmetoden.

I februar 1996 sendte S. en skrivelse til Rådet med anmodning om en kopi af sin rettede besvarelse af engelskprøven i forbindelse med udvælgelsesprøve Rådet/LA/369. I klagen til ombudsmanden anførte hun, at hun aldrig havde modtaget svar på denne skrivelse.

UNDERSØGELSEN

Klagen blev forelagt Kommissionen og Rådet.

Kommissionens udtalelse

Kommissionen anførte i det væsentligste følgende:

I henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven skulle ansøgerne være i besiddelse af mindst 12 års erhvervserfaring efter afsluttet universitetseksamen.

I henhold til meddelelsen ville behørigt attesterede perioder med special- eller videreuddannelseskurser ligeledes kunne medregnes under erhvervserfaring. Videreuddannelseskurserne skulle være på et niveau, som mindst svarede til det niveau, som krævedes for at få adgang til udvælgelsesprøven. Følgelig kunne specialiserings- eller genopfriskningskurser samt videreuddannelseskurser komme i betragtning ved beregningen af erhvervserfaringen. Dog burde der, for at de kunne

indgå i beregningen af erfaringen, være tale om fuldtidskurser. Den samme regel fandt anvendelse for erhvervserfaring. Med andre ord kunne uddannelse under beskæftigelse ikke lægges til perioden med erhvervserfaring. I henhold til punkt XI i bekendtgørelsen om udvælgelsesprøve skulle fotokopier, der godtgjorde, at ansøgeren opfyldte de fastlagte betingelser, vedføjes ansøgningen.

S.' erhvervserfaring blev beregnet på grundlag af hendes oprindelige ansøgning og dokumenter. I alt udgjorde hendes erhvervserfaring 11 år og 6 måneder.

Ordlyden af bekendtgørelsen af udvælgelsesprøve er juridisk bindende og skal overholdes af udvælgelseskomitéen.

Rådets udtalelse

Rådet anførte i det væsentligste følgende:

I januar 1996 blev S. informeret om, at hun ikke havde fået adgang til den mundtlige prøve, fordi hun ikke havde bestået del 3 i den skriftlige prøve.

I februar 1996 anmodede S. om at få udleveret en kopi af den rettede besvarelse af den skriftlige prøve. Formanden for udvælgelseskomitéen redegjorde i et detaljeret svar på hendes anmodning for de gældende procedurer, men afviste at fremsende den rettede besvarelse.

I oktober 1996, samtidig med at S. klagede til ombudsmanden over, at Rådet havde afvist at forelægge den rettede besvarelse, sendte hun en skrivelse til hr. Brunmayr, assisterende generaldirektør i Rådet, med anmodning om et svar.

I oktober 1996 blev en kopi af skrivelsen af 27. februar 1996 igen sendt til klageren.

Rettede besvarelser er omfattet af bestemmelserne om fortrolighed af udvælgelseskomitéens arbejdes i artikel 6 i tjenestemandsvedtægtens bilag III.

Det ville på baggrund af det store antal ansøgere, der deltager i udvælgelsesprøverne, være forbundet med store vanskeligheder at efterkomme anmodninger om kopier af rettede besvarelser.

Klagerens bemærkninger

S.' bemærkninger kan sammenfattes som følger:

For så vidt angik vurderingen af erhvervserfaringen, mente S. fortsat, at det ikke fremgik af meddelelsen om udvælgelsesprøven, at videreuddannelse under beskæftigelse ikke kunne medregnes ud over perioden med erhvervserfaring. Hvis det klart var fremgået af meddelelsen, at dette var tilfældet, ville S. have vedføjet sin "studiemeritförteckning" fra universitetet i Stockholm allerede ved den oprindelige ansøgning til almindelig udvælgelsesprøve EUR/LA/369.

Efter hendes anmodning om fornyet behandling af afgørelsen om ikke at give hende adgang til ovennævnte udvælgelsesprøve, burde Kommissionen have beregnet hendes erhvervserfaring på grundlag af den "studiemeritförteckning", hun havde vedføjet anmodningen om fornyet behandling. S. mente, at hvis hendes studiemeritter blev medregnet, opfyldte hun kravet om 12 års erhvervserfaring.

For så vidt angik Rådets skrivelse af 27. februar 1996, oplyste S., at hun først modtog en kopi af denne skrivelse i oktober 1996. Hun hævdede, at Rådet aldrig havde sendt den første skrivelse. Hun fastholdt sin anmodning om en kopi af den rettede besvarelse.

AFGØRELSEN

1. Vurdering af erhvervserfaring

- 1.1 I henhold til Domstolens retspraksis har udvælgelseskomitéer omfattende skønsebeføjelser. Udvalgtekomitéerne skal under udøvelsen af disse beføjelser respektere den juridiske ramme for deres virksomhed, der er fastlagt i meddelelsen om udvælgelsesprøven.
- 1.2 I skrivelse af 19. december 1995 og i sin udtalelse til ombudsmanden informerede Kommissionen S. om udvælgelseskomitéens vurdering af erhvervserfaring. Endvidere redegjordes der i udtalelsen for, hvordan klagerens erhvervserfaring var blevet beregnet.
- 1.3 Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste, at udvælgelseskomitéen havde handlet i overensstemmelse med meddelelsen.

2 Undladelse af at besvare korrespondance

- 2.1 Rådet forelagde ombudsmanden en kopi af skrivelserne af 27. februar 1997. Heri oplyser Rådet, at den som en regel aldrig sender kopier af rettede prøvebesvarelser.

2.2 Ombudsmanden mente ikke, at der forelå noget bevis for klagerens påstand om, at Rådet aldrig havde sendt ovennævnte skrivelse.

3 Kopi af rettet prøvebesvarelse

3.1 Gældende fællesskabsret indeholder ikke nogen hjemmel for at fastslå, at Rådet skulle være forpligtet til at forelægge en kopi af en rettet prøvebesvarelse efter anmodning fra en ansøger.

3.2 Ombudsmanden havde modtaget flere klager vedrørende ansættelsesprocedurerne og især procedurernes manglende gennemsigtighed. Bl.a. havde klagerne vedrørt manglende udlevering af kopier af rettede prøvebesvarelser efter anmodning.

3.3 Ombudsmanden har i henhold til EF-traktatens artikel 138E beføjelse til at indlede undersøgelse på eget initiativ vedrørende eventuelle tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. Med hjemmel i denne bestemmelse indledte han den 7. november 1997 en undersøgelse på eget initiativ af fortroligheden i forbindelse med Kommissionens ansættelsesprocedurer.

3.4 Ombudsmanden vil som led i denne undersøgelse på eget initiativ indhente oplysninger om, hvorvidt institutionerne har til hensigt at tillade, at en ansøger kan få udleveret en kopi af sin rettede prøvebesvarelse.

Ovennævnte undersøgelsesresultater viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelse fra Kommissionens eller Rådets side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER

På baggrund af det store antal klager, ombudsmanden havde modtaget vedrørende manglende gennemsigtighed i procedurerne for de udvælgelsesprøver, Fællesskabets institutioner afholder, indledte han den 7. november 1997 en undersøgelse på eget initiativ om dette spørgsmål.

3.1.5 EUROPA-KOMMISSIONEN

UDVÆLGELSE AF PRAKTIKANTER: ADGANG TIL DEN "BLÅ BOG"

Afgørelse om klage 111/95VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I september 1995 klagede X. til den europæiske ombudsmand over, at praktikophold i Kommissionen ikke blev tildelt på grundlag af kvalifikationer men afhæng af, om man havde de rette forbindelser til de rette personer.

Som bevis for sin påstand henviste X. til, at han to gange uden held havde ansøgt om et praktikophold i Kommissionen. Han forstod ikke, hvorfor han første gang var blevet optaget i Kommissionens såkaldte "blå bog" men ikke anden gang, hvor han var meget bedre kvalificeret.

I overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i ombudsmandens statut, behandledes klagen fortroligt efter anmodning fra klageren.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i sin udtalelse anførte, at X. reelt opfyldte de fastsatte krav for praktikanter, men at det som følge af det store antal ansøgninger, Kommissionen modtog hvert år, var nødvendigt at foretage en yderligere udvælgelse på grundlag af ansøgernes eksamensresultater og eventuelle studier i europæisk integration eller fællesskabsret.

Kommissionen oplyste, at X. på grundlag af en yderst tilfredsstillende levnedsskildring var blevet optaget i den blå bog og kun på et senere tidspunkt ikke kunne opfylde de fastsatte krav. Endvidere understregede Kommissionen, at der principielt burde tages hensyn til den geografiske ligevægt og antallet af ansøgere.

Klagerens bemærkninger

Kommissionens udtalelse blev forelagt klageren, som fastholdt sin klage. Klageren tilføjede, at kun efter en anbefaling fra en højt indplaceret person var han, anden gang han søgte, blevet optaget på den blå bogs supplerende liste.

SUPPLERENDE UNDERSØGELSER

Ombudsmanden anmodede Kommissionen om oplysninger vedrørende proceduren for registrering i den blå bog. Ombudsmanden anmodede endvidere om at få udleveret kopier af ansøgningsskemaerne fra de øvrige kandidater med samme statsborgerskab som X. for at kunne vurdere deres kvalifikationer.

Kommissionen fremsendte yderligere kommentarer såvel som kopier af ansøgningsskemaerne fra de øvrige kandidater af samme statsborgerskab som X. Kommissionen oplyste, at den supplerende liste blev udarbejdet med henblik på en yderligere vurdering af ansøgningerne og korrektion af tekniske fejl eller trykfejl.

AFGØRELSEN

Ombudsmanden bemærkede, at de kriterier, som i henhold til Kommissionens oplysninger, anvendtes ved udvælgelsen af praktikanter, syntes at være fuldt ud relevante.

Det måtte i øvrigt påpeges, at en administrativ myndighed inden for en vis margen selv kan skønne, om en given ansøgning opfylder kravene til en ledig plads.

Ombudsmandens undersøgelse af ansøgningerne fra de øvrige kandidater med samme statsborgerskab som X. viste ikke, at Kommissionen havde set bort fra de fastlagte kriterier.

X. hævdede, at han var blevet opført på den blå bogs supplerende liste efter anbefaling fra en højt indplaceret person. Eftersom klageren ikke oplyste identiteten på denne person eller den eller de personer, denne indflydelse angivelig blev udøvet over for, var det ikke begrundet at undersøge dette klagepunkt yderligere.

Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

AFVISNING AF ET EUR 1-CERTIFIKAT FRA ELFENBENSKYSTEN

Afgørelse om klage 187/17.10.95/FS/B/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I oktober 1995 klagede S. på vegne af en virksomhed ved navn B. NV. til ombudsmanden. Klageren oplyste, at B. NV. i april 1994 havde opkøbt en mængde lange ris fra Elfenbenskysten via en britisk speditør med henblik

på import i Fællesskabet. Ris fra Elfenbenskysten, som har undertegnet Lomé-konventionen, er pålagt reduceret importtold.

B. NV forelagde et EUR 1-certifikat for de belgiske toldmyndigheder som bevis for risens oprindelse. Toldmyndighederne havde dog mistanke om, at risen ikke havde oprindelse i Elfenbenskysten og nægtede at godkende certifikatet. For at få risen frigivet indbetalte B. NV toldmyndighederne en garanti på 10% af den yderligere told, der skulle erlægges, hvis risen ikke var fra Elfenbenskysten.

De belgiske toldmyndigheder tog stikprøver af risen og indledte proceduren for efterfølgende kontrol af EUR 1-certifikatet. I marts 1995 modtog B. NV oplysning om, at Elfenbenskystens regering havde bekræftet gyldigheden af EUR 1-certifikatet. B. NV krævede derefter garantibeløbet udbetalt. Med skrivelse af 28. juli 1995 meddelte de belgiske toldmyndigheder B. NV, at Fællesskabets bedrageribekæmpelsesafdeling nægtede at udbetale garantibeløbet og ønskede at undersøge sagen yderligere.

I klagen til ombudsmanden anførte S., at eftersom kontrolproceduren var afsluttet, skulle det af B. NV indbetalte garantibeløb tilbagebetales, og at enhver tvivl vedrørende Elfenbenskystens udstedelse af EUR 1-certifikater var et spørgsmål, der måtte løses mellem Fællesskabets myndigheder og Elfenbenskystens regering.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen i januar 1996. I sin udtalelse redegjorde Kommissionen for de belgiske toldmyndigheders og Kommissionens mistanke om, at risen ikke var fra Elfenbenskysten. Endvidere anførte Kommissionen i det væsentlige følgende i udtalelsen:

Selv om myndighederne i Elfenbenskysten havde bekræftet certifikatets gyldighed og varernes oprindelse, havde tidligere erfaringer vist, at man ikke altid kunne forlade sig på den kontrol, Elfenbenskystens myndigheder gennemførte, og at der ofte var tale om blot at kontrollere certifikatets eksistens og ikke varernes oprindelse.

I overensstemmelse med artikel 26 i protokol nr. 1 til Lomé-konventionen anmodede Kommissionen Elfenbenskystens myndigheder om at foretage en undersøgelse vedrørende risen og tilbød bistand fra Fællesskabet. Denne anmodning blev fremsat den 22. juni 1995 og gentaget den 12. september 1995.

Eftersom senere korrespondance ikke gav svar på disse spørgsmål, indgav Kommissionens tjenestegrene spørgsmålet for AVS-EF-toldsamarbejdsudvalget. Selv om der ikke forelå bevis for, at B. NV var impliceret i bedrageri, herskede der fortsat alvorlig mistanke, for så vidt angik EUR 1-certifikatets gyldighed.

Der var indledt en dialog med Elfenbenskystens myndigheder, som havde anmodet om og fået forelagt yderligere oplysninger.

I udtalelsen gav Kommissionen afsluttende udtryk for håb om, at dialogen kunne føre til en afgørelse i nærmeste fremtid.

Klagerens bemærkninger

Kommissionens kommentarer blev sendt til S. i april 1996. Klageren modsatte sig i sine bemærkninger beviset vedrørende EUR 1-certifikatets gyldighed og hævdede, at der ikke var nogen begrundet tvivl, som berettigede den efterfølgende kontrol og forebyggende foranstaltninger i henhold til Lomé-konventionen.

Bemærkningerne belyste endvidere et nyt aspekt vedrørende den påståede forsinkelse i de belgiske myndigheders forelæggelse af EUR 1-certifikatet for Elfenbenskystens myndigheder til kontrol.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

I marts 1997 bad ombudsmanden på ny Kommissionen undersøge, om dialogen med Elfenbenskystens myndigheder var afsluttet, og, hvilke skridt Kommissionen i modsat fald foreslog for at nå til en løsning i sagen.

I sit svar redegjorde Kommissionen nærmere for sine seneste forsøg på at finde en løsning. Kommissionen oplyste bl.a., at den havde fremsat en fornyet anmodning om samarbejde til AVS-EF-toldsamarbejdsudvalget i maj 1996, og havde udsendt en delegation med henblik på administrativt samarbejde i november 1996.

Det fremgik af Kommissionens svar, at der fortsat var uoverensstemmelser mellem Fællesskabets delegation (som omfattede repræsentanter for Kommissionen og de belgiske toldmyndigheder) og Elfenbenskystens myndigheder, for så vidt angik de relevante fakta.

I svaret anførtes afslutningsvis:

Kommissionen har fået oplyst, at de belgiske myndigheder har forhøjet garantibeløbet fra B. NV (forskellen mellem preferencesatsen og ikke-preferencesatsen var blevet forhøjet fra 10% til 100%).

Det påhviler de kompetente belgiske myndigheder at drage de relevante slutninger i denne sag. De belgiske myndigheder kan på nuværende tidspunkt ikke meddele importøren (B. NV) denne toldgæld, eftersom de ikke er i besiddelse af tilstrækkelige beviser for, at risen ikke stammer fra Elfenbenskysten.

Kommissionen kan kun endnu en gang understrege, at den under udøvelsen af sine beføjelser til fulde søger at beskytte Unionens finansielle interesser så effektivt som muligt (ud over tabet af egne indtægter vedrører dette spørgsmål også gennemførelsen af aftaler med AVS-landene). Dog beklager Kommissionen, at den til trods for de forventninger, der opstod på mødet den 3. april 1996, er blevet skuffet over Elfenbenskystens myndigheders manglende samarbejdsvilje i de forskellige sammenhænge, som er beskrevet ovenfor.

AFGØRELSEN

1 Indledende bemærkninger

- 1.1 Gennemførelsen af Fællesskabets toldlovgivning og anvendelsen af de relevante administrative procedurer henhører under de nationale toldmyndigheder. Selv om disse nationale toldmyndigheder gennemfører fællesskabsretten, er de ikke fællesskabsinstitutioner eller -organer, og deres handlinger kan ikke undersøges af den europæiske ombudsmand.
- 1.2 Ombudsmanden havde således ikke beføjelse til at behandle klagen, for så vidt som den vedrørte de belgiske toldmyndigheders administrative aktiviteter. I særdeleshed kunne ombudsmanden ikke undersøge påstanden i klagerens bemærkninger til Kommissionens udtalelse om en uforholdsmæssig forsinkelse i de belgiske toldmyndigheders forelæggelse af EUR 1-certifikatet til kontrol for Elfenbenskystens myndigheder.
- 1.3 Ombudsmanden har i sin undersøgelse af eventuelle tilfælde af fejl og forsømmelser i handlinger foretaget af Europa-Kommissionen ikke kunnet tage stilling til det indholdsmæssige aspekt vedrørende risenes oprindelse. Dette spørgsmål kan afgøres af den kompetente domstol, som vil kunne foranstalte bevisførelse og vurdere modstridende videnskabeligt materiale.

2 Kommissionens rolle

- 2.1 Af Kommissionens svar fremgår, at dens beføjelser i denne sag tager udgangspunkt i to forskellige kilder:

- Kommissionens deltagelse i toldsamarbejdsudvalget, som er oprettet i medfør af artikel 30 i protokol 1 til Lomé-konventionen¹, som træffer afgørelse i de i protokollens artikel 26, stk. 7, og 27, stk. 7, nævnte tvister;
- Kommissionens ansvar i forbindelse med gennemførelsen af Fællesskabets budget, for en korrekt bogføring af den told (som er en fællesskabsindtægt), der skal erlægges.

3 Kommissionen og Elfenbenskystens myndigheder

3.1 Af det materiale, ombudsmanden var i besiddelse af, fremgik, at Kommissionen havde:

- anmodet Elfenbenskystens myndigheder om at foretage de nødvendige undersøgelser, jf. artikel 26 i protokol nr. 1 til konventionen,
- anmodet om og deltaget i en delegation for administrativt samarbejde til Elfenbenskysten,
- taget spørgsmålet op til behandling på flere møder i AVS-EF-told-samarbejdsudvalget.

3.2 I henhold til Kommissionens materiale havde ovennævnte tiltag ikke ført til en løsning i sagen, fordi Elfenbenskystens myndigheder ikke havde samarbejdet i tilstrækkelig grad.

3.3 Kommissionen syntes således at have udtømt sine aktionsmuligheder i henhold til Lomé-konventionens bestemmelser, for så vidt angik denne tvist.

4 Kommissionen og de belgiske toldmyndigheder

4.1 I sin udtalelse afviste Kommissionen ikke, at Kommissionens tjenestegrene havde nægtet at udbetale det garantibeløb, B NV havde indbetalt. Og på baggrund af de meget begrænsede oplysninger, der foreligger, må det antages, at Kommissionens tjenestegrene reelt har spillet en afgørende rolle.

4.2 Kommissionens ansvar for gennemførelsen af Fællesskabets budget indebærer, som ofte påpeget i Revisionsrettens beretninger, en forpligtelse til at beskytte Fællesskabets finansielle interesser.

¹ Jf. Rådets forordning (EØF) nr. 714/90 af 5. marts 1990 om anvendelse af AVS/EØF-Ministerrådets afgørelse nr. 2/90 om de overgangsforanstaltninger der skal gælde fra den 1. marts 1990, EFT L 84 af 30.3.1990, s. 1.

4.3 Kommissionens forskellige svar i denne sag viste, at tvivlen vedrørende risens oprindelse var baseret på konkrete beviser, og at der derfor var tale om "begrundet tvivl", jf. artikel 6 i protokol 1 til Lomé-konventionen.

4.4. På denne baggrund kan den manglende udvikling i bilæggelsen af denne tvist, som skyldes, at Kommissionen fortsat betvivler, at risen har oprindelse i Elfenbenskysten, ikke anses for en fejl eller en forømmelse i form af en uberettiget forsinkelse.

I lyset af disse undersøgelsesresultater mente ombudsmanden ikke, der forelå tilfælde af fejl eller forømmelser. Ombudsmanden bemærkede endvidere, at klageren fortsat havde mulighed for at indbringe sagen vedrørende risens oprindelse for en kompetent domstol i form af et sagsanlæg mod de nationale toldmyndigheder. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ANSÆTTELSE: MUNDTLIG UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 252/22.11.95/TMF/VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

R. gjorde i sin klage til ombudsmanden fra november 1995 gældende, at udvælgelseskomitéen ved sin opførsel havde givet ham det indtryk, at han havde bestået den mundtlige udvælgelsesprøve, der afholdtes af Kommissionens GD XII. I henhold til R. havde udvælgelseskomitéens medlemmer udspurgt ham om hans fremtidige arbejde og givet ham hånden og lykønsket ham efter interviewet. Endvidere anførte han, at Kommissionen ikke ønskede at offentliggøre navnene på udvælgelseskomitéens medlemmer.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens kommentarer

Klagen blev forelagt Kommissionen i februar 1996. I sin udtalelse oplyste Kommissionen, at den havde udspurgt udvælgelseskomitéens sekretariat, som oplyste, at ansøgeren ikke var blevet lykønsket og fortalt, at han havde bestået. Endvidere understregede Kommissionen, at udvælgelseskomitéens medlemmer får instrukser om, hvordan de skal forholde sig, og om, at de ikke må fremkomme med oplysninger om eller reaktioner på ansøgerens præstation. Dette kontrolleres af udvælgelseskomitéens sekretariat.

I bemærkningerne til Kommissionens udtalelse opretholdt R. sin klage.

AFGØRELSEN

Klageren anfører, at han blev udspurgt om stillingen og arbejdsopgaverne i forbindelse hermed. Indholdet af disse spørgsmål afvises ikke af Kommissionen. Det må anses for naturligt, at en kommende arbejdsgiver stiller sådanne spørgsmål med henblik på at vurdere en ansøger og f.eks. vedkommendes reaktion i bestemte arbejdssituationer. Indholdet af disse spørgsmål kan således ikke betragtes som en tilkendegivelse af, at ansøgeren er valgt til stillingen.

R. gør gældende, at udvælgelseskomitéens medlemmer lykønskede ham. Dette konkrete forhold hersker der uoverensstemmelse om mellem parterne. Håndtrykket ved prøvens afslutning kan betragtes som et udtryk for høflighed snarere end som en lykønskning.

På det nuværende stade af fællesskabsretten er det ikke ulovligt at afvise en anmodning om at oplyse navnene på udvælgelseskomitéens medlemmer.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FRI BEVÆGELIGHED: BEHANDLING AF KLAGER TIL KOMMISSIONEN

Afgørelse om klage 259/27.11.95/PL/UK/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Den 20. november 1995 klagede L. til ombudsmanden på vegne af brødrene B. og som repræsentant for National Council for Civil Liberties (Liberty). Klageren henviste til fejl og forsømmelser ved behandlingen af to klager til Europa-Kommissionen.

Baggrunden for klagen

I november 1990 rejste to walisiske brødre, G.B. og R.B. med tog til Belgien for at overvære en fodboldkamp med deltagelse af et walisisk hold. Brødrene blev taget ud af toget ved grænsen mellem Belgien og Luxembourg af det belgiske politi, som registrerede deres identitet og fotograferede dem. Disse oplysninger blev senere videregivet til UK National Criminal Intelligence Service (NCIS) og registreret i en database.

I november 1992 blev de registrerede oplysninger videregivet til det belgiske politi i forbindelse med en anden fodboldkamp, brødrene B. overværede. Brødrene blev tilbageholdt på Kortrijk politistation og senere underka-

stet identitetskontrol i Bruxelles. Endvidere blev R.B. tilbageholdt på politistationen i Bruxelles i 16 timer, kropsvisiteret, fotograferet og senere udvist.

I henhold til R.B. var begrundelsen for denne behandling, at hans navn figurerede på NCIS-listen. Den officielle rapport fra det belgiske indenrigsministerium til NCIS oplyser, at R.B. blev arresteret den 17. november 1992 i Bruxelles, fordi han var påvirket af alkohol, forstyrrede den offentlige orden under en identitetskontrol og øjensynlig ikke var i besiddelse af identitetspapirer.

Brødrene B. og deres nationale MP og deres MEP søgte uden held at klage på nationalt plan.

Klagen til Europa-Kommissionen

Den 8. juli 1994 indgav brødrene B., repræsenteret af Liberty, en klage til Europa-Kommissionen. Kommissionen registrerede klagerne som nr. 94/4998 over Det Forenede Kongerige og nr. 94/4999 over Belgien.

Liberty anmodede Kommissionen om at underrette de berørte medlemsstater om klagen og opnå tilsagn om, at de pågældende medlemsstater ville overholde fællesskabsrettens bestemmelser. Liberty krævede ligeledes alle optegnelser vedrørende brødrene B. slettet.

Endvidere blev Kommissionen anmodet om at opnå sikkerhed for, at brødrene B. frit kunne bevæge sig inden for Den Europæiske Union og ikke længere ville være underlagt restriktioner, som var i modstrid med EF-traktaten. Hvis ikke begge stater på tilfredsstillende vis traf sådanne foranstaltninger, anmodedes Kommissionen om at indlede en traktatsbrudsprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 169.

Den 20. oktober 1994 svarede Kommissionens generaldirektorat XV med en skrivelse, hvori den fastslår følgende:

Belgien og Det Forenede Kongerige er forpligtet til reelt at behandle brødrenes anmodning om at blive slettet fra enhver "sortliste", de måtte være opført på. Jeg har rettet en skriftlig anmodning til begge medlemsstater herom og anmodet dem om at slette deres klienters navne fra alle sådanne "sortlister" eller, hvis ikke de er villige hertil, forelægge en begrundelse for at opretholde deres navne på en sådan liste.

I skrivelse af 6. oktober 1995 oplyste Kommissionens GD XV, at den havde modtaget svar fra Det Forenede Kongerige:

Kort beskrevet oplyste Det Forenede Kongeriges myndigheder, at A.B. aldrig var blevet optaget i NICS' registre, og at både G.B. og R.B. havde

været registreret, men at der ikke længere forefandtes oplysninger vedrørende dem i disse registre.

Eftersom deres klienter ikke længere er opført i NCIS' registre, må det antages, at Det Forenede Kongerige ikke længere imødeser begrænsninger af deres ret til fri bevægelighed.

Følgelig må det anses, at der ikke foreligger nogen overtrædelse af fællesskabsretten i den her omhandlede sag, og jeg har derfor til hensigt at foreslå Kommissionen at afslutte behandlingen af deres klage.

Eftersom Kommissionen ikke havde modtaget svar fra de belgiske myndigheder, havde den fremsat fornyet anmodning herom.

Liberty svarede ved skrivelse af 11. oktober 1995 og forelagde de klagepunkter, det ikke mente var blevet behandlet:

Brødrene havde aldrig fået oplyst, præcis hvilke lister deres navne forekom på.

Brødrene havde aldrig modtaget oplysninger om, hvilke andre stater og organisationer, der havde fået udleveret den eller de pågældende lister.

Spørgsmålet om, hvorvidt den oprindelige registrering af deres navne, var legal, var ikke blevet behandlet tilfredsstillende.

Klagen til ombudsmanden

Liberty gjorde gældende, at Kommissionen havde gjort sig skyldig i fejl og forsømmelser ved behandlingen af klagen over Det Forenede Kongerige af følgende årsager:

- 1 Der forelå først et konkret svar på klagen efter 16 måneder.
- 2 Kommissionen havde ikke krævet, at Det Forenede Kongerige skulle behandle samtlige punkter i klagen fra juli 1994.
- 3 Kommissionen havde ikke indledt en traktatbrudsprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 169.

Liberty anførte, at Kommissionen havde gjort sig skyldig i fejl og forsømmelser ved behandlingen af klagen mod Belgien af følgende årsager:

- 1 Kommissionen havde ikke indhentet et svar fra de belgiske myndigheder efter klagens indgivelse i juli 1994.

2 Kommissionen havde ikke indledt en traktatbrudsprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 169, selv om der 16 måneder efter indgivelse af klagen til Kommissionen stadig ikke forelå nogen form for svar fra de belgiske myndigheder.

UNDERSØGELSEN

EF-traktaten giver udelukkende den europæiske ombudsmand beføjelse til at undersøge eventuelle tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer. Det fremgår udtrykkeligt af den europæiske ombudsmands statut, at handlinger foretaget af andre myndigheder eller personer ikke kan gøres til genstand for en klage til ombudsmanden. Ombudsmanden undersøgte således i forbindelse med denne klage, om Europa-Kommissionen havde gjort sig skyldig i fejl eller forsømmelser.

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, der i sin udtalelse i det væsentlige anførte følgende:

Kommissionen havde med sin afgørelse om ikke at indlede traktatbrudsprocedure mod Det Forenede Kongerige gjort brug af sine skønsmålbeføjelser, som Domstolen havde anerkendt fuldt ud. Domstolen havde gentagne gange fastslået¹:

*"....fremgår det af opbygningen af EØF-traktatens artikel 169, at Kommissionen ikke har pligt til at indlede en procedure i henhold hertil. Den råder derimod i denne henseende over en skønsmålbeføjelse, som indebærer, at private hverken kan afkræve institutionen en bestemt stillingtagen eller rejse annullationssøgsmål til afprøvelse af Kommissionens afvisning heraf."*²

- 1 Kommissionen havde behandlet klagerne i overensstemmelse med principperne om en hensigtsmæssig forretningsgang;
- 2 Klagerne var blevet registreret, svar tilsendt klagerne og skrivelser forelagt medlemsstaterne inden for de normale tidsfrister for behandling af klager eller påstande om traktatbrud.
- 3 Kommissionen havde rettet skriftlig anmodning til medlemsstaterne om oplysninger, hvorefter spørgsmålet om tidsfrister og forsinkelser afhang af de pågældende medlemsstater.

¹ Sag 247/89, *Star Fruit* mod Kommissionen, Sml. 1989, s. 291, og sag 87/89, *Sonito m.fl.* mod Kommissionen, Sml. 1990, s. 1981

² *Sonito m.fl.* mod Kommissionen, s. 2008.

- 4 For så vidt angik Det Forenede Kongerige, fremsendtes første skrivelse den 20. oktober 1994, og efter en påmindelse af 29. marts 1995 modtoges et svar fra Det Forenede Kongeriges myndigheder den 22. maj 1995.
- 5 Straks efter Kommissionens tjenestegrenes behandling af svaret var klagerne den 6. oktober 1995 blevet informeret via deres repræsentant.
- 6 For så vidt angik Belgien, fremsendte den faste repræsentation den 11. december 1994 en bekræftelse på, at den havde modtaget henvendelsen, men først efter flere påmindelser, fremsendt den 28. februar 1995 og 27. juni 1995, bekræftede de belgiske myndigheder over for Kommissionen i en skrivelse af 19. oktober 1995, at anmodningen om oplysninger var blevet fremsendt til de berørte myndigheder.
- 7 Disse myndigheder havde endnu ikke reageret, og derfor var klagen over Belgien fortsat under behandling.
- 8 Kommissionen havde under hele denne 16 måneder lange periode i begge sager holdt klagerne informeret via deres advokater.
- 9 Artikel 169-proceduren gav ikke klagerne specifikke procesuelle rettigheder som indenfor andre områder såsom konkurrencespørgsmål eller anti-dumping-sager.
- 10 For så vidt angik fristen for behandling af disse to sager, måtte der henvises til, at de begge vedrørte komplicerede juridiske og tekniske spørgsmål.

Klagerens bemærkninger

L. fremsatte i det væsentlige følgende bemærkninger:

- 1 Der var på intet tidspunkt stillet spørgsmålstejn ved Kommissionens skønsmålinger, for så vidt angik indledelsen af formelle procedurer i henhold til artikel 169, eller ved at den oprindelige skrivelse til medlemsstaterne blev afsendt inden for den normale tidsfrist;
- 2 Kommissionens behandlede i sin udtalelse ikke selve grundlaget for klagen over fejl og forsømmelser og i særdeles ikke følgende punkte:r:

Den 20. oktober 1994 udtalte Kommissionen på grundlag af Domstolens domme i sagerne *Bouchereau og Adoui og Cornuaille*¹, at *Belgien og Det Forenede Kongerige er forpligtet til*

¹ Sag 30/77, Sml. 1977, s. 1999 og sag 115/81 og 116/81, Sml. 1982, s. 1665.

at tage aktiv stilling til brødrenes anmodning om at blive fjernet fra enhver sortliste, de måtte være opført på. Det forhold, at Kommissionen accepterede, at en sådan handling fra den pågældende medlemsstats side var påkrævet, var yderst relevant for vurderingen af, hvorvidt Kommissionens efterfølgende behandling af sagen var korrekt;

Var det i overensstemmelse med god forvaltningsskik, at Kommissionen havde foreslået at afslutte behandlingen af klagen over Det Forenede Kongerige, selv om skrivelsen fra Det Forenede Kongeriges myndigheder ikke indeholdt svar på de fleste klagepunkter, og især ikke på, om brødrene B.'s navne var blevet videregivet til andre landes registre, og at Kommissionen ikke havde foreslået yderligere foranstaltninger over for de belgiske myndigheder, selv om den ikke havde modtaget nogen form for svar fra denne medlemsstat?;

Krævede god forvaltningsskik, at Kommissionen effektivt forfulgte den ubestridte kendsgerning, at der var sket en krænkelse af brødrenes B.'s grundlæggende rettigheder i henhold til EF-retten?

Klageren påpegede overfor ombudsmanden, at Kommissionens svar var utilfredsstillende, og at god forvaltningsskik krævede en effektiv opfølgning fra Kommissionens side.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Det fremgik, at Kommissionen ikke havde underrettet ombudsmanden om situationen angående klage nr. 94/4999. Ombudsmanden anmodede derfor Kommissionen om at oplyse, om den havde modtaget et svar fra de belgiske myndigheder vedrørende klage nr. 94/4999.

Kommissionen oplyste i sit svar, at den havde modtaget et kort formelt svar fra Belgiens faste repræsentation dateret til den 10. juni 1996. De belgiske myndigheder gav heri forsikringer om respekten for klagerens ret til fri bevægelighed på belgisk territorium.

Kommissionen havde behandlet svaret og informeret klageren om indholdet via deres repræsentanter i skrivelse af 9. juli 1996. I denne skrivelse anførtes endvidere, at Kommissionens tjenestegrene på baggrund af de belgiske myndigheders holdning på næste møde i gruppen om traktatbrudssager ville foreslå behandlingen af sag nr. 94/4999 afsluttet.

Kommissionens tjenestegrene fremsatte forslaget om at afslutte behandlingen af sagen på et møde den 10. oktober 1996. Afgørelsen blev bekræftet på Kommissionens ugentlige møde den 16. oktober 1996.

Med skrivelse af 4. december 1996 blev afgørelsen om at afslutte behandlingen af sagen meddelt til L., repræsentant for klagerne.

AFGØRELSEN

1 Utilstrækkeligt svar fra de belgiske myndigheder

1.1 Kommissionen bør i henhold til god forvaltningsskik vedvarende søge at opnå svar fra medlemsstaterne under den administrative del af traktatbrudsproceduren i artikel 169.

1.2 I henhold til Domstolens retspraksis skal medlemsstaterne lette Kommissionen gennemførelsen af dens opgave som traktatens vogter i henhold til traktatens artikel 155¹. Det kræves af medlemsstater, at de samarbejder i god tro i forbindelse med artikel 169-undersøgelser, som foretages af Kommissionen, og forelægger Kommissionen de oplysninger, den anmoder om i denne henseende². En medlemsstats afvisning af bistand til Kommissionen i forbindelse med undersøgelse udgør en manglende opfyldelse af den forpligtelse, der i henhold til artikel 5 påhviler enhver medlemsstat til at lette Kommissionen gennemførelsen af dens opgaver³. I sådanne tilfælde kan Kommissionen indbringe spørgsmålet for Domstolen.

1.3 Efter flere skriftlige påmindelser og yderligere kontakter modtog Kommissionen endelig et svar fra de belgiske myndigheder den 17. juni 1996. Ombudsmanden mente derfor ikke, der forelå noget bevis for fejl eller forsømmelser, for så vidt angik dette aspekt af sagen.

2 Forsinket besvarelse af klagen over Det Forenede Kongerige

2.1 For så vidt angår den påståede forsinkelse på 16 måneder i forbindelse med besvarelsen af de faktiske aspekter af klagen mod Det Forenede Kongerige, fastslog Liberty, at man ikke betvivlede, at den oprindelige skrivelse var blevet sendt til medlemsstaterne inden for den normale tidsfrist. Klagen vedrørte således perioden efter 20. oktober 1994.

¹ ... skal Kommissionen:

drage omsorg for gennemførelsen af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og de bestemmelser, som med hjemmel i denne traktat træffes af institutioner (...).

² Sag 192/84, Kommissionen mod Den Hellske Republik, Sml. 1985, s. 3967, præmis 19.

³ Sag 240/86, Kommissionen mod Den Hellske Republik, Sml. 1988, s. 1835, præmis 28.

Efter denne dato fremsendte Kommissionen en påmindelse og modtog et svar den 22. maj 1995. Med skrivelse af 6. oktober 1995 informerede Kommissionen klageren om, at behandlingen af klagen var afsluttet.

2.2. Ombudsmandens undersøgelser viste, at Kommissionen vedvarende havde bestræbt sig på at opnå et svar fra Det Forenede Kongerige. God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen altid meddeler en afgørelse om at henlægge en sag til klageren forholdsvis hurtigt. Ombudsmanden fandt ikke noget bevis for påstanden om en uberettiget forsinkelse i den konkrete besvarelse af klagen mod Det Forenede Kongerige.

3 Manglende krav til Det Forenede Kongerige om behandling af samtlige klagepunkter

3.1 For så vidt angår påstanden om, at Kommissionen ikke havde krævet, at Det Forenede Kongerige behandlede hvert enkelt punkt i den klage, der blev indgivet i juli 1996, havde Det Forenede Kongeriges myndigheder oplyst, at ingen detaljer vedrørende brødrene B. forblev i NCIS-registrene. Kommissionen fandt derfor ikke, at Det Forenede Kongerige havde forbrudt sig mod fællesskabsretten.

3.2 Kommissionen konkluderede, at der ikke forelå traktatbrud på nuværende tidspunkt, og besluttede ikke at forfølge spørgsmålet om tidligere krænkelse videre. I henhold til Domstolen er formålet med den administrative procedure i henhold til artikel 169 at give medlemsstaten lejlighed til at bringe forholdene i orden, inden der anlægges sag¹. Ombudsmandens undersøgelser viste således ingen tilfælde af fejl og forsømmelser fra Kommissionens side for så vidt angik påstanden om manglende krav om besvarelse af de enkelte punkter i klagen.

4 Afgørelse om ikke at indlede traktatbrudsprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 169

4.1 For så vidt angår påstanden om, at Kommissionen har forsømt at indlede en formel traktatbrudsprocedure mod Det Forenede Kongerige, foreskriver EF-traktatens artikel 160, at Kommissionen skal fremsætte en begrundet udtalelse, hvis den finder, at en medlemsstat ikke har overholdt en forpligtelse, der påhviler den i henhold til denne traktat.

4.2 Traktatens artikel 169 fastlægger ikke nærmere procedurer eller kriterier for Kommissionens fremgangsmåde i perioden inden fremsættel

¹Sag 74/82, Kommissionen mod Irland, Sml. 1984, s. 317, præmis 13.

sen af en begrundet udtalelse til en medlemsstat. Endvidere indeholder Domstolens retspraksis kun begrænsede retningslinjer. Kommissionen må derfor selv afgøre, hvilke procedurer og kriterier den vil følge for at opfylde sine forpligtelser i henhold til artikel 169 i det forløb, som kan føre til fremsættelsen af en begrundet udtalelse.

- 4.3 I henhold til Domstolens retspraksis har Kommissionen som traktatens vogter alene beføjelse til at afgøre, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at indbringe en medlemsstat for Domstolen for manglende overholdelse af sine forpligtelser¹. Ombudsmanden fandt derfor ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med Kommissionens afslutning af de undersøgelser, den havde foretaget i sagen.

Undersøgelsesresultaterne såvel som de forsikringer, Kommissionen havde modtaget fra Det Forenede Kongerige og Belgien om respekt for klagernes ret til fri bevægelighed, viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER

Ombudsmanden har på baggrund af undersøgelsen af denne og adskillige andre klager over Kommissionen fundet det hensigtsmæssigt at foretage en mere generel gennemgang af Kommissionens sagsbehandling af klager fra borgere over medlemsstaters manglende overholdelse af deres forpligtelser i henhold til fællesskabsretten. Følgelig indledte ombudsmanden den 15. april 1997 en undersøgelse på eget initiativ af mulighederne for at forbedre Kommissionens administrative procedure på dette område.

ANSÆTTELSE AF MIDLERTIDIGT PERSONALE

Afgørelse om klage 265/29.11.95/VKCG/PD/UK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

G. havde besvaret en annonce om indsendelse af ansøgninger om en stilling som midlertidigt ansat i lønklasse A4/A5 i Kommissionens tjeneste for forbrugerpolitik. I august 1995 meddelte udvælgelseskomitéen hende, at hun ikke ville blive indkaldt til en samtale.

¹ Sag 431/92, Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland, Sml.1995, s. I-2189, præmis 22.

I sin klage til ombudsmanden fra november 1995 gjorde G. gældende, at det på forhånd var afgjort, hvem der skulle have stillingen, og stillede en række spørgsmål. I særdeleshed bad hun om at få oplyst, hvor mange ansøgere der havde været til samtale, og hvorfor hun ikke var blevet indkaldt til en samtale. G. mente, at annoncerne i den nationale presse var fejlagtige og misledende, fordi de omhandlede ledige stillinger, som ikke reelt eksisterede. Hun stillede endvidere spørgsmålstegn ved, om den anvendte procedure var i overensstemmelse med ligestillingspolitikken, og om udgifterne i forbindelse med proceduren var begrundede og forsvarlige.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, der i sin udtalelse anførte følgende:

I Kommissionen ansættes midlertidigt ansatte ved hjælp af udvælgelsesprocedurer som offentliggøres i form af annoncer i medlemsstaternes nationale presse. Følgelig blev den midlertidige A-stilling annonceret i medlemsstatens nationale presse.

Ansøgninger, som modtages som svar på annoncer, forelægges en udvælgelseskomité, som er sammensat af ledende tjenestemænd med speciale på de områder, der er omfattet af proceduren.

Til den omhandlede stilling nedsattes en udvælgelseskomité på 3 personer, som skulle behandle ansøgningerne og udvælge de bedst egnede til en samtale.

Udvælgelseskomitéen modtog 75 ansøgninger. Otte ansøgere blev udvalgt til en samtale på grundlag af kriterier fastlagt af udvælgelseskomitéen vedrørende bl.a. kvalitet og varighed af ansøgernes faglige erfaring. Blandt de ansøgere, der blev indkaldt til samtale, blev fire opført på en reserveliste.

Kommissionen afviste påstanden om, at den person, der fik tilbudt stillingen, var kendt på forhånd. Den oplyste, at udvælgelseskomitéen anerkendte klagerens kvalifikationer, men fandt at andre ansøgere var bedre kvalificerede til den pågældende stilling.

For så vidt angik ligestillingspolitikken, påpegede Kommissionen, at to ud af de fire personer på reservelisten var kvinder. Den tilføjede, at udvælgelseskomitéen udelukkende baserede sine afgørelser på ansøgernes relative fortjenester.

Klagerens bemærkninger

G.'s bemærkninger indeholdt en række spørgsmål vedrørende proceduren og begrundelsen for oprettelsen af en midlertidig A4/A5-stilling i tjenesten for forbrugerpolitik samt vedrørende den efterfølgende udvælgelsesprocedure og den ansatte ansøgers identitet. Endvidere foreslog G., at ombudsmanden interviewede visse ansatte i Kommissionen.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Behandlingen af Kommissionens udtalelser og klagerens bemærkninger viste, at flere aspekter af klagen forblev ubesvarede. Den 5. juli 1997 blev klagerens bemærkninger forelagt Kommissionen med henblik på en supplerende udtalelse. Endvidere anmodede den europæiske ombudsmand Kommissionen om at tilsende ham den offentliggjorte stillingsannonce, de otte udvalgte ansøgers ansøgninger og udvælgelseskomitéens rapport.

I den supplerende udtalelse oplyste Kommissionen, at udvælgelseskomitéens rapport omfattede en liste over de otte ansøgere, der blev indkaldt til samtale, og en liste over de fire ansøgere, der ansås for bedst kvalificerede til stillingen. Generaldirektoratet for Forbrugerpolitik havde efterfølgende behandlet dokumenterne vedrørende de fire ansøgere, der var opført på listen, og udvalgt den person, man fandt bedst egnet til den pågældende stilling.

Endvidere anførte Kommissionen, at sandsynligheden for, at den udvalgte ansøger ville få tilbudt den pågældende stilling ikke havde været større end for enhver anden person inden for eller uden for Kommissionen.

Supplerende bemærkninger fra klageren

Kommissionens supplerende udtalelse blev forelagt G. I sine supplerende bemærkninger opretholdt hun den oprindelige klage.

AFGØRELSEN

I henhold til artikel 2 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber ansættes midlertidigt ansatte i stillinger, som af budgetmyndighederne er betegnet som midlertidige.

Ansættelsen af midlertidigt ansatte adskiller sig fra ansættelsen af tjenestemænd, for så vidt som vedtægten ikke fastlægger en specifik ansættelsesprocedure for midlertidigt ansatte.

I henhold til ombudsmandens undersøgelser forelå der ikke beviser for, at Kommissionen i den omhandlede sag ikke havde fulgt den normale procedure for ansættelse af midlertidigt ansatte.

De oplysninger, der var tilgængelige for ombudsmanden, indeholdt ingen beviser for påstanden om, at den udvalgte ansøgers identitet var fastlagt på forhånd. Ombudsmanden fandt følgelig ikke, at der var tilstrækkelig begrundelse for at fortsætte undersøgelser af dette aspekt af klagen.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

OPHÆVELSE AF EN KONTRAKT

Afgørelse om klage 271/4.12.95/DEA-EF-en over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I A.'s klage til den europæiske ombudsmand i november 1995 anførte han, at han var ansat på kontrakt i en virksomhed ("BMB") som programkoordinator for et EU-finansieret landbrugsudviklingsprogram i Nigeria ("the Middle Belt Programme"). I november 1994 ophævede BMP A.'s kontrakt og indvilgede efterfølgende i at udbetale ham 45.000 engelsk pund som erstatning for ulovlig afskedigelse.

A.'s klage indeholdt tre punkter:

- 1 Han gjorde gældende, at Kommissionen var direkte ansvarlig for ophævelsen af hans kontrakt, det være sig gennem Kommissionens delegation i Nigeria eller gennem handlinger foretaget af en tjenestemand med ansættelse i Bruxelles.
- 2 Han gjorde gældende, at han gik glip af en ansættelse i et andet selskab ("MM") ved et andet EU-finansieret program i Nigeria, fordi Kommissionens delegation i Nigeria uformelt tilkendegav, at hans ansættelse ikke ville blive godkendt.
- 3 A. var af den opfattelse, at hvis han var sortlistet for arbejde ved EU-finansierede projekter, burde han informeres formelt herom og forelægges den fulde begrundelse, således at han fik mulighed for at gøre indsigelser herimod.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen. Kommissionen benægtede i sin udtalelse, at ophævelsen af A.'s kontrakt med BMB skyldtes et direkte indgreb fra Kommissionens tjenestemænds side. Kommissionen fastholdt, at kontakterne mellem Kommissionens tjenestemænd og Middle Belt-programmet havde fokuseret på spørgsmål vedrørende forvaltning, kontrol og ind-

beretning, som var blevet belyst i en kritisk uafhængig vurdering af programmet. I henhold til Kommissionen havde BMB på eget ansvar vedtaget at ansætte en anden programkoordinator.

For så vidt angik A.'s påstand om, at han mistede muligheden for ansættelse, fordi Kommissionens delegation i Nigeria uformelt havde tilkendegivet, at hans ansættelse ikke ville blive godkendt, anførte Kommissionen, at den havde forstået, at det berørte selskab selv havde vurderet situationen og var nået frem til den konklusion, at A.'s ansøgning ikke skulle godkendes.

Endvidere oplyste Kommissionen, at der ikke forelå andre vurderinger af A.'s arbejde end den positive udtalelse, delegationen i Nigeria havde udarbejdet, og som han havde modtaget en genpart af.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse oplyste A., at et medlem af BMB's bestyrelse personligt har informeret ham om, at Kommissionen havde henstillet, at han blev afskediget fra programmet.

Endvidere oplyste A., at MM direkte havde meddelt ham, at deres konsortiumspartner var blevet informeret om, at Kommissionen ikke ville støtte hans ansøgning.

Endelig meddelte han, at han fortsat ikke var overbevist om, at Kommissionen ikke havde sortlistet ham.

AFGØRELSEN

1 Ophævelse af kontrakten vedrørende Middle Belt-programmet

- 1.1 Vurderingen af fællesskabsfinansierede programmer er en normal og passende aktivitet for Kommissionen.
- 1.2 Det forekommer sandsynlig, at en kommissionstjenestemands kritiske vurdering af Middle Belt-programmets forvaltning og resultater førte til ophævelsen af klagerens kontrakt.
- 1.3 Der foreligger ingen beviser for, at Kommissionens tjenestemænd skulle have grebet direkte ind for at sikre kontraktens ophævelse. Den erstatning for ulovlig afskedigelse, som klagerens tidligere arbejdsgiver har udbetalt, tyder heller ikke på et sådant indgreb.
- 1.4 Det var derfor unødvendigt at undersøge, hvorvidt og under hvilke omstændigheder direkte indgreb fra Kommissionens tjenestemænds side

for at udvirke ophævelsen af en sådan kontrakt ville udgøre en fejl eller forsømmelse.

2 Fortabt ansættelsesmulighed

- 2.1 Klageren gjorde gældende, at et ansættelsestilbud blev trukket tilbage, fordi Kommissionens delegation i Nigeria uformelt tilkendegav, at den ikke ville støtte hans ansøgning. Kommissionen mener, at den pågældende virksomhed selv vurderede situationen.
- 2.2 Klagerens påstand er baseret på hans potentielle arbejdsgivers udtalelse om Kommissionens delegations udtalelse til selskabets konsortiumspartner. Denne oplysning er ikke tilstrækkelig præcis og underbygget til at kunne understøtte en påstand om fejl eller forsømmelser.
- 2.3 Det var derfor ikke nødvendigt at undersøge, hvorvidt og under hvilke omstændigheder en uformel tilkendegivelse om, at en ansøgning ikke vil modtage støtte, udgør en fejl eller en forsømmelse.

3 Påstanden om "blacklisting"

- 3.1 Klageren anførte, at hvis Kommissionen havde sortlistet ham for ansættelse ved fællesskabsfinansierede projekter, burde han modtage formel oplysning herom og en fuldstændig begrundelse, således at han fik mulighed for at tilbagevise den. Kommissionen afviste ikke dette krav.
- 3.2 Kommissionen afviste derimod at have sortlistet klageren og der forelå øjensynlig ingen beviser for denne påstand.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FORTOLKNING AF EN KOMMISSIONSFORORDNING

Afgørelse om klage 308/96/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I januar 1996 indgav en italiensk advokat, C., en klage på vegne af virksomheden X. Han gjorde gældende, at de italienske myndigheder med Kommissionens kendskab havde gjort sig skyldig i forskelsbehandling på bekostning af X. i efteråret 1994. Den omhandlede forskelsbehandling vedrørte ansøgninger om importlicens for bananer. Ifølge C. indgav X. og en anden virksomhed, Y. begge deres ansøgninger efter udløbet af en frist, som var fastsat for indgivelse af ansøgninger, nemlig den 4. september

1994. Y.'s ansøgning, som blev indgivet den 7. september 1994, blev godkendt, mens X.'s ansøgning blev afvist.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i sin udtalelse oplyste, at hovedansvaret for forvaltningen af importlicensordningen påhvilede medlemsstaternes myndigheder, og at ifølge Kommissionens oplysninger havde virksomheden X. indgivet sin ansøgning om importlicens efter fristens udløb, og at denne frist i det pågældende tilfælde i henhold til forordning 1442/93¹ først udløb den 7. september 1994.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger anførte klageren, at Kommissionen ikke havde behandlet realiteteten i klagen, nemlig at virksomheden Y. havde fået tildelt importlicens, selv om virksomhedens ansøgning, der var indgivet den 7. september 1994, i henhold til en korrekt udlægning af forordning 1442/93 var indgivet efter udløbet af den fastsatte frist.

Klageren gjorde endvidere gældende, at det var indlysende, at virksomheden havde overskredet den fastsatte frist på baggrund af en efterfølgende ændring af de relevante bestemmelser i forordning 1442/93. På tidspunktet for de omhandlede kendsgerninger foreskrev forordning 1442/93, at ansøgningerne skulle indgives "i den første uge i den sidste måned i hvert kvartal". Denne bestemmelse blev senere ændret med forordning nr. 2444/94², i henhold til hvilken ansøgninger om importlicenser skal indgives "i de syv første dage i den sidste måned i kvartalet forud for det kvartal, som licenserne udstedes for". Således mente klageren, at "den første uge" af september 1994 ikke var det samme som "de første syv dage" i september 1994, og at den første uge udløb den 4. september 1997, og at Y.'s ansøgning af 7. september 1994 følgelig var indgivet for sent.

SUPPLERENDE UNDERSØGELSER

Ombudsmanden besluttede at anmode Kommissionen om en udtalelse om klagerens bemærkninger. Kommissionen anførte, at forordning 2444/94 ikke ændrede tidsfristen for indgivelse af ansøgninger, men blot klargjorde

¹ EFT L 142/1993, s. 6.

² EFT L 261/1994, s. 3.

de gældende bestemmelser. For det andet påpegede Kommissionen, at i henhold til klagerens og de italienske myndigheders oplysninger var X.'s ansøgning indgivet med 13 dages forsinkelse. Endvidere havde de italienske myndigheder aldrig meddelt Kommissionen, at der forelå en sag svarende til X.'s. I øvrigt var ansøgningen indgivet den 7. september 1994 rettidig.

I sine bemærkninger til denne supplerende udtalelse opretholdte C. sin klage og anførte især, at Kommissionen med urette fastholdt, at forordning 2444/94 ikke ændrede tidsfristen for indgivelse af ansøgninger.

AFGØRELSEN

Den europæiske ombudsmand påpegede først, at han udelukkende havde beføjelse til at behandle tilfælde af fejl og forsømmelser i handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer. Den europæiske ombudsmand havde ikke beføjelse til at undersøge handlinger foretaget af nationale myndigheder, og kunne derfor ikke undersøge klager over de italienske myndigheder.

Spørgsmålet var således, om Kommissionen havde foretaget en korrekt fortolkning af bestemmelserne om tidsfristen for indgivelse af en ansøgning.

Den lovgivningsmæssige baggrund var, at Rådet for at sikre fri bevægelighed for bananer inden for Fællesskabet havde vedtaget forordning (EØF) nr. 404/93 af 13. februar 1993 om den fælles markedsordning for bananer¹. I forordningen sondres grundlæggende mellem bananer produceret i) indenfor Fællesskabet, ii) i AVS-landene og iii) i andre lande. Med forordningen indføres der for de sidste to kategorier bananer en toldkontingentordning, hvorved der op til en vis grænse kan indføres bananer toldfrit eller mod betaling af en beskeden told. Over den fastsatte grænse finder en højere importtold anvendelse.

For at dette toldkontingentssystem kan fungere er importen af bananer til Fællesskabet underlagt en importlicensordning. Kommissionens forordning nr. 1442/93 fastlagde de nærmere gennemførelsesbestemmelser for EF's importordning for bananer.

For så vidt angår bananer fra AVS-staterne under den fastsatte grænse, fandt de i forordning 1442/93 artikel 14, stk. 2, fastsatte bestemmelser anvendelse på det for klagen relevante tidspunkt:

¹EFT L 47/1993, s. 1.

"Ansøgninger om importlicenser indgives til myndighederne i en hvilken som helst medlemsstat i den første uge i den sidste måned i hvert kvartal."

Ifølge klageren henviser "den første uge" til en kalenderuge. Ifølge Kommissionen betyder "den første uge" de første syv dage i måneden. Til støtte for sit standpunkt henviser klageren til den efterfølgende ændring af den pågældende bestemmelses ordlyd ved forordning 2444/94, hvorefter artikel 14, stk. 2, affattes således:

"Ansøgninger om importlicenser indgives til myndighederne i en hvilken som helst medlemsstat i de syv første dage i den sidste måned i kvartalet forud for det kvartal, som licenserne udstedes for".

Ifølge C. betyder denne nye ordlyd, at "den første uge" tidligere var en kalenderuge. Ifølge Kommissionen er den nye ordlyd blot en klarlæggelse af, at "den første uge" altid har betydet de første syv dage i måneden.

Ved behandlingen af denne tvist mellem klageren og Kommissionen undersøgte den europæiske ombudsmand, om ændringsforordningens betragtninger understøttede et af disse synspunkter. Den relevante betragtning i forordning 2444/94 har følgende ordlyd:

"med hensyn til betingelserne for importlicenser for traditionelle AVS-bananer er det af forvaltningsmæssige årsager mere hensigtsmæssigt at tilpasse perioden for indgivelse af licensansøgninger.....".

Anvendelsen af termen "tilpasse" lader formode, at tidsfristen reelt blev ændret. Andre sprogudgaver peger i samme retning. F.eks. den tyske, franske, italienske, spanske og engelske udgave er "tilpasset" oversat med henholdsvis "angepaßt", "adapter", "adattare", "adaptar" og "adjusted". Selv om dette til en vis grad underbygger klagerens påstand om, at tidsfristen for indgivelse af ansøgninger inden ændringen af artikel 14, stk. 2, reelt var én kalenderuge, syntes en sådan fortolkning ikke indlysende. For det første ville C.'s påstand om, at "den første uge" var en kalenderuge, betyde, at tidsfristen kunne udløbe den første eller den anden dag i en måned. Hvis disse dage faldt på en lørdag eller en søndag, ville det sågar betyde, at virksomhederne skulle indgive deres ansøgninger endnu tidligere i stedet for at råde over de første syv dage i den efterfølgende måned. Der blev ikke fremsat nogen begrundelse for en sådan afkortning af tidsfristen eller for en fortolkning, som betyder et reelt udsving i tidsfristen fra én måned til en anden. Endvidere var det ikke klart, at en sådan fortolkning

ville sikre en ensartet anvendelse af reglerne i Fællesskabet. Kommissionens opfattelse af, at "den første uge" var ensbetydende med de første syv dage i måneden, syntes således velbegrundet. Det må dog bemærkes, at Domstolen er den højeste myndighed i spørgsmål vedrørende fællesskabsretten.

Den europæiske ombudsmands undersøgelse af denne sag viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelse fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

RETEN TIL FRI BEVÆGELIGHED FOR PERSONER PÅ EFTERLØN

Afgørelse om klage 313/4.1.96/MB/ES/KH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I december 1995 klagede B. til ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde truffet foranstaltninger over for de danske efterlønsbestemmelser, som efter hans opfattelse var i strid med fællesskabsretten (den frie personbevægelighed). B. havde rettet henvendelse om dette spørgsmål til Kommissionens GD V i oktober 1995 og klagede til ombudsmanden over Kommissionens behandling af hans klage.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i det væsentligste anførte følgende:

- 1 Den havde ikke rettet henvendelse til de danske myndigheder vedrørende en påstand om forskelsbehandling, fordi alle efterlønsmodtagere uanset statsborgerskab var underkastet de samme bestemmelser.
- 2 Den eneste fællesskabsbestemmelse vedrørende udbetaling af sociale ydelser til personer, der har bopæl i en anden medlemsstat, er forordning 1408/71. Denne finder i henhold til Domstolen¹ ikke anvendelse på førtidspensionsydelser såsom den danske efterløn.

¹ Sag 171/82 Valentini, Sml. 1983, s. 2157.

3 I 1980 forelagde Kommissionen Rådet et forslag om udvidelse af anvendelsesområdet for forordning 1408/71, men dette blev aldrig vedtaget¹. Den 10. januar 1996² fik Rådet forelagt et nyt forslag om at lade forordningens anvendelsesområde omfatte førtidspensionsydelser.

4 Kommissionen havde derfor truffet passende foranstaltninger for at sikre den fri bevægelighed for personer, der modtager førtidspensionsydelser.

AFGØRELSEN

Den europæiske ombudsmand har i henhold til EF-traktaten kun beføjelse til at undersøge eventuelle fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer. Den europæiske ombudsmands statut fastslår udtrykkeligt, at handlinger foretaget af enhver anden myndighed eller person ikke kan gøres til genstand for en klage til ombudsmanden.

Ombudsmandens undersøgelse af klagen vedrørte derfor eventuelle tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med Kommissionens behandling af klagen.

1 Behandlingen af klagen

- 1.1 De skrivelser, klageren rettede til Kommissionen i 1995, blev besvaret inden for en passende tidsfrist på ca. 2 måneder efter modtagelsen.
- 1.2 Kommissionen henviste i sit svar til forordningen om socialsikring (forordning 1408/71³). Denne forordning sikrer, at de kategorier arbejdstagere, den finder anvendelse på, herunder pensionister, har ret til at tage bopæl i en hvilken som helst medlemsstat uden at dette påvirker deres pensionsrettigheder.
- 1.3 Det fremgik udtrykkeligt af svaret, at denne forordning ikke omfattede førtidspensionsydelser, og svaret indeholdt endvidere en henvisning til Domstolens retspraksis. Klageren blev endvidere informeret om Kommissionens seneste forslag til Rådet om at indbefatte ydelser såsom efterlønnen i forordningens anvendelsesområde.

¹ Forslag af 18. juni 1980.

² EFT C 62/1996, s. 14.

³ Rådets forordning af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, EFT C 325/1992.

- 1.4 På baggrund af ovenstående fremgik det, at Kommissionen fuldt ud havde handlet i overensstemmelse med de krav, der kan stilles til behandlingen af en sådan klage.

2 Klagens indhold

- 2.1 Klageren anfægtede Kommissionens konklusioner ud fra to antagelser. For det første at traktaten anerkender retten til frit at bosætte sig inden for Unionen, og at denne ret også gælder for efterlønsmodtagere uden at påvirke deres ret til efterløn. For det andet at det må anses for diskriminerende, at en gruppe personer - efterlønsmodtagerne - er udelukket fra retten til fri bevægelighed.
- 2.2 Retten til fri bevægelighed fastslås i traktatens artikel 48 ff. I henhold til artikel 51 skal Rådet vedtage de foranstaltninger vedrørende social tryghed, der er nødvendige for at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed. Sådanne foranstaltninger er til dels truffet via forordning 1408/71. I henhold til retspraksis er personer med førtidspensionering udelukket fra forordningens anvendelsesområde. Således er der fortsat behov for foranstaltninger, der kan sikre retten til fri bevægelighed for personer, som modtager førtidspensioneringsydelser, uden at dette påvirker deres sociale ydelser. Derfor syntes Kommissionens konklusion om, at retten til fri bevægelighed for efterlønsmodtagere ikke er sikret af traktaten, ikke at være ukorrekt.
- 2.3 Det fremgik klart, at den danske stat ikke sonderer mellem danske og ikke-danske statsborgere, for så vidt angår de forhold, der berettiger til udbetaling af efterløn. Derfor syntes Kommissionens konklusion om, at der ikke forelå diskriminerede elementer i den danske lov at være korrekt.
- 2.4 Det fremgik således, at klagens indholdsmæssige side var blevet behandlet i Kommissionens svar på en tilfredsstillende måde, og Kommissionens svar måtte anses for korrekt. Endvidere havde Kommissionen gennem sit forslag om at udvide forordningens anvendelsesområde klart tilkendegivet, at den var opmærksom på de problemer, klageren henviste til.

Der blev på grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelse af denne sag ikke konstateret tilfælde af fejl eller forsømmelse fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER

I henhold til artikel 2, stk. 5, i ombudsmandens statut kan ombudsmanden råde klageren til at henvende sig til en anden myndighed. Sagsanlæg indebærer udgifter og en risiko for at tabe sagen. Ombudsmanden vil derfor ikke tilråde et sagsanlæg. Denne afgørelse må helt og aldeles overlades til klageren.

Med dette forbehold og under hensyntagen til klagerens udtrykkelige anmodning om at få oplyst, hvilke myndigheder der kunne behandle hans klage, fremsatte ombudsmanden følgende bemærkninger. Klagen indeholdt elementer, som kunne indbringes for en national domstol. Det kunne givetvis anføres, at den direkte anvendelighed af traktatartiklerne om fri bevægelighed gør udelukkelse af førtidspensionsydelse fra det for forordning 1408/71 fastsatte anvendelsesområde irrelevant. En vis støtte for dette argument kan findes i en nyere domstolsafgørelse.¹

Hvis sagen blev bragt for en national domstol, kunne dette foranledige en anmodning om præjudicial afgørelse i medfør af EF-traktatens artikel 177 til Domstolen, som er den højeste myndighed vedrørende fællesskabsretten.

ANSÆTTELSE: KVALIFIKATIONSKRAV FOR DELTAGELSE I EN UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 373/9.1.96/AM/L/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I januar 1996 klagede M. til ombudsmanden over en bekendtgørelse om afholdelse af en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse som tjenestemand i De Europæiske Fællesskaber. I henhold til meddelelsen skulle finner med afsluttet universitetsksamener have afsluttet en højere universitetsgrad (fil.kand.). Klageren anførte, at der for universitetsstuderende fra andre medlemsstater såsom Sverige eller Det Forenede Kongerige kun krævedes en afsluttende eksamen på et niveau svarende til et lavere finsk niveau (hum.kand.).

Klageren antog, at meddelelsen om afholdelse af en udvælgelsesprøve indeholdt en fejl, og beklagede, at en lang række finner som følge heraf ikke havde fået mulighed for at ansøge om de pågældende stillinger.

¹ Sag C-443/93 Vougioukas mod Ika, Sml. 1995, s. I-4033. I særdeleshed i præmis 36, hvor Domstolen udtaler, at artikel 4, stk. 4, i forordning 1408/71 (som udelukker de særlige ordninger for tjenestemænd og dermed ligestillede personer fra forordningens anvendelsesområde) ikke indebærer, at en begæring om sammenlægning må afslås, når begæringen uden videre i medfør af traktatens artikel 48-51 kan imødekommes uden anvendelse af samordningsregler vedtaget af Rådet.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som havde følgende kommentarer hertil:

Medlemsstaterne havde ikke indgået aftale om en harmoniseret ækvivalens for universitetsksamener.

Kommissionen afgjorde derfor selv, hvilke eksamensbeviser der giver adgang til udvælgelsesprøverne på grundlag af de nationale myndigheders oplysninger.

Kommissionen bestræbte sig på at nå frem til en løsning, som sikrer lighed mellem de afsluttende universitetsksamener, uanset hvilken medlemsstat de er opnået i.

Kommissionen havde, for så vidt angik de finske universitetsksamener, valgt at fastsætte en højere universitetsgrad som adgangsgivende til udvælgelsesprøver.

Kommissionen konkluderede i sin udtalelse, at *"den på baggrund af den seneste udvikling inden for de højere uddannelser har til hensigt at foretage en gennemgang af de generelle retningslinjer for eksamensbeviser, som giver adgang til Kommissionens udvælgelsesprøver, og nå frem til fælles retningslinjer for alle institutioner."*

Klagerens bemærkninger

M. påpegede i sine bemærkninger, at Kommissionens udtalelse betød, at kvalifikationskravene for finner var højere end for andre ansøgere. Hun mente ikke, det kunne være rigtigt, og bad ombudsmanden fortsætte sin undersøgelse af spørgsmålet.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Behandlingen af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger viste, at flere aspekter af klagen ikke var blevet besvaret. Ombudsmanden bad derfor Kommissionen forelægge yderligere oplysninger om de kriterier, den anvendte ved fastlæggelsen af adgangskravene for finske, svenske og britiske ansøgere. Ombudsmanden anmodede endvidere om en detaljeret redegørelse for indholdet af Kommissionens gennemgang af dens generelle retningslinjer for eksamensbeviser, som giver adgang til Kommissionens udvælgelsesprøver.

Kommissionens svar indeholdt følgende hovedpunkter:

Kommissionens evaluering af universitetseksamenerne tog udgangspunkt i specifikke oplysninger forelagt af de nationale undervisningsministerier, den årligt opdaterede rapport fra NEED-arbejdsgruppen under Europarådet og oplysninger indsamlet af nettet af nationale informationscentre vedrørende akademisk anerkendelse (NARIC).

For så vidt angik Finland og Sverige, havde Kommissionen truffet sine afgørelser på grundlag af oplysninger, som var blevet forelagt af de respektive nationale undervisningsministerier og bekræftet af NEED og NARIC. Afgørelsen om, hvilke universitetsksamener fra Det Forenede Kongerige, som skulle være adgangsgivende til udvælgelsesprøver, var blevet truffet ved landets tiltrædelse. I alle tre tilfælde var en afsluttet universitetsksamen påkrævet.

Kommissionen konkluderede, at *"så længe der ikke forelå en officiel mellemstatslig aftale om anerkendelse af akademiske uddannelser, havde Kommissionen til hensigt at fastholde, at ansøgerne skulle være i besiddelse af en afsluttet universitetsksamen, som var adgangsgivende til doktor-studierne."*

AFGØRELSEN

1 Bekendtgørelsen om afholdelse af udvælgelsesprøve

- 1.1 Den oprindelse klage vedrørte spørgsmålet om, hvorvidt meddelelsen om afholdelse af en udvælgelsesprøve indeholdt urigtige og misledende oplysninger.
- 1.2 Det fremgår klart af Kommissionens udtalelse, at meddelelsen nøjagtig gengav Kommissionens afgørelse om at kræve en højere universitetsgrad for universitetsksamener fra finske universiteter.

2 Kommissionens afgørelse om at kræve en højere universitetsgrad ved afsluttende eksamener fra finske universiteter

- 2.1 Artikel 27 i vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber fastslår, at der ved ansættelse skal tilstræbes, at institutionerne sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet, og at de skal udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt blandt statsborgere i Fællesskabets medlemsstater.

- 2.2 Ansættelsesmyndigheden har ved fastlæggelsen af de kriterier, som skal opfyldes ved besættelsen af en stilling, skønsbeføjelser¹.
- 2.3 Ansættelsesmyndigheden skal ved udøvelsen af denne skønsbeføjelse overholde lighedsprincippet². Den må ikke udøve forskelsbehandling ved at behandle ansøgere i samme situation forskelligt, hvis ikke der foreligger en begrundelse herfor.
- 2.4 Kvalifikationer inden for højere uddannelse henhører under de enkelte medlemsstater. Fællesskabsaktioner på dette område tager udgangspunkt i princippet om gensidig anerkendelse³. Det faktum, at de adgangsgivende universitetsstudier er af forskellig varighed i medlemsstaterne, er således ikke i sig selv tilstrækkelig bevis for manglen på overholdelse af principperne om lighed og ikke-forskelsbehandling.
- 2.5 Kommissionen har anerkendt principperne om lighed og ikke-forskelsbehandling i sin udtalelse om klagen, idet den anfører, at den ved fastlæggelsen af de adgangsgivende eksamensbeviser søger at sikre en løsning, som ligestiller universitetseksamenerne, uanset hvilken medlemsstat de er opnået i.
- 2.6 Der foreligger således ikke holdepunkter for at antage, at Kommissionen har misbrugt sin skønsbeføjelse til fastlæggelse af de kriterier, som skal opfyldes ved besættelsen af en stilling.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelse, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

UDBUDSPROCEDURE

Afgørelse om klage 444/20.2.96/TK/D/VK over Europa-Kommissionens Fælles Forskningscenter

KLAGEN

K., tysk statsborger, indgav i januar 1995 et andragende til Europa-Parlamentet om Det Fælles Forskningscenter under Europa-Kommissionen. I maj 1995 overførte Udvalget for Andragender klagen til ombudsmanden til behandling som en klage.

¹ Bakke-d'Aloya mod Rådet, Sml.1981, s. 2887.

² Preis mod Rådet, Sml.1976, s.1589.

³ Rådets direktiv 89/48, 1989 EFT L 19/16.

K. deltog i et begrænset udbud, som var udskrevet af Det Fælles Forskningscenter i Ispra. Han anførte, at proceduren ikke overholdt kravene i den tyske lovgivning om udbud. I særdeleshed klagede han over mangelfuld kommunikation og det faktum, at han, da hans projekt ikke blev godkendt, ikke modtog nogen tilfredsstillende godtgørelse for det arbejde, han havde foretaget.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, der i sin udtalelse anførte følgende:

Det Fælles Forskningscenter i Ispra offentliggjorde med henblik på renovering af bygninger en indkaldelse af interessetilkendegivelser i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 25. maj 1993.

En intern komité udvalgte 15 ud af de 42 virksomheder, som havde givet udtryk for interesse, herunder klagerens virksomhed.

Alle relevante dokumenter vedrørende det begrænsede udbud blev tilsendt de 15 virksomheder. Endvidere afholdtes et informationsmøde. Klageren besluttede ikke at deltage i dette møde. En rapport fra mødet blev tilsendt alle 15 udvalgte virksomheder, herunder klageren.

Det begrænsede udbud blev gennemført i overensstemmelse med de relevante fællesskabsbestemmelser, dvs. finansforordningen og udbudsdirektiverne.

Alle de relevante dokumenter, der blev omdelt til virksomheder, var korrekte og fuldstændige, og hver enkelt deltager blev personligt informeret om procedurens resultat. Kommissionens udtalelse var endvidere vedlagt dokumenter, som indeholdt detaljerede oplysninger om udvælgelsesproceduren og udvælgelseskomitéens medlemmer.

Kommissionen er ikke generelt forpligtet til at yde nogen godtgørelse til bydende, hvis projekt ikke godkendes. I denne specifikke sag havde Forskningscentret påtaget sig at udbetale en maksimal godtgørelse på 5.000 ecu for hvert bygningsprojekt, som blev forelagt men ikke udvalgt, afhængigt af hvor progressivt og nyskabende forslaget var. På dette grundlag fik klageren udbetalt 2.500 ecu som godtgørelse for et udvalgt projekt samt 10.000 ecu for 5 projekter, som ikke var kommet i betragtning.

Klagerens bemærkninger

K. anførte i sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse, at han, for så vidt angik procedures gennemsigthed, var tilfreds med de oplysninger, der var vedføjet Kommissionens udtalelse.

For så vidt angik godtgørelsen, bemærkede K, at projekterne havde krævet et usædvanligt omfattende forberedende arbejde. Dette havde afstedkommet en debat blandt de bydende, som havde ført til en efterfølgende forhøjelse af godtgørelsen. Betingelserne for udbetalingen af godtgørelsen var uklare og usædvanlige, og det var uforståeligt, hvorfor betingelserne for udbetaling af godtgørelsen, først blev offentliggjort ved konkurrencens afslutning.

AFGØRELSEN

På grundlag af de oplysninger, der forelå for den europæiske ombudsmand, blev det begrænsede udbud gennemført korrekt og i overensstemmelse med de relevante fællesskabsbestemmelser.

For så vidt angår omfanget af den godtgørelse, der udbetaltes til de projekter, der ikke blev godkendt, er det god forvaltningsskik, at alle deltagere modtager fyldestgørende og nøjagtige oplysninger om udbudsproceduren, herunder om godtgørelsen for indgivne projekter, når forberedelsen af projekter er meget arbejds- og omkostningskrævende.

I henhold til den europæiske ombudsmands oplysninger havde Forskningscentret klart redegjort for proceduren for indgivelse af projekter og havde ligeledes forelagt præcise oplysninger om de fastlagte godtgørelsesbetingelser for de indgivne projekter. Der forelå intet bevis for, at Forskningscentret ikke havde opfyldt de betingelser, det havde fastlagt.

For så vidt angår kommunikationen, deltog klageren ikke i det informationsmøde, Forskningscentret afholdt, og anmodede heller ikke om yderligere oplysninger. Der synes således ikke at være grundlag for et krav om yderligere information fra centrets side.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

**OPSIGELSE AF EN PHARE-UNDERLEVERANCEKONTRAKT:
KOMMISSIONENS ANSVAR**

Afgørelse om klage 475/7.3.96/SH/ROM/KT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

H. var lokalkoordinator for et Phare-projekt i Rumænien. Han fungerede som underleverandør til en virksomhed ved navn T.T. Virksomheden T.T. havde indgået en kontrakt med Europa-Kommissionen som led i Phare-programmet ("Phare-kontrakten").

I februar 1996 opsigde T.T. sin kontrakt med H. under henvisning til hans utilfredsstillende ydelser.

I marts 1996 klagede H. til den europæiske ombudsmand over følgende:

- 1 Opsigelsen af kontrakten var ubegrundet, eftersom projektet var gennemført i overensstemmelse med den fastlagte tidsplan og det fastlagte budget.
- 2 Ændringer af projektet foretaget af Kommissionens delegation i Rumænien og T.T. var ikke i overensstemmelse med Phare-kontrakten. De afgørelser vedrørende projektet, Kommissionens delegation og T.T. havde truffet, krævede forudgående skriftlig godkendelse fra Kommissionens tjenestegrene med ansvar for Phare-programmet, og denne godkendelse forelå ikke.
- 3 H. blev nægtet adgang til en genpart af Phare-kontrakten.
- 4 H.'s anmodning om et møde i Styringsudvalget for at drøfte ovennævnte spørgsmål blev afvist.

Et år senere, i marts 1997, forelagde H. ombudsmanden genparter af dokumenter, han ligeledes havde tilsendt Revisionsretten og Europa-Kommissionens bedrageribekæmpelsesenhed, UCLAF. Materialet vedrørte påstandene om ulovligheder i forbindelse med tildelingen af kontrakter finansieret af De Europæiske Fællesskaber i Rumænien. Herunder anklager mod to navngivne personer, bl.a. lederen af Kommissionens delegation i Rumænien.

For så vidt angår behandlingen af påstanden om fejl og forsømmelser, som vedrører beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser, må ombudsmanden henvise til Revisionsrettens beføjelser i henhold til artikel 188 C i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og arbejdet i Kommissionens bedrageribekæmpelsesenhed, UCLAF. H.'s påstande syn-

tes at vedrøre spørgsmål, som snarere burde undersøges af Revisionsretten og UCLAF, som H. allerede havde forelagt sine formodninger. Ombudsmanden indledte derfor ikke en ny undersøgelse, og hans afgørelse i sagen vedrørte udelukkende punkterne i H.'s oprindelige klage.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, der i sin udtalelse anførte følgende:

- 1 I henhold til Kommissionens oplysninger havde der vist sig betydelige mangler under forberedelsen af et seminar og et vigtigt officielt arrangement under H.'s ansvar.
- 2 Seminaret og flere workshops blev gentagne gange ændret med tilladelse fra Kommissionens delegation. Disse ændringer skyldtes i vid udstrækning utilstrækkeligt samarbejde og mangelfuld kommunikation mellem H. og de øvrige medarbejdere. Opsigelsen af underleverancekontrakten mellem T.T. og H. krævede ikke forudgående godkendelse fra Kommissionen. Omfordelingen af de bevillinger, der blev disponible som følge af kontraktens opsigelse, krævede derimod Kommissionens godkendelse. Kommissionen gav formel tilladelse til de ændringer i kontrakten, som udskiftningen af H. afstedkom.
- 3 H. modtog en genpart af kontrakten mellem Kommissionen og T.T. i september 1995.
- 4 Styringsudvalget bestod af kontrahenten, Kommissionens delegation i Rumænien og den rumænske regerings ministerium for europæisk integration. Udvalgets medlemmer mente enstemmigt, at det ikke var nødvendigt at indkalde til et møde for at drøfte opsigelsen af kontrakten med H.

Klagerens bemærkninger

H. henviste i sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse til specifikke bestemmelser i Phare-kontrakten, han mente T.T. havde overtrådt. Endvidere gentog han klagepunkterne vedrørende ubegrundet afskedigelse, forsinket adgang til Phare-kontrakten og Styringsudvalgets manglende drøftelse og begrundelse af hans afskedigelse.

AFGØRELSEN

1 Retsgrundlaget

- 1.1 I henhold til de dokumenter, som forelå for ombudsmanden, var der ingen kontraktmæssig forbindelse mellem klageren, H., og Europa-Kommissionen. Kommissionen indgik en Phare-kontrakt med en konsulentvirksomhed, T.T. T.T. indgik derefter en underleverancekontrakt med H. om en række serviceydelser, virksomheden skulle levere i henhold til Phare-kontrakten.
- 1.2 Kommissionen optrådte således i forhold til H. som en offentlig myndighed, som er bundet af gældende fællesskabsret, herunder god forvaltningsskik.

2 Opsigelsen af H.'s kontrakt

- 2.1 H.'s kontrakt var indgået med T.T. og ikke med Kommissionen. Eftersom T.T. ikke er en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan, havde den europæiske ombudsmand ikke beføjelse til at vurdere, om T.T.'s opsigelse af H.'s kontrakt var berettiget.
- 2.2 For så vidt som T.T.'s forbindelser med H. var underlagt bestemmelserne i Phare-kontrakten, havde ombudsmanden beføjelse til at undersøge, om Kommissionen havde gjort sig skyldig i fejl eller forsømmelser under udøvelsen af sine beføjelser i forbindelse med denne kontrakt.
- 2.3 Ombudsmanden undersøgte indgående bestemmelserne i den Phare-kontrakt, H. henviste til. De forhold, H. henviste til, synes ikke at udgøre et brud på den pågældende kontrakts bestemmelser. Ombudsmanden fandt det derfor ikke nødvendigt at undersøge, om Kommissionen havde undladt at håndhæve kontraktens bestemmelser over for T.T., eller om Kommissionen selv havde foretaget ændringer af projektet, som ikke var i overensstemmelse med kontrakten og på baggrund af sagens omstændigheder kunne udgøre et tilfælde af fejl eller forsømmelse.

3 H.'s adgang til Phare-kontrakten

- 3.1 Phare-kontrakten mellem T.T. og Kommissionen blev indgået den 25. juli 1995, og H. fik forelagt en genpart på et møde i Styringsudvalget den 29. september 1995.

3.2 Det materiale, ombudsmanden fik forelagt, indeholdt ikke en anmodning om en genpart af kontrakten, og klageren angav ikke nogen dato for fremsættelsen af en sådan anmodning. Det kunne således ikke fastslås, at de to måneder, der var forløbet mellem undertegnelsen af Phare-kontrakten og forelæggelsen af kontrakten for en underleverandør udgjorde en fejl eller en forsømmelse.

4 Anmodning om et møde i Styringsudvalget

4.1 Kommissionen oplyste, at Styringsudvalgets medlemmer, som omfattede Kommissionens delegation, enstemmigt havde vedtaget ikke at efterkomme H.'s anmodning om et møde i Styringsudvalget.

4.2 Det er et generelt forvaltningsprincip, at en person, hvis interesser berøres afgørende af en afgørelse, der træffes af en offentlig myndighed, får mulighed for at gøre sit synspunkt gældende¹. Hvis der var blevet afholdt et møde i Styringsudvalget, ville H. have haft lejlighed til at tage til genmæle over for påstanden om en utilfredsstillende arbejdsindsats.

4.3 Den foreliggende sag blev den relevante afgørelse (om at opsiges H.'s underleverandør-kontrakt) ikke truffet af Kommissionen men af T.T. Spørgsmålet var således, om Kommissionens delegation havde gjort sig skyldig i en fejl eller en forsømmelse ved ikke at kræve, at Styringsudvalget afholdt et møde for at drøfte en afgørelse, som henhørte under T.T.'s kompetenceområde, og som T.T. allerede havde truffet.

4.4 Det fremgår af Kommissionens udtalelse til ombudsmanden, at Kommissionen, inden den efterkom T.T.'s anmodning om de efterfølgende ændringer af Phare-kontrakten, sikrede sig, at der forelå beviser for T.T.'s påstand om H.'s utilfredsstillende arbejdsindsats. Kommissionen kunne således med rimelig sikkerhed fastslå, at T.T.'s afgørelse om at opsiges H.'s kontrakt ikke var klart ubegrundet. Påstanden om, at Kommissionen i henhold til god forvaltningsskik skulle have sikret en uformel ad hoc-høring om en kontraktmæssig tvist mellem T.T. og H., synes således ubegrundet.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelse, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

¹ Sag 17/74, Transocean Marine Paint Association mod Kommissionen, Sml. 1974, s. 1063, s. 1081.

På baggrund af de påstande, H. fremsatte i marts 1997, sendte ombudsmanden en genpart af sin afgørelse til Revisionsretten og UCLAF til orientering med en anmodning om at holde ham underrettet om eventuelle foranstaltninger i forbindelse med H.'s påstande. Ombudsmanden modtog derefter meddelelse om, at UCLAF havde indledt en undersøgelse.

NÆGTELSE AF AKTINDSIGT

Afgørelse om klage 532/28.3.96/UTEC/B/KT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I marts 1996 klagede F. til ombudsmanden over Kommissionens afvisning af hans begæring om en kopi af et tolldokument T5.

F.'s belgiske virksomhed U., er en import-eksport-virksomhed, som har specialiseret i handel med afrikanske stater. Som led i en international handel eksporterede virksomheden mælk til Togo gennem en hollandsk virksomhed C. Importøren i Togo afviste mælken, eftersom den ikke opfyldte kontraktens betingelser. Virksomheden U. anlagde øjeblikkelig sag mod virksomheden C. for de hollandske domstole.

Virksomheden U. gjorde gældende, at handelskammeret i Zutphen havde udleveret en falsk oprindelsesattest, som lå til grund for betalingen af virksomheden C. Efter resultatløse henvendelser til såvel de belgiske som de hollandske myndigheder anmodede virksomheden Kommissionen om at få udleveret tolldokumentet T5. Kommissionen svarede, at kun de nationale myndigheder kunne tilvejebringe dokumentet.

F. indgav en klage til ombudsmanden med anmodning om at opnå T5-tolldokumentet fra Kommissionen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at den ikke kan intervenere i sager som den her omhandlede, eftersom den ikke er i besiddelse af administrative eller retlige beføjelser i tvister mellem privatpersoner.

I henhold til Kommissionen henhører disse spørgsmål under national lovgivning. Kommissionen rådede derfor virksomheden U. til at indbringe sagen for en civilret i Nederlandene for at opnå en afgørelse i sagen.

Endvidere påpegede Kommissionen, at det pågældende dokument ikke var et kommissionsdokument, men at Kommissionens tjenestegrene havde

adgang til de tolldokumenter, de nationale myndigheder anvendte ved kontrol med import og eksport af varer.

Kommissionens adgang til disse dokumenter var underlagt specifikke bestemmelser i forordning (EØF) 2468/81 af 19. maj 1981¹, som giver Kommissionens tjenestegrene mulighed for at udføre deres opgaver i forbindelse med kontrol, samordning og overvågning. Kommissionen understregede, at Kommissionen i henhold til forordningens artikel 19 som følge af tavshedspligten vedrørende tjenestehemmeligheder ikke kunne viderebringe dokumenter, den havde adgang til i medfør af disse beføjelser, til en tredjepart med henblik på anvendelse i en civilretlig procedure.

Klagerens bemærkninger

F. opretholdt sin oprindelige klage og protesterede over, at Kommissionen havde nægtet ham adgang til T5-dokumentet under henvisning til tavshedspligten.

YDERLIGERE UNDERSØGELSER

Behandlingen af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger hertil viste, at visse aspekter af klagen ikke var besvaret. Ombudsmanden anmodede derfor Kommissionen om oplysninger om retsgrundlaget for Kommissionens afvisning af virksomhedens begæring om aktindsigt i dokumentet i særdeleshed på baggrund af Kommissionens afgørelse af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter.

Kommissionen svarede, at tolldokumentet T5 hverken var udfærdiget af Kommissionens tjenestegrene eller af en anden fællesskabsinstitution eller et andet fællesskabsorgan, men af virksomheden C. med de hollandske toldmyndigheders visa. Kommissionen meddelte endvidere, at den ikke var i besiddelse af hverken originalen eller en genpart af det pågældende dokument.

AFGØRELSEN

Den 8. februar 1994 vedtog Kommissionen en afgørelse om aktindsigt i Kommissionens dokumenter². I denne afgørelse fastlægges principperne for en omfattende aktindsigt i Kommissionens dokumenter.

Kommissionen meddelte ombudsmanden, at den ikke havde udfærdiget tolldokumentet T5, og at den ikke var i besiddelse af hverken originalen eller en genpart af det pågældende dokument.

¹ EFT 144 af 2.6.1981, s. 1.

² EFT 1994 L 46, s. 58.

Det var under disse omstændigheder ikke muligt for Kommissionen at give aktindsigt i det pågældende dokument, som ikke var omfattet af Kommissionens afgørelse om aktindsigt i Kommissionens dokumenter.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FORSINKET UDBETALING AF STØTTE

Beslutning om klage 533/01.4.96/ETEN/ES over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I marts 1996 klagede C., der er teknisk sekretær for det europæiske turistuddannelsesnet (European Tourism Education Network, ETEN), en almennyttig europæisk forening, til ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde udbetalt de resterende 40% af et godkendt støttebeløb til to turstprojekter. Han klagede endvidere over, at Kommissionen ikke havde besvaret alle skrivelser fra ETEN, hvori Kommissionen anmodes om en forklaring på den forsinkede udbetaling.

I december 1993 indvilgede Kommissionen (GD XXIII) i at finansiere 80% af omkostningerne i forbindelse med to ETEN-projekter. De pågældende projekter bestod i henholdsvis oprettelsen af en international forening for studerende inden for turistfagene (ITSA-projektet) og offentliggørelsen af en thesaurus og ordbog over turistterminologi (thesaurus-projektet). Rammen for denne støtte var EF-handlingsplanen for turisme¹. Støtten var genstand for kontrakter mellem ETEN og GD XXIII dateret den 30. og 31. december 1993, som omfattede "erklæringer fra modtagerne af finansiel støtte."

Støtten skulle udbetales i to dele på henholdsvis 60 og 40% af det samlede støttebeløb. ITSA-projektet blev fuldført i december 1994. Thesaurus-projektet afsluttedes i juni 1995 efter en forlængelse på 6 måneder, som Kommissionen havde indrømmet ETEN. Klageren oplyste endvidere, at al nødvendig dokumentation, herunder den endelige rapport og regnskaberne var indleveret inden for den fastsatte tidsfrist til GD XXIII. Den første udbetaling af de 60% (57.450 ecu og 60.480 ecu til henholdsvis ITSA- og thesaurus-projektet fandt sted i august 1994. Kommissionen undlod derefter at udbetale de resterende 40% eller i alt 78.620 ecu (henholdsvis 38.300 ecu og 40.320 ecu).

¹ Rådets afgørelse 94/421/EØF af 13. juli 1992 om en EF-handlingsplan for turisme (EFT L 231, s. 26); EF-handlingsplan for turisme, tidsplan for prioriteterne, indkaldelse af bud og indkaldelse af forslag (EFT C 128/1993, s. 7).

ETEN rettede følgelig gentagne gange henvendelse til Kommissionen med anmodning om udbetaling af det resterende beløb og en begrundelse for forsinkelsen. Det eneste svar, foreningen modtog fra GD XXIII var, at der var tale om en administrativ forsinkelse. Mellem juni 1995 og april 1996 sendte ETEN fem skrivelser og en fax til Kommissionen, som alle forblev ubesvarede. På denne baggrund klagede ETEN til den europæiske ombudsmand over, at Kommissionen ikke havde opfyldt sin forpligtelse til at betale de resterende 40% og end ikke havde begrundet forsinkelsen over for ETEN.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i det væsentligste anførte følgende:

- 1 Kommissionen erkendte, at den ikke havde besvaret ETEN's korrespondance og undskyldte dette. Proceduren inden for GD XXIII for besvarelse af henvendelser om betalinger til tilsvarende organer var under omlægning for at sikre, at sådanne henvendelser blev registreret øjeblikkeligt og besvaret snarest muligt.
- 2 Forsinkelsen i udbetalingen skyldtes, for så vidt angik ITSA-projektet, at to separate genparter af kontrakten, underskrevet af forskellige repræsentanter for ETEN, var blevet returneret til Kommissionen. Endvidere havde ETEN, som under projektperioden havde haft adresse i Spanien, fuldstændt registreringsformaliteterne i Luxembourg i november 1993 og skiftet bankkonto fra Bruxelles til Luxembourg.
- 3 For begge projekters vedkommende var Kommissionen ikke tilfreds med de endelige regnskaber, som ikke afspejlede de reelle udgifter i forbindelse med projekterne. Endvidere var bilagene for de omhandlede beløb utilstrækkelige og opfyldte ikke de betingelser, der var fastsat i kontrakten.
- 4 ITSA-projektet var ikke blevet gennemført i overensstemmelse med kontraktbetingelserne, eftersom et af hovedmålene (oprettelse af praktikpladser) ikke var nået. Eftersom Kommissionen ikke var tilfreds med de oplysninger, den havde anmodet ETEN om at forelægge vedrørende den hidtidige gennemførelse af projektet, fandt den det påkrævet at foretage en inspektion på stedet i ETEN's hovedsæde den 26. april 1996.
- 5 Kommissionen var ikke tilfreds med C.'s redegørelser og de bilag, ETEN udleverede under og efter inspektionen på stedet. En yderligere undersøgelse af situationen var derfor påkrævet for at fastslå, om det

endelige beløb kunne udbetales til ETEN, eller om der tværtimod skulle fremsættes krav om tilbagebetaling af et beløb fra ETEN. Kommissionen havde til hensigt at træffe en endelig afgørelse inden udgangen af juli 1996.

Klagerens bemærkninger

F., leder af ETEN, anførte i det væsentligste følgende:

- 1 Registreringsformaliteterne og de øvrige administrative forhold, Kommissionen henviste til, kunne ikke fuldt ud begrunde forsinkelsen i udbetalingerne. Mere specifikt kunne de administrative procedurer i forbindelse med projekternes iværksættelse i 1994 anføres som begrundelse for en del af den oprindelige forsinkelse, men ikke for de senere forsinkelser efter projektets afslutning. Endvidere vedrørte Kommissionens forklaring på dette område udelukkende ITSA-projektet og begrundede ikke forsinkelserne i udbetalingerne til thesaurus-projektet.
- 2 Kommissionens tjenestegrene kunne under deres inspektion notere, at der i forbindelse med ITSA-projektet var oprettet to praktikpladser for studerende, at de vedvarende blev konsolideret, men at projektets videre udvikling var blevet hindret på grund af manglende støtte fra Kommissionen.
- 3 Det materiale, Kommissionen havde anmodet om efter besøget, var blevet sendt til Kommissionens tjenestegrene inden for en kort tidsfrist.
- 4 Ved udgangen af juli 1996 forelå der stadig ingen afgørelse fra Kommissionen, og ingen angivelse af, hvornår en sådan kunne forventes.

I en senere skrivelse til ombudsmanden bemærkede klageren, at forsinkelserne i udbetalingen af støttebeløbene til ITSA- såvel som thesaurus-projektet havde hindret udviklingen heraf.

SUPPLERENDE UNDERSØGELSER

Kommissionen meddelte ombudsmanden, at den med skrivelse af 3. december 1996 havde meddelt ETEN sin endelige afgørelse vedrørende udbetalingen af støttebeløbene til ITSA- og thesaurus-projekterne. Kommissionen havde konkluderet, at det resterende beløb på 40.320 ecu til thesaurus-projektet måtte reduceres til 25.519 ecu, eftersom visse af de afholdte udgifter ikke var støtteberettigede og ikke var understøttet af de nødvendige bilag. For så vidt angik ITSA-projektet, fandt Kommissionen, at hele det først udbetalte beløb (57.450 ecu) måtte tilbagesøges, eftersom

projektet hidtil havde været fuldstændig mislykket, og ETEN's indsats ikke sandsynliggjorde, at projektet på nogen måde kunne gennemføres tilfredsstillende. Kommissionen havde derfor udstedt en tilbagesøgningsordre på 31.931 ecu (nettobeløb) til ETEN.

Supplerende bemærkninger fra klageren

Klageren modsatte sig Kommissionens endelige afgørelse og tilbagesøgningsordren, eftersom han mente begge projekter var gennemført tilfredsstillende inden for den fastsatte tidsfrist og i henhold til de fastlagte betingelser. For så vidt angik ITSA-projektet mente klageren, at Kommissionen i sin skrivelse af 3. december 1996 havde erkendt, at de fastlagte krav til projektet i det væsentligste var opfyldt ved udgangen af december 1994, og at Kommissionen var ansvarlig for de efterfølgende finansielle og organisatoriske problemer i forbindelse med begge projekter.

Endvidere bad klageren den europæiske ombudsmand ophæve tilbagesøgningsordren.

AFGØRELSEN

1 Klagerens krav om ophævelse af tilbagesøgningsordren

Ombudsmanden har ikke beføjelse til at ophæve en tilbagesøgningsordre.

2 Kommissionens manglende besvarelse af korrespondance

Kommissionen erkendte, at den ikke havde besvaret ETEN's skrivelser. Endvidere oplyste Kommissionen, at GD XXIII var i færd med at ændre proceduren for besvarelse af henvendelser om endnu ikke udbetalte beløb i den hensigt at sikre en øjeblikkelig registrering af disse henvendelser og en besvarelse snarest muligt. Yderligere bemærkninger fra ombudsmanden var således unødvendige.

3 Kommissionens manglende udbetaling af de resterende 40% af støttebeløbet

3.1 Betingelserne for udbetaling af de resterende 40% af støttebeløbet var enslydende og fastlagt i erklæringerne fra modtagerne af finansiel støtte, som ETEN undertegnede den 30. og 31. december 1993. I henhold til de relevante bestemmelser i disse erklæringer ville de resterende 40% af støttebeløbet blive udbetalt, når Kommissionen havde fået forelagt og godkendt de nødvendige dokumenter (en redegørelse for udnyttelsen af støtten, en oversigt over udgifter og indtægter samt behørigt attesterede bilag med angivelse af de enkelte udgifters art og størrelse og den tilsvarende indtægt). Erklæringen foreskrev endvide-

re, at hvis der i oversigten over udgifter ikke blev redegjort for anvendelsen af støtten, var ETEN forpligtet til efter anmodning fra Kommissionen at tilbagebetale ethvert uretmæssigt udbetalt beløb.

- 3.2 ETEN var således berettiget til at modtage støtten, hvis den opfyldte betingelserne i de to erklæringer. I henhold til Kommissionens udtalelse skyldtes forsinkelsen i udbetalingerne hovedsagelig, at ETEN ikke fuldt ud opfyldte disse betingelser.
- 3.3 Ombudsmanden var ikke i stand til at træffe en afgørelse i den grundlæggende tvist mellem Kommissionen og ETEN om, hvorvidt sidstnævnte havde opfyldt de betingelser, der var fastlagt i de to erklæringer. Dette spørgsmål måtte afgøres ved en kompetent retsinstans, som ville kunne foranstalte bevisførelse og bedømme modstridende bevismateriale.
- 3.4 Ombudsmanden rolle i denne henseende var at afgøre, om der forelå bevis for, at Kommissionen ikke havde handlet i overensstemmelse med god forvaltningsskik. I henhold til god forvaltningsskik burde Kommissionen bl.a. ikke have udskudt udbetalingen af de resterende 40% af den finansielle støtte til ETEN, medmindre den nærede alvorlig tvivl om, at ETEN opfyldte betingelserne i de to erklæringer.
- 3.5 Selv om de registreringsformaliteter og øvrige administrative forhold, som Kommissionen henviste til, ikke, som klageren med rette påpegede det, fuldt ud kunne begrunde den forsinkede udbetaling af de resterende 40%, syntes de øvrige argumenter, som Kommissionen fremførte, at indeholde bevis for, at Kommissionen nærede alvorlig tvivl om, at ETEN ville opfylde betingelserne i de to erklæringer. Især anførte Kommissionen i sin udtalelse, at den ikke mente, oversigten over udgifter og indtægter reflekterede de reelle udgifter i forbindelse med projektet. Desuden mente Kommissionen ikke, at bilagene opfyldte de betingelser, der var fastlagt i kontrakten.
- 3.6 Endvidere bekræftede det forhold, at Kommissionen ikke var tilfreds med ETEN's oplysninger om ITSA-projektets gennemførelse og vedtog at gennemføre en kontrol i ETEN's hovedsæde og senere overvejede en tilbagesøgning af en del af det udbetalte beløb, at Kommissionen nærede alvorlig tvivl om, hvorvidt ETEN opfyldte kontraktbetingelserne. Denne tvivl fra Kommissionens side bekræftedes yderligere af den endelige afgørelse om at udstede en tilbagesøgningsordre, med den begrundelse, at der i forbindelse med Thesaurus-projektet var afholdt udgifter, som ikke var understøttet af de nødvendige bilag, og at ITSA-projektet var fuldstændig fejlslagen.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede følgelig behandlingen af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER

Ombudsmanden bemærkede, at klageren havde mulighed for selv at indbringe tvisten vedrørende udbetalingen af de resterende 40% af støttebeløbet og Kommissionens endelige afgørelse for en kompetent domstol.

KOMMISSIONENS REPRÆSENTATIONS BEHANDLING AF EN ANMODNING OM INFORMATION

Afgørelse om klage 539/3.4.96/MA/DK/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I marts 1996 klagede A. til ombudsmanden over, at Kommissionens repræsentation i Danmark ikke havde ydet en korrekt bistand, eftersom den ikke forelagde hende oplysninger vedrørende hendes rettigheder i medfør af forordning nr. 1408/71¹.

A. er svensk pensionist med bopæl i Danmark og har mødt en række problemer vedrørende socialsikring i Danmark. Hun rettede henvendelse til repræsentationen i Danmark såvel som Kommissionens formand med anmodning om rådgivning.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i det væsentligste anførte følgende:

A. rettede henvendelse til formanden for Europa-Kommissionen i april 1996. Skrivelsen blev henvist til Kommissionens repræsentation i København med henblik på yderligere behandling.

Repræsentationskontorets helpdesk "Euro-jus" fik pålagt opgaven og i henhold til Kommissionen var dens juridiske rådgiver flere gange i telefonisk kontakt med A. A. blev lovet faglig bistand i sagen, hvis hun kunne tilvejebringe yderligere oplysninger. Anmodningen om yderligere oplysninger blev forelagt i en skrivelse af 22. april 1996 og en påmindelse af 9. maj 1996. I påmindelsen gentog repræsentationen i København, at den var rede til at hjælpe, men behøvede yderligere

¹ EFT L 149/1971, s. 2.

oplysninger for at forfølge sagen. Den 29. maj 1996 fremsendte den juridiske rådgiver en endelig påmindelse, hvori han forklarede, at uden de pågældende oplysninger, var det ikke muligt at undersøge sagen.

Kommissionen udtalte, at den var mere end villig til at hjælpe A. Dog kunne sagen kun undersøges, hvis Kommissionen rådede over de oplysninger, den havde redegjort for i korrespondancen med A.

Klagerens bemærkninger

I bemærkningerne fastholdt A. sin klage. Hun bekræftede, at hun havde rettet en skriftlig henvendelse til formanden for Kommissionen i april 1996, men gjorde gældende, at hun ikke havde modtaget et svar fra ham.

A. benægtede, at hun gentagne gange havde været i telefonisk forbindelse med repræsentationens juridiske rådgiver. I henhold til A. havde der ikke været nogen telefonisk kontakt mellem hende selv og kontoret efter april 1996. Dog bekræftede hun, at hun én enkelt gang havde talt med repræsentanten for Euro-Jus, nemlig den 31. februar 1996.

A. oplyste, at det ikke var hende muligt at forelægge den relevante dokumentation, før hun havde nøjagtigt kendskab til fællesskabsretten.

A. oplyste, at hun først havde modtaget skrivelsen af 22. april 1996 ved udgangen af maj 1996. Faktisk modtog hun først påmindelsen af 9. maj 1996, som skrivelsen af 22. april var vedføjet. A. var forundret over den forsinkede modtagelse af disse skrivelser.

For så vidt angik indholdet af skrivelsen af 22. april 1996, anførte A., at hun allerede havde besvaret det første spørgsmål i sin tidligere skrivelse af 17. februar 1996. Endvidere mente hun, at de sidste tre spørgsmål var irrelevante og havde til formål at irritere hende. I henhold til A. var også disse spørgsmål allerede blevet besvaret.

AFGØRELSEN

1. Korrespondancen mellem klageren og Kommissionens tjenestegrene

1.1 Den 17. februar 1996 sendte A. Kommissionens repræsentation i København en skriftlig anmodning om bistand i en sag. I sin skrivelse opgav hun en adresse på Frederiksberg. Den 22. februar 1996 havde A. en telefonsamtale med repræsentanten for Euro-Jus, F., som lovede at undersøge sagen. Den 22. april 1996 besvarede F. A's skrivelse af 17. februar 1996 med en anmodning om yderligere oplysninger. Denne skrivelse blev sendt til den adresse, der var angivet i A.'s skrivelse af 17. februar 1996.

- 1.2 Den 16. april 1996 skrev A. til formanden for Europa-Kommissionen. I denne skrivelse opgav hun en adresse i Humlebæk. Den 18. april 1996 sendte formanden hendes skrivelse til Kommissionens repræsentation i København. Den 9. maj 1996 svarede F. på vegne af Kommissionens formand, takkede A. for hendes brev og oplyste, at hun ville forsøge at hjælpe A., men ville få brug af A.'s besvarelse af de allerede stillede spørgsmål. Denne skrivelse blev sendt til Humlebæk, og A. modtog den ved udgangen af maj 1996.
- 1.3 Kommissionens repræsentation sendte en påmindelse den 29. maj 1996 til begge de adresser, A. havde anvendt i sin korrespondance. I denne skrivelse gentoges anmodningen om oplysninger.
- 1.4 Af ovennævnte undersøgelser fremgår, at A.'s skrivelser til Kommissionens repræsentation i København og til formanden for Europa-Kommissionen blev besvaret den 22. april og 9. maj 1996.
- 1.5 Ombudsmanden fandt således ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med Kommissionens besvarelse af ovennævnte skrivelser.

2 Forsinket modtagelse af skrivelser fra Kommissionens repræsentation

- 2.1 I sine bemærkninger nævnede A. den forsinkede modtagelse af skrivelserne fra Kommissionens repræsentation. De påståede forsinkelser synes at skyldes, at A. anvendte to forskellige adresser i sin korrespondance med Kommissionens repræsentation og med formanden for Europa-Kommissionen.
- 2.2 De enkelte svar blev sendt til den adresse, A. have opgivet i de tilsvarende skrivelser. Endvidere fremgik det, at A. ikke havde oplyst Kommissionen om sin adresseændring. Ombudsmandens undersøgelser viste derfor ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser vedrørende den forsinkede modtagelse af korrespondance.

3 Bistand fra Kommissionens repræsentation

- 3.1 I sine svar havde Kommissionens repræsentation meddelt, at den havde brug for yderligere oplysninger om A.'s særlige situation, hvis den skulle undersøge sagen videre. Repræsentationen havde udtrykt vilje til at hjælpe, men A. havde fundet spørgsmålene irrelevante.
- 3.2 Ombudsmanden fandt, at Kommissionens repræsentation havde forsøgt at bistå A. i sagen, og at repræsentationen i denne henseende havde anmodet om yderligere oplysninger.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

KONTRAKT OM FAGLIG BISTAND I ALGERIET

Afgørelse om klage 572/24.4.96/ST/IT/KT over Europa-Kommissionen og Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

KLAGEN

I april 1996 indgav T. en klage til ombudsmanden vedrørende en kontrakt om faglig bistand i Algeriet, som var indgået med Kommissionen. Hans klage vedrørte endvidere Revisionsrettens udtalelse om projektet.

1 Vedrørende Kommissionen

I 1994 indgik T. en kontrakt med Kommissionen om samarbejde i Algeriet inden for rammerne af det EF-finansierede strukturtilpasningsstøtteprogram SASP. Efter et udbud, organiseret af Kommissionens delegation i Algeriet, fik klageren tildelt projekt "SEM/03/208/030/A".

I marts 1995 påbegyndte klageren arbejdet i Algeriet. Til trods for visse vanskeligheder lykkedes det ham at afslutte opgaven inden for den frist, der var fastsat i kontrakten (marts 1995). Kommissionen betalte to regninger vedrørende hans 6 måneders arbejde i 1994, men foretog ikke udbetalinger i forbindelse med de øvrige regninger, som blev tilsendt Kommissionen den 15. februar 1995 og 18. maj 1995.

T. anmodede om betaling af disse regninger, betaling af renter grundet i forsinkelsen samt en godtgørelse for forringelse af hans faglige anseelse. I marts 1996 indvilligede Kommissionen i at løse spørgsmålet.

T. klagede til ombudsmanden over, hvad han mente var fejl og forsømmelser fra Kommissionens side i form af manglende faglig bistand, magtmisbrug i kontraktklausuler, administrative uregelmæssigheder og forelæggelse af urigtige oplysninger for Revisionsretten.

2 Vedrørende Revisionsretten

T. klagede endvidere over flere bemærkninger i Revisionsrettens årsberetning for 1994 vedrørende SASP-programmet for Algeriet. I årsberetningens punkt 11.69 oplyser Revisionsretten, at den har "begrænset sin revision til bilagsrevision og interviews med Kommissionens medarbejdere". Klageren mener, at Revisionsretten også burde have arrangeret et møde med ham, for at give ham lejlighed til at begrunde sine handlinger.

UNDERSØGELSEN

Klagen blev forelagt de berørte institutioner.

Kommissionens udtalelse

Kommissionen anførte i det væsentligste følgende:

T. havde gradvist afvejet fra kontraktens tekniske specifikationer, og hans rapporteringer var ufuldstændige og upræcise.

I februar 1995 fremsendte T. en kort rapport om sit arbejde i perioden 15.5.1994-18.1.1995. En anden rapport blev forelagt den 10. maj 1995 efter kontraktens afslutning. Disse rapporter var ufuldstændige haste-arbejder, som ikke gav mulighed for en reel evaluering af det udførte arbejde.

Kommissionen vedtog at udsætte betalingen af de sidste to regninger til projektet, indtil den havde afsluttet sin kontrolprocedure, som implicerede flere tjenestegrene.

I juni 1996 nåede Kommissionen frem til en aftale med klageren, som indvilgede i at frafalde sine krav mod udbetaling af et beløb til fuld og endelig afgørelse.

Revisionsrettens udtalelse

Revisionsretten anførte i det væsentligste følgende:

Revisionsretten havde undersøgt SASP-programmet i perioden april 1994-februar 1995. Denne opgave havde Revisionsretten udført i henhold til de kriterier, der var fastlagt i EF-traktaten, især artikel 188 C, stk. 3, om, at "revisionen foretages på grundlag af regnskabsbilag og i fornødent omfang ved undersøgelser på stedet i Fællesskabets øvrige institutioner og i medlemsstaterne". I dette tilfælde besluttede Revisionsretten ikke at foretage undersøgelser på stedet på grund af den vanskelige politiske situation i Algeriet.

I årsberetningen for 1994 henviste Revisionsretten til SASP-programmet. Revisionsretten havde udarbejdet flere afsnit i beretningen på grundlag af oplysninger fra Kommissionen i overensstemmelse med artikel 188 C, stk. 4. T. var ikke blevet anmodet om at afgive vidnesbyrd, eftersom Revisionsretten ikke var forpligtet til at høre enkeltpersoner eller private organer. Endvidere havde klageren først informeret Revisionsretten om sit ønske om at blive hørt, efter at årsberetningen for 1994 var blevet offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

I årsberetningen henvises ikke til aspekter vedrørende klagerens gennemførelse af kontrakten. Den specifikke ordlyd i årsberetningens punkt 11.75, som klageren henviser til ("*disse forhold bevirkede*") vedrørte samtlige betragtninger i de foregående afsnit og ikke kun de lokale eksperter.

Klagerens bemærkninger

Klageren bekræftede, at man var nået frem til en mindelig løsning, selv om han fastholdt kravet om en offentlig undskyldning fra Kommissionen og endvidere henstillede, at Revisionsretten tilføjede en rettelse til EFT, hvoraf det fremgik, at "disse forhold", i årsberetningens punkt 11.75, ikke vedrørte den faglige bistand, han havde leveret.

Klageren krævede, at få genopbygget sin faglige anseelse gennem en skriftlig erklæring fra Kommissionen om, at der var tale om en fejltagelse. Denne skrivelse skulle attestere, at hans kontraktlige forbindelser med institutionen var afklaret.

AFGØRELSEN

De fremgik af ombudsmandens undersøgelser, at T. såvel som Kommissionen oplyste, at der var nået en mindelig løsning vedrørende sagens indholdsmæssige aspekter. Eftersom denne løsning øjensynlig gav klageren medhold i de fleste af hans krav, erklærede han sig tilfreds hermed. Eftersom Kommissionen havde offentliggjort aftalen med T., var hans krav om offentlig oprejsning allerede efterkommet.

Undersøgelsen af ordlyden i punkt 11.75 i Revisionsrettens årsberetning for 1994 viste, at der med "*disse forhold bevirkede*" ikke udelukkende henvises til klagerens faglige bistand. Set i sammenhængen synes der at være tale om en henvisning til alle de foregående afsnit. Genstanden for Kommissionens beretning var Kommissionen og ikke klageren.

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens eller Revisionsrettens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MANGLENDE ANERKENDELSE AF EKSAMENSBEVIS FRA ET TREDJE LAND

Afgørelse om klage 579/2.5.96/MAMG/UK/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1996 klagede M. til ombudsmanden over manglende anerkendelse af hans argentinske eksamensbeviser som klinisk psykolog. Hans klage var

rettet mod British Psychological Society (BPS) og Kommissionen. Ombudsmanden meddelte klageren, at han kun kunne behandle den del af klagen, der vedrørte Kommissionen, eftersom BPS ikke var en fællesskabsinstitution eller et fællesskabsorgan.

Ifølge klageren, som er spansk statsborger, fik han sin universitetseksamen som klinisk psykolog ved et argentinsk universitet og praktiserede i senere i Frankrig, hvor hans kvalifikationer blev anerkendt i december 1991. I 1992 flyttede han til Det Forenede Kongerige, hvor han søgte at genoptage erhvervet som klinisk psykolog. BPS nægtede dog at anerkende hans kvalifikationer og krævede, at han bestod Det Forenede Kongeriges "Diploma in Psychology", inden han kunne opnå en ækvivalens. Som følge af denne manglende anerkendelse var M. ikke kvalificeret til de fleste stillinger som klinisk psykologi inden for Det Forenede Kongeriges sundhedsvæsen. Han mente, at BPS skulle have anerkendt hans kvalifikationer i medfør af Rådets direktiv 89/48/EØF¹ og Rådets henstilling 89/49/EØF².

I april 1993 indbragte Citizen's Europe Advisory Service (som hører under Kommissionens kontor i London) på vegne af M. hans situation for Kommissionen med en anmodning om at få klarlagt, hvorvidt BPS's krav om, at M. skulle tage hele den britiske eksamen for at opnå en ækvivalens, var i overensstemmelse med direktiv 89/48. I juni 1993 svarede Kommissionen (GD XV - det indre marked og finansielle tjenesteydelser), at den ikke havde modtaget oplysninger vedrørende de franske myndigheders anerkendelse af klagerens argentinske eksamensbevis, og at den derfor nærede alvorlig tvivl om, hvorvidt han opfyldte de betingelser, der var fastlagt i direktiv 89/48/EØF. Kommissionen henviste især til, at den attest, M. havde overdraget de britiske myndigheder var udstedt af den spanske ambassade i Paris, og at der ikke var tale om en attesteret fotokopi af de kompetente franske myndigheders oprindelige afgørelse.

Klageren fandt, at Kommissionen i sit svar fremsatte ubegrundede beskyldninger mod ham. I januar 1995 bemærkede et medlem af Europa-Parlamentet i en skrivelse til GD XV, at Kommissionens svar til Citizen's Europe Advisory Service var yderst negativ og på ingen måde til hjælp for klageren. Han bad derfor Kommissionen om at tage sagen op til fornyet behandling og forelægge en mere velovervejet udtalelse. Det pågældende medlem af Europa-Parlamentet påpegede, at det franske undervisningsministerium havde givet klageren tilladelse til at praktisere den 24. sep-

¹ EFT L 19/1989, s. 16.

² EFT L 19/1989, s. 24

tember 1991, og at klageren opfyldte kravet om mindst 3 års erhvervserfaring i Frankrig inden ankomsten til Det Forenede Kongerige.

Kommissionen svarede i februar 1995 ved påny at henvise til, at direktiv 89/48/EØF om en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelser udelukkende fandt anvendelse, såfremt klageren var i besiddelse af tre års erhvervserfaring attesteret af den medlemsstat, som anerkendte hans eksamensbevis udstedt i et tredjeland (artikel 1, litra a, i direktivet). Kommissionen påpegede, at det kun var muligt at rette henvendelse til de britiske myndigheder og anmode dem om at følge direktivets bestemmelser i denne sag, hvis klageren fremsendte en kopi af de franske myndigheders formelle anerkendelse af hans argentinske eksamensbevis såvel som attesten for tre års erhvervserfaring.

På denne baggrund klagede M. til ombudsmanden over, at GD XV i Kommissionen

- 1 ikke havde hjulpet ham med at opnå anerkendelse af sine kvalifikationer,
- 2 havde fremsat ubegrundede beskyldninger mod ham i sin korrespondance vedrørende sagen,
- 3 havde foretaget en obstruktiv fortolkning af direktiv 89/48/EØF ved at kræve tre års beskæftigelse efter anerkendelsen, og
- 4 ikke havde efterfulgt henstilling 89/49/EØF om statsborgere fra medlemsstaterne, der er indehavere af eksamensbevis udstedt i et tredjeland.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i det væsentligste anførte følgende:

- 1 For så vidt angik påstanden om, at den ikke havde hjulpet klageren med at opnå en anerkendelse af hans kvalifikationer, bekræftede Kommissionen sit svar til kontoret i London ved at påpege, at der fortsat ikke forelå bevis for, at de franske myndigheder havde anerkendt det argentinske eksamensbevis. Kommissionen tilføjede, at den gentagne gange havde opfordret klageren til at sende en simpel kopi af anerkendelsen, men at han på intet tidspunkt havde efterkommet denne anmodning. Kommissionen påpegede endvidere, at så snart den modtog bevis for, at klageren reelt var omfattet af bestemmelser-

ne i direktiv 89/48/EØF, ville den kunne rette henvendelse til myndighederne i Det Forenede Kongerige på hans vegne.

2 For så vidt angik påstanden om ubegrundede beskyldninger mod klageren, bemærkede Kommissionen, at det var normal fremgangsmåde ved behandling af klager mod medlemsstater at anmode klageren om at forelægge kopier af de vigtigste dokumenter i den hensigt at klarlægge sagens kendsgerninger og evaluere klagepunkterne, inden Kommissionen kontaktede den pågældende medlemsstats myndigheder, og at man ved denne fremgangsmåde ikke på nogen måde stillede spørgsmålstejn ved, om klageren handlede i god tro.

3 Angående fortolkningen af direktiv 89/48/EØF anførte Kommissionen, at tredjelandsseksamensbeviser udstedt til statsborgere fra medlemsstaterne kun er omfattet af den i direktivet fastlagte anerkendelsesprocedure på to betingelser: a) eksamensbeviset skal først anerkendes af en EU-medlemsstat og b) indehaveren skal være i besiddelse af tre års erhvervserfaring attesteret af den medlemsstat, der har anerkendt eksamensbeviset.

4 For så vidt angik den manglende gennemførelse af Rådets henstilling 89/49/EØF, påpegede Kommissionen, at henstillinger i henhold til EF-traktatens artikel 189 ikke er juridisk bindende.

Klagerens bemærkninger

Klageren gentog sine tidligere bemærkninger og tilføjede, at dokumentationen for anerkendelsen af hans eksamensbevis var fremsendt flere gange bl.a. af Citizen's Europe Advisory Service og medlemmet af Europa-Parlamentet, men at GD XV havde fjernet beviset for denne anerkendelse. Klageren krævede endvidere fornyet ret til beskæftigelse.

AFGØRELSEN

1 Manglende bistand fra Kommissionen med henblik på anerkendelse af kvalifikationsbeviser

1 Hvis Kommissionen skulle hjælpe klageren med at opnå anerkendelse af hans kvalifikationer og kontrollere, om Det Forenede Kongeriges myndigheder havde handlet i overensstemmelse med direktivet, måtte Kommissionen nødvendigvis være i besiddelse af alle dokumenter, som kunne hjælpe den med at bedømme og efterprøve de relevante juridiske forhold vedrørende klagerens erhvervsmæssige situation. De franske myndigheders anerkendelse af klagerens argentinske eksamensbevis udgjorde et sådant dokument.

- 1.2 Det fremgik af Kommissionens udtalelse, at den gentagne gange havde anmodet klageren om en kopi af de franske myndigheders formelle afgørelse om anerkendelse, men at klageren ikke havde fremsendt en sådan. I stedet havde Kommissionen modtaget en attest udstedt af den spanske ambassade i Paris, hvilket ikke var det samme som en attesteret kopi af de franske myndigheders afgørelse om anerkendelse. Uden dette afgørende dokument kunne Kommissionen ikke indlede en undersøgelse. Kommissionen påpegede flere gange, at når først den havde modtaget den pågældende kopi, ville den kunne rette henvendelse til de britiske myndigheder.
- 1.3 På baggrund af ovenstående kunne det således fastslås, at der ikke forelå bevis for, at Kommissionen ikke havde ydet klageren den nødvendige bistand med henblik på anerkendelse af hans kvalifikationer.

2 Ubegrundede påstande vedrørende klageren

Ved at anmode klageren om at forelægge en kopi af de franske myndigheders formelle afgørelse om anerkendelse og ved at afvise den spanske ambassades attest som bevis for denne anerkendelse forsøgte Kommissionen blot at opnå den relevante dokumentation for en juridisk vurdering af klagerens erhvervsmæssige baggrund. Kommissionen kunne ikke i denne forbindelse anses for at have fremsat urigtige påstande vedrørende klageren.

3 Kommissionens fortolkning af direktiv 89/48/EØF

- 3.1 I henhold til direktivets artikel 1, litra a, kan et eksamensbevis fra et tredjeland erhvervet af en statsborger fra en medlemsstat kun omfattes af den i direktivet fastlagte ordning for anerkendelse, såfremt "*indehaveren har en erhvervserfaring af tre års varighed attesteret af den medlemsstat, som har anerkendt et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis udstedt i et tredjeland*".
- 3.2 Derfor kunne Kommissionens krav om tre års erhvervserfaring efter anerkendelsen af eksamensbeviset udstedt i et tredjeland ikke anses for at være i modstrid med ovenstående bestemmelser. Det skal dog påpeges, at Domstolen er den højeste myndighed, for så vidt angår fortolkning af fællesskabsretten.

4 Kommissionens manglende gennemførelse af henstilling 89/41/EØF

Eftersom henstillinger ikke er bindende (EF-traktatens artikel 189), kan Kommissionen ikke kræve, at en medlemsstat følger en henstilling.

Kommissionen kunne således ikke anses for at have undladt at gennemføre henstilling 89/49/EØF.

Undersøgelserne af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forømmelser fra Kommissionens side, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ANERKENDELSE AF EKSAMENSBEVIS: BEHANDLING AF EN KLAGE TIL KOMMISSIONEN

Afgørelse om klage 583/3.5.96/MFCL/IT/KT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I maj 1996 klagede C. til ombudsmanden over Kommissionens behandling af en klage, som hun havde indgivet over de portugisiske myndigheder.

C. oplyste over for ombudsmanden, at hun var indehaver af en fransk doktorgrad i lingvistik. Hun havde uden held ansøgt om anerkendelse af sit franske eksamensbevis i Portugal. De portugisiske myndigheder anså, at hendes doktorgrad ikke henhørte under anvendelsesområdet for direktiv 89/48/EØF¹.

I januar 1994 rettede C. en skriftlig henvendelse til Kommissionen om dette spørgsmål. Kommissionens generalsekretariat informerede hende i maj 1994 om, at klagen var registreret under nr. 94/4382 og ville blive behandlet.

I den her omhandlede klage anmodede C. ombudsmanden om at undersøge spørgsmålet, eftersom Kommissionen hverken havde afsluttet behandlingen af klage nr. 94/4382 eller indledt en traktatbrudsprocedure mod Portugal.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i det væsentligste anførte følgende:

Den indholdsmæssige side af klagen vedrørte Kommissionens skønsebeføjelser i artikel 169-procedurer.

Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 fastlagde en generel ordning for anerkendelse af eksamensbeviser for videregående uddannelser efter afslutning af en uddannelse af mindst 3 års varighed.

² EFT L 19/1989, s. 16

Med udgangspunkt i ovennævnte direktiv havde klageren ret til at opnå en anerkendelse med henblik på udøvelse af samme erhverv i Portugal, som doktorgraden gav adgang til i Frankrig.

Kommissionens tjenestegrene havde korresponderet med de portugisiske og franske myndigheder og klageren. En detaljeret fortegnelse over denne korrespondance blev forelagt ombudsmanden.

På baggrund af ovennævnte korrespondance, de franske myndigheders svar og flere skrivelser fra enkeltpersoner med tilsvarende problemer i andre medlemsstater, besluttede Kommissionen at drøfte spørgsmålet på et møde den 24. april 1996 med de nationale koordinatore for gennemførelsen af direktiv 89/48/EØF.

C. blev telefonisk underrettet om mødet med koordinаторerne og om, at der som følge af Kommissionens mødekalender tidligst kunne træffe afgørelse om eventuelt at indlede en traktatbrudsprocedure i oktober 1996.

Med udgangspunkt i de portugisiske myndigheders argumenter og drøftelsen på koordinatorenes møde bad Kommissionens tjenestegrene C. fremsende en kopi af al korrespondance med de portugisiske myndigheder og en kopi af sine eksamensbeviser.

Kommissionen oplyste, at C's sag vedrørende komplicerede spørgsmål, som var genstand for drøftelser mellem medlemsstaterne og Kommissionen. Endvidere påpegede Kommissionen, at når Kommissionens tjenestegrene rettede henvendelse til medlemsstaterne med anmodning om oplysninger, beroede sagsbehandlingstiden i vid udstrækning på sidstnævnte.

Endvidere oplyste Kommissionen, at C. til stadighed var blevet informeret om udviklingen i sagen, og at Kommissionen fortsat ville holde hende underrettet om alle initiativer, Kommissionen måtte træffe i medfør af sine skønsbeføjelser.

Klagerens bemærkninger

C. fastholdt sin klage. Hun anførte, at hun var i besiddelse af erhvervserfaring inden for højere uddannelse, og at hendes eksamensbevis ikke var af akademisk karakter, eftersom det gav adgang til erhvervet "*enseignant d'Université*". Endvidere meddelte hun ombudsmanden, at Kommissionen først havde anmodet hende om yderligere oplysninger den 12. juni 1996, og at hun havde besvaret denne anmodning den 19. juni 1996.

C. meddelte senere ombudsmanden, at hun i november 1996 havde modtaget en skrivelse fra Kommissionen om, at den ville sende en formel åbningsskrivelse til de portugisiske myndigheder. I januar 1997 modtog C. en anden skrivelse med meddelelse om, at åbningsskrivelsen af praktiske årsager endnu ikke var afsendt. C. gav udtryk for sin utilfredshed med forsinkelsen af åbningsskrivelsen.

SUPPLERENDE UNDERSØGELSER

Ombudsmanden vedtog at anmode Kommissionen oplyse, hvorvidt den havde indledt en traktatbrudsprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 169 mod Portugal for manglende gennemførelse af direktiv 89/48/EØF, som angivet i Kommissionens skrivelse til klageren fra januar 1997.

Kommissionens svar

Kommissionen svarede, at den havde vedtaget af indlede en traktatbrudsprocedure mod Portugal, jf. EF-traktatens artikel 169. Denne procedure var foranlediget af den ufuldstændige gennemførelse af direktiv 89/48 i den portugisiske lovgivning. I henhold til Kommissionen informerede den i juni 1997 C. om procedures forløb.

AFGØRELSEN

1. Artikel 169-procedurens administrative stade

- 1.1 EF-traktatens artikel 169 indeholder ikke nærmere bestemmelser vedrørende de procedurer eller kriterier, Kommissionen skal følge i det forløb, der går forud for fremsættelsen af en begrundet udtalelse til en medlemsstat. Endvidere indeholder Domstolens retspraksis kun få retningslinjer på dette område. Kommissionen må derfor selv træffe afgørelse om, hvilke procedurer og kriterier, den vil følge for at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 169, i det forløb, som kan føre til fremsættelsen af en begrundet udtalelse.
- 1.2 Kommissionen bør i henhold til god forvaltningsskik vedvarende søge at opnå svar fra medlemsstaterne under den administrative del af traktatbrudsproceduren. I henhold til Domstolens retspraksis skal medlemsstaterne i henhold til traktatens artikel 5 lade Kommissionen gennemførelsen af de opgaver, som påhviler Kommissionen i henhold til artikel 155, første led. Det kræves af medlemsstaterne, at de samarbejder i god tro i forbindelse med artikel 169-undersøgelser, som foretages af Kommissionen, og forelægger Kommissionen de oplysninger, den anmoder om i denne henseende¹.

¹ Sag 192/84, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik, 1985, Sml. 3967, præmis 19

1.3 Kommissionen har siden den 6. maj 1994, hvor C's klage blev registreret under nr. 94/4382, til stadighed sendt skrivelser til den pågældende medlemsstat og holdt C. skriftligt eller telefonisk underrettet om udviklingen i sagen, og ombudsmanden mente derfor ikke, der forelå noget bevis for fejl eller forsømmelser, for så vidt angik dette aspekt af sagen.

2 Afgørelse om at indlede traktatbrudsprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 169

2.1 I henhold til EF-traktatens artikel 169 kan Kommissionen forelægge en begrundet udtalelse, hvis den finder, at en medlemsstat ikke har overholdt sine forpligtelser efter traktaten.

2.2 I henhold til Domstolens retspraksis har Kommissionen som traktatens vogter alene beføjelse til at afgøre, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at indbringe en medlemsstat for Domstolen for manglende overholdelse af sine forpligtelser¹.

2.3 Kommissionen havde i juni 1997 informeret klageren om, at den havde fremsendt en formel åbningsskrivelse til de portugisiske myndigheder i medfør af EF-traktatens artikel 169 vedrørende den ufuldstændige gennemførelse af direktiv 89/48.

2.4 Ombudsmanden fandt derfor ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med de undersøgelser, Kommissionen havde foretaget i denne sag.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl og forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

FINANSIERING AF ET PROJEKT UNDER PROGRAMMET MED-URBS

Afgørelse om klage 605/21.5.96/CGW/B/PD/XD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I maj 1996 klagede S. på en forenings vegne til ombudsmanden over et projekt finansieret inden for rammerne af programmet MED-URBS.

Kommissionen og en by i Grækenland havde undertegnet en kontrakt om finansiering af et MED-URBS-projekt. Foreningen var omfattet af projektet og havde indgået en aftale med den græske by om placeringen af et kul-

¹ Sag 431/92, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland, 1995, Sml. I-2189, præmis 22.

turcenter. Senere opstod der et problem mellem foreningen og byen vedrørende centerets placering.

Klageren gjorde gældende, at denne uoverensstemmelse truede projektet som helhed og mente, at Kommissionen burde finde en løsning.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i sin udtalelse anførte, at kontrakten om finansiering af projektet var indgået mellem Kommissionen og den græske by. Foreningen var ikke part i kontrakten. Endvidere påpegede Kommissionen, at der var indgået en separat aftale om kulturcentrets placering mellem byen og klageren, og at Kommissionen ikke var part i denne aftale. Kommissionen konkluderede, at den ikke kunne drages til ansvar for byrådets handlinger og derfor ikke var forpligtet til at indlede en undersøgelse.

Klagerens bemærkninger

Klageren gjorde gældende, at Kommissionen burde vedkende sig et ansvar for projektet, eftersom den havde støttet det og gjort det muligt at oprette kulturcentret.

Ifølge klageren havde Kommissionen en moralsk forpligtelse til at støtte projektet. Denne forpligtelse kunne aflæses af visse bestemmelser i kontrakten om at sikre projektets fortsættelse. Kommissionen kunne ikke på den ene side finansiere et projekt og på den anden side tillade, at dette projekt blev truet af den by, som var ansvarlig for koordinationen af projektet.

AFGØRELSEN

For det første tog ombudsmanden til efterretning, at der ikke fandtes nogen kontraktmæssige forbindelser mellem klageren og Kommissionen. På den ene side var kontrakten om finansiering af projektet indgået mellem Kommissionen og de græske by. På den anden side var aftalen vedrørende kulturcentrets placering udelukkende undertegnet af klageren og byen.

For det andet gennemgik ombudsmanden kontrakten mellem Kommissionen og byen. Kommissionen var i henhold til denne forpligtet til at finansiere projektet, for så vidt som byen respekterede de kontraktmæssige forpligtelser. I henhold til Kommissionen blev projektet finansieret, fordi de i kontrakten fastlagte betingelser var opfyldt. Kontrakten pålagde ikke Kommissionen yderligere forpligtelser.

For det tredje vurderede ombudsmanden kontrakten generelt som et led i det decentraliserede samarbejde inden for rammerne af det europæiske program MED-URBS. Fællesskabet finansierer projekter, som respekterer programmets ånd og bogstav. Det kan ikke drages til ansvar for et projekt eller praktiske problemer i forbindelse med et enkelt projekt.

Den europæiske ombudsmand fandt således ikke, Kommissionen havde gjort sig skyldig i fejl eller forsømmelser, og afsluttede behandlingen af sagen.

EN KOMMISSIONSREPRÆSENTATIONS BEHANDLING AF EN BORGER

Afgørelse om klage 615/30.5.96/LK/FIN/KT/VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I maj 1996 klagede K. til ombudsmanden over den behandling, hun havde modtaget i Kommissionens repræsentation i Finland. I april 1996 telefonerede K. til Kommissionens repræsentation i Finland vedrørende godtgørelse af hendes rejseudgifter i forbindelse med Kommissionens udvælgelsesprøve EUR/LA/74. Hun mente, at hun modtog et uhøfligt svar, eftersom hun fik besked på at kontakte Kommissionen i Bruxelles. K. havde tidligere i 1996 kontaktet repræsentationen i Finland med anmodning om oplysninger om ansættelsesmuligheder. Repræsentationen havde da tilsvarende henvist K. til Bruxelles.

I klagen udtrykte K. utilfredshed med den måde, Kommissionens repræsentation havde besvaret hendes henvendelser.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i sin udtalelse redegjorde for det svar, klageren havde modtaget af Kommissionens repræsentation i Finland. Den oplyste, at K. i denne sag var blevet rådet til at ringe til Bruxelles. I henhold til Kommissionen havde hun en uge senere rettet skriftlig henvendelse til den relevante tjenestegren.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt K. sin klage. Endvidere gjorde hun gældende, at hun var berettiget til godtgørelse som følge af den forsinkede udbetaling af rejsegodtgørelsen.

AFGØRELSEN

1. For så vidt angik det svar, Kommissionens repræsentation i Finland gav klageren, anførte Kommissionen, at repræsentationen efter anmodning regelmæssigt formidler generelle oplysninger om almindelige udvælgelsesprøver. Det er almindelig praksis i repræsentationen, at borgere, som har detaljerede spørgsmål vedrørende specifikke ansættelsesspørgsmål, henvises til GD IX's ansættelseskontor i Bruxelles.

I henhold til Kommissionen blev K's henvendelse behandlet korrekt. Kommissionen anførte, at frem for alt blev K's personlige rettigheder til alle tider respekteret.

Rigtigheden heraf, for så vidt angår dette aspekt af sagen, blev på intet tidspunkt afvist eller modbevist i K's bemærkninger.

Ombudsmanden konstaterede derfor ingen fejl eller forsømmelser, for så vidt angik det svar, K. havde modtaget fra Kommissionens repræsentation i Finland.

2. Den 5. juni 1996 udbetalte Kommissionen rejsegodtgørelsen. Den 10. juli 1996 oplyste K., at hun havde modtaget denne godtgørelse nogle uger tidligere.

Ombudsmanden bemærkede, at hvis klageren havde til hensigt at opretholde kravet om godtgørelse, skulle hun henvende sig direkte til Kommissionen.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ANSÆTTELSE AF MIDLERTIDIGT PERSONALE

Afgørelse om klage 631/10.6.96/AS/L/KT over Europa-Kommissionen

I juni 1996 klagede S. til ombudsmanden over Europa-Kommissionens udvælgelse af midlertidigt ansatte (AT/3/95, ref. 21T/SDT/95). Udvalgelseskomitéen havde med skrivelse af 23. april 1996 meddelt klageren, at den havde besluttet ikke at indkalde ham til samtale. S. protesterede mod denne afgørelse i en skrivelse til Kommissionen, der reagerede ved at bekræfte sin oprindelige afgørelse. Herefter sendte S. en klage til ombudsmanden over vurderingen af hans kvalifikationer i forbindelse med udvælgelsesprocedure AT/3/95.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen fremsendtes til Kommissionen, som i sin udtalelse erklærede, at der var indkommet 213 ansøgninger til udvælgelseskomitéen. Medlemmerne af denne komité var eksperter på det område, udvælgelsesprøven vedrører. De kontrollerede først, at de generelle betingelser var opfyldt af samtlige ansøgere (jf. tjenestemandsvedtægtens artikel 12), og sammenholdt herefter ansøgernes særlige kompetence med kravene til de pligter, der skulle varetages. S. var ikke blandt den snævre kreds på 16 ansøgere, der udvalgte til en samtale.

Da S. protesterede mod at være blevet udelukket fra kredsen af udvalgte ansøgere, fik han skriftlig meddelelse om, at udvælgelseskomitéen havde genbehandlet hans ansøgning. Eftersom komitéen havde konkluderet, at andre ansøgere var bedre kvalificeret end klageren, fastholdt den sin oprindelige afgørelse og begrundede den med kravet om, at ansøgeren skulle have et dybtgående kendskab til computerlingvistik som beskrevet i stilingsopslaget.

AFGØRELSEN

I modsætning til De Europæiske Fællesskabers tjenestemandsvedtægt, der gælder for ansættelse af tjenestemænd, fastsættes der ikke nogen specifik ansættelsesprocedure i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, som gælder for midlertidigt ansatte.

Ifølge Kommissionen var formålet med udvælgelsesprocedure 21T/SDT/95 at ansætte midlertidigt personale i lønklasse LA 7/LA 6 med ansvar for udvikling af Kommissionens automatiske oversættelsessystemer.

Kommissionen havde også erklæret, at udvælgelseskomitéen havde sammenlignet ansøgernes særlige kvalifikationer med henblik på kravene til stillingen. Den konkluderede, at klagerens erhvervskvalifikationer var begrænset til udvikling af ét specielt computerlingvistisk system.

I betragtning af, at udvælgelseskomitéen forelagde klageren en begrundet afgørelse, og at ombudsmandens undersøgelser ikke gav nogen grund til at betvivle ræsonnementets korrekthed, tydede intet på fejl eller forsømmelser. Derfor afsluttede ombudsmanden behandlingen af sagen.

RADIONAVIGATIONSSYSTEMER FOR EUROPA - MANGLENDE FØRELSE

Afgørelse om klage 638/13.6.96/CC/FVK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1996 klagede C. til ombudsmanden og gjorde gældende, at Kommissionen havde undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til Rådets beslutning af 25. februar 1992 (92/143/EØF) om anvendelse af radionavigationssystemer for Europa, især udbredelse af Loran-C-kæden i Middelhavsområdet.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

- 1 Kommissionen var enig med klageren i, at der bør gøres alt for at anvende Loran-C-kæden og sikre fuld dækning af det vestlige Middelhavsområde med Loran-C-signalet.
- 2 I 1995 havde Kommissionen indgået en aftale med de spanske myndigheder om genåbning af den relevante station (Estarit). Imidlertid havde Spanien stadig ikke gennemført denne aftale. Kommissionen havde derfor planer om at rapportere til Rådet om denne manglende gennemførelse samt at indlede en ny radionavigationspolitik, der skulle udmunde i, at et udkast til rapport om Loran-C-kæderne forelægges for Rådet.
- 3 Ved Rådets beslutning 92/143/EØF pålægges det medlemsstaterne og Kommissionen at udforme et verdensomspændende radionavigationssystem, herunder europæiske regionale Loran-C-kæder. I beslutningen overlades det imidlertid udelukkende til medlemsstaterne at deltage i regionale Loran-C-aftaler, og der fastsættes ingen bindende pligt til at opretholde eller udvikle systemet.
- 4 Kommissionen gjorde sig store bestræbelser på at overbevise medlemsstaterne om, at de burde indgå en regional Loran-C-aftale.

Klagerens bemærkninger

Klageren påpegede, at de kontraherende parter i en international aftale havde pligt til at etablere og opretholde navigationshjælpemidler.

AFGØRELSEN

Kommissionen skal opfylde sine forpligtelser, hvad angår anvendelsen af radionavigationssystemer, jf. Rådets beslutning 92/143/EØF.

Ifølge beslutningens artikel 2 skal Kommissionen sørge for samarbejde mellem medlemsstaterne, fremme udviklingen af modtagere og fortsætte sit arbejde med at udforme en radionavigationsplan samt foreslå Rådet de nødvendige foranstaltninger.

Det fremgik af de oplysninger, ombudsmanden modtog, at Kommissionen havde taget skridt til at opnå en aftale med medlemsstaterne. Det kom til en aftale med Spanien i 1995. Siden har de spanske myndigheder imidlertid ikke efterkommet de pågældende bestemmelser. Ifølge Kommissionen havde den planer om at rapportere til Rådet om den manglende gennemførelse og indlede en ny radionavigationspolitik, som skulle udmunde i, at Rådet ville få forelagt et udkast til rapport om Loran-C-kæderne.

Det så således ud til, at Kommissionen havde opfyldt sine forpligtelser i henhold til Rådets beslutning fra 1992.

Klageren påstod, at de kontraherende parter havde pligt til at sørge for etablering og opretholdelse af navigationshjælpemidler.

Denne pligt er baseret på den internationale konvention fra 1974 om sikkerhed for menneskeliv på søen (Solas 1974). Der er ikke tale om nogen pligt i henhold til Rådets beslutning fra 1992. Desuden er Kommissionen ikke kontraherende part i nævnte konvention. Derfor har Kommissionen ikke pligt til at sørge for etablering og opretholdelse af navigationshjælpemidler.

Den europæiske ombudsmands undersøgelser i denne sag afslørede ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

LANDBRUG - LICITATION AF LEVERING AF RUGMEL

Afgørelse om klage 647/18.6.96/JEW/AVK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1996 klagede JEW, der er et østrigsk mølleri, til ombudsmanden over en kontrakt om levering af rugmel, som virksomheden opnåede ved licitation i henhold til Kommissionens forordning nr. 2389/95 af 11. oktober 1995¹.

¹ EFT L 244 af 12.10.1995, s. 53.

Baggrunden var, at Kommissionen havde pålagt klageren en bøde på grund af for sen levering af varen. I ovennævnte forordning fastsættes det, at varen skal leveres *fra* den 4. december 1995. Efter klagerens opfattelse har Kommissionen misfortolket forordningen ved at kræve, at varen skulle leveres *senest* den 4. december 1995. Især i betragtning af at varen overtoges af den pågældende fragtfører inden for 10 dage som fastsat i forordningen, forekom bøden ikke berettiget. Endvidere gjorde klageren gældende, at Kommissionen diskriminerede mindre virksomheder.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen erklærede Kommissionen, at det ikke var meningen, at de 10 dage skulle give leverandøren mulighed for at opdele melleverancen i flere leveringsetaper. Formålet var udelukkende at give fragtføreren mulighed for en mere fleksibel planlægning. Leverandøren har således ikke nogen tidsmargin til rådighed, og hele melleverancen skulle have været til rådighed til transport den 4. december 1995. Bøden var således berettiget.

Hvad angår diskriminering af mindre virksomheder, erklærede Kommissionen, at den specielt havde nedsat varemængden, for at mindre virksomheder skulle kunne deltage i licitationen.

Klageren fremsatte ingen bemærkninger.

AFGØRELSEN

I artikel 12 i forordning nr. 2009/95¹ fastsættes det, at den sikkerhed for levering, som tilslagsmodtageren har stillet til fordel for Fællesskabet, fortabes, hvis der konstateres leveringsforsinkelser, som skyldes producenten.

Af de oplysninger, ombudsmanden fik forelagt, fremgik det, at varen ikke leveredes inden for den fastsatte tidsplan, og at bøden derfor var berettiget. Endvidere tydede intet på, at mindre virksomheder var blevet diskrimineret.

Den europæiske ombudsmands undersøgelser i denne sag afslørede ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

¹ EFT L 196 af 19.8.1995, s. 4.

**REKURS AF AFGØRELSE OM IKKE AT FORLÆNGE ET
INTERUNIVERSITÆRT SAMARBEJDSPROGRAM**

Afgørelse om klage 661/25.6.96/DG/FK/KT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

G. var næstformand for Groupe École Supérieure de Commerce de Rennes (GSC Rennes), som modtog støtte under ERASMUS-programmet til et interuniversitært samarbejdsprogram (ISP). GSC Rennes undlod at indgive en ansøgning om forlængelse af gruppens ISP for 1996/97. Eftersom der ikke forelå en ansøgning, besluttede ERASMUS-kontoret ikke at forlænge ISP for GSC Rennes i 1996/1997.

I en skrivelse af 13. maj 1996 klagede G. til lederen af TAO SOCRATES & YOUTH over afgørelsen og forklarede, at GSC Rennes ikke havde modtaget skemaet for ansøgning om forlængelse for 1996/1997.

Eftersom G. ikke havde modtaget svar på sin skrivelse pr. 21. juli 1996, klagede han til ombudsmanden i juli 1996. I klagen udtrykte han foruroligelse over ERASMUS-kontorets forretningsgang. I særdeleshed anførte han, at det ikke var muligt at appellere kontorets afgørelser.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev forelagt Kommissionen, der i sin udtalelse anførte følgende:

Der findes ingen institutionaliseret ordning for appel af ERASMUS-kontorets afgørelser. Klager vedrørende saglige aspekter såvel som procedurespørgsmål behandles *ad hoc*.

I tilfælde af administrative fejl i de procedurer, der anvendes af Kommissionen eller Kommissionens Kontor for Faglig Bistand (TAO) ved behandlingen af et forslag, har Kommissionen beføjelse til at korrigere disse fejl og tage forslaget op til fornyet behandling.

Kommissionens praksis i sager, hvor ansøgeren foretager en procedurermæssig fejl, er at undersøge, om fejlen skyldes omstændigheder, som ligger uden for ansøgeren eller den pågældende institutions kontrol, f.eks. pludselig død eller sygdom.

Lighedsprincippet spiller en vigtig rolle for resultatet af appellen. Hvis udvælgelsesproceduren ændres på grundlag af en klage, bør de øvrige ansøgere gives mulighed for at indgive fornyet ansøgning på de nye betingelser.

Kommissionen forklarede, at den havde besluttet at afvise G.'s appel med den begrundelse, at den to gange havde informeret universiteterne om, at der skulle indsendes en ansøgning om forlængelse for 1996/97. I henhold til Kommissionen havde G. øjensynligt modtaget mindst én af de pågældende skrivelser, eftersom han citerede den i sin appelskrivelse.

Endvidere påpegede Kommissionen, at den i tilsvarende tilfælde af manglende opfyldelse af procedurebestemmelser ikke havde fundet tilstrækkelig begrundelse for at tage afgørelsen op til fornyet behandling. Lighedsprincippet betød således, at sagen ikke kunne tages op til fornyet behandling.

Kommissionens udtalelse blev forelagt G. med en opfordring til at fremsætte eventuelle bemærkninger. Der er ikke modtaget bemærkninger fra klageren.

AFGØRELSEN

I henhold til ombudsmandens oplysninger behandler Kommissionen appeller i henhold til en ad hoc-procedure. Proceduren kan anvendes til behandling og korrigerende af administrative fejl begået af Kommissionen eller Kommissionens Kontor til Faglig Bistand såvel som af ansøgeren.

Kommissionen fremfører, at den ikke havde fundet G.'s argument om, at han ikke havde modtaget skemaet for fornyet ansøgning, overbevisende.

Kommissionen begrundede sin afvisning af en fornyet ansøgning efter den fastsatte frist ved at henvise til lighedsprincippet. Den påpegede, at tilsvarende sager, hvor ISP-koordinatorer har undladt at opfylde formelle krav, ikke er blevet accepteret af Kommissionen som tilstrækkeligt grundlag for at tage sin afgørelse op til fornyet behandling.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

PERSONALESPØRGSMÅL - BETALING AF BERETTIGET EKSTRA LØN

Afgørelse om klage 669/17.6.96/ND/LVK, 670/27.6.96/KM/LVK og 679/1.7.96/CS/LVK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1996 klagede D., S. og M. til ombudsmanden over, at Kommissionen nægtede at betale dem ekstra løn.

Klagerne havde bestået en udvælgelsesprøve, som gav dem adgang til en højere lønklasse. Tjenestemændene blev udnævnt til stillinger i den højere lønklasse, men uden at der blev taget hensyn til deres faglige erfaring.

Efter en dom fra Førsteinstansretten i sager indbragt af andre kommissionstjenestemænd tildeltes klagerne en ny indplacering. De ekstra lønudbetalinger sket imidlertid kun med tilbagevirkende kraft fra dagen, hvor Rettens dom faldt i 1993.

Tjenestemændene havde udnyttet mulighederne for at klage internt, jf. tjenstemandsvedtægtens artikel 90, men deres klager tilbagevistes. Derefter klagede tjenestemændene til ombudsmanden med påstand om, at de burde have modtaget ekstra løn for deres indplacering på et højere løntrin med virkning fra den dato, hvor de udnævntes til stillinger i den højere lønklasse.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagerne videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

Ifølge Førsteinstansrettens dom i sagen *Baiwir m.fl. mod Kommissionen*¹ kan løntrinsindplaceringen af tjenestemænd, der består en almindelig udvælgelsesprøve til en højere kategori, ske i henhold til enten artikel 32 eller artikel 46 i tjenstemandsvedtægten, alt efter hvad der er til størst fordel for den pågældende tjenestemand. Den 10. februar 1994 udsendte Kommissionen et cirkulære, hvori tjenestemænd opfordredes til at få taget deres indplacering op til fornyet overvejelse på baggrund af dommen. I cirkulæret erklæredes det, at eventuelle ændringer højest kunne få tilbagevirkende kraft til tidspunktet for dommens afsigelse (28. september 1993).

Efter cirkulærets offentliggørelse anmodede klagerne om at få ændret deres oprindelige indplacering, og der blev truffet afgørelse i så henseende. Derefter indgav tjenestemændene en klage, jf. tjenstemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2. De protesterede imod, at den forbedrede løntrinsindplacering, de havde opnået, med hensyn til lønækivalens først gjaldt fra tidspunktet for dommens afsigelse og ikke med tilbagevirkende kraft fra den dato, hvor de udnævntes til stillinger i den nye kategori.

¹ Forenede sager T-103/92, T-104/92 og T-105/92, 1993, Sml. II, s. 987.

Klagen tilbagevistes af Kommissionen med den begrundelse, at nytten af en dom kun kan opnås af sagens parter, og at en sag baseret på denne dom, som andre personer indbringer, kun kan have virkning for fremtiden.

Havde det ikke været for Kommissionens cirkulære, ville klagerne have været afskåret fra at anfægte indplaceringsafgørelsen under henvisning til tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2, og 91. Disse bestemmelser, der bl.a. tjener retssikkerhedsformål, fastsætter, at en afgørelse indeholdende et klagepunkt mod en tjenestemand skal anfægtes inden tre måneder efter dens offentliggørelse.

Klagernes bemærkninger

Klagerne påstod, at Kommissionen havde krænket princippet om ligebehandling. En klager fandt det uforståeligt, at Kommissionen på den ene side sørgede for tilbagevirkende ny indplacering, mens den på den anden side ikke ville betragte klageren som værende i samme situation som parterne i *Baiwir*-sagen.

AFGØRELSEN

- 1 Den 28. september 1993 afsagde Førsteinstansretten dom i de forenede sager *Baiwir m.fl. mod Kommissionen*¹ og annullerede dermed Kommissionens afgørelser vedrørende sagsøgerne i disse sager.
- 2 Derefter udsendte Kommissionen et cirkulære, hvori det opfordrede andre tjenestemænd, der ikke var part i *Baiwir*-sagen, til at søge om at få deres indplacering taget op på ny på baggrund af dommen. Det erklæredes i cirkulæret, at eventuelle ændringer kun ville kunne få tilbagevirkende kraft til tidspunktet for dommens afsigelse. Spørgsmålet i denne klage var, hvorvidt Kommissionen havde ret til at foretage denne begrænsning.
- 3 Kommissionens oprindelige afgørelse vedrørende klagernes løntrinsindplacering blev truffet i juni 1984. Tidsfristen, jf. vedtægten, for at anfægte denne afgørelse udløb for flere år siden. Disse tidsfrister er præceptive og blev fastsat med det formål at tilvejebringe klarhed og retssikkerhed². Ifølge Domstolens retspraksis skal der foreligge nye omstændigheder for at få fristen til atter at begynde at løbe³

¹ Forenede sager T-103/92, T-104/92 og T-105/95, 1993, Sml. II, s. 987.

² Sag C-191/84, *Barcella m.fl. mod Kommissionen*, 1986, Sml. s. 1541.

³ Sag 127/84, *Esly mod Kommissionen*, 1985, Sml. s. 1437.

- 4 På dette punkt har Domstolen konsekvent fastholdt, at en dom om annullation af en administrativ afgørelse kun kan anses for en ny omstændighed af de personer, der er direkte berørt af den annullerede afgørelse¹.
- 5 Hvad angår tjenestemænd, der ikke var parter i *Baiwir*-sagen, kunne Kommissionen således helt korrekt bestemme, at eventuelle ændringer rent lønmæssigt kun skulle have virkning fra tidspunktet for domsafsigelsen i denne sag. Derfor var Kommissionen også berettiget til at mene, at en forskellig behandling i den forstand mellem sagsøgerne i *Baiwir*-sagen og andre tjenestemænd var forsvarlig og ikke betød nogen tilsidesættelse af princippet om ligebehandling². Det skal imidlertid understreges, at Domstolen er den højeste myndighed, hvad angår spørgsmål inden for fællesskabsret.

Den europæiske ombudsmands undersøgelser i denne sag afslørede ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser. Han afsluttede derfor behandlingen af sagen.

UDVIKLING - ANSØGNING OM STØTTE FRA BUDGETPOSTEN TIL TROPE SKOVE

Afgørelse om klage 677/1.7.96/AYMY/NL/VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1996 klagede sammenslutningen WS. til ombudsmanden over omstændighederne omkring dens deltagelse i et udbud vedrørende et projekt for bæredygtig udvikling i tropiske regnskove i Surinam.

WS. erklærede, at de pågældende ansatte ved Kommissionens GD VIII ikke havde givet tilstrækkelige oplysninger, hvilket bevirkede, at den ikke kunne forelægge sit projekt til tiden og i den korrekte form.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen erklærede Kommissionen, at sammenslutningen havde søgt at tilpasse sit oprindelige projekt. De efterfølgende versioner af projektet kom aldrig til fuldt ud at leve op til målene for den pågældende budgetpost. Kommissionen påstod, at

¹ Sag 43/64, Müller mod Rådet for EØF, Rådet for Euratom og Det Særlige Ministerråd for EKSF, [1965], Sml. s. 385, sag 125/87, Leslie Brown mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, [1988], Sml. s. 1619.

² Sag T-93/94, Michael Becker mod Revisionsretten, 1996, Sml. II, s. 145.

den hele tiden havde søgt omhyggeligt at forklare sine successive forklarelser og fremlægge dokumentation, der kunne hjælpe klageren med at revidere udformningen af projektet og skabe et nyt projekt, som ville være støtteberettiget under den pågældende budgetpost.

Kommissionen indrømmede, at det tog meget lang tid at vurdere projektet, hvilket til dels skyldtes, at klageren i lange perioder ikke meldte sig og ikke var i stand til at udforme et acceptabelt og bæredygtigt udviklingsprojekt.

Klagerens bemærkninger

Sammenslutningen erklærede, at en delegation fra dens Surinam-afdeling var mødtes med repræsentanter for Kommissionen for at drøfte projektet. Klageren gjorde opmærksom på, at denne drøftelse havde været meget positiv. Den endelige afgørelse skulle træffes i Bruxelles på et senere tidspunkt.

AFGØRELSEN

Af de oplysninger, ombudsmanden har fået forelagt, fremgik det, at der i begyndelsen var sket visse uheldige forsinkelser. Kommissionen forklarede imidlertid de successive afslag og sørgede for dokumentation, der skulle hjælpe klageren med at revidere udformningen af projektet. Endvidere havde klageren mulighed for at ansøge på ny på de samme vilkår. Derfor var der intet bevis for, at disse forsinkelser forårsagede, at det ikke lykkedes klageren at opnå støtte til sit projekt.

Ombudsmandens undersøgelser i denne sag afslørede ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser. Han afsluttede derfor behandlingen af sagen.

UBESVARET KLAGE

Afgørelse om klage 701/3.7.96/JE/UK/KT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

E. oplyste, at hun i september 1994 havde indgivet en klage til Kommissionen over manglende overholdelse af habitat-direktivet 92/43/EØF i forbindelse med "Newbury Bypass" i Det Forenede Kongerige. I juni 1996 klagede hun til den europæiske ombudsmand over ikke at have modtaget svar fra Kommissionen i denne sag.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev forelagt Kommissionen, som udtalte følgende:

Klagen blev den 14. september 1994 tilsendt hr. Ken Collins, MEP, som videresendte den til Generaldirektorat XI den 20. september 1994, hvor den blev modtaget den 23. september 1994. Den 30. september 1994 havde E. en telefonsamtale med den tjenestemand i GD XI, klagen henhørte under. På et tidspunkt inden den 11. oktober 1994 indsatte E. D. som advokat for denne klage.

I løbet af oktober og i begyndelsen af november 1994 modtoges korrespondance fra D. og E.. GD XI sendte en skrivelse til D. den 10. november 1994, den 7. marts 1995 og endelig den 6. december 1995, hvor Kommissionens afgørelse af 20. oktober 1995 om ikke at indlede traktatbrudsprocedure blev meddelt dem. Yderligere korrespondance med D. har siden da fundet sted.

Sideløbende med denne korrespondance med E.'s advokat i sagen, henvendte kommissær Bjerregaard sig skriftligt til E. vedrørende sagen den 12. og 19. juli 1995 på den adresse i Newbury Transport Forum, hun havde angivet i sin øvrige korrespondance.

Kommissionens udtalelse indeholdt endvidere en detaljeret redegørelse for ovennævnte korrespondance.

Kommissionens udtalelse blev forelagt E., som opfordredes til at forelægge eventuelle bemærkninger. Der er ikke modtaget bemærkninger fra klageren.

AFGØRELSEN

- 1 Klageren gjorde gældende, at hun ikke havde modtaget korrespondance fra Kommissionen vedrørende sin klage fra september 1994.
- 2 Kommissionen havde adresseret korrespondance vedrørende sagen til klagerens advokat, hvorfra korrespondance om klagen var blevet modtaget. Det fremgik endvidere, at to skrivelser fra kommissær BJERREGAARD blev sendt til klageren på en adresse (the Newbury Transport Forum), som anvendtes i hendes øvrige korrespondance vedrørende klagen.

- 3 Der foreslå således ikke bevis for, at Kommissionen ikke skulle have opfyldt sine forpligtelser og besvaret klagen. Ydermere forekom det logisk, at Kommissionen havde stilet korrespondancen til klagerens advokat, og til klageren selv på adressen i Newbury Transport Forum.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

PERSONALE - GODTGØRELSE FRA ADMINISTRATIONENS SIDE

Afgørelse om klage 735/736/17.7.96/EE/LVK over Europa-Kommissionen

I juli 1996 indgav E., der er tjenestemand ved Kommissionen, en klage til ombudsmanden vedrørende hans krav om godtgørelse af udgifter til et par briller til skærmarbejde og et terapiapparat til muskler og nerver. Anmodningen om udgiftsgodtgørelse var blevet afvist.

Klagen videresendtes til Kommissionen. Denne henviste i sine bemærkninger til ordningen vedrørende godtgørelse af udgifter til briller, hvorefter bærere af VARILUX-linser på omkring 55 år på bestemte betingelser kan kræve udgiftsgodtgørelse. I det foreliggende tilfælde vedtog Lægetjenesten, at E. ikke opfyldte de nødvendige betingelser. Den forklarede senere, at godtgørelse ikke var mulig, fordi kun linser, som er beregnet udelukkende til skærmarbejde på en afstand af ca. 70 cm, kan komme i betragtning.

Terapiapparatet kunne ikke betragtes som værende virkningsfuldt.

Klageren påpegede, at Kommissionen ikke fulgte sine egne beskyttelsesforanstaltninger for personalet, og at brillerne var nødvendige for at udføre arbejdet ordentligt. Terapiapparatet ville spare klageren besøg hos fysioterapeuten, eftersom han kunne bruge det hjemme. Derfor kunne han arbejde uden afbrydelser.

Ud fra de oplysninger, ombudsmanden fik forelagt, så det ud til, at de relevante bestemmelser var blevet anvendt korrekt, og at Lægetjenesten gennemførte evalueringsproceduren svarende hertil. Der syntes ikke at være nogen grund til at påstå, at de gældende regler var blevet anvendt ukorrekt.

Undersøgelserne i denne sag afslørede ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ANSÆTTELSESFORHOLD - RETTIGHEDER FOR EN PERSON PÅ RESERVELISTE

Afgørelse om klage 746/96/KT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1996 klagede X. til ombudsmanden over udvælgelsesprøve COM/R/C/4/89950375. Efter anmodning fra klageren behandledes klagen fortroligt, jf. statuttens artikel 2, stk. 3.

Ifølge oplysningerne i klagen ansøgte X. i januar 1989 om en stilling i Det Fælles Forskningscenters Sikkerhedstjeneste i Ispra, Italien. Den 23. november 1990 fik klageren at vide, at han var opført på en reserveliste med henblik på midlertidig ansættelse. Reservelistens gyldighed skulle oprindelig udløbe den 30. juni 1991. Denne gyldighedsperiode forlængedes imidlertid senere til den 31. december 1994 og atter en gang til den 31. december 1995. På det tidspunkt, hvor klagen indsendtes, var X. endnu ikke blevet ansat af Det Fælles Forskningscenter i Ispra.

Klageren fandt ud af, at der ikke var flere ansøgere tilbage på reservelisten. I klagen gav X. udtryk for sin skuffelse over at erfare, at der var planer om at afholde en ny udvælgelsesprøve for at besætte netop den stilling, han havde ansøgt om. Han forklarede, at han havde fået oplyst, at Sikkerhedstjenesten var underbemandet, og at der stadig var brug for en våbeninstruktør. X. havde også hørt rygter om, at årsagen til, at man undlod at ansætte ham, var uenighed mellem kontorchefen i centret og lederen af den lokale Sikkerhedstjeneste, da sidstnævnte, der selv er italiener, kun skulle være villig til at ansætte andre italienere.

X. erklærede, at han indgav sin klage af en række årsager:

- 1 fejl og forsømmelser i administrationen, eftersom den pågældende tjeneste synes underbemandet;
- 2 manglende nøjagtig orientering, idet han, når han henvendte sig, altid henvistes til tjenestemænd, der intet kendskab havde til den pågældende sag;
- 3 eventuel forskelsbehandling, fordi han ikke er italiener;
- 4 uretfærdig behandling, fordi der afholdtes en ny udvælgelsesprøve, før reservelisten var blevet tømt;

- 5 undgåelige forsinkelser, idet han først i april 1995 fik at vide, at den pågældende reservelistes gyldighedstid blev forlænget til den 31. december 1995.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

En ansøger opnår ikke ved at stå på en reserveliste nogen ret til at blive ansat af Kommissionen. X. var personligt blevet orienteret herom.

Hvad angår den påståede forskelsbehandling, var X's oplysninger ukorrekte. Faktisk var der kun én italiener opført på reservelisten, men denne person ansattes ikke af centret.

Kommissionen havde arrangeret en ny udvælgelsesprøve for midlertidigt ansatte til Det Fælles Forskningscenters Sikkerhedstjeneste i kategori D og ikke med henblik på ansættelse i kategori C som ved den udvælgelsesprøve, hvori X. havde deltaget.

Kommissionen mente ikke, at X's klage var berettiget.

Klageren kommenterede ikke disse bemærkninger.

AFGØRELSEN

1 Rettigheder for en person på reserveliste

- 1.1 Det fremgår af Domstolens retspraksis, at det forhold, at en persons navn figurerer på en reserveliste, ikke giver denne person nogen ret til en stilling ved fællesskabsinstitutionerne.
- 1.2 Hvad angår klagerens påstand om, at den pågældende afdeling er underbemandet, kunne den ikke underbygges.
- 1.3 Ud fra ovenstående og i betragtning af, at der ikke forelå noget, der tydede på, at Kommissionen havde anvendt ukorrekte procedurer, afslørede ombudsmandens undersøgelser ingen tilfælde af fejl eller forsommelser i forbindelse med dette aspekt af klagen.

2 Manglende nøjagtig orientering

- 2.1 Klagerens påstand om manglende nøjagtig orientering skulle hidrøre fra hans telefoniske henvendelser til Kommissionen.

- 2.2 I klagen til ombudsmanden erklærede klageren, at han regelmæssigt havde telefonisk og skriftlig kontakt med den tjenestemand, der er ansvarlig for Personaleafdelingen i Ispra. Denne tjenestemand havde i klagerens personlige papirer noteret, at han var interesseret i at blive ansat.
- 2.3 Ombudsmanden fandt ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, hvad angår påstanden om manglende nøjagtig orientering.

3 Forskelsbehandling på grund af nationalitet

- 3.1 Med hensyn til den påståede forskelsbehandling på grund af nationalitet, mente klageren, at man ved ansættelse udelukkende havde foretrukket italienere. Kommissionen erklærede i sin udtalelse, at der på reservelisten kun var opført én italiensk ansøger, som ikke ansattes af Det Fælles Forskningscenter.
- 3.2 Ud fra ombudsmandens undersøgelser kunne der således ikke konstateres nogen tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med dette aspekt af klagen.

4 Afholdelse af en ny udvælgelsesprøve, før reservelisten var tømt

- 4.1 Ombudsmanden har i sine tidligere afgørelser været af den opfattelse, at Kommissionen, når der opstår personalebehov, ikke har pligt til at vente på, at en reserveliste tømmes, før den udskriver en ny udvælgelsesprøve.
- 4.2 Kommissionen erklærede i sin udtalelse, at der var blevet afholdt en ny udvælgelsesprøve, denne gang for at ansætte personale i kategori D. Her er der faktisk tale om en lavere kategori end i forbindelse med den C-udvælgelsesprøve, hvori klageren havde deltaget i januar 1989.
- 4.3 Derfor kunne der ikke ud fra ombudsmandens undersøgelser konstateres nogen tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med afholdelsen af en ny udvælgelsesprøve for kategori D, før reservelisten for kategori C var tømt.

5 Undgåelige forsinkelser ved en eventuel ansættelse

- 5.1 Med hensyn til den påståede forsinkelse, da klageren først i april 1995 blev meddelt, at reservelistens gyldighedsperiode forlængedes til den 31. december 1995, medgiver ombudsmanden, at Kommissionen har ret til at forlænge en specifik reservelistes gyldighedsperiode.

- 5.2 Gyldighedsperioden for reservelisten til udvælgelsesprøve COM/R/C/4/89950375 var oprindelig fastsat til seks måneder frem, fra november 1990 til den 31. juni 1991. I maj 1993 orienteredes klageren om, at gyldighedsperioden var forlænget yderligere seks måneder, denne gang til den 31. december 1994. Faktisk fik klageren allerede den 15. marts 1995 at vide, at gyldighedsperioden var blevet forlænget med ni måneder til den 31. december 1995.
- 5.3 Ud fra ovenstående og i betragtning af, at afgørelsen om at forlænge reservelistens gyldighedsperiode måtte betragtes som værende til fordel for klageren, konstaterede ombudsmanden ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med dette aspekt af klagen.

Disse undersøgelser afslørede således ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MANGLENDE FORFREMMEELSE AF EN TJENESTEMAND VED KOMMISSIONEN

Afgørelse om klage 754/23.7.96/LS/IT/DT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I maj 1996 klagede S. til ombudsmanden over, at Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer havde undladt at sætte ham på forfremmelseslisten.

Da S. ikke udvalgte blandt de foreslåede kandidater til forfremmelse til lønklasse B 1 i 1994, anvendte han den interne klageprocedure, jf. tjenestemandsvedtægtens artikel 90, stk. 2. I svaret på hans klage, jf. artikel 90, stk. 2, meddelte generaldirektøren for personale ham, at ingen uregelmæssigheder havde fundet sted under forfremmelsesproceduren. Det erklæredes, at Publikationskontoret havde handlet på grundlag af bedømmelsesrapporterne fra alle de B 2-tjenestemænd, der stod på forfremmelseslisten, og at de øvrige fem kandidater på listen var bedre kvalificerede end ham.

I klagen til ombudsmanden anførte S., at han havde været udsat for administrative uregelmæssigheder fra hans foresattes side i Publikationskontoret og desuden i Kommissionens Juridiske Tjeneste.

Han påstod desuden, at denne forskelsbehandling var fortsat, idet han ikke var blevet forfremmet hverken i 1995 eller 1996.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende: *i)* Andre ansøgere var bedre kvalificerede end klageren til forfremmelse i 1994. *ii)* Selv om S. i 1995 ikke foresloges forfremmet til lønklasse B 1, foreslog hans foresatte, at han opførtes på forfremmelseslisten for 1996 eller 1997, forudsat at han fortsat udøvede sit hverv og levede op til samme standard. *iii)* Klageren var opført på forfremmelseslisten for 1996 sammen med 31 andre tjenstemænd, men da bedømmelsesproceduren var afsluttet, blev kun tre forfremmet, og han var ikke blandt dem. *iv)* Bedømmelsesudvalget for Lønklasse B var blevet orienteret om S.' "langsomme karriereforløb". Dette var imidlertid et problem, som hovedsagelig hans egen afdeling måtte løse, idet den skulle foreslå forfremmelse. *v)* Der var ikke begået uregelmæssigheder under udvælgelsesproceduren med henblik på forfremmelser, og hovedkriterierne for forfremmelser havde været baseret på kandidatens fortjenester.

Klagerens bemærkninger

I bemærkningerne til Kommissionens bemærkninger understregede S., at hans "langsomme" karriereforløb først begyndte i 1994, og at hans opførelse på forfremmelseslisten for 1996 først skete efter en række uregelmæssigheder på grund af obstruktion fra lederen af Publikationskontoret og Den Juridiske Tjeneste. Han påpegede endvidere, at ændringerne i proceduren til bedømmelse af karriereforfremmelser i 1993 havde gjort, at nogle af hans kolleger, der var dårligere kvalificerede end ham, havde fået fordel af hans udelukkelse fra listen.

SUPPLERENDE UNDERSØGELSER

Selv om Kommissionen i sin udtalelse havde erklæret, at der ikke havde fundet uregelmæssigheder sted under udvælgelsesproceduren for 1994, mente ombudsmanden ikke, at der i institutionens skrivelse havde været nogen objektive elementer, der kunne bekræfte denne påstand.

For at være sikker på, at Kommissionen under udøvelsen af sine skønsbeføjelser i denne proces havde overholdt principper for god forvaltnings-skik, anmodede ombudsmanden ved skrivelse af 18. juli 1997 om indsigt i en række fortrolige dokumenter, som Kommissionen havde anvendt for at nå frem til sin afgørelse. Heriblandt var bedømmelsesrapporter, sammenlignende lister og/eller lignende materiale, som ansættelsesmyndigheden anvendte ved sin bedømmelse af kandidaternes fortjenester.

Kommissionen sendte ombudsmanden de fortrolige oplysninger, som ansættelsesmyndigheden havde anvendt i udvælgelsesproceduren med henblik på forfremmelse i 1994.

AFGØRELSEN

Hvad angår udvælgelsesproceduren med henblik på forfremmelser i 1994, har ansættelsesmyndigheden i kraft af forfremmelsesprocedurens karakter og jf. tjenestemandsvedtægtens artikel 45 - som fastslået af Domstolen - vide skønsebeføjelser. Når ansættelsesmyndigheden foretager skønnet, skal den tage kandidaternes fortjenester i betragtning på grund af objektive elementer, som kan kontrolleres, således som Domstolen har fastslået.

For at sikre sig, at Kommissionen ved udøvelsen af sine skønsebeføjelser i denne proces havde handlet i overensstemmelse med god forvaltnings-skik, undersøgte ombudsmanden en række fortrolige dokumenter, som ansættelsesmyndigheden havde anvendt ved bedømmelsen af kandidaternes fortjenester. Det fremgik af undersøgelsen, at Kommissionen var nået frem til sin afgørelse under behørig henvisning til en række umiddelbart objektive kriterier. Der var således ikke noget bevis for, at Kommissionen under denne specielle forfremmelse i 1994 havde anvendt sin skønsebeføjelse på en vilkårlig eller diskriminerende måde.

S. havde også klaget over Kommissionens påståede uretfærdige behandling under udvælgelsesprocedurerne for forfremmelser i 1995 og 1996. Han gjorde imidlertid ikke indsigelse mod disse procedurer internt i Kommissionen. Ifølge artikel 2, stk. 8, i ombudsmandens statut *"kan klager, der vedrører arbejdsforholdene mellem Fællesskabets institutioner eller organer og deres tjenestemænd eller øvrige ansatte, kun indbringes for ombudsmanden, hvis de interne administrative ansøgnings- eller klagemuligheder, navnlig dem, der er omhandlet i artikel 90, stk. 1 og 2, i vedtægten for tjenestemænd, er udtømt"*

Eftersom denne betingelse ikke var opfyldt med hensyn til udvælgelsesprocedurerne for forfremmelser i 1995 og 1996, gik ombudsmanden ikke videre med sine undersøgelser, hvad angår denne del af klagen.

Disse undersøgelser afslørede således ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

PERSONALE: YTRINGSFRIHED

Afgørelse om klage 794/5.8.1996/EAW/SW/VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

W., svensk statsborger, klagede i juli 1996 til ombudsmanden over en skrivelse fra Erkki LIIKANEN, medlem af Kommissionen, med ansvar for personale og administration, til Carl-Magnus LEMMEL, vicegeneraldirektør i Kommissionens GD III.

Det fremgik af de dokumenter, der var vedføjet klagen, at det svenske dagblad, *Dagens Politik*, havde citeret hr. LEMMEL for kritiske udtalelser om Kommissionens arbejdsmetoder. Klagen vedrørte den kendsgerning, at hr. LIIKANEN efter offentliggørelsen af de ovennævnte udtalelser i *Dagens Politik*, rettede en skriftlig henvendelse til hr. LEMMEL. Hr. LEMMEL selv klagede ikke til ombudsmanden. Han var informeret om klagen og om ombudsmandens undersøgelse af den. Han forelagde ikke sine synspunkter eller andre oplysninger for ombudsmanden.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev forelagt Kommissionen. Kommissionens udtalelse indeholdt følgende kommentarer:

Offentlig meningstilkendegivelse fra tjenestemænds side er underlagt artikel 12 i vedtægten, hvori det fastslås, at "Tjenestemanden skal afholde sig fra enhver handling, især enhver offentlig meningstilkendegivelse, der vil kunne nedsætte den værdighed, hans stilling kræver". Endvidere indeholder vedtægtens artikel 17 bestemmelser om, at "Tjenestemanden skal iagttage fuldstændig tavshed om alle forhold og anliggender, som han i medfør af sin stilling bliver bekendt med".

Til trods for disse bestemmelser i vedtægten for tjenestemænd vedtog Kommissionen ikke at indlede disciplinærsag i det omhandlede tilfælde., Den nøjedes med at sende en skrivelse, hvori den dels mindede den nyansatte tjenestemand om den tavshedspligt, som påhviler alle tjenestemænd, og dels erindrede om, at Kommissionen forventer, at alle tjenestemænd og i særdeleshed højerestående tjenestemænd er nyskabende og opmærksomme på muligheder for forbedringer af institutionens forretningsgang og arbejdsmetoder. Dog bør sådanne initiativer behandles og opfølges behørigt inden for Kommissionen, således at de kan afstedkomme forslag og omsættes til konkrete foranstaltninger.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse anførte klageren, at ytringsfrihed i Sverige er en grundlovshjemlet rettighed, som også er sikret offentligt ansatte. Han mente endvidere, at Kommissionen foretog en alvorlig begrænsning af ytringsfriheden, og at dette var upassende.

AFGØRELSEN

1 Grundlaget for ombudsmandens afgørelse

Følgende relevante fakta fremkom ved den europæiske ombudsmands undersøgelse:

- 1.1 Kritiske udtalelser om Kommissionens arbejdsmetoder blev offentliggjort i et svensk dagblad og tilskrevet hr. LEMMEL.
- 1.2 Der blev ikke truffet disciplinære foranstaltninger over for hr. LEMMEL.
- 1.3. Kommissær LIIKANEN sendte en skrivelse til hr. LEMMEL. I henhold til Kommissionens udtalelse om klagen blev hr. LEMMEL heri mindet om den tavshedspligt, der påhviler tjenestemænd. I denne sammenhæng henviste Kommissionen til vedtægtens artikel 12 og 17.

2 Vedtægten

- 2.1 Artikel 12, 1. afsnit, i vedtægten foreskriver, at:

Tjenestemanden skal afholde sig fra enhver handling, især enhver offentlig meningstilkendegivelse, der vil kunne nedsætte den værdighed, hans stilling kræver.

Kommissionen citerer i udtalelsen endvidere artikel 17, 1. punktum, i vedtægten:

Tjenestemanden skal iagttage fuldstændig tavshed om alle forhold og anliggender, som han i medfør af sin stilling bliver bekendt med.

- 2.2 For så vidt angår tjenestemænds loyalitetsforpligtelse over for Fællesskaberne, anførte Domstolen i sin dom i sagen *Oyowe og Traore mod Kommissionen*¹, at:

"den loyalitetsforpligtelse overfor Fællesskaberne, som ifølge vedtægten er pålagt tjenestemænd, under ingen omstændigheder må fortolkes således, at der sker en begrænsning af ytringsfriheden,

¹ Sag C-100/88 [1989] SML 4285, s. 4309.

som er grundlæggende ret, hvis overholdelse Domstolen skal sikre inden for fællesskabsretten".

- 2.3 I henhold til Domstolens retspraksis danner den europæiske menneskerettighedskonvention, som i øvrigt nævnes i artikel F, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union, grundlag for menneskerettighederne som et generelt princip inden for fællesskabsretten.
- 2.4 Artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention sikrer ytringsfriheden, som omfatter meningsfrihed og frihed til at give eller modtage meddelelser eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed. I konventionens artikel 10, stk. 2, fastslås, at udøvelsen af disse frihedsrettigheder medfører pligter og ansvar, og at ytringsfriheden under visse omstændigheder kan begrænses ved lov.
- 2.5 Ifølge den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom i sagen *Vogt mod Tyskland*¹ gælder det, at selv om det kan være berettiget med udgangspunkt i deres stilling at pålægge tjenestemænd en tavshedspligt, forbliver tjenestemænd individer og er som sådan omfattet af konventionens artikel 10. Domstolen nævnte i samme sag behovet for at sikre en retfærdig balance mellem individets grundlæggende ret til ytringsfrihed og en demokratisk stats legitime interesse i at sikre, at dens offentlige forvaltning fremmer de i artikel 10, stk. 2, nævnte mål. I denne sammenhæng bemærkede Domstolen endvidere, at når som helst tjenestemænds ret til ytringsfrihed drøftes, får de i artikel 10, stk. 2, nævnte pligter og ansvar en særlig betydning.
- 2.6 Kommissionen traf ikke disciplinære foranstaltninger over for hr. LEMMEL, men begrænsede sig til at sende ham en skrivelse med en påmindelse om hans vedtægtsmæssige pligter. I henhold til De Europæiske Fællesskabers Domstol kan disse pligter ikke fortolkes således, at der sker en begrænsning af ytringsfriheden.
- 2.7 Det kunne på grundlag af ombudsmandens undersøgelser derfor ikke konkluderes, at der var sket en begrænsning af ytringsfriheden i denne sag eller mere generelt, at Kommissionen ikke havde sikret en retfærdig balance mellem individets grundlæggende ret til ytringsfrihed og tjenestemandens forpligtelser og ansvar.

Undersøgelsesresultaterne viste således ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

¹ Dom af 26. september 1995, Serie A, nr. 323.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER FRA DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

I henhold til Domstolen må vedtægten ikke fortolkes således, at der sker en begrænsning af ytringsfriheden. Kommissionens udtalelse om klagen tog udgangspunkt i vedtægtens begrænsninger af tjenestemænds offentlige udtalelser. Kommissionen anerkendte ikke udtrykkeligt tjenestemænds grundlæggende ret til ytringsfrihed.

Den europæiske menneskerettighedskonvention fastslår i artikel 10, at ytringsfrihed omfatter meningsfrihed og frihed til at give eller modtage meddelelser eller tanker uden indblanding fra offentlig myndighed. I konventionens artikel 10, stk. 2, imødeses en lovbestemt begrænsning af ytringsfriheden under visse omstændigheder.

I denne sammenhæng skal det endvidere påpeges, at Kommissionen i sin udtalelse til ombudsmanden om denne sag kun citerer første punktum i vedtægtens artikel 17. Det efterfølgende punktum har følgende ordlyd:

Han må ikke på nogen måde videregive dokumenter eller oplysninger, der ikke er offentliggjort, til personer, som ikke er berettiget til at få kendskab hertil. Denne pligt ophører ikke med hans fratræden fra tjenesten.

En umiddelbar fortolkning heraf uden hensyntagen til Domstolens udtalelse om, at vedtægten ikke må fortolkes således, at der sker en begrænsning af ytringsfriheden, kunne give det indtryk, at denne del af artikel 17 forbød tjenestemænd at offentliggøre enhver form for oplysninger, og således forhindre dem i at indlede en offentlig drøftelse om deres arbejde. En sådan fortolkning ville være ukorrekt.

Kommissionen kunne eventuelt overveje, om det var muligt at forelægge Kommissionens tjenestemænd retningslinjer for, hvad der måtte anses for en retfærdig afvejning af deres individuelle ret til ytringsfrihed, som omfatter meningsfrihed og frihed til at give eller modtage meddelelser og tanker, og deres pligt og ansvar som tjenestemænd i særdeleshed i henhold til vedtægtens artikel 12 og 17.

Fastlæggelsen af sådanne retningslinjer kunne bidrage til opfyldelsen af kravene i den europæiske menneskerettighedskonventions artikel 10, stk. 2, om at begrænsninger af ytringsfriheden skal være lovhjemlede; en tjenestemand vil således kunne bedømme eventuelle risici i forbindelse med bestemte handlinger.

Offentliggørelsen af sådanne retningslinjer og især anerkendelsen af tjenestemænds grundlæggende ret til ytringsfrihed kunne ligeledes forbedre

forbindelserne mellem Kommissionen og Europas borgere, ved at fjerne en kilde til usikkerhed og misforståelser.

BILIMPORT TIL ANDRE MEDLEMSSTATER - BEHANDLING AF KLAGER INDGIVET TIL KOMMISSIONEN

Afgørelse om klage 822/16.8.96/SJH/PO/VK/XD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I august 1996 klagede H. til ombudsmanden over Europa-Kommissionen. I september og november 1996 fremsendte han supplerende oplysninger.

I oktober 1995 klagede H. til Kommissionen og påstod, at de portugisiske myndigheder ikke overholdt fællesskabsretten i forbindelse med bilimport til Portugal. Ikke-portugisiske borgere havde vanskeligheder med den langvarige og kostbare registreringsprocedure for køretøjer, der tidligere havde været indregistreret i andre medlemsstater.

I oktober 1996 vedtog Kommissionen at afsluttede behandlingen af sagen med den begrundelse, at en nøje undersøgelse heraf ikke havde afsløret tilstrækkelige beviser for de portugisiske myndigheders overtrædelse af fællesskabsretten. Kommissionens afdelinger besluttede imidlertid selv at tage initiativ til at undersøge sagen nærmere. Denne sagsbehandling var stadig i gang, da klageren henvendte sig til den europæiske ombudsmand.

Klageren gjorde gældende, at Kommissionen for det første var alt for længe om at behandle klagen, og at den for det andet ikke gjorde noget positivt for at afklare de portugisiske myndigheders påståede brud på fællesskabsretten.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen videresendtes til Kommissionen. I udtalelsen anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

- 1 Klagen blev arkiveret, fordi en nærmere undersøgelse viste, at der ikke var tilstrækkelige beviser for, at der forelå brud på fællesskabsretten.
- 2 Senere skulle en undersøgelse, som Kommissionen selv tog initiativet til, sikre en indgående behandling af aspekter vedrørende fri vareudveksling, der nævntes i klagerens supplerende oplysninger. Der afholdtes et møde mellem Kommissionens repræsentanter og de portugisiske myndigheder for at diskutere sagen.

- 3 Kommissionen gjorde indsigelse mod påstanden om, at den ikke havde behandlet klagen inden for en rimelig tid, og påstanden om manglende positiv indsats for at afklare de påståede brud på fællesskabsretten. Den påpegede, at dens afdelinger havde foretaget en grundig analyse af de forelagte problemer, og at de havde sendt meget detaljerede skriftlige begrundelser til klageren om alle de aspekter, han havde rejst i forskellige skrivelser til Kommissionen.

Klagerens bemærkninger

I bemærkningerne til Kommissionens udtalelse erklærede klageren, at han vanskeligt kunne tro, at der ikke var tilstrækkelige beviser til at indlede en traktatbrudsprocedure. Han fremførte en række forhold, der efter hans mening viste, at der klart var tale om brud på fællesskabsretten. Han påstod endvidere, at Kommissionen under sine undersøgelser havde haft møde med den forkerte afdeling hos den portugisiske forvaltning.

Klageren anførte også, at det var bydende nødvendigt at behandle spørgsmålet. Han medgav, at han havde modtaget mange oplysninger fra Kommissionen. Alligevel mente han stadig, at situationen var uafklaret, og at de portugisiske myndigheder stadig overtrådte fællesskabsretten. Han kunne ikke forstå, hvorfor Kommissionen havde undladt at handle i en periode på to år.

AFGØRELSEN

1 Hvad angår Kommissionens påståede forsinkede behandling af klagen

1.1 Efter Kommissionens interne regler skal en afgørelse om at henlægge en klagesag om traktatbrud, som ikke foranlediger Kommissionen til at træffe foranstaltninger, træffes senest et år fra det tidspunkt, hvor sagen registreres, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. I det foreliggende tilfælde fremgår det, at klageren havde indgivet klage til Kommissionen i oktober 1995, og at Kommissionen besluttede at afslutte sagsbehandlingen uden at træffe nogen foranstaltning i oktober 1996. Fristen på et år var således blevet overholdt. Det fremgik også af de kopier af korrespondancen, som Kommissionen sendte ombudsmanden, at klageren blev holdt velunderrettet om behandlingen af klagen.

1.2 Kommissionen besluttede i november 1996 på eget initiativ at undersøge sagen nærmere. Det fremgår, at Kommissionen i december 1996 sendte de portugisiske myndigheder en skrivelse og havde et møde med dem i februar 1997. At Kommissionen på eget initiativ indledte

undersøgelser og kontaktede de portugisiske myndigheder, viser, at den var rede til at afklare spørgsmålet. Det skal også nævnes, at Kommissionen skal afgøre, hvilke undersøgelser der skal gennemføres, og under hvilke former det skal foregå.

2 Hvad angår den påståede mangel på konkret handling fra Kommissionens side

- 2.1 Ifølge Domstolens retspraksis er Kommissionen som traktatens vogter enekompetent til at afgøre, hvorvidt det må anses for formålstjenligt at indlede en traktatbrudsprocedure mod en medlemsstat¹.
- 2.2 Det skal også understreges, at Kommissionen har brug for en vis tid til at gennemføre en juridisk analyse af det forelagte spørgsmål, inden den træffer afgørelse om at indlede en traktatbrudsprocedure mod en medlemsstat. Ved behandlingen af denne sag tyder intet på, at Kommissionen ikke har handlet i overensstemmelse med god forvaltningsskik.

KONKLUSION

Ombudsmandens undersøgelser i denne klagesag afslørede således ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ANSÆTTELSE: UDELUKKELSE FRA EN ALMINDELIG UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 827/22.8.96/YS/FIN/IHJ over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Den 19. august 1996 klagede S. til den europæiske ombudsmand over, at han var blevet udelukket fra en almindelig udvælgelsesprøve (KOM/A/972), som Kommissionen havde afholdt med henblik på oprettelse af en reserveliste af rådgivende læger i lønklasse A5/A4 med østrigsk, finsk eller svensk statsborgerskab. Udvælgelsen fandt sted på grundlag af kvalifikationsbeviser og en mundtlig prøve. Udvælgelseskomitéen besluttede ikke at indkalde S. til den mundtlige prøve.

S. anførte, at han tidligere havde deltaget i en almindelig udvælgelsesprøve (KOM/A/956 med henblik på ansættelse af lederen af Kommissionens delegation ved internationale organisationer i Wien), og at udvælgelseskomitéen for denne udvælgelsesprøve havde anmodet ham om ud over-

¹ Sag 431/92, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland [1995], Sml. s. I-2189, præmis 22.

ansøgningsskemaet at fremsende sin *levnedsbeskrivelse*. S. gjorde gældende, at den *levnedsbeskrivelse*, han indsendte til udvælgelsesprøve KOM/A/956 bevidst blev anvendt til at fastsætte adgangskravene for udvælgelsesprøve KOM/A/972.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i sin udtalelse anførte følgende:

Udvælgelseskomitéen ved udvælgelsesprøve KOM/A/956 anmodede alle ansøgere om at fremsende en *levnedsbeskrivelse* i tilslutning til ansøgningsskemaet. *Levnedsbeskrivelsen* tjente intet andet formål end at lette og fremskynde komitéens arbejde.

Ansøgerne ved den almindelige udvælgelsesprøve KOM/A/972 skulle være i besiddelse af en afsluttende eksamen i medicin og et certificeret speciale inden for arbejdsmedicin. Endvidere skulle ansøgerne have faglig erfaring inden for bl.a. tropesygdomme og strålingssikkerhed. Førstnævnte krav var begrundet i det faktum, at mange tjenestemænd i Kommissionen arbejder eller rejser i tropiske områder, og sidstnævnte i det forhold, at visse ansatte arbejder i nukleare anlæg eller med nukleare materialer.

S. blev ikke indkaldt til den mundtlige prøve, fordi han ikke var i besiddelse af de nødvendige kvalifikationer. Der var ingen anden begrundelse for, at han ikke fik adgang til udvælgelsesprøven.

Klagerens bemærkninger

Klageren opretholdt sin oprindelige klage til ombudsmanden.

AFGØRELSEN

I henhold til bilag III, artikel 2, i vedtægten for tjenestemænd skal ansøgerne udfylde en formular, der er udarbejdet af ansættelsesmyndigheden, og de kan afkræves supplerende papirer eller oplysninger. Der var således hjemmel for, at ansøgerne ved udvælgelsesprøven KOM/A/956 skulle forelægge en *levnedsbeskrivelse* såvel som et ansøgningsskema.

Kommissionen påpeger, at *levnedsbeskrivelsen* til udvælgelsesprøve KOM/A/956 kun tjente det ene formål at lette og fremskynde den pågældende udvælgelseskomité's arbejde. Ombudsmanden fandt under sine undersøgelser intet bevis på, at dette ikke skulle være tilfældet.

I henhold til Kommissionen var den eneste grund til, at S. ikke fik adgang til udvælgelsesprøve KOM/A/972, at han ikke var i besiddelse af de nødvendige kvalifikationer. Ombudsmanden fandt under sine undersøgelser intet bevis på det modsatte.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BEHANDLING AF EN KLAGE TIL KOMMISSIONEN

Afgørelse om klage 996/5.11.96/JC/IRL/BB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I oktober 1996 klagede C. til ombudsmanden over Kommissionens behandling af en klage, han havde indgivet over University of East London (UEL) i Det Forenede Kongerige.

C. oplyste, at han havde fulgt et 2-årigt studieforløb ved UEL, som førte til en Master of Science i arkitektur. Han var blevet forsikret om, at det andet år var det sidste i en enhed, som førte til en afsluttende eksamen, på baggrund af oplysningsmateriale fra universitetet, i henhold til hvilket dette 2-årige uddannelsesforløb ikke var omfattet af del 2 i de krav, der er opstillet af de britiske arkitekters faglige sammenslutning, Royal Institute of British Architects (RIBA).

C. bestod første del af Master of Science i december 1991. Senere blev han informeret om, at han ikke havde bestået "Master of Science i arkitektur: RIBA, del 2", men at han havde mulighed for at gå året om.

C. sendte en skrivelse til medlem af Europa-Parlamentet, McKenna, som videresendte skrivelsen til Edith Cresson, medlem af Europa-Kommissionen. I maj 1996 svarede Kommissionen, at klagen vedrørte manglende udstedelse af et eksamensbevis inden for arkitektur, og konkluderede, at dette spørgsmål vedrørte en bedømmelse, universitetet havde foretaget, og ikke henhørte under Europa-Kommissionen.

I oktober 1996 skrev C. igen til kommissær Cresson og til en kontrochef i GD XXII for at forklare, at han ønskede sin klage over UEL behandlet på baggrund af direktiv 85/384/EØF¹.

I klagen til Ombudsmanden anførte C., at Kommissionen havde gjort sig skyldig i fejl og forsømmelser ved at tilbageholde oplysninger i forbindelse med behandlingen af C's klage over UEL.

¹ EFT 1985 L 223, s. 15.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i det væsentligste anførte følgende:

Kommissionen var nået til den konklusion, at C's klage udelukkende vedrørte det forhold, at han ikke havde bestået den afsluttende arkitektsamen.

I maj 1996 fik C. meddelelse om, at spørgsmålet henhørte under universitetet, og at der ikke var grundlag for foranstaltninger fra Europa-Kommissionens side.

Som svar på C's anden skrivelse meddelte GD XXII ham i december 1996, at hans klage på baggrund af hans seneste anmodning var blevet registreret under nr. 96/4785.

I januar 1997 sendte GD XV en begrundet afgørelse til C., hvoraf det fremgik, at den 2-årige studieperiode, han havde påbegyndt, ikke var i modstrid med bestemmelserne i artikel 7 i direktiv 85/384/EØF. Følgelig havde GD XV besluttet at foreslå, at Kommissionen undlod at behandle C's klage yderligere. I april 1997 meddelte GD XV C., at Kommissionen i marts 1997 havde besluttet at afslutte behandlingen af hans klage nr. 96/4785 over universitetet, eftersom der ikke forelå krænkelse af EF-retten.

Klagerens betragtninger

C. fastholdt sin klage.

AFGØRELSEN

I henhold til Domstolens retspraksis har Kommissionen som traktatens vogter alene beføjelse til at afgøre, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at indbringe en medlemsstat for Domstolen for manglende overholdelse af sine forpligtelser¹.

Det fremgik af ombudsmandens undersøgelse af klagen, at Kommissionen efter formelt at have registreret C's klage undersøgte denne på baggrund af direktiv 85/384/EØF. Kommissionen havde i forbindelse med afgørelsen om at afslutte behandlingen af klage nr. 96/4785 redegjort for de juridiske betragtninger, som lå til grund for konklusionen om, at der i den pågældende sag ikke forelå krænkelse af bestemmelserne i direktiv 85/384/EØF.

¹ Sag 431/92, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland [1995], Sml. s. I-2189, præmis 22.

Ombudsmandens undersøgelser af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, for så vidt angik Kommissionens fortolkning af fællesskabsretten eller fællesskabsrettens anvendelse i forbindelse med sagens kendsgerninger og den relevante nationale lovgivning.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, og Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MOMSFRITAGELSE FOR TJENESTEYDELSER LEVERET TIL KOMMISSIONENS MEDKONTRAHENT

Afgørelse om klage 1000/8.11.96/VILA/IT/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I oktober 1996 klagede S. på vegne af et kooperativ til ombudsmanden over Kommissionens handlinger i en moms-sag mellem ham og de italienske myndigheder. Han gjorde gældende, at Kommissionen havde fejlfortolket de bestemmelser om momsfritagelse, som finder anvendelse på Kommissionen.

Baggrunden for dette klagepunkt var følgende:

Ved afgørelse C(93)256/5 af 16. februar 1993 tildelte Kommissionen kooperativet en bevilling fra Regionalfonden. Denne bevilling skulle tjene til dækning af finansiel støtte til projekter til forbedring af små og mellemstore virksomheders adgang til ny teknologi. S. skulle forvalte programmet, herunder reklamekampagner og kontrol med de virksomheder, der modtog midlerne. En procent af midlerne tilfaldt kooperativet som vederlag, og det skulle træffe de nødvendige forholdsregler, for så vidt angik afgiftsfritagelse for de tjenesteydelser, det leverede til Kommissionen.

Henset til denne bestemmelse om afgiftsfritagelse bad kooperativet sine leverandører fakturere det uden opkrævning af moms; ifølge S var der hjemmel hertil i de relevante italienske lovbestemmelser om moms. De kompetente italienske myndigheder modsatte sig senere denne fremgangsmåde og indtog det standpunkt, at kooperativet ikke kunne fritages for moms. S. bad følgelig den 15. maj 1996 Kommissionen om at tage stilling til spørgsmålet.

Ved skrivelse af 9. juli 1996 besvarede Kommissionen anmodningen. Den anførte for det første, at den ikke havde beføjelse til at fortolke national lovgivning. For det andet anførte den, at finansielle bidrag fra Fællesskabet

var fritaget for moms såvel som den del af bevillingen, som udgjorde betalingen til den enhed, som forvaltede fællesskabsprogrammet. For det tredje oplyste Kommissionen, at for så vidt som enheden selv erhvervede tjenesteydelser og varer med henblik på udøvelsen af sit hverv, var disse operationer underlagt de relevante bestemmelser i det 6. momsdirektiv. Endelig påpegede Kommissionen, at de omhandlede italienske bestemmelser kun fandt anvendelse på fællesskabsfinansierede forskningsprojekter og således ikke på forvaltningen af andre fællesskabsprogrammer.

S. var ikke tilfreds med dette svar og indgav en klage til ombudsmanden, hvori han anførte, at den momsfritagelse, som finder anvendelse for Kommissionen, ligeledes burde gælde kooperativet ved køb af varer eller tjenesteydelser.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i sin udtalelse oplyste, at den som følge af klagen havde taget sagen op til fornyet behandling og fastholdt de konklusioner, den havde redegjort for i skrivelse af 9. juli 1996. Endvidere fremlagde den et forslag til løsning af kooperativets problem i forhold til de italienske myndigheder.

Kommissionens udtalelse blev forelagt S. med en opfordring til at fremkomme med eventuelle bemærkninger. Der er ikke modtaget bemærkninger fra klageren.

AFGØRELSEN

Kommissionen har ingen beføjelser til bindende at fortolke national lovgivning. Spørgsmålet var således, om Kommissionens holdning, for så vidt angik fællesskabslovgivningen, var korrekt. De relevante bestemmelser er opført i Rådets direktiv nr. 77/380¹ af 17. maj 1977 - det 6. momsdirektiv. I direktivets artikel 15, stk. 10, indrømmes internationale organisationer momsfritagelse. I henhold til ordlyden finder denne fritagelse ikke anvendelse på tjenesteydelser, der leveres til en person, som har indgået en kontrakt med den pågældende internationale organisation. Denne fortolkning af bestemmelsen er i overensstemmelse med Domstolens retspraksis om, at fritagelser skal fortolkes snævert, og en persons fritagelse ikke kan udvides til også at finde anvendelse på de personer, den pågældende indgår kontrakter med.²

¹ EFT L 145.

² Sag 107/84, Kommissionen mod Tyskland, Sml.1985, s. 2655.

Således måtte det svar, Kommissionen meddelte kooperativet uden unødigt forsinkelse i skrivelse af 9. juli 1996 som svar på S.' skrivelse af 15. maj 1996, anses for korrekt. Det skal dog bemærkes, at Domstolen er den højeste myndighed i spørgsmål vedrørende fællesskabsretten.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ANSÆTTELSE: UDLØB AF RESERVELISTES GYLDIGHEDSPERIODE

Afgørelse om klage 1036/15.11.96/AM/IT/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1996 klagede M fra Italien til den europæiske ombudsmand over, at Kommissionen ikke havde tilbudt ham ansættelse.

Baggrunden var, at han i 1988 bestod den almindelige udvælgelsesprøve KOM/B/520 afholdt af Kommissionen. Hans navn blev således opført på reservelisten med henblik på eventuel fremtidig ansættelse i en fast stilling i Kommissionen. Reservelistens gyldighedsperiode, som oprindeligt var fastsat til udgangen af december 1988, blev forlænget flere gange. I september 1989 blev M. tilbudt en stilling som hjælpeansat men afviste tilbudet af personlige årsager. I 1992 rettede M. to henvendelser til Kommissionen for at opnå tilbud om ansættelse. Den 31. december 1992 udløb reservelistens gyldighedsperiode, eftersom den ikke var blevet forlænget yderligere. Derefter fulgte skriftlige og telefoniske kontakter mellem klageren og de relevante tjenestegrene i Kommissionen, i forbindelse med hvilke M. anmodede om ansættelse, hvortil Kommissionen i det væsentlige anførte, at reservelistens gyldighedsperiode var udløbet, og at den derfor ikke kunne tilbyde M. en fast stilling.

I klagen til ombudsmanden anførte M., at to skrivelser til Kommissionen fra 1992 ikke var blevet besvaret, at Kommissionen burde have tilbudt ham en fast stilling, og at den ikke på noget tidspunkt havde meddelt ham, at han ikke ville blive tilbudt en stilling.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen. Kommissionen anførte i sin udtalelse, at den ikke i sine registre kunne se at have modtaget M.s skrivelser fra 1992. Angående det forhold, at M. ikke var blevet tilbudt en stilling, påpegede Kommissionen, at det var tilladt at opføre flere navne på en reserveliste end antallet af ledige stillinger. Den var derfor ikke retligt forpligtet til at

ansætte alle personer på listen. For så vidt angik påstanden om, at Kommissionen ikke havde meddelt M. afgørelsen om ikke at tilbyde ham en stilling, anførte Kommissionen, at det af hans egen korrespondance fremgik, at han havde modtaget Kommissionens meddelelse om at forlænge reservelistens gyldighedsperiode. Efter som han således havde modtaget en meddelelse om forlængelse af gyldighedsperioden til den 31. december 1992 og ikke modtaget yderligere meddelelser af denne art, var han indirekte informeret om, at listens gyldighed udløb den 31. december 1992. Kommissionen henviste endvidere til, at den i den efterfølgende korrespondance med M. havde gjort det klart, at listen ikke længere kunne anvendes som grundlag for ansættelse.

AFGØRELSEN

Kommissionen erklærede, at den ikke havde modtaget klagerens skrivelser fra 1992, hvorfor ombudsmanden ikke kunne anse det for et tilfælde af fejl eller forsømmelse, at disse skrivelser ikke var blevet besvaret.

For så vidt angår det manglende tilbud om ansættelse, fremgår det af Domstolens retspraksis, at det forhold, at en persons navn er opført på en reserveliste, ikke giver denne person ret til en stilling inden for Fællesskabets institutioner. På dette grundlag og eftersom der ikke var fastslået sagsbehandlingsfejl fra Kommissionens side konkluderede ombudsmanden, at der ikke var sket fejl eller forsømmelser i forbindelse med dette aspekt af klagen.

Det sidste klagepunkt vedrørte klagerens manglende information om reservelistens udløb og følgelig om, at han ikke længere kunne ansættes fra listen. Det fremgår af sagsakterne, at listens gyldighedsperiode var blevet forlænget gentagne gange, sidst til den 31. december 1992. M. var blevet informeret om disse forlængelser. Eftersom listen ikke blev forlænget yderligere, var det klart, at listens gyldighedsperiode var udløbet.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BESKATNING AF EKSPERTVEDERLAG

Afgørelse om klage 1060/28.11.96/BK/DK/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1996 klagede K. fra Danmark til ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde foretaget en korrekt behandling af spørgsmålet om, hvorvidt han var undergivet fællesskabsbeskatning af visse indtægter.

Baggrunden for klagen var følgende: I 1988 og 1990 arbejdede K. i Kina og Sydamerika inden for rammerne af Fællesskabets udviklings- og bistandsprogrammer. Hans vederlag blev efterfølgende beskattet af de danske myndigheder. Han fandt denne beskatning fejlagtig og rettede henvendelse til Kommissionen. Kommissionen gav ham ikke medhold.

Klagen gik i det væsentlige ud på, at Kommissionen ikke havde sikret, at de danske myndigheder overholdt fællesskabslovgivningen, som ifølge K. betød, at han ikke var skattepligtig i Danmark. Han gjorde endvidere gældende, at Kommissionen ikke havde besvaret hans henvendelser efter 1994, herunder en klage, han havde indgivet over de danske myndigheder i februar 1996, og at Kommissionens kontor i Danmark ikke rettidigt havde videresendt hans skrivelser til Kommissionens centrale tjenestegrene.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at K. var ansat som uafhængig "ekspert" og derfor ikke omfattet af artikel 13 i protokollen om De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, i henhold til hvilken kun tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber er undtaget fra national beskatning af vederlag udbetalt af Fællesskaberne.

I henhold til Kommissionen hørte K. ikke ind under kategorien "øvrige ansatte". Som begrundelse herfor henviste Kommissionen til Rådets forordning 549/69 af 25. marts 1969, som fastlægger de kategorier af tjenestemænd og øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber, som artikel 12, artikel 13, 2. afsnit, og artikel 14 i protokollen om Fællesskabernes privilegier og immuniteter, finder anvendelse på.

Kommissionen oplyste endvidere, at den i 1992 havde oplyst K. om, at den ikke mente, han var fritaget for national beskatning. Endelig fastholdt den, at Kommissionens repræsentationskontor altid havde videresendt hans skrivelser til de centrale tjenestegrene i Bruxelles.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse fastholdt K., at Kommissionens fortolkning af artikel 13 i ovennævnte protokol ikke var korrekt og opretholdt sin klage.

AFGØRELSEN

Det centrale spørgsmål i denne klage var, om Kommissionen havde foretaget en korrekt vurdering af K.'s klage over de danske myndigheder.

I artikel 13, 2. afsnit, i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter fastslås, at *"Tjenestemændene og de øvrige ansatte fritages for national beskatning af løn, vederlag og honorarer, som de modtager fra Fællesskaberne"*. I henhold til protokollens artikel 16 bestemmer Rådet, på hvilke grupper af Fællesskabets tjenestemænd og øvrige ansatte bestemmelserne i artikel 13 finder anvendelse. Rådet efterkom denne bestemmelse i forordning 549/69, artikel 2:

"Artikel 13, stk. 2, i protokollen vedrørende Fællesskabernes privilegier og Immuniteter gælder for følgende grupper:

- a) Personer, der er undergivet vedtægten for tjenestemænd eller ansættelsesvilkårene for øvrige ansatte i Fællesskaberne, herunder dem, der får den fastsatte godtgørelse i tilfælde af fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde, med undtagelse af lokalt ansatte;*
- b) personer, der får invalidepension, alderspension eller efterladtepension fra Fællesskaberne;*
- c) personer, der får den godtgørelse i tilfælde af udtrædelsen af tjenesten, der er fastsat i artikel 5 i forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68."*

Det stod klart, at K. hverken henhørte under b) eller c). Eftersom det ligeledes stod klart, at han ikke var tjenestemand, var spørgsmålet, om han var dækket af sætningen *"personer, der er undergivet....ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne"* i litra a).

Denne sætning omfatter ikke enhver, der leverer en tjenesteydelse til Fællesskabet. Derimod lader den til at referere til en bestemt retsakt, nemlig Rådets forordning nr. 259/68, som fastlægger *"ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte"*. De *"øvrige ansatte"*, der er undergivet disse ansættelsesvilkår er *"midlertidigt ansatte"*, *"hjælpeansatte"*, *"særlige rådgivere"* og *"lokalt ansatte"*. Det står klart, at Kommissionen på intet tidspunkt ansatte K. som midlertidigt ansat, hjælpeansat, særlig rådgiver eller lokalt ansat. Følgelig var han ikke undergivet ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne og næppe omfattet af beskatningsfritagelsen i artikel 2, litra a. Henset hertil måtte Kommissionens vurdering af sagen anses for korrekt.

For så vidt angår klagepunktet om, at Kommissionen ikke havde besvaret K.'s skrivelser, fremgik det af sagsakterne, at K. i 1994 havde sendt Kommissionen en skriftlig anmodning om at bekræfte de tjenesteydelser, han havde leveret i Kina. Kommissionen fremsendte denne bekræftelse i

sine skrivelser af 26. oktober og 19. november 1994. For så vidt angår klagen fra februar 1996 over de danske myndigheder, viste sagsakterne, at Kommissionen besvarede denne i skrivelser dateret til den 3. september og 6. december 1996. Det fremgik på ingen måde, at Kommissionens repræsentation skulle have undladt at videresende K.'s skrivelser til de relevante tjenestegrene i Bruxelles.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

UDVÆLGELSE AF KONTRAHENTER VED UDBUD

Afgørelse om klage 1138/31.12.96/JAON/UK/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I december 1996 indgav O. på en virksomheds vegne (TASIL) en klage til Ombudsmanden over fejl og forsømmelser i forbindelse med Europa-Kommissionens udbud med henblik på udvælgelse af konsulenter til gennemførelse af et TACIS-program.

Som svar på opfordringen til at afgive bud om projekter vedrørende udvikling af turistsektoren i Rusland, indgav TASIL på vegne af et konsortium af forskellige virksomheder fra flere europæiske lande en interesselikvidation til Kommissionen.

Selv om forslaget modtog støtte fra flere russiske statsorganer, blev TASIL udelukket fra Kommissionens liste over godkendte bydende, hvilket klageren modsatte sig.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i sin udtalelse oplyste, at kontrakter om denne form for tjenesteydelser blev tildelt via udbud. I forbindelse med TACIS-programmet optræder Kommissionen som kontraherende myndighed, og Kommissionens tjenestegrene (direktorat C under GD IA) er ansvarlige for offentliggørelse, vurdering og udvælgelse af budene.

I den her omhandlede sag blev TASIL efter Kommissionens vurdering af buddene ikke opført på den begrænsede liste over 8 konsortier. Udelukkelsen af TASIL skete således som et resultat af en standardudvælgelsesprocedure. Kommissionen vedføjede en række bilag med generelle oplysninger om programmet, den fuldstændige fortegnelse alle modtagne

interessetilkendegivelser og tabellerne for sammenlignende vurdering af alle deltagernes kvalifikationer.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger om Kommissionens udtalelse henviste O. til TASIL-konsortiets enestående erfaring og fastholdt sin klage om uretfærdig behandling.

AFGØRELSEN

Ombudsmanden påpegede, at Kommissionen har en vid skønsmargen ved indgåelse af en aftale efter udbud¹. Denne skønsmargen kan dog ikke undskylde åbenbare vildfarelser under udvælgelsesproceduren². Ved anvendelsen af en sådan skønseffekt, må den pågældende institution basere sin afgørelse på objektive kriterier, som kan prøves ved Domstolen og Retten³.

I denne sag baserede Kommissionen sin vurdering på en række umiddelbart objektive kriterier, som fremgik af tabellerne for sammenlignende vurdering af alle deltagernes kvalifikationer. Selv om klagerens konsortium var i besiddelse af ekspertise og kompetence inden for den sektor, dette specifikke projekt vedrørte, forelå der intet bevis for, at Kommissionen skulle have handlet vilkårligt eller diskriminerende.

Ombudsmandens undersøgelser af klagen viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionen side. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

KLAGE VEDRØRENDE ANSÆTTELSESSAG

Afgørelse om klage 14/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I januar 1997 klagede V. til ombudsmanden over et stillingsopslag, som Kommissionen havde offentliggjort i juni 1994 under betegnelsen COM 1898/94. Opslaget drejede sig om en stilling i stillingsgruppe LA 8 - 4, og stillingsbetegnelsen var "jurist-lingvist". Under overskriften "særlige kvalifikationer" blev det anført, at ansøgeren skulle have:

¹ Sag 19/95, Adia Interim SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, 1996, Sml. s. II-321, præmis 49.

² Sag 56/77, Agence Européenne d'Interims mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, 1978, Sml. s. 2215, præmis 20.

³ Sag 166/94, Koyo Seiko mod Rådet for Den Europæiske Union, 1995, Sml. s. II-2129, præmis 103.

En afsluttet juridisk kandidateksamen. Indgående kendskab til nederlandsk, et rimeligt kendskab til to andre fællesskabssprog, kendskab til nederlandsk juridisk terminologi. Erfaring inden for oversættelse og revision.

Den 4. juli 1994 søgte V. stillingen. Ifølge det curriculum vitae, der var vedlagt hans ansøgning, havde V. arbejdet i Domstolens nederlandske oversættelsesafdeling i mange år - som "juridisk oversætter" fra 1982 til 1989 og derefter som "ledende juridisk oversætter". Fra 1991 pålagde hans chef ham regelmæssigt at udføre sprogrevisioner, og i 1994 blev han udnævnt til "juridisk revisor" (LA 5). V. blev indkaldt til samtale hos den relevante tjenestegren i Kommissionen, men stillingen blev til sidst besat til anden side; den udvalgte ansøger var en af V.'s kolleger fra Domstolen. Den person, der fik stillingen, havde arbejdet som "ledende juridisk oversætter" (LA 5) ved Domstolen.

I sin klage fremførte V. to hovedargumenter.

- 1 Hans kollegas udnævnelse var sket i modstrid med beskrivelsen i stillingsopslaget. Efter V.'s opfattelse burde kollegaen aldrig være kommet i betragtning til stillingen, fordi han som ledende juridisk oversætter ikke havde revisorerfaring, og ifølge stillingsopslaget skulle man have erfaring inden for både oversættelse og revision. Til støtte for dette synspunkt henviste V. til, at Kommissionen på et senere tidspunkt, nemlig i 1996, havde omformuleret denne type stillingsopslag, således at der nu blev stillet krav om erfaring inden for oversættelse eller revision. Desuden henviste han til, at ordet "erfaring" ifølge den franske ordbog "*Le Petit Robert*" betyder øvelse, vane og rutine. Selv om en ledende juridisk oversætter til tider udfører juridisk revisionsarbejde, kan han altså ikke betegnes som erfaren.
- 2 Selv hvis det havde været rimeligt at lade hans kollega komme i betragtning til stillingen, måtte en sammenlignende analyse af ansøgernes kvalifikationer føre til, at han ikke kunne ansættes i stillingen. Til støtte for denne påstand anførte V. navnlig, at hans kollega havde mindre erfaring end V. som juridisk oversætter og var blevet forfremmet senere end V. til en stilling som ledende juridisk oversætter.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, der i sin udtalelse i det væsentligste anførte følgende:

- 1 Ifølge Domstolens stillingsbeskrivelser indgår revisionsarbejde både i en ledende juridisk oversætters arbejde og i en juridisk revisors arbejde. Desuden anførte Kommissionen, at en ledende juridisk oversætter selv reviderer sit eget arbejde, jf. stillingsbeskrivelsen, hvori det hedder, at den ledende juridiske oversætter almindeligvis oversætter tekster uden revision.
- 2 Ansættelsesmyndigheden havde brede skønsmæssige beføjelser i forbindelse med stillingsbesættelser og havde holdt sig inden for rammerne af disse skønsmæssige beføjelser, da den pågældende stilling blev besat.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse fastholdt V. sin klage.

AFGØRELSEN

Ved behandlingen af denne klage var det væsentligt at undersøge stillingsbeskrivelserne for de pågældende stillinger både ved Domstolen og ved Kommissionen, således som disse beskrivelser fremgik af det forelagte dokumentationsmateriale. På Domstolen blev en ledende juridisk oversætters arbejdsopgaver i almindelighed beskrevet som følger:

Kvalificeret tjenestemand, der har til opgave at udføre oversættelse af tekster, sædvanligvis uden revision, og, i visse tilfælde, revision af oversættelser, at kontrollere terminologi- og dokumentationsarbejde eller specialistarbejde inden for andre lingvistiske områder; deltager i videreuddannelsen af oversættere.

Domstolen beskrev en juridisk revisors arbejdsopgaver som følger:

Kvalificeret tjenestemand, der har til opgave at udføre revision af oversættelser og, i visse tilfælde, oversættelse af tekster med eller uden revision og at kontrollere terminologi- og dokumentationsarbejde eller specialistarbejde inden for andre lingvistiske områder; deltager i videreuddannelsen af oversættere.

I Kommissionens stillingsopslag blev en *jurist-lingvists* arbejdsopgaver beskrevet som følger:

- at kontrollere, om den nederlandske version af retsakter og udkast til retsakter fra Kommissionen juridisk set stemmer overens med de andre versioner af teksterne;
- at kontrollere, at opstillingen af retsakterne følger de generelle retningslinjer på dette område;
- at udføre undersøgelser vedrørende lovteknik og national ret.

Domstolens stillingsbeskrivelser adskilte sig således væsentligt fra stillingsbeskrivelsen ved Kommissionen.

På denne baggrund skulle Kommissionens behandling af sagen bedømmes. Hvad angår Kommissionens ret til at lade ansøgninger fra ledende juridiske oversættere ved Domstolen komme i betragtning, måtte det fastslås, at ansøgere ifølge stillingsopslaget burde have erfaring inden for både oversættelse og revision. Det må være den tjenestegren, som står for ansættelsen, der skal tage stilling til, hvor megen erfaring og hvilken slags erfaring det er i tjenestens interesse at kræve; der forelå ikke grundlag for at fastslå, at det var i tjenestens interesse, at den ansættende tjenestegren generelt udelukkede ansøgere, blot fordi deres formelle stillingsbeskrivelse ikke nævnte revisionsopgaver.

Desuden viste det forelagte dokumentationsmateriale, at ledende juridiske oversættere ved Domstolen i praksis blev pålagt revisionsarbejde med regelmæssige mellemrum, og at revisionsopgaver faktisk var nævnt i deres formelle stillingsbeskrivelse. Hvis ledende juridiske oversættere oversatte tekster uden at blive revideret, måtte det være underforstået, at de foretog revisionsarbejdet selv.

Endelig angav stillingsopslaget tydeligt, at den opslåede stilling hørte hjemme i stillingsgruppe LA 8 - 4, og derfor kunne selv "juridiske oversættere" søge stillingen.

Kommissionen var således berettiget til at lade ansøgningen fra V.'s kollega komme i betragtning. Selv om Kommissionen på et senere tidspunkt havde valgt at ændre formuleringen af standardstillingsopslaget af klarhedshensyn, kunne dette forhold ikke føre til nogen anden konklusion. Det understregedes imidlertid, at Domstolen er den højeste myndighed i spørgsmål vedrørende fællesskabsretten.

Hvad angår Kommissionens vurdering af ansøgernes kvalifikationer, kunne det ikke konstateres, at Kommissionen havde overskredet rammerne for de skønsmæssige beføjelser, institutionen har på dette område. Hvis der stilles krav om, at den ansøger, der har længst anciennitet, automatisk skal

have forrang frem for andre ansøgere, fratages ansættelsesmyndigheden de skønsmålinger, der tilkommer den ifølge Domstolens retspraksis.

Den europæiske ombudsmands undersøgelse af denne klage viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

AFVISNING AF ANSØGNING VEDRØRENDE COPERNICUS-PROGRAMMET

Afgørelse om klage 98/97PD over Europa-Kommissionen

I januar 1997 klagede A. til den europæiske ombudsmanden over, at Kommissionen fejlagtigt havde afvist hans ansøgning vedrørende Copernicus-programmet, som er et kommissionsprogram for videnskabeligt og teknologisk samarbejde.

Klagen blev forelagt Kommissionen den 5. februar 1997. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at A's ansøgning ikke opfyldte de gældende bestemmelser om, at ansøgningen skulle vedrøre mindst to deltagere etableret i forskellige medlemsstater. A's ansøgning omfattede to deltagere, som begge var etableret i Italien. Følgelig havde Kommissionen afvist ansøgningen.

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse opretholdt A. sin oprindelige klage.

Ombudsmandens undersøgelser viste, at Kommissionens afgørelse vedrørende A.'s ansøgning var fuldt ud i overensstemmelse med de gældende regler. Intet i sagsakterne viste, at Kommissionen skulle have truffet en forkert beslutning vedrørende denne ansøgning.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl og forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

KOMMISSIONENS UNDERSØGELSE VEDRØRENDE DEN ÅRLIGE AFGIFT PÅ ITALIENSKE PAS

Afgørelse om klage 190/97/DT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I 1995 klagede I. til Kommissionen over, at de italienske myndigheder forpligter italienske statsborgere til at erlægge en særlig årlig afgift for anvendelsen af deres italienske pas.

I februar 1996 informerede Kommissionen I. om, at den behandlede spørgsmålet og undskyldte den forsinkede besvarelse af hans skrivelse.

Kommissionen meddelte endvidere, at den havde modtaget mange henvendelser om samme spørgsmål, og ønskede at behandle disse sager nærmere, før den traf en afgørelse. I februar 1997 klagede I. til ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde truffet en afgørelse et helt år efter, han havde modtaget det første svar.

UNDERSØGELSEN

Ombudsmandens undersøgelse havde til formål at fastslå, om der forelå fejl eller forsømmelser i forbindelse med Kommissionens behandling af I.'s klage.

I marts 1997 blev klagen forelagt Kommissionen, der i sin udtalelse anførte følgende:

Kommissionen havde efter to parlamentariske forespørgsler og flere skrivelser fra borgere besluttet at undersøge spørgsmålet indgående og foretage en generel undersøgelse ved at anmode alle medlemsstater om oplysninger vedrørende deres betingelser og afgifter ved udstedelse af pas. Klageren blev informeret om denne beslutning.

I marts 1997 modtog Kommissionen det sidste svar fra en medlemsstat og tog derefter stilling i sagen og rettede en skrivelse til I. den 2. maj 1997.

I denne skrivelse oplyste Kommissionen, at medlemsstaterne i henhold til fællesskabsbestemmelserne er forpligtet til at udstede pas eller identitetskort til deres statsborgere. Det faktum, at Italien opkræver en årlig afgift for passene, er forenelig med fællesskabsbestemmelserne, fordi udgifterne til passet og udstedelsesproceduren henhører under medlemsstatens beføjelser. Kommissionen fandt ikke, at ordningen for udstedelse af pas mindsker den i fællesskabslovgivningen fastlagte fri bevægelighed for personer.

Kommissionens udtalelse blev i juli måned forelagt I., som havde følgende bemærkninger hertil:

Enten var Kommissionen ikke reelt interesseret i spørgsmålet om fri bevægelighed for personer, eller også havde den ikke undersøgt spørgsmålet, eftersom den først havde truffet sin afgørelse efter to år.

Italienske pas var udformet efter modellen for europæiske pas, hvori der ikke er afsat plads til stempelmærkerne for den indbetalte afgift. Dette måtte betyde, at fællesskabslovgiver havde til hensigt at afskaffe afgiften.

Denne fortolkning blev bekræftet af de internationale bestemmelser om, at et pas er et dokument, som tillader passage fra et land til et andet.

Eftersom ingen anden medlemsstat opkrævede en afgift af denne art, og EU-traktaten tilstræbte en harmonisering mellem medlemsstaterne, kunne det ikke tillades, at Italien opkrævede denne "atypiske" afgift. Kommissionen var traktatens vogter og burde derfor have indledt traktatbrudsprocedure mod Italien.

AFGØRELSEN

1 Kommissionens behandling af klagen

- 1.1 Det fremgår af sagsakterne, at Kommissionen på baggrund af klagerne og forespørgsler fra medlemmer af Europa-Parlamentet indhentede oplysninger fra medlemsstaterne om deres procedurer og afgifter ved udstedelse af pas. Det fremgik endvidere, at Kommissionen havde undersøgt, om den årlige afgift på italienske statsborgeres pas var i modstrid med fællesskabslovgivningen.
- 1.2 Kommissionen konkluderede, at de italienske bestemmelser ikke var i modstrid med fællesskabslovgivningen, eftersom udgifterne til pasene og udstedelsesproceduren ikke henhørte under Fællesskabet men udelukkende under medlemsstaterne.
- 1.3 Ifølge Ef-traktatens artikel 169 indleder Kommissionen kun traktatbrudsprocedure, hvis den anser, at en medlemsstat har undladt at opfylde sine forpligtelser i henhold til traktaten.
- 1.4 Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side ved behandlingen af klagen.

2 Forsinket besvarelse af klagen

- 2.1 Kommissionen sendte den første skrivelse til klageren den 13. februar 1996, dvs. 5 måneder efter, han indsendte sin anmodning om oplysninger. Kommissionen begrundede denne forsinkelse med, at problemet "var vanskeligt at løse", og at den ønskede at foretage en indgående undersøgelse af sagen. Den 16. oktober 1996 sendte Kommissionen en anden skrivelse til klageren for at informere ham om undersøgelsen af forholdene i de forskellige medlemsstater. Den sidste skrivelse om Kommissionens afgørelse i sagen blev sendt til klageren den 2. maj 1997.

2.2 Eftersom sagen var yderst kompliceret og desuden var genstand for to skriftlige forespørgsler fra medlemmer af Europa-Parlamentet, som ikke kunne besvares uden en gennemgang af forholdene i alle medlemsstater, konkluderede ombudsmanden, at i denne sag kunne det forhold, at Kommissionen først nåede frem til en endelig afgørelse efter ca. 2 år, ikke anses for en fejl eller en forsømmelse.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

AFSLAG I FORBINDELSE MED UDBUDSPROCEDURE

Afgørelse om klage 199/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I marts 1997 klagede T. til ombudsmanden over en udbudsprocedure, der var gennemført af Kommissionen.

I 1996 bød hans firma på en kontrakt med Kommissionen om tjenesteydelser i forbindelse med drikkevandsdirektivet.

I det afsnit af udbudsmaterialet, der vedrørte kravene til kontrahentens faglige ekspertise, blev det fastslået, at kontrahenter

"skal dokumentere, at de har bred viden og ekspertise inden for vandforskning, og at de har præsteret gode resultater på dette område, også hvad angår mikrobiologi, toksikologi, vandteknik og sanitær teknik. Desuden er det af afgørende betydning, at kontrahenten har et indgående kendskab til drikkevandsdirektivet og forslaget til revision af dette direktiv."

Under overskriften "Udvælgelseskriterier" blev det oplyst, at buddene ville blive vurderet i to faser. Kun tilbud, der opfyldte udvælgelseskriterierne i første fase, ville fortsætte videre til anden fase (tildelingsfasen). Et af kriterierne i første fase lød som følger:

"Tilbudsgiverne skal bevise deres erfaring og sagkundskab inden for området vandforskning, som kan godtgøres ved kvalifikationer, eksempler på udførte arbejder og sammensætningen af det foreslåede team, inklusive CV."

Ved skrivelse af 7. januar 1997 meddelte Kommissionen T., at hans tilbud ikke var blevet udvalgt. Den 13. januar 1997, 31. januar 1997 og 15. februar 1997 bad T. Kommissionen om at begrunde afslaget. Ved skrivelse af 13. marts 1997 meddelte Kommissionen T., at hans firma ikke levede op til

udvælgelseskriterierne, fordi det manglede den nødvendige erfaring inden for vandforskning med hensyn til forskning, udvikling og projektering af vandrensningsanlæg.

T. fandt ikke Kommissionens svar tilfredsstillende og henvendte sig derfor atter til Kommissionen. Ved skrivelse af 10. april 1997 gav Kommissionen ham en mere detaljeret begrundelse for afslaget. Ifølge denne skrivelse var den afgørende faktor fortsat firmaets manglende erfaring inden for vandteknik og sanitær teknik, dvs. projektering af vandrensningsanlæg.

T. var fortsat utilfreds med Kommissionens standpunkt og klagede til ombudsmanden med tre klagepunkter:

- 1 Ordet "erfaring" i de ovennævnte udvælgelseskriterier må fortolkes bredt som en henvisning til vandforskning, der har forbindelse til drikkevandsdirektivet. Kommissionen kunne ikke kræve, at der skulle være tale om erfaring inden for sanitær teknik og vandteknik, eftersom et sådant krav ikke fremgik udtrykkeligt af udbudsmaterialet. Denne opfattelse fandt støtte i det forhold, at drikkevandsdirektivet først og fremmest beskæftiger sig med drikkevandskvalitet og sundhedsforhold og ikke med tekniske spørgsmål.
- 2 Under alle omstændigheder havde hans firma den nødvendige erfaring inden for vandteknik og sanitær teknik, og Kommissionen havde derfor foretaget en fejlbedømmelse.
- 3 Kommissionen havde overtrådt artikel 12 i direktiv 92/50/EØF om tjenesteydelser, hvori det hedder, at den ordregivende myndighed over for alle forbigåede ansøgere eller tilbudsgivere, der skriftligt anmoder herom, skal begrunde, hvorfor deres ansøgning eller tilbud er forkastet, senest 15 dage efter datoen for modtagelsen af anmodningen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, der i sin udtalelse i det væsentligste anførte følgende:

- 1 Kravet om "erfaring" måtte forstås i lyset af den krævede ekspertise, dvs. "bred viden og ekspertise inden for vandforskning... gode resultater på dette område, også hvad angår... vandteknik og sanitær teknik". Tilbudsgiveren måtte navnlig fremlægge dokumentation for erfaring inden for sanitær teknik og vandteknik i forbindelse med drikkevandsdirektivet. Dette burde en potentiel kontrahent ikke være i tvivl

om, og under alle omstændigheder kunne tilbudsgiveren have anmodet Kommissionen om nærmere oplysninger.

2 Kommissionen mente fortsat, at T.'s firma ikke var i besiddelse af den nødvendige erfaring inden for vandteknik og sanitær teknik, selv om firmaet var velkvalificeret inden for andre grene af vandforskningen.

3 Kommissionen havde besvaret T.'s henvendelser rettidigt, og institutionen havde begrundet sin afgørelse.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt T. sin klage. Desuden erklærede han, at Kommissionen burde tilbyde hans firma erstatning.

AFGØRELSEN

Hvad angår T.'s første påstand, var det afgørende spørgsmål, om Kommissionen i henhold til udvælgelseskriterierne havde ret til at tage hensyn til erfaring inden for vandteknik og sanitær teknik. Under overskriften "udvælgelseskriterier" blev der ganske vist kun i generelle vendinger stillet krav om, at kontrahenten skulle have "erfaring" inden for vandforskning. Når dette kriterium blev sammenstillet med kravene til kontrahentens faglige ekspertise, virkede det imidlertid ikke urimeligt at fastslå, at den krævede "erfaring" vedrørte de krav, der blev stillet til kontrahentens ekspertise, dvs. "bred viden og ekspertise inden for vandforskning... gode resultater på dette område, også hvad angår mikrobiologi, toksikologi, vandteknik og sanitær teknik". Derfor var Kommissionen berettiget til at tage hensyn til tilbudsgivernes erfaring inden for vandteknik og sanitær teknik ved vurderingen af tilbuddene.

Med hensyn til Kommissionens vurdering af firmaets kunnen inden for vandforskning indeholdt sagsakterne intet, der kunne tyde på, at denne vurdering ikke var udført korrekt.

Hvad angik T.'s påstand, at Kommissionen havde undladt at overholde den tidsfrist på 15 dage, der er fastsat i artikel 12 i direktiv 92/50/EØF om tjenesteydelser, fandt direktivet ikke anvendelse, fordi kontraktens værdi ikke overskred den tærskelværdi, der er fastsat som betingelse for direktivets anvendelse. God forvaltningsskik var blevet iagttaget, eftersom Kommissionen havde besvaret T.'s skrivelser rettidigt og givet ham en begrundelse.

Ombudsmandens undersøgelse af denne klage afslørede ikke fejl eller forsummelser fra Kommissionens side, ligesom der heller ikke var grundlag

for et erstatningskrav fra T.'s firma. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

PROCEDUREN I FORBINDELSE MED ET UDBUD I PAKISTAN

Afgørelse om klage 160/97/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1997 klagede G. til ombudsmanden over Kommissionen, idet han gjorde gældende, at institutionen havde gjort sig skyld i fejl eller forsømmelser i forbindelse med en udbudsprocedure.

Klagerens firma deltog i et udbud, der blev offentliggjort af den pakistanske regering; udbuddet vedrørte projekt nr. ALA/85/18, "Second Rural Vocational Training Project", der skulle finansieres af Kommissionen. Firmaets tilbud vedrørte én enkelt del af projektet, nemlig pakke nr. 5 ("personer, der demonstrerer og underviser i elektronik og elbaseret køleteknik"). Tilbuddet blev ikke udvalgt af bedømmelseskomitéen, fordi det ikke stemte overens med de tekniske specifikationer.

Klageren bad Kommissionen undersøge, om der kunne konstateres uregelmæssigheder i udbudsprocedurerne eller i forbindelse med de foranstaltninger, Kommissionens tjenestemænd havde gennemført i Pakistan, og om disse uregelmæssigheder i givet fald kunne føre til, at resultaterne af udbuddet blev annulleret. I sit svar oplyste Kommissionen, at "pakke nr. 5" var tildelt firmaet H. G. anmodede derefter skriftligt Kommissionen om at vurdere, om afgørelsen i udbudsproceduren var ugyldig på grund af formelle eller materielle uregelmæssigheder.

Klageren foreslog, at den projektpakke, der var blevet tildelt, blev fordelt mellem vinderen og hans eget firma, men Kommissionen afviste denne mulighed.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastslog Kommissionen, at det var den pakistanske regering, der havde ansvaret for at udvikle projektet med bistand fra en teknisk gruppe i det pakistanske arbejdsministerium og Den Internationale Arbejdsorganisation ILO, og at Kommissionen blot overvågede hele denne proces.

Kommissionen forklarede, at klagerens forslag var blevet forbigået, fordi tilbuddet ikke stemte overens med de tekniske specifikationer på en række

punkter: (i) det uddannelsesmateriale, der blev forelagt, var beregnet til demonstrationsformål og ikke til permanent brug inden for erhvervsuddannelserne; (ii) materialet levede ikke op til de tekniske specifikationer; (iii) en række oplysninger fra klagerens firma var hverken præcise eller udtømmende; (iv) en hasteanmodning fra evalueringskomitéen til klagerens firma om yderligere oplysninger var ikke blevet besvaret.

Hvad angår klagerens anmodning om en opdeling af "pakke nr. 5", påpegede Kommissionen, at den pakistanske regering og Kommissionen på forhånd havde tilkendegivet, at eventuelle forslag skulle gælde hele pakken som fastsat i udbudsbetingelserne. Desuden understregede Kommissionen, at en række firmaer faktisk havde fremsat forslag, der vedrørte pakke nr. 5 som helhed.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse forklarede G., at han ikke havde besvaret bedømmelseskomitéens anmodning om yderligere oplysninger, fordi det var hans indtryk, at der allerede var truffet afgørelse i sagen.

AFGØRELSEN

Det fremgik af klagen, det ledsagende materiale og de undersøgelser, der var gennemført, at det var den pakistanske regering, der i sin egenskab af ordregivende myndighed havde truffet endelig afgørelse om projekttildelingen. Afgørelsen blev imidlertid truffet på grundlag af en evalueringsrapport om alle tilbud, der blev udarbejdet af bedømmelseskomitéen - det pakistanske arbejdsministeriums nationale uddannelseskantor (NTB) og Den Internationale Arbejdsorganisations internationale uddannelsescenter (ITC/ILO), og som også skulle godkendes af Kommissionen.

Ifølge Kommissionens udtalelse blev det fastslået i evalueringsrapporten, at klagerens forslag var utilstrækkeligt på en række punkter, og selv om der blev gjort forsøg på at gennemgå disse mangler direkte med klagerens firma, modtog man ikke noget svar. Klageren bestred ikke dette.

Ombudsmanden konstaterede derfor, at udvælgelsesproceduren var foregået i overensstemmelse med reglerne om udbud, og at Kommissionen tilsyneladende havde overholdt principperne for god forvaltningsskik ved overvågningen af hele denne procedure.

Der var stillet krav om, at "pakke nr. 5" skulle behandles som en udelelig størrelse, og eftersom Kommissionens rådgivning på dette punkt var i overensstemmelse med udbudsreglerne, konkluderede ombudsmanden, at

Kommissionen ikke overtrådt principperne om god forvaltningsskik. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

INDPLACERING AF TJENESTEMAND

Afgørelse om klage 198/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1997 klagede R. til ombudsmanden over sin indplacering som tjenestemand ved Kommissionen.

Ifølge klagen fik han sin universitetseksamen i 1988, og han fik arbejde i februar 1989. Den 16. juni 1994 blev han tjenestemand ved Kommissionen (lønkasse A/8, løntrin 2). Han var blandt de udvalgte ansøgere ved almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/764 og blev ansat som fuldmægtig med virkning fra den 16. februar 1995 i lønkasse A/7, løntrin 1, og med anciennitet inden for løntrinnet fra 1. februar 1994. Det var denne afgørelse om hans indplacering, han klagede over.

Inden R. klagede til ombudsmanden, havde han indbragt en klage til Kommissionen over denne indplaceringsafgørelse, jf. tjenstemandsvedtægtens artikel 90. Han mente, at Kommissionen havde fejlførtolket sin egen beslutning fra oktober 1983 om indplacering. Ifølge klageren ville en korrekt anvendelse af beslutningens bestemmelser indebære, at Kommissionen måtte anerkende hans erhvervserfaring med virkning fra december 1989. Kommissionen anerkendte imidlertid kun erhvervserfaringen med virkning fra december 1990 og afviste klagerens argumenter.

Den retlige baggrund for klagen findes i tjenstemandsvedtægtens artikel 32, hvori det hedder:

"Den ansatte tjenestemand indplaceres på første løntrin i sin lønkasse.

Ansættelsesmyndigheden kan dog under hensyn til den pågældendes uddannelse og særlige faglige erfaringer give tjenstemanden en anciennitetsforbedring inden for denne lønkasse. Forbedringen kan i lønklasserne A 1-4, LA 3 og LA 4 ikke overstige 72 måneder og 38 måneder i de andre lønklasser."

De detaljerede retningslinjer for indplacering er fastsat i den ovennævnte beslutning fra oktober 1983. Efter beslutningens artikel 2 indplaceres A/7 tjenstemænd, der har tre års erhvervserfaring på ansættelsestidspunktet, på løntrin 1. Beslutningens artikel 3 og bilag II omhandler mulighederne for

anciennitetsforbedring og indebærer, at en A/7 tjenestemand med fire års forudgående erhvervserfaring tildeles en anciennitetsforbedring på 12 måneder, og at en A/7 tjenestemand med fem års forudgående erhvervserfaring tildeles en anciennitetsforbedring på 24 måneder og således indplaceres som A/7, løntrin 2. I beslutningens bilag 1 er der imidlertid fastsat en undtagelsesbestemmelse, der har følgende indhold:

Universitetsuddannelserne i medlemsstaterne har en varighed på mellem tre og otte år, hvilket kan medføre urimeligheder ved indplaceringen, og derfor er der truffet foranstaltninger til i praksis at nedbringe afstanden fra fem år til to år.

Hvor universitetsuddannelserne strækker sig over kort tid (en universitetsgrad svarende til studier af mindre end fire års varighed), godkendes kun den erhvervserfaring, der er opnået tidligst et år efter den afsluttende eksamen. (Ombudsmandens understregning)

Hvor universitetsuddannelserne strækker sig over lang tid (en universitetsgrad svarende til studier af over seks års varighed), vil erhvervserfaring blive anerkendt med virkning fra det syvende år i et videregående uddannelsesforløb.

R. tog sin afsluttende eksamen i december 1988 efter to års studier på universitetsniveau. Kommissionen anerkendte hans erhvervserfaring med virkning fra december 1990, men R. mente, at hans erhvervserfaring i hvert fald burde godskrives med virkning fra december 1989; i stedet for en indplacering i lønklasse A/7, løntrin 1, burde han være indplaceret i lønklasse A/7, løntrin 2.

R. mente, at reglen i bilag 1 om kortvarige universitetsuddannelser medførte forskelsbehandling af statsborgere fra medlemsstater, hvor universitetsuddannelserne strækker sig over kort tid, og at Kommissionen ikke havde efterlevet sin egen beslutning fra oktober 1983. I denne forbindelse understregede R. navnlig, at selv om hans universitetsstudium kun var normeret til to år, var der i realiteten tale om et studium, der normalt var normeret til tre år.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at formålet med beslutningen fra oktober 1983 var at opstille en række kriterier, som kunne sikre, at indplacering fandt sted på et rimeligt grundlag. Eftersom medlemsstaterne opererer med universitetsuddan-

nelser af forskellig varighed, mente Kommissionen, at det var berettiget at vedtage særlige foranstaltninger for at undgå, at disse indbyrdes forskelle i for vidt omfang kom til at afspejle sig i det karriereforløb, man tilbyder tjenestemænd, som netop skal rekrutteres fra det bredest mulige geografiske spektrum - målsætningen var således at sikre ligebehandling i praksis. Kommissionen bestred altså, at beslutningens bilag 1 var et udtryk for forskelsbehandling.

Hvad angår anvendelsen af beslutningen, anførte Kommissionen, at spørgsmålet om R.'s indplacering var blevet taget op til fornyet overvejelse, og at det kunne konstateres, at beslutningen var anvendt korrekt. Navnlig understregede Kommissionen, at formålet med bilag 1 var at nedbringe forskellen i universitetsuddannelsers varighed fra fem til to år. I R.'s tilfælde betød denne målsætning, at erhvervserfaring fra før december 1990 ikke kunne godskrives.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage.

AFGØRELSEN

Ifølge Domstolens retspraksis indebærer princippet om ligebehandling, at identiske situationer ikke kan behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke kan behandles ens. Ved anvendelsen af dette princip er det afgørende at fastslå, hvornår der foreligger identiske situationer, og hvornår der foreligger forskellige situationer.

På den ene side kan der argumenteres for, at erhvervserfaring vurderes uafhængigt af universitetsstudiers varighed. Hvis to personer har den samme erhvervserfaring, kan det være vanskeligt at begrunde, at den ene persons erhvervserfaring ikke skal anerkendes under henvisning til varigheden af den universitetsuddannelse, der gik forud for den erhvervsaktive periode.

På den anden side må Kommissionen have adgang til at udøve et vist skøn om, der skal tages højde for universitetsuddannelsernes vekslende varighed. Det er Kommissionens vurdering, at universitetsuddannelsernes længde er et relevant kriterium, når der tages stilling til indplaceringen af tjenestemænd - indplaceringen vil nemlig alt andet lige afspejle sig i deres fremtidige karriereforløb. Hvis universitetsuddannelsernes varighed blev ladet ude af betragtning, kunne det ikke udelukkes, at tjenestemænd fra medlemsstater med korte studieforløb systematisk ville opnå bedre karrieremuligheder end tjenestemænd fra medlemsstater, hvor universitetsuddannelserne er af længere varighed.

Kommissionen er således berettiget til at mene, at universitetsuddannelsernes vekslende varighed kan begrunde, at tjenestemænd med korte universitetsuddannelser og tjenestemænd med lange universitetsuddannelser ikke får den samme behandling.

Det er således ikke indlysende, at bilag 1 i beslutningen fra oktober 1983 indebærer en overtrædelse af ligebehandlingsprincippet. I denne sammenhæng må det dog understreges, at Domstolen er den højeste myndighed i spørgsmål vedrørende fællesskabsretten.

Hvad angår anvendelsen af bilag 1 i den konkrete sag, er det i bilaget fastsat, at kun den erhvervserfaring, der er opnået tidligst et år efter den afsluttende eksamen, kan anerkendes for korte universitetsuddannelsers vedkommende, dvs. uddannelser af under fire års varighed. Eftersom R. tog sin afsluttende eksamen i december 1988, indebærer bilagets ordlyd tilsyneladende, at erhvervserfaring i hans tilfælde burde godskrives fra december 1989. På den anden side forudsætter bilaget, at det korteste universitetsstudium er af tre års varighed, og målsætningen er at nedbringe den tidsmæssige afstand mellem de korteste universitetsuddannelser og de længste universitetsuddannelser til to år. Den underliggende målsætning betyder, at R.'s erhvervserfaring kan anerkendes fra december 1990, og Kommissionen har således valgt at fortolke bilaget i overensstemmelse med denne underliggende målsætning. Kommissionen er berettiget til at lægge sig fast på en sådan fortolkning. Det understreges imidlertid, at Domstolen er den højeste myndighed i spørgsmål vedrørende fællesskabsretten.

Ombudsmandens undersøgelse af denne klage afslørede ikke fejl eller forømmelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

ADGANG TIL UDVÆLGELSESPRØVE NÆGTET

Afgørelse om klage 233/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I marts 1997 klagede F. til ombudsmanden, fordi Kommissionen havde nægtet ham adgang til en udvælgelsesprøve. Den 6. februar 1996 havde Kommissionen offentliggjort en meddelelse om en åben udvælgelsesprøve på grundlag af eksamensbeviser og mundtlige prøver, KOM/A/975, med henblik på opstilling af en reserveliste til en stilling i stillingsgruppe A5/A4.

Et af adgangskriterierne vedrørte erhvervserfaring:

"Efter afslutningen af den adgangsgivende uddannelse skal ansøgerne have opnået 12 års fagrelevant erhvervserfaring, heraf mindst 6 års erfaring på et område, som har relevans for de arbejdsopgaver, der er beskrevet i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

I meddelelsen om udvælgelsesprøven blev arbejdsopgaverne beskrevet som følger:

Leder af Kommissionens delegation ved internationale organisationer i Wien, Østrig, under Generaldirektorat I.A, Eksterne forbindelser: Europa og de nye uafhængige stater, den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, Kommissionens delegationer.

Lederen af Kommissionens delegation har følgende arbejdsopgaver:

- at repræsentere Kommissionen inden for alle kompetenceområder og i alle aktiviteter;
- at sikre en ensartet gennemførelse af alle Kommissionens foranstaltninger på det udenrigspolitiske område;
- at overvåge, uddybe og udvide kontakthorizonterne til de tilstedeværende internationale organisationer;
- at oprette og bibeholde regelmæssige kontakter mellem organisationerne og Kommissionens tjenestegrene.

Desuden skal ansøgerne have et indgående kendskab til Fællesskabets politikker og Unionens funktion (økonomiske, handelspolitiske og politiske aspekter, eksterne anliggender) og være i stand til at lede et team."

I marts 1996 søgte F. stillingen. Hans curriculum vitae viste, at han havde en ph.d.-grad i naturvidenskab og havde arbejdet i over otte år inden for dette område i USA, Frankrig og Tyskland. Derefter havde han arbejdet i ti år for det østrigske forsknings- og teknologiministerium, og nu beskæftigede han sig med at samordne og føre tilsyn med forskningsaktiviteter inden for elektronik, databehandling og -kommunikation, mikrosystemteknik og laserteknik. Inden for dette tidsrum havde han deltaget i et tre måneders kursus om Det Europæiske Fællesskab. Desuden varetog han ministeriets forbindelser til en international organisation med hensyn til informationsteknik og kommunikation.

I maj 1996 meddelte udvælgelseskomitéen F., at han ikke kunne få adgang til at deltage i udvælgelsesprøven. På en formular, der var vedlagt skrivel-

sen, oplyste udvælgelseskomitéen, at man ikke mente, at han havde seks års erhvervserfaring svarende til de krav, der var opstillet i meddelelsen om udvælgelsesprøven. F. anmodede skriftligt udvælgelseskomitéen om at tage denne afgørelse op til fornyet overvejelse. Udvalgelseskomitéen meddelte ham imidlertid, at den fastholdt sin afgørelse, fordi det var komitéens opfattelse, at F. navnlig manglede relevant diplomatisk erfaring og indblik i de forskellige politiske emneområder, Den Europæiske Union beskæftiger sig med. F. gjorde indsigelse mod denne afgørelse, men udvælgelseskomitéen meddelte ham, at sagen var endeligt afgjort, og at komitéen havde afsluttet sit arbejde.

I sin klage gjorde F. gældende, at udvælgelseskomitéen ikke havde givet en fyldestgørende begrundelse for at udelukke ham fra udvælgelsesprøven, og at udelukkelsen var sket i modstrid med de adgangskrav, der var offentliggjort i meddelelsen om udvælgelsesprøven.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastholdt Kommissionen udvælgelseskomitéens standpunkt. Navnlig understregede Kommissionen, at udvælgelseskomitéens afgørelse i F.'s sag stemte helt overens med meddelelsen om udvælgelsesprøven. Desuden påpegede Kommissionen, at udvælgelseskomitéen havde forsøgt at forklare F., hvorfor hans erhvervserfaring ikke blev anset for relevant i forhold til den stilling, der skulle besættes.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren klagen. Desuden tilføjede han, at udvælgelseskomitéens begrundelse for at nægte ham adgang til udvælgelsesprøven var formuleret på en uigennemskuelig måde.

AFGØRELSEN

Ifølge Domstolens retspraksis har udvælgelseskomitéer brede skønsmæssige beføjelser. Ved udøvelsen af disse beføjelser skal udvælgelseskomitéer holde sig inden for de retlige rammer, der er opstillet i meddelelsen om udvælgelsesprøven. I øvrigt indebærer vurderingen af ansøgere ifølge sagens natur altid en sammenligning.

I denne sag er det afgørende spørgsmål, om udvælgelseskomitéen efterlevede meddelelsen om udvælgelsesprøven. Ifølge de krav, der blev stillet til erhvervserfaring, kunne ansøgere kun få adgang til udvælgelsesprøven, hvis de havde arbejdet i forbindelse med internationale organisationer og

havde et indgående kendskab til Fællesskabets politikker. Udvælgelseskomitéen fortolkede dette krav således, at ansøgere skulle have relevant diplomatisk erfaring i forbindelse med Unionens politikker. Med en sådan fortolkning holdt udvælgelseskomitéen sig inden for rammerne af meddelelsen om udvælgelsesprøven.

Klageren gjorde gældende, at udvælgelseskomitéens begrundelse var formuleret på en uigennemskuelig måde; i denne forbindelse bemærkes det, at begrundelsen for en afgørelse skal være formuleret således, at både modtageren og - hvis afgørelsen giver anledning til et sagsanlæg - en dommer kan danne forstå grundene for afgørelsen. Domstolen har desuden fastslået, at man ikke kan vurdere, om der er givet en fyldestgørende begrundelse uden at inddrage den sammenhæng, hvori den indgår. Det er rigtigt, at udvælgelseskomitéens begrundelse i skrivelsen til klageren var yderst kortfattet. Ud fra den begrundelse, der blev givet, kunne F. imidlertid - eller en dommer, hvis F. havde valgt at indbringe afgørelsen for retten, og den europæiske ombudsmand - identificere de to punkter, hvor F. efter udvælgelseskomitéens opfattelse ikke havde tilstrækkelig erfaring. Derfor var der givet en fyldestgørende begrundelse.

Ombudsmandens undersøgelse af denne klage afslørede ikke fejl eller forsommelser fra Europa-Kommissionens side. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER

Ombudsmanden har modtaget talrige klager over den manglende åbenhed, der kendetegner procedurerne i forbindelse med fællesskabsinstitutionernes udvælgelsesprøver, og på denne baggrund iværksatte han en undersøgelse på eget initiativ den 7. november 1997 for bl.a. at vurdere, om Kommissionen kan udlevere oplysninger om vurderingskriterierne til ansøgere, som anmoder herom.

3.1.6 DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

ANSÆTTELSE: KITERIER FOR UDVÆLGELSE AF ANSØGERE VED EN ALMINDELIG UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 869/10.9.96/EP/IT/DT over Domstolen

KLAGEN

I september 1996 klagede P. til den europæiske ombudsmand over, at han ikke havde fået adgang til en udvælgelsesprøve, som Domstolen havde afholdt (CJ/A/11). På baggrund af hans ansøgning af 30. august 1995 med-

delte udvælgelseskomitéen ham den 30. maj 1996, at han ikke havde fået adgang til prøven, fordi han ikke havde indsendt dokumentation for sit kendskab til et andet fællesskabssprog. P. appellerede afgørelsen og udvælgelseskomitéen foretog en fornyet behandling af afgørelsen vedrørende kravet til et fremmedsprog. Ikke desto mindre meddelte komiteen P., at det fortsat ikke var muligt at give ham adgang til den skriftlige prøve, eftersom udvælgelseskomitéen under udvælgelsens andet stadie havde fastlagt, at hans gennemsnitlige universitetskarakterer lå under det kriterium, der var fastlagt for udvælgelsesprøven (99 ud af 110 point).

Klageren mente, at kriteriet for udvælgelse af ansøgere var nyt og ubegrundet. Efter en anden appel bekræftede udvælgelseskomitéen sin afgørelse om ikke at give ham adgang til de skriftlige prøver.

På baggrund af ovenstående klagede P. over udvælgelsesprocedurens varighed. Han gjorde endvidere gældende, at den af udvælgelseskomitéen fastsatte minimumsgrænse for karaktererne (99/110) var diskriminerende og tog ikke hensyn til hans faglige erfaring på 6 år som jurist og halvandet år som advokat.

UNDERSØGELSEN

Domstolens udtalelse

Klagen blev forelagt Domstolen. I sin udtalelse forklarede Domstolen, at udvælgelsen af ansøgere til de skriftlige opgaver i udvælgelsesprøve CJ/A/11 fandt sted i to faser. De to faser var beskrevet i vejledningen til udvælgelsesprøven. I første fase fastlagde udvælgelseskomitéen en liste over de ansøgere, som opfyldte de krav, der fremgik af meddelelsen om udvælgelsesprøven (afsluttet eksamen, faglig erfaring, sprogkundskaber og aldersgrænse). I anden fase fastlagde og derefter håndhævede udvælgelseskomitéen de kriterier for bedømmelse af eksamensbeviserne, der var afgørende for, om ansøgerne fik adgang til prøven.

Efter at have bedømt ansøgerne besluttede udvælgelseskomitéen at afvise P.'s ansøgning, eftersom den ikke indeholdt dokumentation for sprogkundskaber i overensstemmelse med kravene i del III.B.2 i meddelelsen om afholdelse af udvælgelsesprøve. Dog efterkom udvælgelseskomiteen ansøgerens anmodning om fornyet behandling af spørgsmålet og fandt, at ansøgningen reelt var vedføjet dokumentation for de nødvendige sprogkundskaber.

På andet stadie i udvælgelsesproceduren, besluttede udvælgelseskomitéen at udelukke ham, fordi han ved sin afsluttende eksamen ikke havde

opnået de minimumskarakterer, udvælgelseskomitéen havde fastlagt som et kriterium.

Domstolen anførte endvidere, at den ikke mente sagen henhørte under ombudsmandens, men som personalespørgsmål under proceduren i artikel 90, stk. 1 og 2, i vedtægten. Den tilføjede, at ombudsmanden kunne oplyse P. om, at den mest hensigtsmæssige fremgangsmåde var en appel for Retten i Første Instans.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger anførte P., at det af den skriftlige vejledning til udvælgelsesprøven klart var fremgået, at de relevante krav alt efter deres betydning ville blive taget i betragtning af udvælgelseskomitéen i forbindelse med den pågældende udvælgelsesprøve. Klageren understregede endvidere sin utilfredshed med, at udvælgelsesproceduren havde været så langvarig.

AFGØRELSEN

1 Sagens antagelse til realitetsbehandling

Ombudsmanden fastslår inden for rammerne af de i traktaten og ombudsmandens statut fastlagte bestemmelser, hvilke klager der kan antages til behandling i overensstemmelse med fællesskabsretten.

I henhold til artikel 2, stk. 8, i ombudsmandens statut kan klager, der vedrører arbejdsforholdene mellem Fællesskabets institutioner og organer og deres tjenestemænd eller øvrige ansatte kun indbringes for ombudsmanden, "*hvis de interne administrative ansøgnings- eller klagemuligheder, navnlig dem, der er omhandlet i artikel 90, stk. 1 og 2, i vedtægten for tjenestemænd, er udtømt*". Disse procedurekrav finder anvendelse på tjenestemænd og øvrige ansatte i Fællesskabet og ikke nødvendigvis på ansøgere ved en generel udvælgelsesprøve, som ikke er tjenestemænd eller øvrige ansatte i Fællesskaberne.

En ansøger ved en generel udvælgelsesprøve kan anlægge en sag for Retten i Første Instans i overensstemmelse med vedtægtens artikel 91. Alternativt kan ansøgeren indgive klage til ombudsmanden.

P. valgte at klage til ombudsmanden. Intet i ombudsmandens statut pålægger klageren at afvente udløbet af tidsfristen for eventuelle sagsanlæg. Kun hvis klageren reelt har indledt en retssag, må ombudsmanden afvise klagen.

2 Anvendelse af karaktergennemsnit som kriterium

I henhold til afsnit VI i meddelelsen om afholdelse af udvælgelsesprøve kunne udvælgelseskomitéen frit vælge blandt flere udvælgelseskriterier. For så vidt angår de under universitetsstudierne opnåede karakter, henvises der udtrykkeligt til dette kriterium i sidste afsnit. Det syntes således ikke ubegrundet at foretage en udvælgelse på grundlag af en fastlagt gennemsnitskarakter, selv om dette kriterium ikke nødvendigvis kan betragtes som perfekt.

3 Tidsfrist for afvikling af udvælgelsesprøvens første fase

Tidsplanen for udvælgelsesprocedurens afvikling, som fremgik af afsnit XII i meddelelsen om udvælgelsesprøve, var en skønsmæssig angivelse og ikke en endegyldig tidsplan. Det store antal ansøgere til denne form for udvælgelsesprøve kan gøre det nødvendigt at udsætte afholdelsen af de første prøver.

Undersøgelsesresultaterne viste ingen tilfælde af fejl og forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.2 SAGER, HVOR KLAGEN BLEV TRUKKET TILBAGE

3.2.1. EUROPA-KOMMISSIONEN

FORSINKET BESVARELSE AF KLAGER

Afgørelse om klage 732/17.7.96/BAWA/NL/VK over Europa-Kommissionen

I juli 1996 klagede et nederlandsk advokatfirma til ombudsmanden på vegne af to nederlandske virksomheder, fordi Kommissionen efter sigende havde undladt at besvare klager om Nederlandenes overtrædelser af direktiv 92/50/EØF¹.

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse oplyste Kommissionen, at der var sket en misforståelse i Kommissionens tjenestegrene, hvilket havde givet anledning til en forsinkelse - Kommissionen havde derefter truffet foranstaltninger til at forbedre de interne procedurer. Hvad angår Nederlandenes overtrædelse af direktivet, fastslog Kommissionen, at der ikke var retsgrundlag for at anlægge sag mod Nederlandene.

¹ EFT L 209 af 24.7.1992, s. 1.

Kommissionens udtalelse blev sendt til klageren, der svarede, at han ønskede at trække klagen tilbage. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

ANSÆTTELSE: UKORREKTE OPLYSNINGER

Afgørelse om klage 919/2.10.1996/LJ/B/PD over Europa-Kommissionen

I oktober 1996 indgav J., belgisk statsborger, en klage til ombudsmanden over administrative fejl ved besættelsen af en stilling ved et udviklingsprojekt i Latinamerika. Han mente, at Kommissionen havde givet ham urigtige oplysninger vedrørende kravene til kvalifikationer ved besættelse af stillingen.

Klagen blev forelagt Kommissionen, som i sin udtalelse anførte, at alle ansøgere til stillingen havde modtaget de samme oplysninger. Enhver eventuel fejl ville derfor have ramt alle ansøgere.

Klageren oplyste i sine bemærkninger, at eftersom Kommissionen havde erkendt, at hans klage var berettiget, ønskede han ikke at forfølge sagen yderligere.

Eftersom klageren ikke ønskede at forfølge sagen yderligere, afsluttede ombudsmanden behandlingen af sagen.

ANTI-DUMPING-AFGIFTER

Afgørelse om klage 349/97/PD over Europa-Kommissionen

I april 1997 klagede en virksomhed til ombudsmanden, fordi der uden forudgående varsel var lagt en anti-dumping-afgift på zink. I løbet af foråret 1997 havde virksomhedens ledelse gentagne gange forhørt sig om, hvorvidt der ville blive pålagt en afgift. Hver gang fik de at vide, at der ville blive pålagt en afgift, men at dette ikke var umiddelbart forestående, og at der almindeligvis ville blive givet seks til otte ugers varsel. Virksomhedens ledelse forsøgte at skaffe sig yderligere oplysninger om sagen hos Kommissionen, men uden held.

Klagen blev fremsendt til Kommissionens formand. Allerede inden Kommissionens svar forelå, modtog ombudsmanden endnu en skrivelse fra klageren, der oplyste, at han ønskede at trække klagen tilbage, eftersom virksomheden nu selv var i direkte kontakt med Kommissionen.

Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

FORSKNING: MANGLENDE INFORMATION*Afgørelse om klage 474/97/VK over Europa-Kommissionen*

I juni 1997 klager B., græsk studerende, til ombudsmanden vedrørende en anmodning om oplysninger til Kommissionens repræsentation i Athen. Hun fandt, at kontorets personale og især lederen af dokumentationsafdelingen havde opført sig ubehageligt og nægtet de forskningsstuderende oplysninger.

I forbindelse med undersøgelserne meddelte klageren ombudsmanden, at hun ikke ønskede at opretholde klagen, fordi Kommissionen havde udnævnt en ny direktør for repræsentationen, og situationen nu var forbedret.

Eftersom klageren ikke ønskede at opretholde klagen, afsluttede ombudsmanden behandlingen af sagen.

3.3 SAGER AFSLUTTET AF ANDRE ÅRSAGER**3.3.1 EUROPA-PARLAMENTET****AFSKEDIGELSE FRA STILLING I EUROPA-PARLAMENTET***Afgørelse om klage 458/27.2.96/HS/B/KT over Europa-Parlamentet*

Den 15. februar 1996 klagede S. til den europæiske ombudsmand over, at han var blevet afskediget fra en stilling i Europa-Parlamentet.

Den 11. marts 1996 blev klagen forelagt formanden for Europa-Parlamentet. Efter modtagelse af Parlamentets udtalelse og klagerens bemærkninger vedtog ombudsmanden at fortsætte undersøgelsen af sagen.

Den 17. juli 1997 meddelte Europa-Parlamentet ombudsmanden, at klageren havde indbragt de i klagen omhandlede spørgsmål for Retten i Første Instans. En kopi af parternes indlæg blev forelagt ombudsmanden.

Eftersom der var indledt en retssag om de anførte forhold, afsluttede ombudsmanden behandlingen af klagen den 21. juli 1997 i overensstemmelse med artikel 138 E i Traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Resultaterne af de undersøgelser, ombudsmanden havde foretaget indtil da, blev henlagt, jf. artikel 2, stk. 7, i ombudsmandens statut.

3.3.2 EUROPA-PARLAMENTET OG EUROPA-KOMMISSIONEN

EUROPA-KOMMISSIONENS OG EUROPA-PARLAMENTETS TILBAGEHOLDDELSE AF FÆLLESSKABSSKAT PÅ VEDERLAG TIL FREELANCE-TOLKE

Afgørelse om klage 463/28.2.96/RK/CH/PD, 770/29.7.96/MAC/CH/PD og 1017/13.11.96/AVL/FR/JMA over Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet

K., A.-C. og L. klagede uafhængigt af hinanden til den europæiske ombudsmand over, at Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen havde tilbageholdt fællesskabsskat ved udbetaling af vederlag til freelance-tolke. Klagerne blev indgivet i februar 1996, juli 1996 og november 1996.

Klagerne havde i en årrække arbejdet som freelance-tolke for Parlamentet og Kommissionen. Begge institutioner trak fællesskabsskat fra deres vederlag. Parlamentet indledte denne praksis i 1983 efter en afgørelse fra Parlamentets Præsidium. Afgørelsen ændrede artikel 78 i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Fællesskaberne, idet freelance-tolke blev sidestillet med hjælpeansat personale under mødeperioderne. Kommissionen indførte denne fremgangsmåde via en aftale, den i 1989 indgik med den internationale sammenslutning af konferencetolke (AIIC).

Klagerne, som er bosiddende i Schweiz, blev dobbeltbeskattet af deres vederlag i perioden 1989-1994, idet de betalte både schweizisk indkomstskat og fællesskabsskat. I 1994 gav en ændring af AIIC-aftalen mulighed for tilbagebetaling af de nationale skatter. Dog krævede Kommissionen detaljeret dokumentation for de allerede indbetalte nationale skatter. Klagerne mente, at disse krav udgjorde en krænkelse af deres ret til respekt for deres privatliv.

Under ombudsmandens undersøgelse indledte to af klagerne, A.-C. (770/29.7.96/MAC/CH/PD) og L. (1017/13.11.96/AVL/FR/JMA) søgsmål mod Kommissionen i Retten i Første Instans (sag T-202/96 og T-204/96). Disse sagsanlæg vedrører øjensynlig de anførte forhold i klagerne til ombudsmanden.

Resultaterne af de undersøgelser, ombudsmanden indtil da havde foretaget i disse to klager, blev henlagt, jf. artikel 2, stk. 7, i ombudsmandens statut.

Ombudsmanden fandt, at han ikke kunne fortsætte sin undersøgelse af den tredje klage fra K. (463/28.2.96/RK/CH/PD) uden at tage stilling til konkrete og retlige forhold, som var indbragt for Retten i Første Instans i sagerne T-202/96 og T-204/96.

Ombudsmanden udsatte derfor den videre behandling af klagen, indtil resultatet af retssagerne forelå.

3.3.3 EUROPA-KOMMISSIONEN

DE SPANSKE MYNDIGHEDERS MANGLENDE ANERKENDELSE AF UNIVER SITETSUDDANNELSER INDEN FOR FOLKESUNDHED

Afgørelse om klage 713/11.07.96/LMV/ES/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1996 klagede M. til ombudsmanden, fordi de spanske myndigheder havde nægtet at anerkende hans franske kvalifikationer som specialist i folkesundhed; samtidig gjorde han gældende, at Kommissionen havde undladt at sikre en korrekt gennemførelse af direktiv 93/16/EØF¹ fra spansk side.

M. tog sin lægeeksamen i Frankrig og forsøgte derefter at få de spanske myndigheder til at anerkende uddannelsen. Ligesom i andre tilsvarende sager gav de spanske myndigheder et afslag, fordi den relevante fællesskabslovgivning (direktiv 75/262/EØF) på daværende tidspunkt ikke var blevet inkorporeret i spansk ret. Selv om direktiv 75/262/EØF derefter blev ændret ved direktiv 93/16/EØF, blev den mest relevante forpligtelse i artikel 8 bibeholdt uændret. Artikel 12a i den spanske gennemførelseslovgivning (RD 2072/95) omfattede bestemmelserne i direktivets artikel 8, men kun delvis.

Kommissionen indledte en traktatbrudsprocedure mod Spanien i denne sag i 1990, men nåede aldrig frem til at sende en begrundet udtalelse. Traktatbrudsproceduren blev genoptaget igen i 1996, fordi Spanien på daværende tidspunkt ændrede sin oprindelige gennemførelseslovgivning. Der måtte afsendes en supplerende formel åbningsskrivelse i 1996. I løbet af de seks år, proceduren havde varet, havde Kommissionens tjenstegrene foretaget en vurdering af den spanske lovgivning via kontakter og møder med de spanske myndigheder.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse oplyste Kommissionen, at det var hensigten at videreføre traktatbrudsproceduren mod Spanien for ukorrekt gennemførelse af direktiv 93/16/EØF og at træffe de nødvendige foranstaltninger til at indbringe sagen for Domstolen.

¹ EFT L 165 af 1993, s. 1.

Klageren blev opfordret til at fremsætte bemærkninger til Kommissionens udtalelse.

Ombudsmanden fik forelagt oplysninger, der viste, at M. også havde sendt et andragende om det samme spørgsmål til Europa-Parlamentet, og at Parlamentets Udvalget for Andragender behandlede klagen.

AFGØRELSEN

Eftersom Udvalget for Andragender havde besluttet at behandle M.'s andragende, var der ikke grund til, at ombudsmanden foretog yderligere undersøgelser af klagen. Den europæiske ombudsmand afsluttede derfor sin behandling af sagen.

FORSKELSBEHANDLING VED PRØVE

Afgørelse om klage 944/15.10.96/JBW/B/BB over Europa-Kommissionen

W. deltog i en intern udvælgelsesprøve afholdt af Europa-Kommissionen (KOM/T/A/96). Han bestod de skriftlige prøver, men ikke den mundtlige prøve.

Den 3. oktober 1996 klagede han til ombudsmanden over urimelighed og forskelsbehandling i forbindelse med de spørgsmål, han var blevet stillet under den mundtlige prøve.

Klageren blev forelagt Kommissionen. Med skrivelse af 17. februar 1997 meddelte Kommissionen ombudsmanden, at W. den 5. november 1996 havde appelleret udvælgelseskomiteens afgørelse i overensstemmelse med vedtægtens artikel 90, og at denne appel fortsat var under behandling.

Artikel 2, stk. 8, i den europæiske ombudsmands statut fastslår:

"Klager, der vedrører arbejdsforholdene mellem Fællesskabets institutioner eller organer og deres tjenestemænd eller øvrige ansatte, kan kun indbringes for ombudsmanden, hvis de interne administrative ansøgnings- eller klagemuligheder, navnlig dem der er omhandlet i artikel 90, stk. 1 og 2, i vedtægten for tjenestemænd, er udtømt, og den pågældende myndigheds svarfrist er udløbet."

Den i vedtægtens artikel 90 omhandlede procedure var ikke afsluttet, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen uden yderligere undersøgelse.

PERSONALE: EN LOKALT ANSATTS PENSIONSRETTIGHEDER

Afgørelse om klage 970/24.10.96/DBR/B/BB over Europa-Kommissionen

I oktober 1996 klagede R. til ombudsmanden, fordi der var opstået problemer i forbindelse med anerkendelsen af hendes pensionsrettigheder som lokalt ansat hos Kommissionen.

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, der underrettede ombudsmanden om, at R. havde indgivet en intern anke den 23. oktober 1996, jf. artikel 35 i ordningen for lokalt ansatte i Benin.

Artikel 2, stk. 8, i den europæiske ombudsmands statut har følgende ordlyd:

"Klager, der vedrører arbejdsforholdene mellem Fællesskabets institutioner eller organer og deres tjenestemænd eller øvrige ansatte, kan kun indbringes for ombudsmanden, hvis de interne administrative ansøgnings- eller klagemuligheder, navnlig dem, der er omhandlet i artikel 90, stk. 1 og 2, i vedtægten for tjenestemænd, er udtømt, og den pågældende myndigheds svarfrist er udløbet."

Eftersom denne betingelse ikke var opfyldt, afsluttede ombudsmanden sin behandling af sagen uden at foretage yderligere undersøgelser.

3.3.4 REVISIONSRETEN**OVERSKRIDELSE AF TIDSFRIST FOR BEHANDLING**

Afgørelse om klage 525/25.3.96/HDC/FR/PD/IJH/XD over Revisionsretten

I juli 1995 klagede C. til ombudsmanden over Revisionsretten vedrørende hændelser, der fandt sted i 1980'erne. Ombudsmanden erklærede, at klagen ikke opfyldte kravene for behandling i artikel 4, stk. 2, i ombudsmandens statut, fordi de omstændigheder, der berettigede klagen, havde været klageren bekendt i mere end 2 år.

I marts 1996 indgav C. en ny klage over Revisionsretten, hvori han gjorde gældende, at der var tale om nye kendsgerninger. Efter behandlingen af Revisionsrettens udtalelse og klagerens bemærkninger hertil fastslog ombudsmanden, at klagen ikke inddrog nye kendsgerninger i forhold til den foregående klage. Klagen opfyldte derfor ikke kravene til behandling i artikel 2, stk. 4, i ombudsmandens status, og han afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.4 SAGER LØST AF INSTITUTIONEN

3.4.1 EUROPA-PARLAMENTET

ANSÆTTELSE: SPROGDISKRIMINERING

Afgørelse om klage 627/6.5.1996/PS/B/VK over Europa-Parlamentet

I juni 1996 klagede S., belgisk statsborger, til den europæiske ombudsmand over en indkaldelse af ansøgninger offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende med henblik på besættelse af ledige stillinger i Europa-Parlamentets Sikkerhedstjeneste i Bruxelles. I henhold til indkaldelsen af ansøgninger krævedes der, for så vidt angik sprogkundskaberne, udelukkende kendskab til fransk. Klageren mente, at der var tale om en diskrimination mod det flamske sprog.

Klagen blev forelagt Europa-Parlamentet til udtalelse. Parlamentet svarede, at indkaldelsen af ansøgninger vedrørende stillinger i Sikkerhedstjenesten i Bruxelles var blevet trukket tilbage pr. 21. januar 1997.

Parlamentets svar blev forelagt klageren med en opfordring til at fremsætte eventuelle bemærkninger. Der er ikke modtaget bemærkninger fra klagerne.

Ombudsmandens undersøgelser viste, at Parlamentet havde truffet foranstaltninger for at forebygge eventuel forskelsbehandling begrundet i sprog i den omhandlede indkaldelse af ansøgninger til besættelse af stillinger i Parlamentets Sikkerhedstjeneste i Bruxelles.

Europa-Parlamentet havde øjensynlig truffet en afgørelse i sagen, som var tilfredsstillende for klageren, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

UDELUKKELSE FRA ET UDBUD

Afgørelse om klage 7/97/BB over Europa-Parlamentet

KLAGEN

Den 3. januar 1997 klagede de V., belgisk statsborger, til ombudsmanden over at være blevet udelukket fra et udbud offentliggjort af Europa-Parlamentet. Parlamentet havde offentliggjort et internationalt udbud vedrørende *handicappedes adgang til Europa-Parlamentet*. Klageren indsendte sit bud inden for den fastsatte tidsfrist og tog derefter på ferie. Imidlertid sendte Parlamentet en skrivelse til alle bydende om, at Parlamentet på

grund af administrative problemer vedrørende postmodtagelse ikke havde kunnet åbne buddene. Parlamentet anmodede følgelig de bydende om at indsende en genpart af deres bud inden for en ny tidsfrist. Efter sin ferie erfarede de V., at den nye tidsfrist allerede var udløbet. Hun sendte øjeblikkelig en fax til Parlamentet, hvori hun redegjorde for situationen og foreslog at sende en genpart af sit bud den følgende mandag. Parlamentet svarede, at de V. ikke kunne få tilladelse til at deltage i udbuddet. Klageren krævede udbuddet annulleret på grund af fejl og forsømmelser vedrørende proceduren og offentliggørelse af et nyt udbud.

UNDERSØGELSEN

Den 6. februar 1997 forelagde ombudsmanden klagen for Parlamentets formand til udtalelse.

Den 25. februar 1997 meddelte de V. skriftligt ombudsmanden, at Parlamentet ved skrivelse af 20. februar 1997 havde informeret hende om, at det havde besluttet at annullere det oprindelige udbud og offentliggøre et nyt udbud i nærmeste fremtid. De V. var tilfreds med afgørelsen og takkede ombudsmanden for at have undersøgt sagen.

Parlamentets udtalelse

Den 9. april 1997 meddelte Parlamentet den europæiske ombudsmand, at udbuddet var annulleret ved en meddelelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende af 15. marts 1997, og at et nyt udbud ville blive offentliggjort i nærmeste fremtid. Parlamentet forklarede, at annulleringen af udbudsproceduren skyldtes en uheldig skrivefejl den 30. oktober 1996 under åbningen af buddene. Parlamentet anførte, at den havde meddelt dette til de V. såvel som hendes advokat.

AFGØRELSEN

Europa-Parlamentet havde øjensynligt truffet en afgørelse i sagen, som var tilfredsstillende for klageren, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

BELØB UDBETALT TIL PRAKTIKANTER

Afgørelse om klage 37/97/JMA over Europa-Parlamentet

P. m.fl. klagede i januar 1997 til den europæiske ombudsmand over, at de beløb, Europa-Parlamentet udbetalte til dem som praktikanter ikke svarede til det beløb, de oprindeligt var blevet tilbudt.

Da Europa-Parlamentet havde underrettet klagerne om, at deres ansøgning om en praktikperiode var blevet godkendt, havde de fået oplyst, at de ville modtage en betaling på ca. 49.000 BFR om måneden. Senere blev klagerne dog informeret om, at den månedlige betaling kun ville andrage 35.054 BFR.

Europa-Parlamentet begrundede denne ændring med, at nye bestemmelser om praktikophold og dermed forbundne finansielle betingelser var blevet godkendt af Parlamentets generalsekretær i den mellemliggende periode.

Klagerne modsatte sig anvendelsen af disse nye bestemmelser over for de ansvarlige tjenestegrene i Parlamentet såvel som i en klage til ombudsmanden.

Som et resultat af disse initiativer tog Parlamentet sin holdning op til fornyet overvejelse og vedtog at udbetale det oprindelige beløb til klagerne. P. meddelte derfor ombudsmanden, at klagerne havde fået opfyldt deres krav og ikke ønskede at opretholde klagen.

Europa-Parlamentet havde øjensynlig truffet en afgørelse i sagen, som var tilfredsstillende for klageren, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

ANERKENDELSE AF MODTAGELSEN AF ET ANDRAGENDE TIL EUROPA-PARLAMENTET

Afgørelse om klage 569/97/IJH over Europa-Parlamentet

KLAGEN

Den 21. juni 1997 klagede P. til den europæiske ombudsmand. Han gjorde gældende, at Europa-Parlamentet havde undladt at anerkende modtagelsen af et andragende, han havde sendt til Parlamentets formand den 26. april 1997. Han havde atter henvendt sig den 18. maj 1997 og den 5. juni 1997 for at bede Parlamentet om at anerkende modtagelsen.

UNDERSØGELSEN

Parlamentets udtalelse

Den 2. juli 1997 blev klagen fremsendt til Europa-Parlamentets formand. I sin udtalelse anførte Parlamentet i det væsentligste følgende:

Siden 1991 havde P. sendt en stadig strøm af breve - ofte med identisk ordlyd - hvori han anmodede Parlamentet om at fremme anvendelsen af esperanto. Tre skrivelser blev registreret som andragender (515/91,

364/93 og 270/95). I hvert tilfælde afsluttede Udvalget for Andragender en behandling af andragendet og orienterede andrageren om de vigtigste beslutninger, Parlamentet havde vedtaget om anvendelsen af sprog.

P. sendte en række skrivelser for at klage over disse beslutninger og for at fremhæve værdien af esperanto. Senere bad han om at få registreret et nyt andragende. Eftersom andragendets indhold og ordlyd svarede til de andragender, der allerede var behandlet, registrerede Parlamentet ikke hans henvendelse som et nyt andragende. Til gengæld blev henvendelsen videresendt til Udvalget for Andragender som korrespondance, der vedrørte hans seneste andragende, 270/95.

Det var hensigten, at formanden for Udvalget for Andragender på et møde i juni eller juli 1997 ville høre udvalget om, hvordan P.'s skrivelser skulle følges op. Formanden meddelte udvalgssekretariatet, at det i mellemtiden ikke var nødvendigt - eller passende - at anerkende modtagelsen af korrespondance fra en person, der i årenes løb havde sendt Parlamentet en stadig strøm af breve, der ved flere lejligheder var blevet registreret som andragender, oversat til alle sprog og behandlet og besvaret af Udvalget for Andragender.

Udvalget for Andragender fik ikke tid til at behandle sagen på møderne i juni og juli 1997. Den 11. juli 1997 skrev formanden for Udvalget for Andragender til P. for at meddele, at sagen ville blive forelagt udvalget på et senere tidspunkt, og at han ville blive underrettet om udfaldet.

Klagerens bemærkninger

Parlamentets udtalelse blev fremsendt til P. den 28. oktober 1997. I sine bemærkninger henviste klageren til, at Parlamentet i sin udtalelse havde givet en udtømmende redegørelse for hans klage, ligesom han erklærede sig tilfreds med, at Udvalget for Andragender ville behandle sagen. Han mente, at den europæiske ombudsmand nu kunne afslutte sin behandling af klagen.

AFGØRELSEN

I lyset af Europa-Parlamentets udtalelse og klagerens bemærkninger kunne det konstateres, at Parlamentet havde fundet en tilfredsstillende løsning ud fra klagerens synsvinkel. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

3.4.2 RÅDET

OPBEVARING AF DAGSORDENSFORSLAG FRA RÅDET (RETLIGE OG INDRE ANLIGGENDER)

Afgørelse om klage 1054/25.11.96/STATEWATCH/UK/IJH over Rådet

I november og december 1996 indgav B. seks klager over Rådet til den europæiske ombudsmand.

Ombudsmanden besluttede at gennemføre undersøgelser vedrørende de seks klager, hvorefter Rådet stillede spørgsmålstegn ved, om ombudsmanden havde kompetence til at foretage en sådan behandling. Den 15. april 1997 skrev ombudsmanden til Rådet for at forklare, hvorfor han havde fastslået, at klagerne hørte ind under hans kompetenceområde, og den 20. juni 1997 sendte Rådet sin udtalelse om klagerne.

Spørgsmålet om ombudsmandens kompetence er behandlet i kapitel 2 (s. 17-27 ovenfor).

Dette resumé vedrører ombudsmandens afgørelse om en af klagerne. Ved udgangen af 1997 var ombudsmandens undersøgelser vedrørende de fem øvrige klager endnu ikke afsluttet.

KLAGEN

Der blev klaget over, at Rådet tilsyneladende kasserede dagsordenerne for møder, der blev afholdt under Rådet (retlige og indre anliggender), efter et års forløb.

B. forelagde følgende dokumentation:

I 1995 skrev han til Rådet for at anmode om et eksemplar af dagsordenerne for elleve møder i grupper under K4-Udvalget samt dagsordenerne for de møder, der var holdt i styringsgrupperne og deres arbejdsgrupper i løbet af 1994. I begge tilfælde svarede Rådet, at dagsordenerne kun eksisterede i form af telexer, som ikke blev opbevaret i mere end et år.

I maj 1996 skrev han til Rådet med en tilsvarende henvendelse, der vedrørte møder, som var afholdt under Rådet (retlige og indre anliggender) i tidsrummet fra juli 1994 til juni 1996. I sit svar erklærede Rådet, at de pågældende dokumenter ikke blev opbevaret. Han skrev atter til Rådet i juli 1996 for at anmode institutionen om at overveje, om det ikke ville være hensigtsmæssigt at opbevare disse dokumenter. Fra

Rådet modtog han et svar, hvori der efter hans opfattelse ikke blev taget stilling til spørgsmålet.

Klageren fremsatte sine anmodninger under henvisning til Rådets afgørelse af 20. december 1993 om aktindsigt i Rådets dokumenter¹.

I sin klage til ombudsmanden henviste B. desuden til Rådets forordning nr. 354/83 om åbning for offentligheden af de historiske arkiver² - denne forordning lægger op til, at alle dokumenter og optegnelser af administrativ eller historisk værdi skal overføres til historiske arkiver. Han gjorde gældende, at dagsordenerne for møderne om retlige og indre anliggender indeholder oplysninger, der er af stor værdi for borgerne, når der skal gøres historisk status over Rådets aktiviteter, og at disse dokumenter burde bevares for eftertiden.

UNDERSØGELSEN

Rådets udtalelse

Klagen blev fremsendt til Rådet i januar 1997. Efter at ombudsmanden havde bekræftet, at sagen hørte under hans kompetenceområde, sendte Rådet sin udtalelse om klagen. I denne udtalelse forelagde Rådet følgende oplysninger:

"Klagen vedrører telexer, der er sendt til delegationer i forbindelse med mødeindkaldelser - spørgsmålet er, om sådanne telexer skal opbevares og inkorporeres i de historiske arkiver.

Disse telexer opbevares i det eksisterende edb-styrede telexsystem i omtrent et år. Derefter er den systematiske klassificering af sådanne dokumenter et internt anliggende i hver enkelt tjenestegren i Rådets Generalsekretariat.

Der føres optegnelser over hvert indkaldt møde udelukkende på grundlag af mødedagsordenen, som vedtages ved begyndelsen af selve mødet ud fra det dagsordensforslag, der udsendes pr. telex, men dagsordenen kan adskille sig fra forslaget.

Efter at problemet blev bragt på bane takket være B.'s henvendelser, har de relevante tjenestegrene i generalsekretariatet systematisk opbevaret dagsordensforslagene for møderne under Rådet (retlige og indre anliggender - RIA)."

¹ EFT L 340 af 31.12.1993, s. 43.

² EFT L 43 af 15.2.1983, s. 1.

Klagerens bemærkninger

Rådets udtalelse blev fremsendt til B. i juni 1997. I sine bemærkninger konstaterede han, at sagen var løst til hans fulde tilfredshed.

AFGØRELSEN

I sin udtalelse meddelte Rådet, at klagen havde givet anledning til en praksisændring, således at de berørte tjenestegrene i generalsekretariatet nu systematisk opbevarede dagsordensforslag.

Klageren konstaterede i sine bemærkninger, at sagen var løst til hans fulde tilfredshed.

Rådet havde således løst problemet til klagerens fulde tilfredshed ved at beslutte sig for systematisk at opbevare dagsordensforslagene for møderne vedrørende retlige og indre anliggender. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

3.4.3 EUROPA-KOMMISSIONEN

MANGLENDE BESVARELSE AF KORRESPONDANCE

Afgørelse om klage 604/21.5.96/SW/IRL/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Den 16. maj 1996 klagede W. til den europæiske ombudsmand, idet hun gjorde gældende, at Kommissionen havde undladt at besvare en henvendelse.

Hun havde sendt en skrivelse til Europa-Kommissionens kontor i Dublin, fordi de irske myndigheder havde nægtet at anerkende den læreruddannelse, hun havde fået i Det Forenede Kongerige. Den 26. juli 1995 meddelte Kommissionens kontor i Dublin hende, at hendes skrivelse var blevet fremsendt til en tjenestemand i Kommissionens Generalsekretariat, og at hun ville høre fra ham i nærmeste fremtid.

W. klagede over, at hun ikke havde hørt mere fra Kommissionen om sagen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastslog Kommissionen, at generalsekretariatet havde fremsendt W.'s skrivelse af 12. juli 1995 til det rette generaldirektorat, og at:

"en intern undersøgelse har vist, at skrivelsen ikke blev besvaret, fordi den pågældende tjenestegren, der også beskæftiger sig med andre spørgsmål af relevans for borgerne, har måttet tage sig af en omfattende korrespondance. Kommissionen beklager den ulejlighed, man har forvoldt W. Samtidig bemærkes det, at der bliver givet et klart svar på det spørgsmål, hun stillede, i brugervejledningen om det generelle system til anerkendelse af faglige kvalifikationer..."

Hvad angår anerkendelse af hendes undervisningskvalifikationer i Irland, fastslog Kommissionen i sin udtalelse, at hendes sag faldt ind under direktiv 89/48/EØF¹, der fastslår, at i tilfælde, hvor der er væsentlig forskel på indvandrerens uddannelse og den uddannelse, værtslandet kræver, kan den pågældende stat stille krav om, at indvandrerens underkaster sig enten en prøvetid eller en egnethedsprøve efter eget valg.

Afslutningsvis meddelte Kommissionen, at man ville kontakte den nationale koordinator for gennemførelsen af direktiv 89/48/EØF for at indhente yderligere oplysninger om W.'s sag, og at hun ville blive holdt underrettet om resultatet.

Kommissionens udtalelse blev fremsendt til W., der blev anmodet om eventuelt at fremsætte bemærkninger. Ombudsmanden modtog ingen bemærkninger fra klageren.

SUPPLERENDE UNDERSØGELSER

Den 16. oktober 1997 henvendte ombudsmandens kontor sig telefonisk til W. Hun oplyste, at hun ikke havde modtaget de oplysninger, Kommissionen havde lovet hende i sin udtalelse.

Ombudsmandens kontor henvendte sig derefter til Kommissionen for at forhøre sig om sagen.

Den 14. november 1997 sendte Kommissionen ombudsmanden kopier af skrivelser om W.'s sag, som GD XV havde sendt til de irske myndigheder den 16. oktober 1997 og den 12. november 1997, samt et svar fra de irske myndigheder, der var dateret den 13. november 1997.

Den 19. november 1997 sendte Kommissionen ombudsmanden en kopi af en skrivelse, Kommissionen havde sendt til W. den 18. november 1997 i forlængelse af korrespondancen med de irske myndigheder. I denne skrivelse anbefalede Kommissionen W. at henvende sig til de ansvarlige nationale myndigheder for at oplyse, om hun ønskede en egnethedsprøve eller en

¹ EFT L 19 af 24.1.1989, s. 16.

prøvetid. I skrivelsen fik W. navn, adresse, telefon- og faxnumre på en kontaktperson.

I skrivelsen oplyste Kommissionen også, at fællesskabsinstitutionerne ikke havde beføjelse til at tilbagekalde en forvaltningsafgørelse fra de nationale myndigheders side, og at sådanne afgørelser kan appelleres til en national retsinstans i henhold til artikel 8 i direktiv 89/48/EØF.

AFGØRELSEN

- 1 I sin udtalelse konstaterede Kommissionen, at klagerens skrivelse af 12. juli 1995 ikke var blevet besvaret, fordi den pågældende tjenestegren varetog en meget omfattende korrespondance. Kommissionen beklagede den ulejlighed, man havde forvoldt klageren.
- 2 Selv om en uventet omfattende korrespondance kan forklare, at en henvendelse besvares med en vis forsinkelse, er en stor arbejdsbyrde ikke en acceptabel undskyldning for en helt manglende besvarelse. Det gælder navnlig i tilfælde som den foreliggende sag, hvor Kommissionen netop har meddelt den pågældende, at der vil blive svaret.
- 3 I Kommissionens udtalelse blev det samtidig påpeget, at klageren kunne finde et svar på sit spørgsmål i brugervejledningen om det generelle system til anerkendelse af faglige kvalifikationer. Det ville have været hensigtsmæssigt, hvis Kommissionens kontor i Dublin havde henvist klageren til brugervejledningen som svar på hendes henvendelse. I denne forbindelse bemærkede ombudsmanden, at Kommissionen (GD X) siden august 1996 har haft en særlig tjeneste, "Europe Direct", der har til opgave at give hurtige svar på de generelle anmodninger om oplysninger, som Kommissionen modtager.
- 4 Kommissionens skrivelse af 18. november 1997 til klageren behandlede de spørgsmål, hun havde rejst i sin skrivelse af 12. juli 1995.

Kommissionen reagerede på klagen på en tilfredsstillende måde, jf. punkt 4 ovenfor. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

MANGLENDE BESVARELSE AF SKRIVELSER

Afgørelse om klage 723/16.7.96/EJ/IRL/PD over Europa-Kommissionen

I juli 1996 klagede J. til ombudsmanden, fordi Kommissionen havde undladt at besvare en skrivelse og en rykkerskrivelse fra ham. I juli 1995 havde han henvendt sig til Kommissionens repræsentation i Irland med et forsik-

ringsspørgsmål. Hans skrivelse blev fremsendt til Kommissionen i Bruxelles. Eftersom J. ikke hørte fra Bruxelles, sendte han en rykkerskrivelse. Derefter klagede han til ombudsmanden.

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse beklagede Kommissionen, at J.'s skrivelse ikke var blevet besvaret rettidigt. Kommissionen forklarede, at fejlen skyldtes mangler ved institutionens interne postsystem, og at der var truffet foranstaltninger til at sikre en bedre opfølgning af indgående post. Desuden vedlagde Kommissionen en skrivelse af 18. oktober 1996, der var sendt til J. som svar på hans oprindelige henvendelse.

Klageren fremsatte ikke bemærkninger til Kommissionens udtalelse.

Kommissionen erkendte og beklagede, at der var begået en fejl, ligesom der blev truffet foranstaltninger til at rette op på problemerne og således afslutte sagen på en for klageren tilfredsstillende måde. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

BEHANDLING AF EN KLAGE OM HINDRINGER FOR UDBETALING AF SOCIALSIKRINGSYDELSER

Afgørelse om klage 785/2.8.96/PKP/IT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Den 29. juli 1996 klagede P. til den europæiske ombudsmand over, at Kommissionen ikke havde truffet foranstaltninger på baggrund af de italienske myndigheders manglende overholdelse af forordningen om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet¹.

P. ankom til Italien den 8. oktober 1994 efter at have været arbejdsløs i Finland siden juni same år. Hun meldte sig til arbejdsløshedsformidlingen i Padua den 10. oktober 1994. Arbejdsformidlingen bad hende opnå et "arbejdskort" fra den lokale myndighed med henblik på udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse. Eftersom P. ikke var bosiddende i Padua, kunne dette dokument først udstedes ved udgangen af oktober 1994. I denne periode nægtede de italienske myndigheder at udbetale nogen form for arbejdsløshedsunderstøttelse til hende.

P. gjorde gældende, at de italienske myndigheders krav om, at hun skulle opfylde bestemte administrative krav for at få udbetalt arbejdsløshedsunderstøttelse, var i modstrid med artikel 69 i forordning 1408/71.

¹ Rådets forordning (EØF) 1408/71 af 14. juni 1971.

P. klagede oprindelig til EFTA's tilsynsmyndighed, men som følge af Finlands tiltrædelse af Den Europæiske Union den 1. januar 1995 blev hendes klage overført til Europa-Kommissionen (GD V) den 8. marts 1995. Hun havde endvidere rettet henvendelse til Kommissionen den 30. maj 1995 vedrørende sagen.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Europa-Kommissionen, som i sin udtalelse anfører følgende:

Efter modtagelse af klagen havde Kommissionen foretaget en uformel henvendelse til de italienske myndigheder.

Da der ikke skete fremskridt i sagen, sendte Kommissionen en skrivelse til det italienske arbejds- og socialministerium med anmodning om, at de relevante myndigheder lod bestemmelserne i artikel 69 i forordning 1408/71 finde anvendelse i denne sag. Efterfølgende kontaktede Kommissionens tjenestegrene de italienske myndigheder telefonisk, og blev forsikret om, at problemet ville blive løst øjeblikket.

Kommissionen var af den opfattelse, at som i andre tilsvarende sager ville problemet blive løst i den nærmeste fremtid uden yderligere indgreb. Den fandt det derfor ikke nødvendigt at kontakte klageren igen.

Efter henvendelsen fra ombudsmanden i sagen, blev Kommissionen opmærksom på, at der ikke var sket tilstrækkeligt i sagen, og kontaktede på ny de italienske myndigheder, som bekræftede, at problemet ville blive løst.

Klagerens bemærkninger

Kommissionens udtalelse blev forelagt P. Hun informerede derefter ombudsmanden om, at hun havde fået udbetalt den manglende arbejdsløshedsunderstøttelse den 26. marts 1997.

AFGØRELSEN

Eftersom P. havde modtaget den arbejdsløshedsunderstøttelse, hun havde fremsat krav om, var sagen blevet løst på en for klageren tilfredsstillende måde. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

AKTINDSIGT I DOKUMENTER VEDRØRENDE TRAKTATBRUDSPROCEDURE

Afgørelse om klage 790/5.8.96/GM/IT/DT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1996 klagede M. til den europæiske ombudsmand over, at Kommissionen ikke havde givet ham aktindsigt i dokumenter vedrørende en traktatbrudsprocedure mod Italien i henhold til traktatens artikel 169. Traktatbrudsproceduren vedrørte tildeling af en offentlig kontrakt om opførelse af en bro over Messinastrædet.

M. havde erhvervsmæssig interesse i udviklingen af en vejforbindelse over Messinastrædet, som han havde udviklet en særlig bro for. Han havde informeret den daværende formand for Kommissionen, Delors, om sine tanker og bedt ham støtte gennemførelsen af planen. Kommissionen havde takket M. for hans interesse og meddelt ham, at han kun kunne deltage i projekter af denne art efter anmodning fra den italienske regering.

De italienske myndigheder havde tildelt kontrakten til en virksomhed, hvis hovedaktionær var det offentlige italienske holdingselskab, IRI. Efter tildelingen indledte Kommissionen traktatbrudsprocedure mod Italien. Den 9. februar 1996 sendte M. en skriftlig anmodning til det italienske udenrigsministerium om en kopi af den relevante korrespondance med Kommissionen. En kopi af skrivelsen blev sendt til Kommissionen.

Kommissionen svarede, at det var de italienske myndigheder, der skulle tage stilling i denne sag. Det italienske udenrigsministerium svarede, at det efter forskellige henvendelser til Kommissionen havde erfaret, at der ikke ville blive givet aktindsigt i de pågældende dokumenter.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev forelagt Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen følgende:

M. havde aldrig direkte anmodet Kommissionen om aktindsigt i de pågældende dokumenter; han havde blot sendt Kommissionen en kopi af anmodningen til det italienske udenrigsministerium.

Hørt af det italienske udenrigsministerium om anmodningen havde Kommissionen svaret, at for så vidt angik Kommissionens tjenestegrene, fandt bestemmelserne om fortrolighed anvendelse, men at de itali-

enske myndigheder kunne fastlægge deres egne retningslinjer på dette område.

Hvis begæringen havde været rettet direkte til Kommissionen, ville den ikke have kunnet efterkomme den, eftersom dokumenter vedrørende en traktatbrudsprocedure er omfattet af undtagelserne i Kommissionens afgørelse om aktindsigt i Kommissionens dokumenter¹.

Klagerens bemærkninger

I bemærkningerne til Kommissionens udtalelse anførte M., at anmodningen om finansiering fra den virksomhed, som oprindeligt var blevet udvalgt til at gennemføre byggeriet, ikke var blevet godkendt, og at projektet således ikke ville blive gennemført. Klageren udtrykte tilfredshed med dette resultat, som øjensynlig løste problemet, og takkede ombudsmanden for behandlingen af sagen.

AFGØRELSEN

Eftersom det af klagerens bemærkninger fremgik, at sagen havde fundet en for ham tilfredsstillende løsning, fandt ombudsmanden, at yderligere undersøgelser var ubegrundede, og afsluttede behandlingen af sagen.

MANGLENDE BESVARELSE AF SKRIVELSER

Afgørelse om klage 835/22.8.96/GL/F/VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

L., som var ansat i det nationale franske institut for statistiske undersøgelser (INSEE) klagede i august 1996 til ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde besvaret hans skrivelser vedrørende standarder, der var fastlagt af Den Internationale Standardiseringsorganisation (ISO).

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev forelagt Kommissionen. Kommissionen anførte i sin udtalelse, at L.'s skrivelse var adresseret til kontoret for udgivelse af Den Europæiske Unions Bulletin. Skrivelsen havde form af et notat, der henledte opmærksomheden på visse forhold uden anmodning om et svar. Den anden skrivelse, som var adresseret til Generalsekretariatet, krævede derimod et svar. Kommissionen beklagede, at den på grund af interne koordinations

¹ Kommissionens afgørelse af 8. februar 1994 om aktindsigt i Kommissionens dokumenter, EFT 1994 L 46, s. 58.

problemer ikke havde besvaret klagerens skrivelse. En svarskrivelse vedrørende den indholdsmæssige side, nemlig ISO-standarderne var blevet sendt til klageren.

Klagerens bemærkninger

Kommissionens udtalelse blev sendt til klageren med en opfordring til at forelægge eventuelle bemærkninger. Som svar sendte klageren ombudsmanden en kopi af sit svar på Kommissionens skrivelse. I svaret udtrykte klageren tilfredshed med dele af Kommissionens svar og uenighed med andre dele af svaret.

AFGØRELSEN

Kommissionen erkendte, at den burde have besvaret klagerens skrivelse tidligere og undskyldte forsinkelsen. Yderligere bemærkninger fra ombudsmanden var derfor unødvendige.

Europa-Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger viste, at Kommissionen nu havde besvaret skrivelsen og forelagt de oplysninger, klageren havde anmodet om vedrørende ISO-standarder.

Kommissionen synes derfor at have fundet en løsning i sagen, som var tilfredsstillende for klageren, og ombudsmanden afsluttede behandlingen af sagen.

FRI BEVÆGELIGHED FOR PERSONER: BEHANDLING AF KLAGE TIL KOMMISSIONEN

Afgørelse om klage 1100/16.12.96/FS/UK/KH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I december 1996 klagede S. til ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde foretaget en korrekt behandling af en klage, han havde indgivet til Kommissionen over, at de danske myndigheder havde nægtet at udstede en opholdstilladelse til hans hustru, som var statsborger i et tredjeland.

UNDERSØGELSEN

Under ombudsmandens undersøgelse af klagen fortsatte klageren med at korrespondere direkte med Kommissionen, som øjensynlig løste spørgsmålet til klagerens tilfredshed. Efter modtagelse af Kommissionens udtalelse meddelte klageren ombudsmanden, at han ikke ønskede at opretholde klagen og fremsatte udelukkende forslag til fremtidige forbedringer af Kommissionens klageprocedure.

AFGØRELSEN

Kommissionen havde øjensynlig løst sagen til klagerens tilfredshed, og ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

YDERLIGERE BEMÆRKNINGER FRA OMBUDSMANDEN

For så vidt angik klagerens bemærkninger om fremtidige forbedringer af Kommissionens administrative procedurer, oplyste ombudsmanden, at han på baggrund af undersøgelser af flere andre klager havde fundet det hensigtsmæssigt at foretage en mere generel gennemgang af Kommissionens administrative procedurer ved behandling af klager fra borgere over medlemsstaters manglende overholdelse af deres forpligtelser i henhold til fællesskabsretten. Den 15. april 1997 havde ombudsmanden således indledt en undersøgelse på eget initiativ af mulighederne for at forbedre Kommissionens administrative procedurer på dette område.

ANMODNING OM OPLYSNINGER

Afgørelse om klage 118/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1997 klagede E. til den europæiske ombudsmand, fordi Kommissionen havde undladt at besvare en anmodning om oplysninger.

E. arbejdede som rejsefører for udenlandske turister i Østrig. Han oplyste, at en udenlandsk rejseleder ifølge den østrigske lovgivning ikke har ret til at give forklaringer eller baggrundsoplysninger på sådanne turistrejser, men kun må udpege seværdigheder. E. stillede spørgsmålstegn ved, om denne regulering var i overensstemmelse med hans ret til at udføre tjenesteydelser, jf. EF-traktatens artikel 59. Ved skrivelse af 14. august 1996 henvendte han sig til Kommissionen for at få opklaret dette spørgsmål.

Eftersom han ikke modtog noget svar fra Kommissionen, indgav han en klage til ombudsmanden.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastslog Kommissionen, at klagen vedrørte et vanskeligt og kompliceret spørgsmål, som havde været til drøftelse i årevis. Drøftelserne resulterede endelig i et arbejdsdokument fra Kommissionen den 13. maj 1997. Forud for vedtagelsen af dette dokument havde den ansvarlige tjenestegren undladt at svare E., hvilket Kommissionen beklagede. Desuden meddelte Kommissionen, at

man nu havde sendt klageren det nævnte arbejdsdokument og andet relevant materiale.

Klageren fremsatte ikke bemærkninger.

AFGØRELSEN

Kommissionens udtalelse viste, at der var truffet foranstaltninger til at afklare sagen, og at problemet var løst til klagerens tilfredshed. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

MANGLENDE BESVARELSE AF SKRIVELSE

Afgørelse om klage 375/97/PD over Det Økonomiske og Sociale Udvalg

I maj 1997 klagede F. til ombudsmanden, fordi Det Økonomiske og Sociale Udvalg ikke havde besvaret hendes skrivelser fra juli 1996 vedrørende problemer med sociale ydelser i Grækenland.

Ombudsmanden henvendte sig til Det Økonomiske og Sociale Udvalg, der svarede, at man ikke var i stand til at spore F.'s skrivelser. Den ansvarlige tjenestemand var indstillet på at give F. et svar, selv om emnet for hendes skrivelse ikke hørte under Det Økonomiske og Sociale Udvalgs kompetenceområde. Følgelig blev F. orienteret om Euro-Jus-nettet, der kunne rådgive hende om spørgsmål vedrørende fællesskabsretten i relation til hendes socialsikringsproblemer.

Klageren erklærede sig tilfreds med dette svar, og ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

3.4.4 DET EUROPÆISKE AGENTUR FOR LÆGEMIDDELVRURDERING (EMEA)

REGISTRERING AF VETERINÆRMEDICINSKE PRODUKTER PÅ EMEA'S LISTE

Afgørelse om klage 345/97/VK over Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMEA)

En virksomhed, som er registreret i Tyskland og forhandler biologiske veterinærmedicinske produkter, klagede i april 1997 til den europæiske ombudsmand. EMEA havde nægtet at vurdere klagens ansøgning om registrering af veterinærmedicinske produkter med den begrundelse, at de relevante dokumenter var modtaget efter fristens udløb. Virksomheden klagede over ikke i tilstrækkelig grad at være blevet gjort opmærksom på fristen.

Ved skrivelse af 20. maj 1997 meddelte klageren ombudsmanden, at der i London var blevet afholdt et møde med repræsentanter for EMEA, og at misforståelserne parterne imellem kunne løses. Klageren glædede sig over ombudsmandens intervention og takkede for hans indsats.

I henhold til klagerens oplysninger til den europæiske ombudsmand har EMEA fundet en løsning, som er tilfredsstillende for klageren. Ombudsmanden afsluttede derfor behandlingen af sagen.

3.5 MINDELIGE LØSNINGER OPNÅET AF DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

3.5.1 EUROPA-KOMMISSIONEN

ANSÆTTELSE: OFFENTLIGGØRELSE AF UDVALGTE ANSØGERES NAVNE OG RESULTATER I FORBINDELSE MED EN UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 16/17.1.95/GS/IT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

S. deltog i en udvælgelsesprøve (KOM/A/770), som Kommissionen afholdt for at rekruttere assisterende fuldmægtige i lønklasse A8. Ved skrivelse af 16. december 1994 meddelte Kommissionen ham, at han ikke havde bestået prøven. I skrивelsen blev det også oplyst, hvilke pointtal han havde opnået i de skriftlige prøver og de efterfølgende mundtlige prøver, og hvilket minimumspointtal en bestået ansøger skulle opnå.

Den 22. december 1994 skrev S. til Kommissionen for at gøre opmærksom på, at der var en klar uoverensstemmelse mellem de pointtal, han havde opnået ved de mundtlige prøver, og hans resultater fra de skriftlige prøver. Han anmodede Kommissionen om at udlevere:

- 1 en liste over de udvalgte ansøgere og de pointtal, de havde opnået i hver enkelt prøve;
- 2 en liste over medlemmerne af udvælgelseskomitéen, der havde stået for de mundtlige prøver, med de stemmer, de havde afgivet ved vurderingen af hver enkelt ansøger.

Ved skrivelse af 23. januar 1995 afviste Kommissionen at udlevere disse oplysninger.

I sin klage til ombudsmanden, der blev indgivet i januar 1995, gjorde S. gældende, at Kommissionen burde have forsynet ham med en liste over de udvalgte ansøgere med hver enkelt udvalgt ansøgers pointtal, eftersom

udvælgelsesprøven var blevet finansieret med offentlige midler for at ansætte tjenestemænd, der skulle aflønnes med offentlige midler. Han anmodede desuden ombudsmanden om at undersøge, hvorvidt udvælgelsesprøven var gennemført forskriftsmæssigt og navnlig:

- 1 om flere forskellige komitéer havde stået for de mundtlige prøver, og - i bekræftende fald - om dette havde ført til væsentlige forskelle i vurderingen af ansøgere;
- 2 om de pointtal, han havde opnået ved de mundtlige prøver, var rimelige i lyset af hans pointtal fra de skriftlige prøver.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, der i sin udtalelse gav følgende oplysninger:

- 1 Der deltog 1800 ansøgere i de skriftlige prøver, og 600 ansøgere fik derefter adgang til de mundtlige prøver. Antallet af udvalgte ansøgere var på forhånd fastsat til de bedste 300 ansøgere i meddelelsen om udvælgelsesprøven. S. var blevet underrettet om, at han havde fået 78,75 point ud af 120 ved de skriftlige og mundtlige prøver - et samlet pointtal på 88,58 var nødvendigt for at få plads blandt de bedste 300 ansøgere.
- 2 Kommissionen havde afvist at udlevere en liste over de udvalgte ansøgere med deres pointtal, fordi udvælgelseskomitéers arbejde er fortroligt og går ud på at vurdere og sammenligne personer; resultatet af dette arbejde kan ikke meddeles den enkelte ansøger på anden måde end i form af et samlet pointtal.
- 3 Det var ikke muligt at give nærmere oplysninger om de udvalgte ansøgers resultater; man kunne kun oplyse, at de havde alle opnået et pointtal på mindst 88,58.
- 4 S. havde haft mulighed for at indbringe sagen for Retten i Første Instans, men havde undladt at gøre dette.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse gentog S. sin påstand om, at uoverensstemmelsen mellem hans pointtal i de skriftlige og mundtlige prøver måtte betyde, at man kunne stille spørgsmålstejn ved, om pointgivning var foregået korrekt. Han gentog sin oprindelige anmodning

til ombudsmanden om at undersøge, om udvælgelsesprøven var blevet afviklet forskriftsmæssigt.

Desuden gjorde han gældende, at det var uacceptabelt, at man hemmeligholdt resultaterne af udvælgelsesprøver, der blev finansieret med offentlige midler for at rekruttere tjenestemænd, som skulle aflønnes med offentlige midler.

SUPPLERENDE UNDERSØGELSER

En omhyggelig gennemgang af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger viste, at ikke alle klagepunkter var blevet besvaret. Derfor anmodede ombudsmanden Kommissionen om at forklare, hvorfor det ikke er muligt at offentliggøre en liste over de udvalgte ansøgere fra en udvælgelsesprøve. I sit svar gav Kommissionen bl.a. følgende oplysninger:

- 1 En ansøger, der opnår placering på en reserveliste, er ikke automatisk berettiget til en stilling ved Kommissionen. De fleste udvalgte kandidater har allerede stillinger uden for Kommissionens regi, og man kunne skade deres karrieremuligheder ved at offentliggøre sådanne oplysninger. Af denne grund er det ikke praksis i Kommissionen at offentliggøre reservelisterne med navnene på de udvalgte ansøgere fra åbne udvælgelsesprøver.
- 2 Ifølge vedtægten er udvælgelseskomitéernes arbejde fortroligt. Derfor er det ikke praksis hos Kommissionen at offentliggøre navnene på medlemmer af udvælgelseskomitéer eller disse komitéers rapporter.

Ombudsmandens forsøg på at opnå en mindelig løsning

I medfør af statuttens artikel 3, stk. 5¹, skrev ombudsmanden til Kommissionen og opsummerede følgende punkter:

- 1 Unionen har offentligt givet tilsagn om at håndhæve princippet om åbenhed², og dette tilsagn må generelt betyde, at der foreligger en begrundet formodning om, at man har ret til adgang til oplysninger, medmindre vigtige interesser må tillægges større vægt end princippet om åbenhed.

¹"Så vidt muligt forsøger ombudsmanden sammen med den berørte institution eller det berørte organ at finde en løsning, der kan bringe tilfælde af fejl eller forsømmelser til ophør og imødekomme klagen."

² Eksempelvis i erklæring nr. 17 i slutakten til traktaten om Den Europæiske Union; den interinstitutionelle aftale om demokrati, åbenhed og nærhed af 25. oktober 1993, EFT C 329 af 6.12.1993, s. 133.

- 2 Som svar på ombudsmandens supplerende spørgsmål forklarede Kommissionen, at den havde afslået at udlevere navnene på de udvalgte ansøgere, fordi en sådan fremgangsmåde kunne skade deres karrieremuligheder.
- 3 Det lader til, at Kommissionen har udviklet denne praksis, før Unionen forpligtede sig til at respektere princippet om åbenhed, og at Rådet og Europa-Parlamentet ikke følger samme praksis som Kommissionen. Derfor er det formålstjenligt at tage Kommissionens praksis op til revision for at afveje fordele og ulemper: spørgsmålet er, om man skal satse på større åbenhed eller på en hypotetisk beskyttelse af udvalgte ansøgers karrieremuligheder.

Herefter gik Kommissionen med til at lade klageren se listen over udvalgte ansøgere fra udvælgelsesprøve KOM/A/770. Desuden erklærede Kommissionen, at den i fremtidige meddelelser om udvælgelsesprøver ville give tilsagn om at offentliggøre listen over udvalgte ansøgere.

Klageren blev underrettet om Kommissionens forslag til en mindelig løsning. Han stillede to betingelser for at godtage denne løsning. For det første skulle Kommissionen forelægge ham de pointtal, hver enkelt udvalgt ansøger havde opnået i udvælgelsesprøve KOM/A/770. For det andet skulle Kommissionen betale ham 500.000 lire til dækning af sagsomkostninger i forbindelse med klagen.

Den europæiske ombudsmand anmodede Kommissionen om at reagere på det første krav. I sit svar konstaterede Kommissionen, at det er fastslået i retspraksis, at udvælgelseskomitéer har beføjelse til at vurdere ansøgers præstationer, og at kravet om at få en begrundet afgørelse fra en udvælgelseskomité er opfyldt i det øjeblik, hvor en ansøger får oplyst, hvilke pointtal han selv har opnået.

Med hensyn til kravet om dækning af sagsomkostninger meddelte den europæiske ombudsmand klageren, at han ikke havde beføjelse til at tilkende sagsomkostninger, og at klageren måtte henvende sig direkte til Kommissionen, hvis han ønskede at gå videre med sagen.

AFGØRELSEN

1 Afslaget vedrørende navnene på udvælgelseskomitéens medlemmer og medlemmernes stemmer

- 1.1 I henhold til vedtægtens bilag III, artikel 6, er udvælgelseskomitéers arbejde fortroligt. Fortrolighedsprincippet blev indført for at beskytte

udvælgelseskomitéer mod enhver form for indblanding og pression, således at de kunne arbejde uafhængigt og objektivt¹.

- 1.2 Kommissionen havde derfor ret til at afslå klagerens anmodning om en liste over medlemmerne af den udvælgelseskomité, der havde gennemført de mundtlige prøver, med de stemmer, de hver især havde givet hver enkelt ansøger.
- 1.3 Der kunne således ikke konstateres fejl eller forsømmelser fra Kommissionens side, hvad angår dette klagepunkt.

2 Offentliggørelse af navnene på de udvalgte ansøgere

- 2.1 Ombudsmanden forsøgte at nå frem til en mindelig løsning ved at foreslå Kommissionen at tage praksis op til revision, og Kommissionen indvilgede i at give klageren adgang til at se listen over navne på udvalgte ansøgere i udvælgelsesprøve KOM/A/770 og i at offentliggøre sådanne lister ved fremtidige udvælgelsesprøver.
- 2.2 Tilsyneladende erkendte Kommissionen således, at det var vigtigere at satse på større åbenhed end at sikre udvalgte ansøgere en hypotetisk beskyttelse af deres karrieremuligheder.
- 2.3 Ved at indvilge i at offentliggøre navnene på de ansøgere, der blev udvalgt ved udvælgelsesprøver, tog Kommissionen et vigtigt skridt i retning af at skabe større åbenhed, og dette spørgsmål blev således løst til klagerens tilfredshed.

3 Offentliggørelse af udvalgte ansøgers pointtal

- 3.1 Kommissionen agter at fastholde sin nuværende praksis, der går ud på at underrette ansøgere om deres egne pointtal og om, hvilket minimumspointtal der kræves for at blive udvalgt.
- 3.2 Kommissionen begrundede sit standpunkt ved at henvise til, at det er fastslået i retspraksis, at udvælgelseskomitéer har beføjelse til at vurdere ansøgers præstationer, og at kravet om at få en begrundet afgørelse fra en udvælgelseskomité er opfyldt i det øjeblik, hvor en ansøger får oplyst, hvilke pointtal han selv har opnået.
- 3.3 Kommissionen forklarede således ikke, hvorfor det generelle princip om åbenhed ikke skulle finde anvendelse på udvalgte ansøgers pointtal.

¹ Se f.eks. dom af 4. juli 1996 i sag C-254/95, Europa-Parlamentet mod Angelo Innamorati, Sml. 1996, s. I-3423.

3.4 Den europæiske ombudsmand agter at foretage en undersøgelse på eget initiativ for at belyse fællesskabsinstitutioners og -organers ansættelsespolitik, og spørgsmålet om offentliggørelse af pointtal vil blive taget op i den forbindelse sideløbende med andre spørgsmål vedrørende åbenhed. Derfor blev der ikke foretaget supplerende undersøgelser på dette punkt.

4 Den forskriftsmæssige gennemførelse af udvælgelsesprøve KOM/A/770

4.1 Kommissionen oplyste, at 1800 ansøgere havde fået adgang til at deltage i de skriftlige prøver, og at 600 af disse ansøgere senere havde fået adgang til de mundtlige prøver. Det blev fastslået, at de pointtal, der gives ved den mundtlige prøve, er et udtryk for udvælgelseskomitéens sammenlignende vurdering af ansøgerne. Dette stemmer overens med Domstolens retspraksis¹.

4.2 Ud fra disse oplysninger om vurderingsproceduren måtte ombudsmanden konstatere, at misforholdet mellem klagerens pointtal i de skriftlige og mundtlige prøver ikke gav ham anledning til at betvivle, at udvælgelsesprøven var afviklet forskriftsmæssigt.

5 Klagerens krav om dækning af sagsomkostninger

Den europæiske ombudsmand har ikke beføjelse til at tilkende sagsomkostninger.

KONKLUSIONER

- 1 Kommissionen havde ret til at nægte at udlevere en liste over medlemmerne af den udvælgelseskomité, der havde stået for de mundtlige prøver, med de stemmer, hvert enkelt medlem havde afgivet for hver enkelt ansøger.
- 2 Ved at indvilge i at offentliggøre navnene på de ansøgere, der udvælges ved udvælgelsesprøver, tog Kommissionen et vigtigt skridt i retning af at skabe større åbenhed, og dette spørgsmål blev således løst til klagerens tilfredshed.
- 3 Den europæiske ombudsmand agter at foretage en undersøgelse på eget initiativ for at belyse fællesskabsinstitutioners og -organers ansættelsespolitik, og spørgsmålet om offentliggørelse af pointtal vil blive taget op i den forbindelse sideløbende med andre spørgsmål ved

¹ ibid.

rørende åbenhed. Derfor blev der ikke foretaget supplerende undersøgelser på dette punkt.

- 4 Ud fra de foreliggende oplysninger om vurderingsproceduren måtte ombudsmanden konstatere, at misforholdet mellem klagerens pointtal i de skriftlige og mundtlige prøver ikke gav ham anledning til at betvivle, at udvælgelsesprøven var afviklet forskriftsmæssigt.
- 5 Den europæiske ombudsmand har ikke beføjelse til at tilkende sagsomkostninger.

På grundlag af disse konklusioner besluttede ombudsmanden at afslutte behandlingen af sagen.

FORSINKET UDBETALING AF VEDERLAG OG AFREGNING AF REJSEUDGIFTER

Afgørelse om klage 748/22.7.96/LB/NL/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1996 klagede B. til ombudsmanden over en tjenesteydelseskontrakt, han havde indgået med Kommissionen. Efter kontraktens udløb opstod der uoverensstemmelser vedrørende vederlag og rejseomkostninger.

Baggrunden for klagen var, at B. begyndte at arbejde for Kommissionen i maj 1994. Det var ubestridt, at Kommissionen først sendte B. en skriftlig kontrakt til underskrift den 10. juni 1994. B. underskrev og returnerede kontrakten til Kommissionen. Kontrakten blev først underskrevet af den ansvarlige tjenestemand den 28. juni 1994. Kontrakten gjaldt for et tidsrum af tre måneder fra underskrivelsesdatoen at regne og kunne opsiges af en af parterne med en måneds varsel.

Ved fax af 30. juni 1994 opsagde Kommissionen kontrakten med virkning fra den 6. juli 1994. Den underskrevne kontrakt blev først sendt til B. den 18. juli 1994.

Den 7. oktober 1994 sendte B. sin faktura til Kommissionen. Ifølge fakturaen beløb hans honorar sig - med rejseomkostninger - til et beløb på 19.059,22 ecu minus et udbetalt forskud på 7.128,00 ecu, således at det udestående beløb var på i alt 11.931,22 ecu. Denne faktura havde som udgangspunkt, at B. havde præsteret 44 arbejdsdage à 373,58 ecu. B. rettede senere dette til 43 arbejdsdage, der var placeret i tidsrummet 6. maj - 6. juli 1994, således at det udestående beløb var på i alt 11.557,64 ecu.

Ifølge kontrakten skulle Fællesskabet betale kontrahenten et fast beløb på 23.760 ecu for udførelsen af de i kontrakten anførte opgaver. Dette beløb blev beregnet på grundlag af 63,6 arbejdsdage à 373,58 ecu pr. arbejdsdag = 23.760 ecu.

Ifølge den brevveksling, der var vedlagt klagen, havde Kommissionen haft skiftende holdninger til B.'s faktura men havde endeligt indtaget det standpunkt, at der kun ville blive betalt for arbejdsdage, der faldt efter den 3. juni 1994, fordi Kommissionens finansinspektør havde indvilget i at betragte datoen for godkendelsen af det interne forpligtelsesforslag, dvs. den 3. juni 1994, som datoen for påbegyndelsen af arbejdet. Kommissionens standpunkt indebar, at der skulle betales for 35 arbejdsdage. B. kunne ikke godtage Kommissionens synspunkt og gjorde derfor gældende, at han ifølge kontrakten havde krav på et fast beløb på 23.760,00 ecu, uanset hvor mange arbejdsdage der var præsteret.

Kontrakten indeholdt ingen særlige bestemmelser om rejseomkostninger. Ifølge de generelle vilkår, der var vedlagt kontrakten, og som var udfærdiget af Kommissionen, ville der ske godtgørelse af rejse- og opholdsudgifter mod forevisning af behørig dokumentation, herunder kvitteringer og brugte billetter. Ifølge den brevveksling, der var vedlagt klagen, havde Kommissionen indledningsvis ment, at rejseudgifter ikke var dækket af kontrakten. Derefter indvilgede Kommissionen i at betale rejseudgifter, der var affholdt efter den 3. juni 1994 - denne dato blev valgt ud fra den samme argumentation som ovenfor.

I sin klage gjorde B. gældende, at Kommissionen ikke var berettiget til kun at betale vederlag og rejseudgifter for tidsrummet efter den 3. juni 1994.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse anerkendte Kommissionen, at kontrakten først var blevet underskrevet den 28. juni 1994 på grund af interne forsinkelser i administrationen.

Hvad angår vederlaget, fastholdt Kommissionen, at det ikke var muligt at betale for arbejdsdage, der lå forud for forpligtelsesforslagets godkendelse den 3. juni 1994.

Med hensyn til rejseomkostninger meddelte Kommissionen, at kravet af juridiske årsager ikke kunne godtages af institutionens relevante tjenestegrene.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren klagen.

Ombudsmandens forsøg på at finde en mindelig løsning

Efter en gennemgang af B.'s klage, Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger henvendte ombudsmanden sig til Kommissionen i medfør af artikel 3, stk. 5, i ombudsmandens statut. I sin skrivelse til Kommissionen anførte han i det væsentligste følgende:

Hvad angår vederlaget, havde Kommissionen afvist at betale for alle de oprindeligt fakturerede 43 dage ene og alene under henvisning til dens interne finanskontrols godkendelse af det relevante forpligtelsesfor-slag. Ombudsmanden noterede sig navnlig, at Kommissionen ikke stil-lede spørgsmålstejn ved, at B. rent faktisk havde præsteret 43 arbejdsdage.

-Hvad angår rejseudgifterne, havde Kommissionen indtaget skiftende holdninger og havde til sidst ikke givet nogen juridisk begrundelse for, hvorfor rejseudgifter ikke var omfattet af kontrakten.

På denne baggrund fastslog ombudsmanden, at behandlingen af denne sag ikke havde overbevist ham om, at Kommissionen i sit virke levede op til den høje standard, som borgerne med rette kunne forvente at finde hos fællesskabsinstitutionerne. Han foreslog derfor Kommissionen at tage sit standpunkt op til fornyet overvejelse for at nå frem til en mindelig løsning.

Herefter meddelte Kommissionen ombudsmanden, at Kommissionen havde tilbudt B. at udbetale det udestående beløb, jf. den oprindelige fak-tura, og at B. havde accepteret dette tilbud.

AFGØRELSEN

Ombudsmandens initiativ gav anledning til, at Kommissionen og klageren nåede frem til en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

FORSINKET BETALING AF OVERSÆTTESARBEJDE

Afgørelse om klage 1038/25.11.96/WS/UK/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1996 indgav S. en klage til ombudsmanden, fordi Kommissionen havde foretaget forsinket afregning af en faktura vedrøren-de oversættelsesarbejde. S. havde oversat dokumentet *"Guide de l'artisa-*

nat et de la petite entreprise dans l'Union Européenne" til engelsk. Ved udgangen af juni 1996 var oversættelsen færdig, og S. sendte en faktura til den relevante tjenestegren hos Kommissionen.

Ifølge klagerens kontrakt skulle betaling ske inden 60 dage efter modtagelsen af fakturaen. Eftersom han ikke modtog betaling inden for denne tidsfrist, sendte S. to rykkerskrivelser til Kommissionen i august og oktober 1996. Kommissionen foretog først udbetalingen i november 1996, dvs. fire og en halv måned efter fakturaens udstedelse.

S. anmodede ombudsmanden om at sikre, at Kommissionen skabte klarhed omkring kontrahenters rettigheder og institutionens egne forpligtelser i sager vedrørende forsinket betaling, og samtidig ønskede han om muligt en godtgørelse for det økonomiske tab, han havde lidt.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Kommissionen oplyste, at den lange forsinkelse skyldtes, at den ansvarlige tjenestegren havde udført en detaljeret kvalitetskontrol med oversættelsen af dette lange dokument (over 200 sider) midt i ferietiden og midt i en administrativ omstrukturering.

Kommissionen understregede, at oversættelsen var af god kvalitet, og beklagede, at betalingen først var sket med så stor forsinkelse. Hvad angår kravet om en godtgørelse, fastslog Kommissionen, at rammekontrakten ikke indeholdt bestemmelser om godtgørelse for forsinket betaling, og at der derfor ikke kunne udbetales en sådan godtgørelse.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse fastholdt S., at Kommissionen burde indføre generelle retningslinjer for sager vedrørende forsinket betaling. Han mente, at rammekontrakten burde indeholde bestemmelser om betaling af rente ved forsinkelser, der strækker sig ud over 60-dages-grænsen for afregning af fakturaer, og at sådanne bestemmelser måtte inkorporeres i kontrakten, når dens indhold blev taget op til revision.

Ombudsmanden henvendte sig til Kommissionen i medfør af statuttens artikel 3, stk. 5, for at søge at nå frem til en mindelig løsning. Ombudsmanden henviste til, at Kommissionen havde rettet en henstilling til medlemsstaterne om at anerkende kreditorers ret til morarenter ved for sen betaling på nationalt plan¹. Desuden havde Kommissionen udsendt en

¹ EFT L 127 af 10.6.1995, s. 19.

meddelelse af 10. juni 1997 om for sen betaling og morarenter¹, hvori det blev fastslået, at Kommissionens kreditorer havde ret til rente ved for sen betaling.

Det virkede således inkonsekvent, at Kommissionen nægtede at yde S. en godtgørelse, og ombudsmanden foreslog, at Kommissionen rettede sig efter de retningslinjer, der var opstillet i dens egen meddelelse af 10. juni 1997, og udbetalte rente til klageren.

I sit svar erklærede Kommissionen, at der allerede var truffet foranstaltninger til at sikre betaling af rente på forsinkede betalinger; derfor var Kommissionen indstillet på at tilbyde S. et kulancebeløb. Samtidig beklagede Kommissionen den ulejlighed, den forsinkede betaling havde givet anledning til.

Ombudsmanden opfordrede klageren til at overveje Kommissionens tilbud. I sit svar accepterede klageren Kommissionens tilbud og undskyldning. Samtidig udtrykte S. sin tilfredshed med den europæiske ombudsmands indsats for at finde en mindelig løsning.

AFGØRELSEN

Ombudsmandens initiativ gav anledning til, at institutionen og klageren nåede til enighed om en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

3.6 SAGER AFSLUTTET MED EN KRITISK BEMÆRKNING

3.6.1 EUROPA-KOMMISSIONEN

MANGLENDE KONTROL FORUD FOR UDVÆLGELSEN AF EN BC-KORRESPONDENT

Afgørelse om klage 171/09.10.95/HGF/UK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

Klagen blev indgivet til den europæiske ombudsmand i oktober 1995 af Tony Cunningham, medlem af Europa-Parlamentet, på vegne af en vælger F. fra hans valgkreds. Sagen kan opsummeres som følger:

F. opfandt et jordstabiliseringssystem. I 1993 blev han præsenteret for A., der drev et firma ved navn Cumbria International Trade Centre (CITC). A. viste F. en skriftlig aftale, han havde indgået med Europa-

¹ SEK (97)1205.

Kommissionen. F. opfattede aftalen således, at A. optrådte som Kommissionens repræsentant efter særlig aftale.

A. tilbød at indgive en ansøgning om midler fra "European Community Investment Partnership"-ordningen (ECIP) på vegne af F.'s firma. Ansøgningen gjaldt et jordstabiliseringssystem, som omfattede forskning og partnerskabsarbejde i Pakistan, Indien og Afghanistan. A. meddelte senere F., at ansøgningen var imødekomet, og at han havde modtaget ECIP-midler til formålet, som han ville udbetale til F. Eftersom F. alligevel ikke modtog penge, fik han det indtryk, at A. havde modtaget ECIP-midler, som var beregnet til hans projekt om et jordstabiliseringssystem, og at A. havde valgt at omdirigere disse midler til eget brug.

Han rettede telefonisk henvendelse til Kommissionen, hvor en tjenestemand, der arbejdede for ECIP, fortalte ham, at midler til et tilsvarende projekt i Malaysia var trukket tilbage, og at eventuelle henvendelser skulle rettes til A.

Derefter fortalte A. F., at han havde en partner i ECIP-kontoret, som hjalp ham med at få tildelt ECIP-midler og omdirigere disse midler til eget brug.

F. mente, at ECIP-ledelsen skulle have kontrolleret A.'s baggrund, før han blev udnævnt til korrespondent, og at en sådan kontrol ikke var blevet udført tilfredsstillende.

Klagen indeholdt bilag, der viste, at den skriftlige aftale mellem A. og Kommissionen var en aftale, hvori A. på vegne af CITC blev udnævnt til BC-korrespondent (BC er forkortelsen for *Business Cooperation Centre*).

UNDERSØGELSEN

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, hvis bemærkninger kan opsummeres som følger:

Kommissionen havde haft kendskab til F.'s påstande siden marts 1994 og havde truffet foranstaltninger til at foretage en undersøgelse. Kommissionens UCLAF-bedrageribekæmpelsesenhed havde foretaget en grundig undersøgelse og var overbevist om, at der ikke i den foreliggende sag uretmæssigt var blevet søgt om midler fra Kommissionen, og at sådanne midler heller ikke uretmæssigt var blevet tildelt eller udbetalt. Revisionsretten havde ligeledes foretaget undersøgelser og meddelt Kommissionen, at man fra Revisionsrettens

side var overbevist om, at der ikke i forhold til F. og hans selskaber var sket udbetaling eller svigagtig anvendelse af ECIP-midler.

Kommissionen havde aldrig modtaget en ansøgning om midler fra ECIP-ordningen fra F. eller de selskaber, han er engageret i. I 1992 modtog Kommissionen rent faktisk en ECIP-ansøgning, hvor A.'s navn optrådte. Ansøgningen vedrørte udvælgelse af investeringsprojekter og -partnere i Argentina og Chile og blev godkendt til finansiering.

F. havde misforstået de telefonsamtaler, han havde haft med en tjene-stemand i Kommissionen. Man havde ikke oplyst, at finansieringen af hans projekt var trukket tilbage, og heller ikke at han måtte henvende sig til A. eller bruge ham som mellemlid.

Kommissionen afviste fuldstændig påstandene om, at A. havde en "partner i ECIP-kontoret". UCLAF havde i to omgange kontrolleret, at det var korrekt, at Kommissionen kunne afvise påstandene om ECIP-udbetalingsordningerne.

Kommissionen havde godkendt A.'s ansøgning om at blive BC-korrespondent, fordi hans virksomhed var registreret som et egentligt selskab... og fordi han kunne dokumentere, at han havde gode muligheder for at udbrede kendskabet til BC-samarbejdsmuligheder blandt virksomhederne i det pågældende område. Cumbria International Trade Centre havde adresse i det nordlige England - et område, der er underforsynet med BC-korrespondenter - og også dette argument talte til fordel for hans ansøgning.

Hvis A. havde påstået over for F., at han kunne skaffe midler fra Kommissionen gennem BC, havde han givet et misvisende billede af sig selv og BC, eftersom BC er en ordning, der udelukkende går ud på at finde frem til partnere, uden at der ydes midler af nogen art.

I sin udtalelse redegjorde Kommissionen også for indholdet af den BC-aftale, der indgås mellem Kommissionen og BC-korrespondenterne.

Kommissionens udtalelse blev fremsendt til Tony Cunningham og til F.'s advokater. F. fremsatte bemærkninger gennem sine advokater. I realiteten var der tale om en gentagelse af den oprindelige klage.

AFGØRELSEN**1 Indledende bemærkninger om den europæiske ombudsmands rolle**

- 1.1 Traktaten giver den europæiske ombudsmand beføjelse til at undersøge eventuelle tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. Ombudsmandens behandling af denne klage havde til formål at fastslå, om der forelå fejl eller forsømmelser fra Europa-Kommissionens side.
- 1.2 Når der foreligger påstande om fejl eller forsømmelser, der vedrører beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser, er ombudsmanden helt opmærksom på, at både Revisionsretten og Kommissionens UCLAF-enhed spiller en vigtig rolle på dette punkt.
- 1.3 Derfor forsøgte ombudsmanden ikke at eftergøre de undersøgelser, som Revisionsretten og UCLAF-enheden foretog i denne sag. Ombudsmandens undersøgelser havde heller ikke til formål at fastslå, hvorvidt anklagerne om svig var berettigede.

2 Udbetalingsprocedurer for ECIP-midler

- 2.1 Klagen rejste spørgsmålet om, hvorvidt der *prima facie* kunne konstateres fejl eller forsømmelser: var der på vegne af F.'s selskab indgivet en ansøgning, som havde udløst en udbetaling af ECIP-midler, der var sket via en procedure, som havde givet mulighed for underslæb.
- 2.2 Kommissionens udtalelse viste, at Kommissionen selv, UCLAF-enheden og Revisionsretten var overbevist om, at en sådan ansøgning aldrig havde foreligget.
- 2.3 Helt generelt viste Kommissionens udtalelse, at påstanden om svig i forbindelse med ECIP-midler og -udbetalingsprocedurer var blevet taget alvorligt, og at Kommissionen fuldt ud havde samarbejdet med UCLAF-enheden og Revisionsretten i deres undersøgelser.
- 2.4 Ombudsmanden fandt det således ikke godtgjort, at der var sket fejl eller forsømmelser på dette punkt.

3 Telefoniske oplysninger til F. fra Kommissionens ECIP-kontaktpunkt

- 3.1 Både i sin oprindelige klage og i sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse hævdede F., at en tjenestemand fra Kommissionen telefonisk

havde meddelt ham, at A. tog sig af spørgsmål vedrørende ECIP-finansiering. I den oprindelige klage hed det sig desuden, at tjenestemanden fra Kommissionen havde sagt, at pengene til jordstabiliseringsprojektet var trukket tilbage.

- 3.2 Det kan ikke lade sig gøre præcist at fastslå, hvad der egentlig blev sagt i disse telefonsamtaler. Den mest sandsynlige forklaring er, at parterne misforstod hinanden. Der foreligger ingen beviser for, at der bevidst er givet vildledende oplysninger, eller at forvaltningen har udvist forsømmelighed ved at udlevere urigtige oplysninger.
- 3.3 Ombudsmanden fandt det således ikke godtgjort, at der var sket fejl eller forsømmelser på dette punkt.

4 Undlod Kommissionen at foretage en fyldestgørende kontrol af en BC-korrespondents baggrund?

- 4.1 Det er oplagt, at en BC-korrespondent ikke i medfør af BC-aftalen har ret til at foregive, at han repræsenterer Kommissionen i forbindelse med ansøgninger om fællesskabsmidler fra ECIP-ordningen eller andre ordninger.
- 4.2 I aftalen mellem BC-korrespondenter og Europa-Kommissionen fastslås det:

at BC er et instrument, der er etableret af Kommissionen, som også administrerer det...

På lokalt plan fungerer instrumentet via et netværk af korrespondenter...

"Korrespondent" defineres i aftalen som

en person eller et organ, som Kommissionen har godkendt til lokalt at optræde som repræsentant for netværket - uden eksklusiv kompetence.

- 4.3 BC-korrespondenter er således personer, som Kommissionen har godkendt til på lokalt plan at repræsentere det BC-net, der administreres i Kommissionens regi. I overensstemmelse med god forvaltningsskik bør Kommissionen derfor sikre, at en foreslået korrespondent egner sig til at repræsentere institutionen inden for rammerne af BC-nettet.
- 4.4 Ifølge Kommissionens udtalelse om klagen blev A. udpeget til BC-korrespondent på vegne af CITC, efter at man havde kontrolleret, at CITC

var et registreret selskab - det var den eneste egentlige undersøgelse, der blev foretaget. Når det drejer sig om et hidtil ukendt selskab, tilsi-ger almindelig god forvaltningsskik, at der foretages yderligere under-søgelser, f.eks. ved at der indhentes referencer. Det er særlig vigtigt at følge denne fremgangsmåde, når Kommissionen indgår aftale med et selskab eller en enkeltperson om, at sidstnævnte skal repræsentere Kommissionen, også selv om det kun sker i forbindelse med helt klart afgrænsede opgaver.

- 4.5 Det nordlige England er underforsynet med BC-korrespondenter, men dette forhold berettigede ikke Kommissionen til at undlade at under-søge, hvorvidt den udvalgte person egnede sig til at repræsentere insti-tutionen inden for rammerne af BC-nettet.
- 4.6 Det måtte således konstateres, at Kommissionen havde undladt at fore-tage de nødvendige undersøgelser, inden A. blev udpeget til BC-korre-spondent.

KONKLUSION

På grundlag af ombudsmandens undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkning:

Kommissionen godkender BC-korrespondenter til at repræsentere BC-nettet på lokalt plan - dette netværk administreres i øvrigt i Kommissionens regi. I overensstemmelse med god forvaltningsskik bør Kommissionen derfor forvisse sig om, at en foreslået korrespondent egner sig til at repræsentere institutionen inden for rammerne af BC-nettet.

Europa-Kommissionen undlod at foretage de nødvendige undersøgel-ser, f.eks. at indhente referencer, inden A. på vegne af Cumbria International Trade Centre blev godkendt til som BC-korrespondent at repræsentere Kommissionens BC-net på lokalt plan.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afslut-tede derfor sin behandling af sagen.

KOMMISSIONENS FORANSTALTNINGER TIL FORDEL FOR PORTUGISISKE TOLDKLARERERE OG SPEDITØRER EFTER DET INDRE MARKEDS IKRAFTTRÆDEN

Afgørelse om klage 262/27.11.95/APF/PO/EF-po over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1995 klagede F. til ombudsmanden og gjorde gældende, at Kommissionen ikke effektivt havde forsvaret portugisiske toldklareres og speditørers interesser.

Ifølge klageren fik det indre markeds ikrafttræden den 31. december 1992 navnlig negative følger for portugisiske toldklarere og speditører. Dette skyldtes de særlige forhold i Portugal, hvor denne sektor trods sin private karakter er gjort til genstand for omfattende statslig regulering.

Efter klagerens opfattelse var de foranstaltninger, som Fællesskabet vedtog for at løse problemet, utilstrækkelige i omfang, ligesom der blev afsat for få midler til formålet. I klagen blev det påpeget, at foranstaltningerne ikke dækkede de områder, hvor de fleste portugisiske toldklarere og speditører arbejder, dvs. Porto og Lissabon, som hører til Fællesskabets ydre grænser. Desuden var det efter gældende portugisisk ret ikke muligt at efterleve de særlige krav, der blev stillet inden for rammerne af disse er.

F. sendte et andragende til Europa-Parlamentet om det samme spørgsmål i 1991 (andragende 688/91). Udvalget for Andragender noterede sig, hvor stort et beløb Europa-Kommissionen havde afsat til sektoren, og vedtog derefter at afslutte behandlingen af sagen.

I sin klage til ombudsmanden i 1995 gjorde F. gældende, at Fællesskabet ved ikke at gennemføre de nødvendige foranstaltninger måske havde pådraget sig et ansvar uden for kontrakt.

F. klagede desuden over, at han ikke havde modtaget noget svar fra kommissær PINHEIRO, selv om han havde sendt ham en redegørelse om sagen den 19. juli 1995.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, hvis udtalelse kan opsummeres som følger: Kommissionen erkendte, at toldklarere og speditører stod over for alvorlige problemer efter det indre markeds ikrafttræden. Selv om det først og fremmest påhvilede medlemsstaterne at sørge for omstruktureringen af denne sektor, var problemerne af et sådant omfang, at

Kommissionen havde valgt at støtte de nationale bestræbelser med ledsageforanstaltninger. Disse foranstaltninger omfattede tre typer aktioner: (i) individuelle aktioner gennem Den Europæiske Socialfond, (ii) aktioner via de regionale udviklingsfonde, navnlig INTERREG-initiativer, og (iii) andre aktioner, der specielt rettede sig mod denne sektor i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 3904/92. Det sidstnævnte initiativ havde et budget på 30 mio. ecu, hvoraf 2,8 mio. ecu var afsat til Portugal.

Ved gennemførelsen af forordningen valgte de portugisiske myndigheder støtteordningen blandt flere forskellige interventionsmuligheder. Denne ordning betød, at visse geografiske områder, der var udelukket fra INTERREG (navnlig Porto- og Lissabon-regionerne) kunne modtage midler. Kommissionen fastslog, at klageren var blevet orienteret grundigt om disse initiativer, som var blevet offentliggjort i Den Portugisiske Republiks statstidende, og at de havde tilsluttet sig den valgte finansieringsform.

Hvad angår de midler, der var afsat til initiativet, anførte Kommissionen, at det alene tilkom EF-budgetmyndigheden at afgøre, hvor stor en bevilling disse initiativer kunne opnå.

Selv om klageren havde skrevet til kommissær PINHEIRO, var den ansvarlige tjenestegren i Kommissionen (GD V) ikke blevet underrettet herom, og derfor var skrivelsen ikke blevet besvaret.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse understregede klageren, at Kommissionen burde have indset, at de portugisiske myndigheder havde valgt en uhensigtsmæssig støtteform i henhold til forordning (EØF) nr. 3904/92, eftersom kun syv portugisiske toldklarerere og speditører havde modtaget støtte. I lande som Belgien, Frankrig og Nederlandene var situationen helt anderledes. På den anden side havde den portugisiske regering ikke gjort noget forsøg på at forbedre situationen, f.eks. ved hjælp af førtidspensionsordninger.

Selv om de portugisiske myndigheder hævdede, at støtteordningen havde været yderst vellykket, måtte den ansvarlige portugisiske institution selv konkludere, at kun tre officielle portugisiske toldklarerere og speditører havde nydt godt af INTERREG I-ordningen, og at kun 13 modtog støtte i henhold til forordning (EØF) nr. 3904/92.

Afslutningsvis mente F., at Kommissionen påberåbte sig nærhedsprincippet for at slippe for at tage et ansvar, og at den europæiske ombudsmand skulle tilkende dem erstatning for den skade, de havde lidt.

AFGØRELSEN

1 Kommissionens forpligtelser efter EF-traktatens artikel 7 C

1.1 I EF-traktatens artikel 7 C er Kommissionens forpligtelser defineret som følger:

- (i) Kommissionen "tager... hensyn til omfanget af den indsats, der inden for økonomier på forskellige udviklingstrin må gøres i den periode, i hvilken det indre marked oprettes" og
- (ii) kan fremsætte forslag om "hensigtsmæssige bestemmelser".

1.2 Selv om Kommissionen mente, at det først og fremmest måtte påhvile medlemsstaterne at yde bistand til toldsektoren, blev det anset for hensigtsmæssigt at iværksætte ledsageforanstaltninger fra Fællesskabets side.

1.3 Når der foretages undersøgelser vedrørende mulige fejl og forsømmelser, tilkommer det ikke den europæiske ombudsmand at afgøre, om Fællesskabets politikker er effektive eller fyldestgørende - det må nødvendigvis være et politisk spørgsmål.

1.4 Eftersom Kommissionen tog initiativ til at varetage sine forpligtelser, kan der ikke konstateres fejl eller forsømmelser på dette punkt.

1.5 Ombudsmanden noterer sig imidlertid, at Europa-Parlamentet har taget stilling til sagen ved at vedtage en række kritiske beslutninger, herunder beslutningerne af 17. september og 20. november 1992 og Jackson-betænkningen af 4. november 1992.

2 Erstatningskravet

2.1 Klageren anmodede ombudsmanden om at anerkende hans ret til at modtage erstatning fra Fællesskabet for de tab, officielle portugisiske toldklarerere og speditører havde lidt. Det tilkommer ikke ombudsmanden at tage stilling til dette krav, jf. punkt 1.3 ovenfor.

2.2 Ombudsmanden noterer sig, at Domstolen efter EF-traktatens artikel 215 har beføjelse til tilkende erstatning for ansvar uden for kontraktsforhold. Der er allerede blevet anlagt en sag ved Retten i Første Instans om denne mulighed i forhold til toldklarerere og speditører¹.

¹ Sag T-113/96; EFT C 318 af 26.10.1996, s. 10.

3 Den manglende besvarelse af klagerens skrivelse

- 3.1 Klageren sendte en rapport om situationen til kommissær PINHEIRO, men modtog aldrig noget svar. I sin udtalelse forklarer Kommissionen, at svaret udeblev, fordi den kompetente tjenestegren (GD V) slet ikke modtog rapporten.
- 3.2 I henhold til traktaterne er Kommissionen en enhed i retlig forstand. De forskellige forvaltningsgrene i Kommissionen kan derfor ikke betragtes som uafhængige størrelser, men snarere som dele af en samlet administrativ struktur. Selv om Kommissionen har beføjelse til at regulere sin interne organisation efter eget forgodtbefindende, kan den interne organisationsstruktur ikke bruges som en undskyldning for, at man ikke besvarer henvendelser fra borgerne i overensstemmelse med principperne for god forvaltningsskik.
- 3.3 I det foreliggende tilfælde kunne klageren med rimelighed forvente, at en henvendelse til det portugisiske medlem af Kommissionen blev videresendt til den kompetente tjenestegren til besvarelse.
- 3.4 Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

KONKLUSION

På grundlag af ombudsmandens undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkning:

Selv om Kommissionen har beføjelse til at regulere sin interne organisation efter eget forgodtbefindende, kan den interne organisationsstruktur ikke bruges som en undskyldning for, at man ikke besvarer henvendelser fra borgerne i overensstemmelse med principperne for god forvaltningsskik.

I det foreliggende tilfælde kunne klageren med rimelighed forvente, at en henvendelse til det portugisiske medlem af Kommissionen blev videresendt til den kompetente tjenestegren til besvarelse.

Det var ikke relevant at søge en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

**ANSÆTTELSE: URIMELIGE OG ALT FOR VIDTGÅENDE
FORHOLDSREGLER OVER FOR EN ANSØGER**

Afgørelse om klage 448/2.2.1996/MS/B/PD-fr over Europa-Kommissionen

KLAGEN

S., der har fransk og portugisisk statsborgerskab, klagede i januar 1996 til ombudsmanden; hun gjorde gældende, at Europa-Kommissionen uberettiget havde tilbagetrukket et stillingstilbud, hun havde modtaget gennem et vikarbureau, og at Kommissionen havde placeret hende på en "sort liste" for at afholde bureauet fra at foreslå hende til andre midlertidige stillinger hos Kommissionen.

Baggrunden for klagen var, at et vikarbureau i december 1995 havde givet S. en kontrakt, der indebar, at hun skulle arbejde for Kommissionen i 5 dage i en B-stilling i GD X. Hun henvendte sig til Kommissionens personaleafdeling den 6. december 1995, hvor hun blev bedt om at underskrive et curriculum vitæ og at påføre det følgende tilføjelse: *Undertegnede erklærer på tro og love, at de ovenstående oplysninger er sande og udtømmende*". Der var ikke anvendt en særlig blanket til curriculum vitæet, og ifølge de foreliggende oplysninger i sagsmappen findes der heller ikke noget krav herom. Den tjenestemand, der behandlede sagen, forsvandt et øjeblik og vendte derefter tilbage og meddelte, at S.'s curriculum vitæ ikke var korrekt, fordi hun havde oplyst, at hun havde en treårig universitetsuddannelse som oversætter, mens det fremgik af Kommissionens oplysninger, at hun også havde taget en magistergrad i sprog efter fem års studier. På denne baggrund besluttede Kommissionens personaleafdeling, at klageren ikke kunne ansættes i de planlagte fem dage. Desuden henvendte Kommissionen sig til vikarbureauet for at annullere hendes kontrakt og for at pålægge bureauet ikke at foreslå hende til andre stillinger i Kommissionen indtil videre.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastslog Kommissionen, at en ansøger med et eksamensbevis for en treårig uddannelse var kvalificeret til at bestride en B-stilling som i det foreliggende tilfælde, og at et eksamensbevis for en femårig uddannelse ikke diskvalificerede hende til stillingen. Kommissionen fastslog imidlertid samtidig, at S. klart og med fuldt overlæg havde undladt at oplyse, at hun havde en fuld universitetsuddannelse (et eksamensbevis for fem års uddannelse), og at dette betød, at hendes curriculum vitæ var "mangelfuldt på grund af en undladelse". En person, der underskrev et dokument, der var "mangelfuldt

på grund af en undladelse", overtrådte det loyalitetsprincip, som er underforstået i forholdet mellem offentlige myndigheder og deres ansatte.

Til dels med udgangspunkt i klagerens egne oplysninger antog Kommissionen, at denne forsætlige undladelse skyldtes, at hun var blevet udelukket fra en udvælgelsesprøve, Kommissionen havde afholdt i 1994 for at besætte stillinger i kategori C. I overensstemmelse med praksis havde Kommissionen udelukket hende fra at deltage i denne udvælgelsesprøve med den begrundelse, at hun havde en fuld femårig universitetsuddannelse. Kommissionen erkendte, at Retten i Første Instans efterfølgende i 1993 havde kendt denne praksis ulovlig¹. Det havde således været ulovligt at udelukke S. fra udvælgelsesprøven med den givne begrundelse. Kommissionen mente imidlertid fortsat, at hun i denne sag havde overtrådt loyalitetsprincippet.

Hvad angår hjemmelen for dette princip, gjorde Kommissionen gældende, at der er tale om et princip, som implicit finder anvendelse i forhold til alle offentligt ansatte, selv om dette ikke udtrykkeligt fremgår af tjenestemandsvedtægten. I denne forbindelse henviste Kommissionen til dommen fra Retten i Første Instans i sag T-146/89, *Williams mod Revisionsretten*² og til artikel 50, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, som ifølge Kommissionen viste den betydning, som Fællesskabets lovgiver har tillagt spørgsmålet om urigtige oplysninger.

Med hensyn til klagerens ret til at få det tilbudte arbejde fastslog Kommissionen, at der kun forelå et aftaleforhold mellem hende og det bureau, der foreslog hende til midlertidige stillinger på offentlige eller private arbejdspladser. Kommissionen havde således ikke begået kontraktbrud i forhold til S., eftersom der ikke var indgået kontrakt mellem parterne.

Endelig erklærede Kommissionen, at der ikke længere fandtes en instruks til vikarbureauer om ikke at foreslå S. til stillinger ved Kommissionen.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse fastholdt klageren, at Kommissionen havde behandlet hendes sag på en forkert og urimelig måde. Hun understregede, at Kommissionen ikke havde ret til at sammenligne oplysninger i en ansøgers curriculum vitæ med dokumenter, som den pågældende havde indleveret ved tidligere lejligheder. Desuden gjorde hun gældende, at der stadig fandtes en instruks til vikarbureauer om ikke at

¹ Sag T-60/92, *Noonan mod Kommissionen Sml.* 1993, s. II-911.

² Sml 1991, s. II-1293.

foreslå hende til stillinger i Kommissionen. S. havde forsøgt at indhente skriftlig bekræftelse fra bureauerne for at dokumentere denne påstand, men mente, at bureauerne afholdt sig fra at give hende skriftlig dokumentation af frygt for at lægge sig ud med Kommissionen.

AFGØRELSEN

Ombudsmanden noterede først, at han ikke havde kendskab til regler, der forhindrede Kommissionen i at undersøge, om oplysningerne i et curriculum vitæ var korrekte.

Hvad angår de forholdsregler, Kommissionen havde truffet i S.'s tilfælde, konstaterede han, at det var ubestridt, at hun ikke havde nævnt sin femårige universitetsuddannelse i det afleverede curriculum vitæ. Det var ligeledes ubestridt, at det pågældende eksamensbevis ikke havde nogen som helst relevans for det arbejde, hun fik tilbudt. Det lå fast, at Kommissionens tjenestegrene havde klassificeret den manglende omtale af den femårige universitetsuddannelse som en "mangel i form af en undladelse", hvilket medførte, at hun ikke kunne ansættes som planlagt, og at hendes bureau fik besked om ikke at foreslå hende til andre stillinger ved Kommissionen.

Spørgsmålet var, om Kommissionens reaktion var rimelig og velafvejet. I denne forbindelse var det irrelevant, om S. med overlæg havde undladt at nævne den femårige universitetsuddannelse.

Kommissionen begrundede sine forholdsregler ved at henvise til et loyalitetsprincip, som finder anvendelse i forholdet mellem institutionerne og alle offentligt ansatte, jf. sagen *Williams mod Revisionsretten*. Desuden fastslog Kommissionen, at Fællesskabets lovgiver havde tillagt spørgsmålet om urigtige oplysninger i forbindelse med ansættelse betydelig vægt, og der henvistes til artikel 50, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte.

Ombudsmanden bemærkede, at sagen *Williams mod Revisionsretten* drejede sig om en tjenestemand, der havde fremsat ærekrænkende udtalelser og således havde undladt at opfylde sine forpligtelser efter tjenstemandsvedtægtens artikel 12 og 21, og at artikel 50, stk. 1, i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte vedrørte midlertidigt ansatte. Det var klart, at ingen af disse forskrifter kunne finde anvendelse direkte i S.'s tilfælde, navnlig fordi hun var ansat af et bureau til at arbejde i fem dage. Selv hvis artikel 50 fandt anvendelse i et sådant tilfælde, måtte det understreges, at artiklen handler om urigtige oplysninger. S.'s curriculum vitæ indeholdt ingen usandfærdige oplysninger. Én og samme karriere kan beskrives i mange forskellige curricula vitæ - nogle versioner vil være mere detaljerede eller udførlige end andre - uden at en kort version kan stemples som urigtig. Det

indleverede curriculum vitæ kunne højst beskrives som ufuldstændigt. For det andet er det fastsat i artikel 50, at urigtige oplysninger kun udløser sanktioner, hvis det kan konstateres, at "disse urigtige oplysninger har været afgørende for den pågældendes ansættelse". Ifølge Kommissionen havde den femårige universitetsuddannelse ingen som helst relevans for afgørelsen om at ansætte S. Derfor var det tilsyneladende irrelevant, om den femårige universitetsuddannelse blev nævnt eller ej.

KONKLUSION

På denne baggrund var det påkrævet at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

De forholdsregler, Kommissionen iværksatte over for klageren, var urimelige og alt for vidtgående. Kommissionen var ikke berettiget til at trække stillingstilbuddet til S. tilbage med den begrundelse, at hun havde indgivet et ukorrekt curriculum vitæ, der omtalte en treårig universitetsuddannelse, og Kommissionen var heller ikke berettiget til at pålægge hendes vikarbureau ikke at foreslå hende til andre stillinger ved Kommissionen.

Eftersom Kommissionens generalsekretær havde givet tilsagn om, at instruksen var blevet trukket tilbage, fandt ombudsmanden ikke, at der var grundlag for supplerende undersøgelser, og han afsluttede derfor behandlingen af sagen.

MANGELFULD ORIENTERING TIL EKSTERNT PERSONALE OM DERES SITUATION

Afgørelse om klage 503/20.3.96/AS/L/KT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

S., der arbejdede med Systran-maskinoversættelsesprojektet, klagede i marts 1996 til ombudsmanden over Kommissionen. Nedenfor følger en redegørelse for de relevante punkter i klagen:

I 1979 blev S. tilbudt en etårig kontrakt som lingvistisk programmør hos et firma, der havde en kontrakt med Europa-Kommissionen om udvikling af "Systran"-maskinoversættelsessystemet. I 1996 arbejdede S. stadig på det samme projekt.

Fra 1979 til 1996 blev der udført Systran-udviklingsarbejde i Luxembourg som led i en serie på op til 20 konsekutive kontrakter, der blev tildelt tre forskellige firmaer efter tur.

I løbet af dette tidsrum arbejdede den udviklingsgruppe, S. tilhørte, til stadighed med projektet som ansatte i det firma, der havde indgået aftale med Kommissionen om at udføre udviklingsarbejdet. Da kontrakten blev tildelt et andet firma, ansatte det nye firma hele udviklingsgruppen. Der var klausuler i Kommissionens kontrakter, som krævede, at Systran-udviklingspersonalet fik mulighed for at flytte fra en kontrahent til en anden kontrahent, og Kommissionen tog stilling til, hvem der skulle ansættes, og administrerede i øvrigt ferie- og lønspørgsmål.

I 1996 besluttede Kommissionen at begrænse sit engagement i Systran-udviklingsprojektet med det resultat, at udviklingspersonalet risikerede at blive afskediget.

På denne baggrund gjorde S. gældende, at Europa-Kommissionen havde et moralsk - om ikke et retligt - ansvar over for udviklingsgruppen, som nu risikerede afskedigelse; gruppens medlemmer var kommet til Luxembourg alene med det formål at arbejde for institutionen, og der var skabt et tillidsforhold mellem parterne. Han krævede, at Kommissionen skulle skabe "institutionelle" rammer for udviklingsgruppen inden for sine tjenestegrene eller inden for Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, hvis udtalelse kan opsummeres som følger:

Kommissionen (GD XIII) begyndte at interessere sig for maskinoversættelse allerede i 1975. Der var tale om forsøgspræget virksomhed, som følgelig blev udført efter de gældende regler for udviklingsprojekter via en række kontrakter om levering af tjenesteydelser med finansiering fra flere handlingsplaner med en flersproget profil.

I løbet af disse 20 år var der behov for højt specialiseret personale, og en række ansatte arbejdede derfor uafbrudt på projektet gennem hele dette tidsrum, selv om Kommissionen gennemførte udbud og skiftede kontrahent.

Det er Fællesskabets budgetmyndighed, der træffer en politisk afgørelse om at bevilge de nødvendige økonomiske ressourcer. Tildelingen af midler til én bestemt kontrahent sker efter procedurer, der er fastsat i finansforordningen, og efter andre relevante regler. Der indgås kontrakt for et begrænset tidsrum på højst tre år.

Derfor kan personer, der arbejder med projekter, som finansieres over fællesskabsbudgettet, ikke med rimelighed forvente, at der ydes midler på ubestemt tid.

Systran-projektet har haft en usædvanlig langstrakt udviklingsfase. Projektet er også usædvanligt, fordi Kommissionen spiller en fremtrædende rolle som aftager af det færdige produkt.

De personer, som arbejdede på projektet, fik et varsel i 1984, da der blev indføjet følgende klausul i deres ansættelseskontrakter:

Kontrahenten kan ikke på noget tidspunkt under henvisning til sin udførelse af opgaver inden for rammerne af denne kontrakt påberåbe sig, at han er berettiget til eller har fået et moralsk eller andet tilsagn om at opnå ansættelse i Kommissionens tjenestegrene.

I 1993 fik hele projektpersonalet forelagt et oplæg om fremtidsudsigterne for maskinoversættelse i Kommissionens regi, efter at et ekspertpanel havde analyseret dette spørgsmål; det blev anbefalet, at personalet diversificerede arbejdsindsatsen inden for sprogteknologi og ikke udelukkende satsede på at opnå finansiering fra Fællesskabet.

Siden 1994 har Kommissionen ved en række lejligheder gjort kontrahenten og hans personale opmærksom på mulighederne for diversificering.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse gentog S. sin oprindelige klage i enkeltheder. Desuden blev der fremsat en række supplerende bemærkninger, herunder følgende punkter:

Kommissionen har altid haft retningslinjer og adfærdskodekser for forholdet til eksterne kontrahenter og leverandører af tjenesteydelser for at undgå misbrug og nepotisme. Ifølge disse regler er kontraktens varighed begrænset til tre år. Kommissionen havde med overlæg gjort brug af forskellige midlertidige Systran-kontrahenter for at omgå tidsgrænserne i forhold til Systran-personalet.

Den klausul, Kommissionen omtaler i sin udtalelse, henviser til kontrahenten og ikke til udviklingspersonalet. Udviklingspersonalet har altid betragtet Kommissionen som sin egentlige arbejdsgiver. Hvis udviklingspersonalet betragtes som den reelle kontrahent, har Kommissionen pådraget sig retlige forpligtelser over personalet efter luxembourgsk ret.

AFGØRELSEN

1 Kravet om "institutionelle rammer" til udviklingsgruppen

- 1.1 Ansættelse som tjenestemand eller anden ansat ved De Europæiske Fællesskaber sker efter de procedurer og målsætninger, der er fastsat i vedtægten.
- 1.2 Ansættelse af personale fra en ekstern kontrahent, der ikke længere skal udføre opgaver for Kommissionen, ville være i modstrid med vedtægtens procedurer og målsætninger.
- 1.3 Det er derfor uberettiget at hævde, at Kommissionen har en forpligtelse til at skabe institutionelle rammer for Systran-udviklingsgruppen inden for Kommissionens tjenestegrene eller inden for Oversættelsescentret for Den Europæiske Unions Organer.

2 Systran-projektets usædvanligt lange udviklingsfase

- 2.1 Der er fastsat regler for at sikre, at personale fra firmaer, der yder tjenesteydelser som led i særlige programmer ("eksternt personale"), kun arbejder i Kommissionens regi i et begrænset tidsrum. Disse regler har til formål at sikre, at der ikke etableres *de facto*-ansættelsesforhold uden for vedtægtens rammer. En overtrædelse af disse regler kunne udgøre et tilfælde af fejl eller forsømmelser.
- 2.2 Undersøgelserne viser, at Europa-Kommissionen gennem forskellige firmaer har arbejdet på Systran-oversættelsessystemet med det samme udviklingspersonale i en lang årrække. Kommissionen har i sin udtalelse indrømmet, at der er tale om et usædvanligt langt tidsrum. Ud fra de oplysninger, ombudsmanden har haft adgang til, lader det imidlertid ikke til, at reglerne er blevet overtrådt.
- 2.3 Som et udtryk for god forvaltningsskik bør Kommissionen sikre, at eksternt ansatte forstår, hvilken ansættelsesstatus de har, og hvilke regler der gælder for anvendelsen af eksternt ansatte.
- 2.4 I de tilfælde, hvor eksternt ansatte er ansat i usædvanligt lang tid og udvikler et vigtigt produkt med Kommissionen som aftager, har Kommissionen et særligt ansvar for at træffe foranstaltninger til at sikre, at der ikke opstår misforståelser hos de eksternt ansatte angående deres fremtidsudsigter - det kan nemlig forudses, at noget sådant vil ske.

- 2.5 Ifølge det dokumentationsmateriale, ombudsmanden har haft adgang til, undlod Kommissionen fra 1979 til 1993 at træffe fyldestgørende foranstaltninger til at sikre, at Systran-udviklingspersonalet blev orienteret om, at de i deres karriereplanlægning ikke skulle regne med en videreførelse af Systran-programmet.
- 2.6 Ombudsmandens undersøgelse af denne klage viste, at det ikke kunne dokumenteres, at Systran-udviklingspersonalets karrierer havde lidt skade som resultat af den usædvanligt lange udviklingsfase. Ombudsmandens resultater vedrørte et afgrænset tidsrum, der sluttede i 1993. Derfor var det ikke relevant for ombudsmanden at søge en mindelig løsning på dette klagepunkt.

3 Påstanden om Kommissionens forpligtelser over for udviklingspersonalet efter luxembourgsk ret

- 3.1 Det er gjort gældende, at Kommissionen har forpligtelser over for udviklingspersonalet efter luxembourgsk ret; denne påstand vedrører spørgsmål, der henhører under national ret, og som kan indebære tvister om faktiske forhold og fortolkning af disse.
- 3.2 Disse spørgsmål kan kun behandles effektivt af en kompetent domstol, som har mulighed for at høre vidneudsagn og vurdere indbyrdes modstridende beviser om faktuelle forhold og den relevante nationale ret.
- 3.3 Under disse omstændigheder er det ikke berettiget, at den europæiske ombudsmand foretager yderligere undersøgelser af denne påstand.

KONKLUSION

På denne baggrund var det påkrævet at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

Som et udtryk for god forvaltningsskik bør Kommissionen sikre, at eksternt ansatte forstår, hvilken ansættelsesstatus de har, og hvilke regler der gælder for anvendelsen af eksternt ansatte.

I de tilfælde, hvor eksternt ansatte er ansat i usædvanligt lang tid og udvikler et vigtigt produkt med Kommissionen som aftager, har Kommissionen et særligt ansvar for at træffe foranstaltninger til at sikre, at der ikke opstår misforståelser hos de eksternt ansatte angående deres fremtidsudsigter - det kan nemlig forudses, at noget sådant vil ske.

Ifølge det dokumentationsmateriale, ombudsmanden har haft adgang til, undlod Kommissionen fra 1979 til 1993 at træffe fyldestgørende foranstaltninger til at sikre, at Systran-udviklingspersonalet blev orienteret om, at de i deres karriereplanlægning ikke skulle regne med en viderereførelse af Systran-programmet.

Ombudsmandens undersøgelse af denne klage viste, at det ikke kunne dokumenteres, at Systran-udviklingspersonalets karrierer havde lidt skade som resultat af den usædvanligt lange udviklingsfase. Ombudsmandens resultater vedrørte et afgrænset tidsrum, der sluttede i 1993. Derfor var det ikke relevant for ombudsmanden at søge en mindelig løsning på dette klagepunkt. Ombudsmanden afsluttede følgelig sin behandling af sagen.

ANSVAR FOR FÆLLESSKABSFINANSIEREDE PROJEKTER: "LIFE"-PROGRAMMET

Afgørelse om klage 555/17.4.96/ALDM/ES/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1996 klagede M. til ombudsmanden på vegne af byrådet i Isabaldalen i Navarra i Spanien over Kommissionens GD XI.

Klagen tog sit udgangspunkt i den aktion, Kommissionen har iværksat for at beskytte brune bjørne i Pyrenæerne med støtte fra LIFE-programmet.

I 1995 drøftede de lokale og regionale organisationer, som modtog fællesskabsstøtten, mulighederne for at etablere et samarbejdsprogram. Myndighederne i Roncal-dalen tilsluttede sig ikke de foranstaltninger, der blev vedtaget i aftalen, siden de ville medføre, at der skete en indskrænkning i disse myndigheders muligheder for at kontrollere og forvalte naturressourcerne i området. Følgelig besluttede byrådet i Isabaldalen, der er en del af Roncal-dalen, at man ikke ville deltage i aktioner, som blev finansieret over LIFE-programmet.

Byrådets standpunkt blev kritiseret af dr. P., som offentliggjorde udtalelser, der efter sigende afspejlede betænkeligheder i Kommissionens tjenestegrene.

Klageren skrev ved flere lejligheder til GD XI for bl.a. at anmode om:

- (i) at byrådet i Isabaldalen blev inddraget i ethvert fællesskabsinitiativ, der tog sigte på at beskytte den brune bjørn, og at byrådet fik til opgave at forvalte ethvert initiativ, der blev gennemført på dets område;

- (ii) at GD XI sendte byrådet den afgørelse eller rapport, som Kommissionens tjenestegrene havde udarbejdet, og hvori de ifølge de af dr. P. offentliggjorte oplysninger havde fremsat kritiske bemærkninger om byrådets standpunkt.

Klageren gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde besvaret disse henvendelserbesvarelse på fyldestgørende måde.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, hvis udtalelse kan opsummeres som følger:

Kommissionen havde allerede besvaret alle de spørgsmål, M. havde stillet.

I sine skrivelser til M. havde Kommissionen gjort ham opmærksom på, at visse af de spørgsmål, han havde rejst, alene henhørte under medlemsstaternes kompetence.

Ved gennemførelsen af Fællesskabets naturbeskyttelsespolitik var det meningen, at Kommissionen skulle samarbejde med de myndigheder, medlemsstaterne udpegede. I overensstemmelse med nærhedsprincippet var de kompetente myndigheder lig med de nationale organer, som havde ansvaret for dette sagsområde.

Kommissionens tjenestegrene havde ikke haft kontakter til dr. P., selv om han var en yderst velanskrevet forsker.

Kommissionens udtalelse blev fremsendt til M., der blev opfordret til eventuelt at fremsætte bemærkninger. Ombudsmanden modtog ingen bemærkninger.

AFGØRELSEN

På grundlag af de foreliggende oplysninger nåede den europæiske ombudsmand frem til følgende konklusioner:

1 Byrådet i Isaba-dalen som mulig deltager i udvælgelse og styring af LIFE-projekter

I henhold til forordning nr. 1973/92 om LIFE-programmet fungerer medlemsstaterne som medlemmer mellem Fællesskabet og tredjemand. Det er således først og fremmest medlemsstaterne, der påtager sig ansvaret for at prioritere mellem forskellige projekter og for at lave projektopfølgning. I

kraft af deres særlige rolle er medlemsstaterne bedst egnet til at koordinere samspillet mellem de forskellige nationale myndigheder, som inddrages i gennemførelsen og styringen af fællesskabsfinansierede projekter.

Selv om Kommissionen kun spiller en begrænset rolle, har institutionen et ansvar over for enheder eller enkeltindivider, der påvirkes af fællesskabsfinansierede projekter. Kommissionen bør give dem en fyldestgørende orientering om sit økonomiske engagement og oplyse, gennem hvilke nationale kanaler de kan gøre deres synspunkter gældende.

Ombudsmanden mente, at Europa-Kommissionen i sit svar til klageren burde have givet en klarere og grundigere redegørelse for institutionens beføjelser i forbindelse med gennemførelsen af LIFE-programmet og for, gennem hvilke nationale kanaler klageren kunne have søgt at løse problemet.

2 Tredjemands offentlige udtalelser om byrådet i Isaba-dalen

I sin udtalelse fastslog Kommissionen, at dens tjenestegrene ikke havde haft kontakter til dr. P. Ombudsmandens undersøgelser afkræftede ikke Kommissionens udtalelse.

KONKLUSION

På grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkning:

Kommissionen har et ansvar over for enheder og enkeltindivider, der påvirkes af fællesskabsfinansierede projekter. Kommissionen bør give dem en fyldestgørende orientering om sit økonomiske engagement og også oplyse, gennem hvilke nationale kanaler de kan gøre deres synspunkter gældende.

Ombudsmanden mente, at Europa-Kommissionen i sit svar til klageren burde have givet en klarere og grundigere redegørelse for institutionens beføjelser i forbindelse med gennemførelsen af LIFE-programmet og for, gennem hvilke nationale kanaler klageren kunne have søgt at løse problemet.

Det var ikke relevant at søge en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

FORSINKET BETALING AF HONORARER OG UDGIFTER OG MANGLENDE BESVARELSE AF HENVENDELSER

Afgørelse om klage 606/22.5.96/AH/UK/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I maj 1996 klagede H. til ombudsmanden over en markant forsinkelse i betalingen af honorarer og udgifter vedrørende arbejde, hun havde udført for Det Stående Udvalg for Bedriftssikkerhed og Sundhedsforhold i Kulminer og i Anden Udvindingsindustri. På det tidspunkt, hvor hun klagede, dvs. den 15. maj 1996, havde H. endnu ikke modtaget betaling for en faktura, der var indsendt den 13. december 1995, selv om endelig afregning ifølge kontrakten skulle ske inden 60 dage.

H. klagede desuden over, at de faxer, hun havde sendt om sagen, ikke var blevet besvaret.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, hvis udtalelse kan opsummeres som følger:

Den første faktura, som klageren udskrev i september 1995, levede ikke op til budgetreglerne. Klageren indsendte en revideret faktura i begyndelsen af 1996. Eftersom et nyt regnskabsår var påbegyndt, måtte den ansvarlige afdeling gentage proceduren fra forpligtelsesfasen, eftersom de afsatte bevillinger bortfalder ved årets udgang.

Betalingen for opfyldelsen af kontrakten blev også forsinket af administrative årsager, og afregningen fandt først sted i den anden halvdel af 1996.

Kommissionen fremsatte desuden følgende kommentar:

"Hvad angår dialogen mellem institutionens tjenestemænd og klageren, må det konstateres, at det ikke var muligt at give en detaljeret forklaring, fordi de ansvarlige afdelinger slet ikke eller først for sent fremlagde de nødvendige oplysninger."

Klagerens bemærkninger

Kommissionens udtalelse blev fremsendt til H., hvis bemærkninger kan opsummeres som følger:

I sin udtalelse omtalte Kommissionen kun spørgsmålet om det honorar, der var aftalt i kontrakten, uden at udtale sig om den forsinkede afregning af andre udgifter.

Kommissionen havde ikke givet en detaljeret forklaring på, hvorfor honoraret blev forsinket. Den reviderede faktura blev indsendt pr. post og fax den 13. december 1995 og ikke i begyndelsen af 1996.

Hun modtog endelig sit honorar den 4. oktober 1996, altså over ni måneder efter indsendelsen af fakturaen.

Kommissionen burde have tilbudt at yde kompensation for den forsinkede betaling af honorar og udgifter.

SUPPLERENDE UNDERSØGELSER

En gennemgang af Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger viste, at en række klagepunkter ikke var blevet besvaret. Ombudsmanden rettede derfor atter henvendelse til Kommissionen og vedlagde klagerens bemærkninger; ved denne lejlighed spurgte han først og fremmest Kommissionen, om der ville blive ydet økonomisk godtgørelse.

I sit svar meddelte Kommissionen

at den beklagede den forsinkede afregning af udgifter;

at den ville bestræbe sig på at undgå sådanne forsinkelser i fremtiden;

at den havde tilbudt 245 ecu i godtgørelse for forsinkelsen.

H. bekræftede over for ombudsmanden, at hun havde accepteret tilbuddet om kompensation og var tilfreds med denne løsning. Hun oplyste imidlertid, at Kommissionens tilbud om kompensation blev fremsat den 11. april og accepteret af hende den 12. april, og at man havde givet tilsagn om, at udbetaling ville ske inden 30 dage, mens beløbet i realiteten først blev udbetalt den 23. juni.

H. udtrykte samtidig ønske om, at hendes klage kunne føre til øget effektivitet hos Kommissionen til gavn ikke blot for hende selv, men også for mange andre mennesker i samme situation.

AFGØRELSEN

1 Forsinket betaling af udgifter

Kommissionen havde erkendt og beklaget, at klageren fik betalt sine udgifter med en uberettiget forsinkelse. Kommissionen havde betalt godtgørelse

for forsinkelsen. Det kunne således konstateres, at Kommissionen havde reageret på dette klagepunkt til klagerens tilfredshed.

2 Forsinket betaling af det resterende honorar

2.1 På det tidspunkt, hvor den oprindelige klage blev indgivet, var der ikke sket fuldstændig afregning af det i kontrakten aftalte honorar. Ud fra de oplysninger, klageren forelagde, og som Kommissionen enten direkte bekræftede eller lod stå uimodsagte, blev tilgodehavendet endelig udbetalt over ni måneder efter indsendelsen af den relevante faktura, selv om afregning ifølge kontrakten skulle ske inden 60 dage. Kommissionen gav ingen tilfredsstillende forklaring på denne forsinkelse og gav heller ikke en undskyldning.

2.2 Klageren fik derfor medhold i dette klagepunkt. Det var et brud på god forvaltningsskik, at Kommissionen først foretog afregning over syv måneder efter det tidspunkt, der var aftalt ifølge kontrakten med klageren.

3 Manglende besvarelse af henvendelser

3.1 Kommissionen har erkendt, at klagerens henvendelser ikke blev behandlet på fyldestgørende måde. Kommissionen gav imidlertid ingen tilfredsstillende forklaring på, hvorfor dette skete, og der blev heller ikke givet en undskyldning.

3.2 Klageren fik derfor medhold i dette klagepunkt. Det var et brud på god forvaltningsskik, at Kommissionen havde undladt at besvare klagerens henvendelser.

KONKLUSION

På grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkning:

Det var et brud på god forvaltningsskik, at Kommissionen først foretog afregning over syv måneder efter det tidspunkt, der var aftalt ifølge kontrakten med klageren, og at Kommissionen havde undladt at besvare hendes henvendelser.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER FRA DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

Den europæiske ombudsmand noterede sig, at kommissærerne GRADIN og LIIKANEN efter aftale med formanden havde udsendt en meddelelse om tidsfrister for Kommissionens betalinger og om rente på forsinkede betalinger (SEK(97)1205, 10. juni 1997). Ifølge denne meddelelse søger Kommissionen at begrænse forsinkelserne i betalingerne, og det foreslås, at der betales rente i tilfælde af forsinkelser.

Ombudsmanden vil følge med i, hvordan situationen udvikler sig i henseende til klager over Kommissionens forsinkede betaling af honorarer og udgifter, for at overveje, om han bør foretage en undersøgelse på eget initiativ.

PÅSTÅET OVERTRÆDELSE AF DIREKTIV: BEHANDLING AF KLAGE TIL KOMMISSIONEN

Afgørelse om klage 620/3.6.96/DH/DK/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

H. fra Danmark klagede i juni 1996 til ombudsmanden over, at Kommissionen ikke havde foretaget en seriøs behandling af en klage, han havde indgivet over de danske myndigheder. I sin klage til Kommissionen gjorde han gældende, at de danske myndigheder havde overtrådt direktiv 83/515/EØF, og at de havde undladt at omsætte artikel 23 i forordning nr. 4028/86 - begge retsakter vedrører fiskerisektoren. I sit svar til H. erklærede Kommissionen, at man ved behandlingen af klagen ikke havde konstateret overtrædelser af fællesskabsretten.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, hvis udtalelse kan opsummeres som følger:

Klagen vedrører en afgørelse, som Kommissionen har truffet efter EF-traktatens artikel 169.

Det er fastslået i retspraksis, at Kommissionen har adgang til at udøve et skøn på dette punkt, således at enkeltpersoner ikke kan stille krav om, at Kommissionen indbringer en sag for Domstolen. Med sin afgørelse om ikke at iværksætte en procedure i denne sag har Kommissionen holdt sig inden for sine beføjelser, således som de er defineret i Domstolens retspraksis.

Formålet med det direktiv, som Danmark efter klagerens opfattelse havde overtrådt, er at fastsætte detaljerede bestemmelser om tildeling af finansiel støtte i de tilfælde, hvor en medlemsstat beslutter sig for at indføre en støtteordning. Eftersom Danmark ikke havde indført en støtteordning, var der ikke sket nogen overtrædelse. Hvad angår artikel 23 i forordning nr. 4024/86, er det fastslået i retspraksis, at medlemsstaterne ikke har ret til at omsætte bestemmelserne i en forordning til national ret, fordi forordninger gælder umiddelbart i medlemsstaterne.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage og anmodede ombudsmanden om at indlede et søgsmål mod Danmark.

AFGØRELSEN

I sin behandling af klagen understregede ombudsmanden først og fremmest, at EF-traktaten udelukkende giver ham beføjelse til at undersøge mulige tilfælde af fejl og forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. Ombudsmanden har ikke kompetence til at undersøge nationale myndigheders virksomhed eller til at indlede et søgsmål mod en medlemsstat.

I sin udtalelse henviste Kommissionen til sine skønsmæssige beføjelser efter EF-traktatens artikel 169, men denne henvisning var irrelevant. Det fremgik tydeligt af Kommissionens udtalelse, at den ikke mente, at Danmark havde overtrådt fællesskabsretten i det foreliggende tilfælde. Følgelig var det ikke relevant at komme ind på institutionens skønsmæssige beføjelser til at anlægge sag efter artikel 169.

For så vidt angår Kommissionens vurdering af klagen, fastslog ombudsmanden, at det tilkommer Domstolen at foretage en endegyldig fortolkning af fællesskabsretten. Denne sag rummede ikke elementer, der tydede på, at Kommissionen tog fejl i sin vurdering.

Med hensyn til Kommissionens behandling af klagen kunne det konstateres, at Kommissionen havde behandlet sagen og givet H. et svar på hans påstande. Fra Kommissionens side havde H. imidlertid ikke umiddelbart modtaget en begrundelse for, hvorfor Kommissionen var nået frem til den konklusion, at Danmark ikke havde overtrådt de pågældende bestemmelser - en sådan begrundelse blev først givet, da han klagede til ombudsmanden. Hvis Kommissionen havde givet sin begrundelse tidligere, havde H. slet ikke haft brug for at klage til ombudsmanden. Ombudsmanden fremsatte derfor en kritisk bemærkning over for Kommissionen for at påpege, at

Kommissionen burde have begrundet sin afgørelse over for klageren i sin besvarelse af klagen.

Eftersom Kommissionen sluttelig havde givet klageren en begrundelse, var det ikke påkrævet at foretage yderligere undersøgelser. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

KOMMISSIONENS ANSVAR FOR "FORDELINGSORGANISATIONER"

Afgørelse om klage 630/6.6.96/CJ/UK/IJH over Europa-Kommissionen

KLAGEN

C. var formand for den komité, der arrangerede sejlsportskonkurrencen "World Disabled Sailing Championship" i Det Forenede Kongerige i august 1994. I november 1993 sendte han en ansøgning til en organisation i Nederlandene, FIPA ("The Foundation for International Cooperation on Projects and Other Activities for Humanitarian Affairs"), for at få et tilskud til arrangementet. I marts 1994 tilbød FIPA økonomisk støtte fra Europa-Kommissionen svarende til 18% af de samlede godkendte udgifter med 7130 ecu som den øvre beløbsgrænse. Tilbuddet var bl.a. betinget af, at det blev bragt til offentlighedens kendskab, at Kommissionen havde ydet støtte, og at der blev indsendt reviderede regnskaber senest den 30. november 1994. Beløbet ville først blive udbetalt, når Kommissionen havde modtaget og godkendt regnskaberne.

C. anmodede FIPA om forudbetaling for at undgå at betale renter på et lån. Anmodningen blev afslået, og han måtte derfor optage et lån.

I november 1994 indsendte C. et revideret regnskab til FIPA. Trods gentagne telefoniske henvendelser blev beløbet først udbetalt i maj 1995. Der blev udbetalt et mindre beløb end det maksimumsbeløb, der oprindeligt var tilbudt. På grund af forsinkelsen besluttede arrangørerne til sidst at træffe andre foranstaltninger til at dække det udestående lån, og de meddelte derfor FIPA, at de ikke ønskede yderligere støtte.

I juni 1996 klagede C. sammen med dr. Caroline JACKSON, medlem af Europa-Parlamentet, over, at

- 1 betaling af støtte med tilbagevirkende kraft førte til unødvendige ekstraomkostninger;
- 2 det var urimeligt, at Kommissionen stillede krav om, at det blev bragt til offentlighedens kendskab, at man havde ydet støtte, når der faktisk ikke forelå et endegyldigt tilsagn om at yde midler;

- 3 Kommissionen med urette havde afslået at udbetale det fulde beløb;
- 4 der var indtrådt urimelige forsinkelser ved udbetalingen af beløbet.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse påpegede Kommissionen indledningsvis, at institutionen hyppigt overlod det til fordelingsorganisationer som f.eks. FIPA at styre bestemte støtteprogrammer.

I udtalelsen kommenterede Kommissionen de fire aspekter af klagen på følgende måde:

- 1 FIPA havde gjort C. opmærksom på, at renter på lånet kunne optages på udgiftssiden af organisationens regnskaber. C. var fuldt tilfreds med at underskrive kontrakten og søge om finansiel støtte.
- 2 Det er fast praksis at operere med klausuler, som kræver, at Fællesskabets støtte bliver bragt til offentlighedens kendskab. Der foreligger et endegyldigt tilsagn om økonomisk støtte, hvis den pågældende organisation overholder de aftalte vilkår.
- 3 I de regnskaber, der blev forelagt FIPA, ville udbetaling af det oprindeligt bevilgede beløb (7130 ecu) til C. have medført, at der opstod et "overskud" - et overskud defineres som større indtægter end udgifter. Ifølge artikel 3.1 i FIPA's aftale med Kommissionen er dette ikke tilladt. I henhold til artikel 6 i C.'s kontrakt med FIPA skulle han "give afkald på økonomisk støtte, hvis opgørelsen over indtægter og udgifter ikke berettiger, at der ydes økonomisk støtte". FIPA havde også mundtligt over for C. gjort opmærksom på, at der ikke måtte opstå et overskud. I maj 1995 udbetalte FIPA C. et forskud på 40% af det oprindeligt bevilgede beløb (2852 ecu). Derefter fik C. tilbudt et restbeløb på 2155 ecu, dvs. den tilbudte støtte minus det tilsyneladende "overskud", der optrådte i regnskaberne, og det udbetalte forskud. C. afviste at modtage det restbeløb, der blev tilbudt.
- 4 Ifølge aftalen mellem Kommissionen og FIPA skulle FIPA have indsendt en samlet opgørelse senest den 31. december 1994. Faktisk modtog Kommissionen først opgørelsen den 12. september 1995. Denne forsinkelse har muligvis haft uheldige følger for organisationer, der ventede på udbetalinger fra FIPA. FIPA måtte bære hovedansvaret for, at der var opstået forsinkelser.

Sent i 1994 besluttede Kommissionen, at de eksisterende regler for udbetaling af økonomisk støtte skulle håndhæves strengere. Indtil dette tidspunkt indsendte den enkelte organisation sin samlede opgørelse til FIPA, når en sådan opgørelse forelå. FIPA videresendte opgørelsen til Kommissionens GD X. Kommissionen forvissede sig om, at regnskaberne var korrekte, hvorefter det relevante beløb blev udbetalt til FIPA, som derefter udbetalte pengene til organisationen. Denne ordning var en stor administrativ belastning for Kommissionens tjenestegrene.

Derfor besluttede GD X's finansielle ledelse, at der skulle indføres en ny metode for regnskabsåret 1994. Man opgav at behandle hver enkelt sag. FIPA ville modtage et forskud på 40% af det samlede bidrag, mens de resterende 60% først ville blive udbetalt, når FIPA havde indsendt sit samlede regnskab.

FIPA fremsendte C.'s samlede opgørelse til Kommissionen, som om den gamle ordning stadig gjaldt. Eftersom den nye ordning var trådt i kraft, gennemgik GD X ikke den samlede opgørelse, fordi de ansvarlige i generaldirektoratet havde fået instruks om først at foretage en gennemgang, når FIPA's samlede beretning og detaljerede regnskaber forelå.

C.'s henvendte sig gentagne gange telefonisk til FIPA, men ikke til Kommissionen.

Kommissionen beklagede forsinkelsen, men erklærede, at sådanne problemer sjældent opstod. Desuden påpegede Kommissionen, at denne sag havde lært både FIPA og Kommissionen, at klar kommunikation var en nødvendighed, når der opstod problemer.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger kommenterede C. bl.a. følgende punkter:

Velgørende organisationer er forpligtet til at sørge for en rentabel drift. Det er ikke rentabelt at påtage sig ekstra udgifter, fordi regningen betales af en anden organisation. Som skatteyder kunne han ikke godtage Kommissionens holdning på dette punkt.

Som følge af forsinkelserne hos FIPA og Kommissionen blev restbetalingen tilbudt nogle måneder efter, at organisationen havde afsluttet sit arbejde og opløst sig selv. Derfor var det ikke muligt at modtage pengene.

Kommissionen burde have givet en undskyldning for forsinkelsen.

AFGØRELSEN

1 Betaling med tilbagevirkende kraft

- 1.1 I kontrakten mellem klageren og FIPA blev der kun åbnet mulighed for betaling med tilbagevirkende kraft. Derfor var FIPA berettiget til at nægte at udbetale forskud, og på dette punkt kunne der således ikke konstateres fejl eller forsømmelser.
- 1.2 I sine bemærkninger pegede klageren på et generelt problem, nemlig at betaling med tilbagevirkende kraft kunne resultere i øgede udgifter for skatteborgerne i Fællesskabet. Når Kommissionen fastsætter de finansielle vilkår for fællesskabsstøtte, skal finansforordningens bestemmelser overholdes, herunder kravet om sund økonomisk styring. På dette punkt er Kommissionen underlagt overvågning fra Revisionsrettens og Europa-Parlamentets side. Derfor var det ikke nødvendigt for ombudsmanden at beskæftige sig med dette generelle spørgsmål.

2 Kravet om at bringe Fællesskabets støtte til offentlighedens kendskab

- 2.1 Det er fast praksis at kræve, at offentligheden får kendskab til Fællesskabets støtte.
- 2.2 Der udbetales kun fællesskabsstøtte på de aftalte vilkår. Der er således tale om at yde støtte på visse betingelser, således at der ikke foreligger et endegyldigt tilsagn. Ifølge Kommissionens udtalelse kan modtageren selv kontrollere, om vilkårene bliver overholdt eller ej.
- 2.3 Det virker ikke urimeligt at kræve, at offentligheden får kendskab til, at Fællesskabet yder støtte på visse betingelser, når modtageren selv kan kontrollere, om støttevilkårene bliver overholdt eller ej.
- 2.4 Derfor kunne der ikke konstateres fejl eller forsømmelser på dette punkt.

3 Det udbetalte støttebeløb

- 3.1 Ved skrivelse af 4. juni 1995 takkede C. FIPA for det udbetalte forskud på 40%, og samtidig oplyste han, at arrangørerne havde besluttet at afslutte regnskabet og at træffe alternative foranstaltninger for at betale det udestående lån; man ønskede derfor ikke længere at modtage resten af støttebeløbet fra FIPA. Tilsyneladende var der således ingen

kontraktmæssige uoverensstemmelser mellem C. på den ene side og FIFA eller Kommissionen på den anden side.

- 3.2 Det var en passende opgave for ombudsmanden at undersøge, om Kommissionen havde behandlet spørgsmålet om, hvor megen støtte der skulle udbetales til klageren, efter de almindelige principper for god forvaltningsskik, og om der eksempelvis forelå et klart retsgrundlag for Kommissionens tiltag.
- 3.3 I sin udtalelse forklarede Kommissionen, på hvilket grundlag man havde beregnet det restbeløb, klageren fik tilbudt. Det oprindelige tilskud blev nedskåret med et beløb, der svarede til det beløb, der i C.'s regnskaber svarede til større indtægter end udgifter ("overskud"). I sin begrundelse for denne nedskæring henviste Kommissionen til artikel 3.1 i FIFA's aftale med Kommissionen og til artikel 6 i klagerens kontrakt med FIFA. Desuden erklærede Kommissionen, at FIFA mundtligt havde forklaret C., at der ikke måtte foreligge et "overskud".
- 3.4 En bestemmelse i aftalen mellem FIFA og Kommissionen kan ikke fungere som retsgrundlag for nedskæringer i de betalinger, der skal foretages ifølge kontrakten mellem FIFA og C.
- 3.5 Ifølge artikel 6 i C.'s kontrakt med FIFA skulle han *"give afkald på økonomisk støtte, hvis opgørelsen over indtægter og udgifter ikke berettiger, at der ydes økonomisk støtte"*. Som nævnt i punkt 2.2 ovenfor viser Kommissionens udtalelse, at Kommissionen mener, at modtageren selv kan kontrollere, om vilkårene i støttekontrakten bliver overholdt eller ej. Med denne indfaldsvinkel ville det være inkonsekvent at fortolke artikel 6 i kontrakten således, at FIFA får beføjelse til at nedskære tilskuddet ved at henvise til vilkår, der ikke blev forelagt modtageren på forhånd.
- 3.6 C. benægtede ikke, at FIFA mundtligt havde tilkendegivet, at Kommissionen stillede krav om, at der ikke måtte opstå et overskud. De almindelige principper for god forvaltningsskik kræver imidlertid, at eventuelle vilkår for tildeling af tilskud fastsættes skriftligt, således at den pågældende myndighed over for sig selv og andre parter kan dokumentere, at modtageren af tilskuddet er blevet orienteret om dette vilkår. Det var et brud på god forvaltningsskik, at Kommissionen kun havde givet mundtlig besked om et sådant aftalevilkår.
- 3.7 Desuden er det ikke indlysende, at der skulle foreligge et gyldigt aftalevilkår på grundlag af en sådan mundtlig meddelelse. Kommissionen

havde derfor ikke dokumenteret, at der fandtes et klart retsgrundlag for dens handlinger på dette punkt.

4 Administrative forsinkelser ved udbetalingen

- 4.1 I sin udtalelse erkendte Kommissionen, at de organisationer, som afventede udbetalinger, muligvis havde lidt under, at FIPA's regnskaber, der skulle være indgivet den 31. december 1994, først var blevet indgivet den 12. september 1995. Ifølge Kommissionen måtte FIPA bære hovedansvaret for forsinkelsen.
- 4.2 Ifølge Kommissionens svar indtraf forsinkelsen i klagerens tilfælde, efter at Kommissionen havde indført en ny ordning vedrørende godkendelse af regnskaber. Kommissionen oplyste, at FIPA havde fremsendt C.'s samlede opgørelse til Kommissionen, som om den gamle ordning stadig gjaldt. Efter indførelsen af den nye ordning foretog GD X imidlertid ikke straks en gennemgang af den samlede opgørelse, fordi der forelå en instruks om, at man skulle vente, indtil FIPA forelagde sine egne regnskaber. Fra Kommissionens side blev det oplyst, at C. gentagne gange havde henvendt sig telefonisk om sagen til FIPA, men ikke til Kommissionen.
- 4.3 I sin udtalelse beklagede Kommissionen, at der var indtruffet en forsinkelse ved udbetalingen. Derfor var det ikke påkrævet, at ombudsmanden fremsatte supplerende bemærkninger.

KONKLUSION

I sin udtalelse erkendte Kommissionen, at denne sag havde lært både FIPA og Kommissionen, at klar kommunikation var en nødvendighed, når der opstod problemer. På grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelse af denne klage var det imidlertid påkrævet at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Det er god forvaltningsskik, at eventuelle betingelser for modtagelse af tilskud oplyses skriftligt, således at den ansvarlige myndighed kan dokumentere over for sig selv og andre interesserede parter, at modtageren af tilskuddet er blevet orienteret herom. Det var et brud på god forvaltningsskik, at Kommissionen i dette tilfælde udelukkende gav mundtlig besked om det pågældende vilkår. Desuden er det ikke indlysende, at der skulle foreligge et gyldigt aftalevilkår på grundlag af en sådan mundtlig meddelelse. Kommissionen har derfor ikke dokumenteret, at der fandtes et klart retsgrundlag for dens handlinger på dette punkt.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER

I sin udtalelse om denne sag påpegede Kommissionen, at den hyppigt overlader det til fordelingsorganisationer at bestyre bestemte støtteprogrammer.

På en række punkter kan man fortolke Kommissionens udtalelse således, at det ikke er Kommissionens ansvar, hvis en fordelingsorganisation undlader at efterleve de almindelige principper for god forvaltningsskik.

Det er bydende nødvendigt, at Kommissionen i sit samarbejde med ombudsmanden præcist oplyser, hvor og hvordan der er sket en tilside-sættelse af de almindelige principper for god forvaltningsskik. Derfor må Kommissionen også i påkommende tilfælde oplyse, at problemet er opstået hos en fordelingsorganisation og ikke inden for Kommissionens egne tjenestegrene.

Det er imidlertid under alle omstændigheder Kommissionens ansvar at sikre, at principperne for god forvaltningsskik overholdes, også når Kommissionen arbejder gennem en fordelingsorganisation.

ANSÆTTELSE: VURDERINGSKRITERIER OG MEDDELELSE AF NAVNENE PÅ OPGAVERETTERE

Afgørelse om klage 659/24.6.96/AEKA/FIN/IJH over Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet

KLAGEN

I juni 1996 klagede den centrale sammenslutning af specialafdelinger inden for AKAVA (den centrale akademikerfagforening i Finland) til ombudsmanden over rekrutteringen af finske oversættere og assisterende oversættere.

Sammenslutningen konstaterede, at i alt 17 oversættere, der arbejdede for Kommissionens repræsentation i Helsinki, havde deltaget i en åben udvælgelsesprøve, som blev afholdt af Europa-Kommissionen og Europa-Parlamentet i forening, og at 16 oversættere ikke havde bestået prøven.

Den centrale sammenslutning fremførte følgende klagepunkter:

- 1 Ansøgerne kunne ikke få adgang til oplysninger om vurderingskriterierne.
- 2 Hverken udvælgelseskriterierne for opgaverettere eller disse personers navne var blevet offentliggjort.
- 3 Ifølge de foreliggende oplysninger blev oversættere, der arbejdede fra fransk til finsk, behandlet med særlig strenghed, idet kun to til tre oversættere fik adgang til den mundtlige prøve.
- 4 Det var nødvendigt at skabe større åbenhed både for at beskytte ansøgernes rettigheder og for at respektere lighedsprincippet.

Den centrale sammenslutning påpegede, at det - ud fra en økonomisk betragtning - ville være mere rimeligt at tage de afviste ansøgernes opgaver op til fornyet vurdering end at arrangere en ny udvælgelsesprøve.

UNDERSØGELSEN

Klagerne blev fremsendt til Kommissionen og Parlamentet.

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse anførte Kommissionen i det væsentligste følgende:

- 1 De oversættere, der arbejdede for Kommissionens repræsentation i Helsinki, var blevet rekrutteret via en skriftlig oversættelsesprøve og en samtale - ikke gennem en åben udvælgelsesprøve.
- 2 Det grundlæggende princip bag åbne udvælgelsesprøver er princippet om ligebehandling af alle ansøgere.
- 3 For hver enkelt udvælgelsesprøve udnævnes der en udvælgelseskomité, der arbejder uafhængigt og fortroligt. Udvalgelseskomitéen består af repræsentanter for administrationen og personaleudvalgene. Medlemmernes identitet hemmeligholdes for at sikre udvalgelseskomitéens uafhængighed og for at undgå pres udefra.
- 4 Udvalgelseskomitéen udpeger opgaverettere til de skriftlige prøver. Udvalgelseskomitéen udvælger kompetente og erfarne lingvister som opgaverettere for at sikre en høj standard i rettet arbejdet. Hver enkelt opgave rettes af mindst to opgaverettere, der arbejder uafhængigt af hinanden.
- 5 Ansøgerne er sikret fuld anonymitet, mens de skriftlige prøver rettes.

Parlamentets udtalelse

I sin udtalelse anførte Parlamentet i det væsentligste følgende:

- 1 Udvælgelseskomitéen havde rettet ansøgernes opgaver på en upartisk måde. Hver enkelt opgave blev rettet af i hvert fald to opgaverettere ud fra de vurderingskriterier, som udvælgelseskomitéen havde opstillet.
- 2 En meddelelse om prøveresultaterne udgør en fyldestgørende begrundelse over for den afviste ansøger. Ved den pågældende udvælgelsesprøve havde ansøgerne modtaget en sådan fyldestgørende begrundelse.
- 3 Klageren gjorde gældende, at opgaverne i de forskellige sprog var af vekslende sværhedsgrad, men denne påstand havde ikke bund i virkeligheden. Samtlige sprog havde være ligestillede. Desuden var klagerens oplysninger om det antal oversættere, der var udvalgt ved prøven fra fransk til finsk, ikke korrekte - et væsentligt højere antal oversættere havde bestået denne prøve.
- 4 I henhold til tjenstemandsvedtægten og den faste retspraksis på området er udvælgelseskomitéers arbejde fortroligt, og det kan således ikke lade sig gøre at afsløre medlemmernes og opgaveretternes identitet over for alle ansøgere. Takket være fortrolighedsprincippet kan udvælgelseskomitéer arbejde uafhængigt og upartisk. Parlamentet havde fulgt alle de gældende regler om udvælgelsen af opgaverettere.
- 5 Parlamentet kunne ikke godtage den centrale sammenslutnings forslag om, at prøveresultaterne skulle opvurderes.
- 6 Under alle omstændigheder ville de afviste ansøgere få mulighed for at deltage i de udvælgelsesprøver, der ville blive afholdt ved udgangen af 1996.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt den centrale sammenslutning klagen. Med hensyn til Parlamentets udtalelse påpegede sammenslutningen, at den ikke havde anmodet om en opvurdering af resultaterne, men om, at de blev taget op til fornyet behandling.

AFGØRELSEN

1 Vurderingskriterier i forbindelse med udvælgelsesprøven

- 1.1 I overensstemmelse med Domstolens retspraksis og principperne for god forvaltningsskik bør udvælgelseskomitéer forsyne ansøgere med

en begrundelse for de afgørelser, de træffer, og med de oplysninger, der i øvrigt er nødvendige for at forstå sådanne afgørelser.

- 1.2 Ombudsmanden anså det for utilfredsstillende, at hverken Kommissionen eller Parlamentet - trods sammenslutningens henvendelser - havde givet mere detaljerede oplysninger om de vurderingskriterier, udvælgelseskomitéerne lagde til grund for deres arbejde.
- 1.3 Ombudsmanden havde modtaget en række klager vedrørende fællesskabsinstitutionernes ansættelsesprocedurer. Disse klager gik navnlig på, at der ikke herskede åbenhed omkring procedurerne. Klagerne havde bl.a. påpeget, at de ikke kunne få adgang til oplysninger om vurderingskriterierne.
- 1.4 Efter artikel 138 E i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er den europæiske ombudsmand beføjet til at foretage undersøgelser på eget initiativ vedrørende mulige fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. Under henvisning til denne bestemmelse indledte ombudsmanden den 7. november 1997 på eget initiativ en undersøgelse vedrørende de ansættelsesprocedurer, Kommissionen benytter sig af.
- 1.5 I denne undersøgelse gør ombudsmanden Kommissionen opmærksom på, at der kan skabes større åbenhed omkring ansættelsesprocedurerne, hvis Kommissionen giver ansøgerne oplysninger om vurderingskriterierne, ligesom en sådan fremgangsmåde ville lette udvælgelseskomitéernes arbejde, når de behandler henvendelser og klager fra ansøgere.

2 Afsløring af opgaveretternes navne og oplysninger om udvælgelseskriterier for opgaverettere

- 2.1 I henhold til nugældende fællesskabsret er der ikke retsgrundlag for at mene, at Kommissionen eller Parlamentet er forpligtet til at opgive navnene på opgaveretterne og udvælgelseskriterierne for opgaverettere til en ansøger, der anmoder om disse oplysninger.
- 2.2 Som led i denne undersøgelse på eget initiativ vil ombudsmanden undersøge, om Kommissionen agter at skabe mulighed for, at opgaveretternes navne kan opgives til den enkelte ansøger.

3 Valg af sprog og ligebehandling af ansøgere

3.1 Ombudsmandens undersøgelser afslørede ikke fejl eller forsømmelser fra Kommissionens eller Parlamentets side, hvad angår forskelsbehandling af ansøgere efter sprog.

KONKLUSION

På grundlag af ombudsmandens undersøgelse af denne klage var det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

I henhold til Domstolens retspraksis og principperne for god forvaltningsskik bør udvælgelseskomitéer forsyne ansøgere med en begrundelse for de afgørelser, de træffer, og med de oplysninger, der i øvrigt er nødvendige for at forstå sådanne afgørelser.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER

Ombudsmandens undersøgelse af denne klage og andre klager vedrørende ansættelsesprocedurer viste, at det ville være hensigtsmæssigt at gennemføre en mere generel undersøgelse på dette område.

Den 7. november 1997 indledte ombudsmanden derfor på eget initiativ en undersøgelse af Kommissionens ansættelsesprocedurer.

ANSÆTTELSE: PROCEDURER ANVENDT VED ALMINDELIG UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 675/1.7.96/AL/FIN/KT over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juni 1996 klagede L. til den europæiske ombudsmand over de procedurer, som Kommissionen havde anvendt ved en almindelig udvælgelsesprøve.

Hun havde deltaget i almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/907 og var blandt de 40 kandidater, der blev indkaldt til den mundtlige prøve. Hun blev imidlertid ikke optaget på reservelisten. I juli 1995 oplyste Kommissionen L. om resultaterne med angivelse af de opnåede point. Den 17. august 1995 skrev L. til formanden for udvælgelseskomitéen med en anmodning om at få foretaget en ny bedømmelse af det opnåede pointtal og om at få udleveret en kopi af de rettede prøvetekster.

L. oplyste i sin klage til ombudsmanden, at:

- 1 Hun ikke havde fået noget svar på sit brev af 17. august 1995.
- 2 Udvælgelseskomitéen havde nægtet at udlevere kopier af de rettede prøvetekster.
- 3 Hun ikke havde fået nogen oplysninger om udvælgelseskomitéens bedømmelseskriterier og skala for pointgivning.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen, som i det væsentligste anførte følgende:

- 1 I bekendtgørelsen om afholdelse af udvælgelsesprøven var det anført, at 20 ansøgere ville blive opført på reservelisten. Der blev indkaldt 40 kandidater til den mundtlige prøve på grundlag af resultaterne af den skriftlige prøve. Udvælgelseskomitéens pointgivning indbar, at L. ikke var blandt de 20 bedstplacerede kandidater.
- 2 I en skrivelse af 27. juni 1996 erklærede L., at hun den 17. august 1995 havde sendt et brev til Kommissionen med en anmodning om at få foretaget en ny bedømmelse af prøveresultatet og at få udleveret de rettede prøvetekster. Kommissionens Ansættelseskontor gennemgik herefter L's sagsmappe, men fandt ikke hendes brev af 17. august 1995.
- 3 Den 9. maj 1996 sendte L. en skrivelse til formanden for udvælgelseskomitéen med en kopi af brevet af 17. august 1995. Kommissionen besvarede skrivelsen af 9. maj 1996 den 13. september 1996. I dette svar beklagede Kommissionen forsinkelsen med hensyn til besvarelsen af skrivelsen af 9. maj 1996.

Klagerens bemærkninger

L. fastholdt sin klage. Hun vedlagde en attesteret kopi af et modtagelsesbevis for et anbefalet brev dateret den 22. august 1995. Dette brev var adresseret til formanden for udvælgelsesprøve KOM/A/907 - Europa-Kommissionens GD IX.

Endvidere påpegede L., at hun ikke som anført i Kommissionens udtalelse havde anmodet om at få udleveret de originale besvarelser, men blot kopier af de rettede prøvetekster og bedømmelserne heraf, således at hun kunne danne sig et indtryk af dem og bruge erfaringerne i fremtiden.

AFGØRELSEN

1 Bortkomst af ansøgerens brev

- 1.1 Klageren havde forelagt ombudsmanden en attesteret kopi af et modtagelsesbevis for et anbefalet brev dateret den 22. august 1995.
- 1.2 Kommissionen havde i sin udtalelse erklæret, at den ikke kunne finde klagerens skrivelse af 17. august 1995.
- 1.3 God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen besvarer en skrivelse, som den har modtaget. Det forhold, at klagerens brev af 17. august 1995 var bortkommet i Kommissionen, udgjorde et tilfælde af fejl og forsømmelser. Ombudsmanden påpegede derfor over for Kommissionen, at den skulle sikre sig mod gentagelser.

2 Kopier af prøvetekster

- 2.1 I henhold til vedtægten udpeges der for hver udvælgelsesprøve en udvælgelseskomité, hvis arbejde er uafhængigt og fortroligt. Der er i den nuværende fællesskabslovgivning ikke noget retsgrundlag, som giver anledning til at formode, at Kommissionen er forpligtet til at udlevere kopier af rettede prøvetekster til ansøgeren.
- 2.2 Den europæiske ombudsmand har modtaget en række klager over fællesskabsinstitutionernes udvælgelsesprocedurer. Disse klager drejer sig navnlig om manglende åbenhed. Der har i denne forbindelse også været klager over manglende mulighed for at få udleveret kopier af rettede prøvetekster.
- 2.3 I henhold til EF-traktatens artikel 138 E har ombudsmanden beføjelse til at gennemføre undersøgelser på eget initiativ i forbindelse med eventuelle tilfælde af fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer. I medfør af denne bestemmelse iværksatte han den 7. november 1997 på eget initiativ en undersøgelse vedrørende Kommissionens ansættelsesprocedurer.
- 2.4 Denne undersøgelse på ombudsmandens eget initiativ vil også omfatte Kommissionens eventuelle planer om at give mulighed for udlevering af kopier af rettede prøvetekster til den berørte ansøger.

3 Bedømmelseskriterier anvendt af udvælgelseskomitéen

- 3.1 Udvælgelseskomitéer skal i henhold til Domstolens retspraksis og principperne for god forvaltningsskik give ansøgerne de begrundelser og forklaringer, der er nødvendige for at ansøgerne kan forstå udvælgelseskomitéens afgørelser. Ombudsmanden anså det for utilstrækkeligt, at Kommissionen, til trods for klagerens anmodninger, ikke fremlagde mere detaljerede oplysninger om de bedømmelseskriterier, som udvælgelseskomitéen havde anvendt.
- 3.2 Ombudsmanden henledte Kommissionens opmærksomhed på det forhold, at Kommissionen ved at oplyse ansøgerne om bedømmelseskriterierne ville forbedre åbenheden i ansættelsesproceduren ganske betydeligt og lette udvælgelseskomitéens arbejde med at behandle spørgsmål og klager fra ansøgerne.

KONKLUSION

På grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkninger:

God forvaltningsskik kræver, at Kommissionen besvarer modtagne skrivelser. Den omstændighed, at klagerens skrivelse af 17. august 1995 var bortkommet i Kommissionen, udgjorde et tilfælde af fejl og forsømmelser. Ombudsmanden påpegede derfor over for Kommissionen, at den skulle sørge for, at dette ikke gentog sig.

Udvælgelseskomitéer skal i henhold til Domstolens retspraksis og principperne for god forvaltningsskik give ansøgerne de begrundelser og forklaringer, der er nødvendige for at ansøgerne kan forstå udvælgelseskomitéens afgørelser. Ombudsmanden anså det for utilstrækkeligt, at Kommissionen, til trods for klagerens anmodninger, ikke fremlagde mere detaljerede oplysninger om de bedømmelseskriterier, som udvælgelseskomitéen havde anvendt.

Disse aspekter af sagen vedrørte procedurer som led i et overstået hændelsesforløb, og det var derfor ikke relevant at forsøge at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER

Ombudsmandens behandling af denne og andre klager vedrørende ansættelsesprocedurer viste et behov for en mere generel undersøgelse af dette spørgsmål.

Den 7. november 1997 iværksatte ombudsmanden derfor på eget initiativ en undersøgelse af Kommissionens procedurer for udvælgelse og ansættelse.

ANSÆTTELSE: OPLYSNINGER TIL ANSØGEREN

Afgørelse om klage 686/3.7.96/GR/D/VK over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1996 klagede R. til ombudsmanden over manglende information og betydelige forsinkelser i forbindelse med en udvælgelsesprocedure i Kommissionen.

Klageren deltog i en udvælgelsesprøve med henblik på ansættelse inden for området bioteknologi. Fire måneder efter fremsendelsen af sine personlige data fik han en skrivelse fra Kommissionen, hvori den blot bekræftede modtagelsen. I en periode på to år fik han ikke yderligere oplysninger fra Kommissionen. Han regelmæssige anmodninger om yderligere oplysninger om udvælgelsesproceduren resulterede kun i skrivelser fra Kommissionen, hvori den bekræftede modtagelsen. Klageren understregede, at udvælgelsesproceduren virkede alt for omstændelig. Han udtrykte forbehold med hensyn til procedures korrekte forløb og sagsbehandlings kvalitet.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse anførte Kommissionen, at formålet med udvælgelsesproceduren var at opstille en reserveliste for midlertidigt ansatte. Denne liste skulle gøre det muligt for Kommissionens tjenestegrene at vælge mellem ansøgerne. Ansøgerne havde ikke et retligt krav på at blive indkaldt til samtale, og udvalgte ansøgere havde heller ikke krav på et tilbud om ansættelse. Forsinkelserne skyldtes det store antal ansøgere og andre problemer med sammensætningen af udvælgelseskomitéen. R's påstand om manglende kvalitet i sagsbehandlingen var ubegrundet, idet udvælgelseskomitéen gennemgik hver ansøgning for sig.

Klagerens bemærkninger

Klageren påpegede følgende forhold: Kommissionen havde tilsyneladende forholdt sig passiv i to år; forskningssektoren er i konstant udvikling, og ansøgere til stillinger inden for denne sektor skal derfor ajourføre deres kvalifikationer; de betydelige forsinkelser i udvælgelsesproceduren var uforståelige.

Klageren påpegede endvidere, at generelle meddelelser om ledige stillinger med en relativt bred arbejdsbeskrivelse ville give anledning til et væld af ansøgninger, navnlig i den nuværende beskæftigelsessituation. Kommissionen burde have forudset det store antal ansøgninger og have truffet de foranstaltninger, der var nødvendige for at kunne behandle dem.

AFGØRELSEN

Det fremgår af klagerens oplysninger til ombudsmanden, at han efter februar 1995 ikke modtog yderligere oplysninger om sin ansøgning. Som ansøger var han naturligvis interesseret i udvælgelsesprocedurens forløb. I tilfælde af forsinkelser er det god forvaltningsskik at oplyse ansøgere om procedurens forløb inden for en rimelig tidsfrist, navnlig hvis kandidaten selv har anmodet om sådanne oplysninger. Behovet for information kunne ikke dækkes ved igen og igen at fremsende en standardskrivelse, hvori modtagelsen bekræftes. Kommissionen erkendte, at der var tale om en forsinkelse. Den erklærede, at klageren ville få en personlig meddelelse om resultatet af udvælgelseskomitéens arbejde.

På grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkning:

Principperne for god forvaltningsskik kræver, at Kommissionen besvarer anmodninger inden for en rimelig frist. I det foreliggende tilfælde gik der mindst atten måneder uden at klageren modtog nogen oplysninger. Klageren burde have modtaget oplysninger fra Kommissionen om den seneste udvikling i udvælgelsesproceduren, da han anmodede herom. Kommissionen var klar over, at mange ansøgere ville reagere på stillingsopslaget, og den burde have grebet sagen an på en sådan måde, at ansøgerne kunne få oplysninger om situationen inden for en rimelig tidsfrist.

Dette aspekt af sagen vedrørte procedurer som led i et overstået hændelsesforløb, og det var derfor ikke relevant at forsøge at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

AFSLAG VEDRØRENDE AKTINDSIGT

Afgørelse om klage 709/9.7.96/TC/IRL/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

C. fra Irland klagede i juli 1996 til ombudsmanden, fordi Europa-Kommissionen havde nægtet ham aktindsigt i en brevveksling mellem Kommissionen og det irske forbrugerråd, "Office of Consumer Affairs". I en henvendelse til Kommissionen havde C. gjort gældende, at det irske forbrugerråd havde overtrådt sine fællesskabsretlige forpligtelser over for ham. Som følge af denne klage havde Kommissionen haft en brevveksling med det irske forbrugerråd. Ved to lejligheder havde klageren anmodet Kommissionen om at få kopier af denne brevveksling, men han havde ikke opnået aktindsigt.

Kommissionen gav følgende begrundelse for at nægte klageren aktindsigt:

I afgørelsen om aktindsigt i Kommissionens dokumenter hedder det udtrykkeligt, at når det drejer sig om dokumenter, der har en anden ophavsmand end Kommissionen (f.eks. det irske forbrugerråds skrivelse til Kommissionen), skal begæringer om aktindsigt stiles direkte til dokumentets ophavsmand; desuden havde det irske forbrugerråd anmodet om, at sagen blev behandlet i fortrolighed. Hvad angår Kommissionens skrivelse til det irske forbrugerråd, fastholdt Kommissionen, at frigivelse af dette dokument kunne skade Kommissionens interesser, for så vidt angår tavshedspligten om forhandlingerne, og i henhold til Kommissionens egen afgørelse om aktindsigt i Kommissionens dokumenter er dette en gyldig begrundelse for et afslag.

UNDERSØGELSEN

Ombudsmanden besluttede, at dette spørgsmål henhørte under hans kompetenceområde, siden sagen drejede sig om aktindsigt i dokumenter, Europa-Kommissionen lå inde med.

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastholdt Kommissionen sin oprindelige begrundelse for at nægte at give aktindsigt i det irske forbrugerråds skrivelse til Kommissionen. Hvad angår Kommissionens skrivelse til det irske forbrugerråd, tog Kommissionen imidlertid sin oprindelige afgørelse op til revision "i lyset af de seneste to års erfaringer med gennemførelsen af aktindsigtspolitikken", og institutionen fandt nu, at C.'s anmodning om aktindsigt kunne efterkommes, og skrivelseren blev derfor vedlagt Kommissionens udtalelse.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger til Kommissionens udtalelse oplyste klageren, at han havde anmodet det irske forbrugerråd om en kopi af dets skrivelse til Kommissionen, men at man havde nægtet ham aktindsigt. Han fandt det uhensigtsmæssigt, at reglerne om aktindsigt var forskellige fra land til land.

AFGØRELSEN

Under behandlingen af klagen fastslog ombudsmanden indledningsvis, at EF-traktaten ikke indeholder bestemmelser om åbenhed, og at der heller ikke findes generelle regler for alle fællesskabsinstitutioner og -organer om aktindsigt. Desuden understregede han, at han kun havde kompetence i forhold til fællesskabsinstitutioner og -organer, og at nationale regler om aktindsigt faldt uden for hans ansvarsområde.

Kommissionen og Rådet har vedtaget en adfærdskodeks om aktindsigt i deres egne dokumenter (herefter benævnt "kodeksen"), og for Kommissionens vedkommende blev denne kodeks gennemført ved Kommissionens afgørelse af 8. februar 1994¹.

Ombudsmandens undersøgelse af sagen drejede sig derfor om, hvorvidt Kommissionen havde overtrådt disse regler ved at nægte klageren aktindsigt i den pågældende brevveksling.

Ifølge kodeksen gælder der følgende retningslinjer:

Når det dokument, som institutionen ligger inde med, har en fysisk eller juridisk person, en medlemsstat, en anden EF-institution eller et EF-organ eller enhver anden national eller international organisation som ophavsmand, skal begæringen stiles direkte til dokumentets ophavsmand.

Institutionerne kan også afslå at give adgang for at sikre beskyttelsen af institutionens interesser for så vidt angår tavshedspligten om forhandlingerne.

Hvad angår det irske forbrugerråds skrivelse til Kommissionen, viser de citerede bestemmelser, at indgående skrivelser til Kommissionen falder uden for anvendelsesområdet for Kommissionens afgørelse om aktindsigt. Kommissionens afgørelse om C.'s anmodning stemte derfor overens med de gældende regler.

¹ EFT L 340 af 31.12.1993, s. 41; EFT L 46 af 18.2.1994, s. 58.

Med hensyn til Kommissionens skrivelse til det irske forbrugerråd bemærkede ombudsmanden, at Retten i Første Instans i sin dom i sag T-194/94 *Carvel and Guardian Newspapers mod Rådet*¹ havde fastslået, at institutionerne - når de henviser til tavshedspligten om forhandlingerne - skal foretage en interesseafvejning mellem borgernes interesse i at få aktindsigt og institutionernes egen interesse i at opretholde tavshedspligten om forhandlingerne.

Kommissionen afslog at give aktindsigt i sin egen skrivelse uden tilsyneladende at foretage en sådan interesseafvejning. Under ombudsmandens undersøgelser valgte Kommissionen selv at træffe foranstaltninger til at rette denne fejl ved at frigive det pågældende dokument. Ombudsmanden indskrænkede sig derfor til at fremsætte en kritisk bemærkning over for Kommissionen, som blev anmodet om fremover at opfylde kravet om en interesseafvejning.

På denne baggrund afsluttede ombudsmanden sin behandling af sagen.

ANSÆTTELSE: KLAGE OVER EN UDVÆLGELSESKOMITÉ'S AFGØRELSE

Afgørelse om klage 773/29.7.96/SS/FIN/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I juli 1996 klagede S. til ombudsmanden på egne vegne og på vegne af tre andre erfarne oversættere og ansøgere. Klagen vedrørte en almindelig udvælgelsesprøve for svenske oversættere (EUR/LA/96), som Kommissionen havde afholdt. Klageren havde ikke bestået den skriftlige prøve og anmodede derfor udvælgelseskomitéen om at tage sin bedømmelse op til fornyet behandling og sende ham en kopi af den rettede prøvetekst.

I sin klage til ombudsmanden gjorde S. gældende, at udvælgelseskomitéens svar af 14. maj 1996 var et eksempel på fejl eller forsømmelser. I sin skrivelse fastslog udvælgelseskomitéen, at bedømmelsen var blevet taget op til fornyet overvejelse, og at bedømmelsen var sket på en korrekt og retfærdig måde. Hvad angår klagerens anmodning om at få adgang til den rettede prøvetekst, erklærede udvælgelseskomitéen, at han desværre ikke kunne få aktindsigt, fordi komitéens arbejde var fortroligt, og fordi man måtte efterleve princippet om ligebehandling af ansøgerne. I sin klage anmodede S. også om, at et andet organ end udvælgelseskomitéen skulle tage bedømmelsen af hans skriftlige prøvetekster op til fornyet overvejelse.

¹ Sml. 1995, s. II-2765.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastslog Kommissionen helt generelt, at bedømmelse af skriftlige opgaver ved en udvælgelsesprøve er et sammenligningsarbejde, der er omfattet af det vedtægtsmæssige krav om fortrolighed i udvælgelseskomitéers arbejde, og at Fællesskabets domstole har fastslået, at udvælgelseskomitéerne har en bred manøvremargen ved vurderingen af ansøgernes skriftlige opgaver.

Med hensyn til S.'s sag meddelte Kommissionen, at udvælgelseskomitéen havde udpeget rettere, der var kompetente og erfarne lingvister, og at hver enkelt prøvetekst var blevet bedømt af mindst to rettere hver for sig. Komitéen havde derefter givet hver enkelt ansøger point, og i lyset af retspraksis ved Fællesskabets domstole måtte det konstateres, at det var *"udelukket, at et andet organ end udvælgelseskomitéen skulle påtage sig at give ansøgerne point"*.

AFGØRELSEN

Ved behandlingen af klagerens påstand om Kommissionens skrivelse af 14. maj 1996 konstaterede ombudsmanden indledningsvis, at Kommissionen havde henvist til princippet om ligebehandling af ansøgere, da S. fik afslag på sin anmodning om at få aktindsigt i sin rettede prøvetekst. Dette princip indebærer, at identiske situationer skal behandles identisk, og at forskellige situationer ikke skal behandles identisk. Afgørelsen om, hvorvidt ansøgere i almindelighed skal have adgang til en kopi af den rettede prøvetekst eller ej, træffes inden for de retlige rammer, der er opstillet i tjenstemandsvedtægten og fællesskabsdomstolenes retspraksis, og det nævnte princip har ingen relevans for en sådan afgørelse. Desuden noterede ombudsmanden sig, at Kommissionen ikke havde gentaget dette argument i sin udtalelse til ham. Ombudsmanden fandt derfor, at det var vildledende, at Kommissionen havde henvist til dette princip i sit svar til klageren, og han fremsatte en kritisk bemærkning desangående.

Ud fra gældende fællesskabsret er der ikke hjemmel til at fastslå, at Kommissionen er forpligtet til at sende en kopi af en rettet prøvetekst til en ansøger. På denne baggrund og i lyset af udvælgelseskomitéers brede skønsmæssige beføjelser, der er anerkendt af fællesskabsdomstolene, er det så meget desto vigtigere, at udvælgelseskomitéer overholder de retsgarantier, Fællesskabets domstole har fastsat, og principperne for god forvaltningsskik. Da S. anmodede udvælgelseskomitéen om at tage sin afgørelse om til fornyet overvejelse, svarede udvælgelseskomitéen blot, at man havde fastslået, at hans prøvetekst var blevet bedømt på en korrekt og

retfærdig måde. I svaret fik klageren ingen oplysninger om, hvilke faktorer og hvilken procedure der havde ført til dette resultat. Ombudsmanden anså dette for utilfredsstillende, og han fremsatte derfor en kritisk bemærkning over for Kommissionen for at understrege, at udvælgelseskomitéer i lyset af fællesskabsdomstolenes retspraksis og principperne for god forvaltningsskik burde give ansøgere en begrundelse med de nødvendige oplysninger, således at ansøgerne får mulighed for at forstå de afgørelser, der bliver truffet.

Hvad angår klagerens anmodning om at få sin prøvetekst taget op til fornyet behandling i et andet organ end udvælgelseskomitéen, men på dette punkt måtte ombudsmanden konstatere, at der ifølge de gældende regler ikke findes en appelinstans, som under en udvælgelsesprøve kan foretage en fornyet behandling af udvælgelseskomitéens bedømmelsesarbejde.

På denne baggrund afsluttede ombudsmanden sin behandling af sagen.

ANERKENDELSE AF EKSAMENSBEVIS: UTILFREDSSTILLEND SAGSBEHANDLING

Afgørelse om klage 956/18.10.96/RM/B/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I oktober 1996 indgav B. gennem sin belgiske advokat en klage til ombudsmanden over Kommissionen.

B. er nederlandsk statsborger med bopæl i Belgien, og hun har et nederlandsk eksamensbevis for sygeplejersker "*Diploma Verpleegkundige A*", som hun fik i 1965. I februar 1994 fik hun af de belgiske myndigheder oplyst, at eksamensbeviset ikke kunne anerkendes som sådant.

I april 1994 indgav B. en klage til Kommissionen over denne manglende anerkendelse, som efter hendes opfattelse var i modstrid med fællesskabslovgivningen. Hun mente, at eksamensbeviset skulle anerkendes i henhold til Rådets direktiv 77/452 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for sygeplejersker med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje samt om foranstaltninger, der skal lette den faktiske udøvelse af etableringsretten og den fri udveksling af tjenesteydelser.¹

B. klagede til ombudsmanden, fordi hun anså Kommissionens vurdering og sagsbehandling for utilfredsstillende.

¹ EFT 1977 L 176, s. 1.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse erklærede Kommissionen, at B's eksamensbevis blev udstedt inden ikrafttrædelsesdatoen for Rådets direktiv 77/452. Endvidere afhænger gensidig anerkendelse af eksamensbeviser i henhold til direktiv 77/452 af bevisets overensstemmelse med kravene i direktiv 77/453 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds- og sygepleje.¹ B's eksamensbevis vedrørte imidlertid en uddannelse, som ikke opfyldte de mindstekrav, der var fastsat i direktiv 77/453.

Kommissionen erklærede endvidere, at B. ikke kunne drage fordel af bestemmelserne i artikel 4 i direktiv 77/452 vedrørende kvalifikationsbeviser, som ikke opfylder alle de krav, der er fastsat i direktiv 77/453, idet hun ikke var i stand til at fremlægge den attestations for erhvervsudøvelse, der stilles krav om i artikel 4.

Med udgangspunkt i Domstolens retspraksis mente Kommissionen imidlertid, at de belgiske myndigheder burde forsøge af fremme B's adgang til erhvervet, også selv om direktivet ikke fandt anvendelse i hendes tilfælde. De nationale myndigheder skulle sammenligne det relevante eksamensbevis med kravene i direktiv 77/453 og oplyse borgeren om eventuelle manglende kvalifikationer. Ved at give disse oplysninger kunne myndighederne overlade det til borgeren at vurdere det hensigtsmæssige i at tilegne sig de nødvendige kvalifikationer.

Kommissionen erklærede med hensyn til sin sagsbehandling, at den havde forelagt denne og lignende sager for Udvalget for Højtstående Embedsmænd inden for Sundhedsvæsenet, som var nedsat i medfør af ovennævnte direktiver med henblik på at vurdere vanskeligheder med hensyn til gennemførelsen. Kommissionen oplyste endvidere om de mange tilfælde, hvor den havde taget forbindelse til de belgiske og nederlandske myndigheder om disse sager. Kommissionen påpegede også, at Udvalget for Højtstående Embedsmænd inden for Sundhedsvæsenet først forelagde sine konklusioner i efteråret 1996, og at disse var i overensstemmelse med Kommissionens retlige vurdering, som er anført ovenfor. Endelig oplyste Kommissionen, at den havde oplyst B. om sin retlige vurdering med skrivelse af 25. november 1996.

¹ EFT 1977 L 176, s. 8.

AFGØRELSEN

Det fremgår af Kommissionens vurdering af den klage, som den oprindeligt fik forelagt, at Kommissionen var enig med de belgiske myndigheder i, at det pågældende eksamensbevis ikke opfyldte mindstekravene i direktiv 77/453. Det fremgår klart af artikel 4 i direktiv 77/452, at et eksamensbevis under disse omstændigheder kun kan anerkendes, hvis det ledsages af en attestation. En sådan attestation skulle bekræfte, at den pågældende har "udøvet virksomhed som sygeplejerske med ansvar for den almene sundheds - og sygepleje i mindst tre år i løbet af de fem år , der går forud for attestationens udstedelse."

Hvis adgangen til et erhverv eller den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser ikke falder ind under en bestemmelse i fællesskabslovgivningen, så skal den frie bevægelighed udøves direkte på grundlag af den relevante traktatbestemmelse, som i dette tilfælde er artikel 48 og 52 i EF-traktaten. Disse bestemmelser har direkte virkning og kan derfor anvendes af de nationale domstole. EF-Domstolen angivet de forpligtelser, som de nationale myndigheder pålægges i henhold til EF-traktaten i situationer som de foreliggende.¹ Domstolen har fastslået:

"Det er fast retspraksis, at når der til en medlemsstats kompetente myndigheder indgives ansøgning om tilladelse til at udøve et erhverv, hvortil adgangen ifølge national ret er betinget af, at vedkommende har et eksamensbevis eller erhvervsmæssige kvalifikationer, skal de tage hensyn til eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som vedkommende har erhvervet med henblik på at kunne udøve dette erhverv i en anden medlemsstat, idet de skal foretage en sammenligning mellem den kompetence, der er dokumenteret ved beviserne, og de krav om kundskaber og kvalifikationer, der stilles i de nationale regler." (Dom i Arantitis-sagen, præmis 31).

Kommissionens vurdering forekommer på denne baggrund velbegrundet. Der er imidlertid grund til at minde om, at Domstolen er den højeste myndighed i spørgsmål om fællesskabsret.

Ombudsmandens undersøgelser i forbindelse med denne klage afslørede ingen fejl i Kommissionens forvaltning med hensyn til fortolkningen af de to direktiver.

Det fremgår af Kommissionens bemærkninger, hvori den anfører en række kontakter med de nationale myndigheder om denne og lignende sager, at

¹Sag C-164/94, Arantitis, Sml.1996, s. I-135; sag C-104/91, Aguirre Borrel, Sml.1992, s. I- 3003 og sag C-340/89, Vlassopoulou, Sml. 1991, s. I-2357.

den aktivt har behandlet klagen. Det fremgår ligeledes af klagen og Kommissionens bemærkninger, at klageren i mindst ét år ikke blev underrettet om Kommissionens behandling af sagen.

På grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelse af dette aspekt af sagen forekom det nødvendigt at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Principperne for god forvaltningsskik, som Kommissionen også har forpligtet sig til at efterleve, kræver, at en klager løbende holdes underrettet om behandlingen af klagen. Kommissionen skulle derfor med regelmæssige mellemrum have oplyst klageren om sin sagsbehandling. På denne baggrund må den omstændighed, at klageren i en periode på et år ikke modtog oplysninger, betragtes som værende i modstrid med ovennævnte principper.

Dette aspekt af sagen vedrørte procedurer som led i et overstået hændelsesforløb, og det var derfor ikke relevant at forsøge at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

UDVÆLGELSE AF EN KONSULENT TIL GENNEMFØRELSE AF ET TACIS-PROJEKT

Afgørelse om klage 999/7.11.96/SN/UK/JMA over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1996 fremsendte Stan NEWENS, medlem af Europa-Parlamentet, på M's vegne en klage til ombudsmanden vedrørende den angiveligt ineffektive og uetiske praksis, som blev anvendt af Kommissionens repræsentant med ansvar for et projekt, der blev finansieret under Tacis-programmet.

Klageren gjorde tre klagepunkter gældende:

- 1 Efter hans opfattelse forsømte EU-institutionerne at opstille og overholde realistiske frister for gennemførelse af dette projekt.
- 2 Projektbetingelserne var utilfredsstillende, navnlig var den afsatte tid til visse aktiviteter utilstrækkelig og konsulenthonorarerne for lave.
- 3 Den ansvarlige havde under sit forberedende arbejde udviklet en metode, som blev videregivet til andre.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse påpegede Kommissionen, at projektet vedrørende "statistik over prisudviklingen i byggebranchen" var en del af et program for faglig bistand til Tacis-landene inden for statistik. I overensstemmelse med dette program blev det meste arbejde udført af medlemsstaternes nationale statistiske institutter (MSNSI). Interessetilkendegivelser vedrørende projekter, der skulle finansieres som led i programmet, skulle vurderes og besvares af en rådgivende styringsgruppe med en repræsentant for Kommissionen som formand og med deltagelse af Tacis-landenes nationale statistiske kontorer og MSNSI. Private virksomheder ville kun blive opfordret til at deltage, hvis ingen af MSNI var villige eller i stand til at udføre arbejdet.

Projektet vedrørende "statistik over prisudviklingen i byggebranchen" opstod som følge af en anmodning fra en række centralasiatiske lande i oktober 1994. MSNSI var ikke i stand til at udføre arbejdet, og derfor tog repræsentanter for Det Forenede Kongeriges centrale statistiske kontor (CSO/UK) initiativ til at kontakte M's konsulentfirma (DLC) for at forhøre sig om dets interesse i projektet. Efter at DLC var udpeget som en mulig partner, blev sagen henlagt, idet man afventede frigivelse af de nødvendige budgetbevillinger.

Umiddelbart efter frigivelsen af bevillinger i marts 1996 blev DLC anmodet om at udarbejde et konkret forslag, og dette blev forelagt i maj 1996. Forslaget blev betegnet som for dyrt, og efter nogle forhandlingsrunder besluttede DLC ikke at acceptere de finansielle betingelser, som Tacis kunne tilbyde. Disse betingelser var opstillet ud fra Kommissionens retningslinjer for effektiv forvaltning af det statistiske program under Tacis.

Kommissionen forsøgte igen at inddrage en MSNSI inden for styringsgruppens rammer. I september 1996 påtog det tyske statistiske kontor sig ansvaret for projektet. DLC blev straks informeret om den nye situation.

Forslaget fra DLC blev ikke videregivet til andre konkurrenter. Under forhandlinger var de berørte parter naturligvis blevet opmærksomme på denne tekst. Gennemførelsen af projektet byggede dog ikke på denne tekst, idet det tyske statistiske kontor fulgte sin egen fremgangsmåde inden for det pågældende statistiske område.

Der blev ikke modtaget bemærkninger fra klageren.

AFGØRELSEN

1 Forhandlingernes varighed

Ombudsmandens undersøgelser viste, at DLC første gang blev kontaktet om projektet vedrørende prisudviklingen i byggebranchen i november 1994. Imidlertid indgik Kommissionen af budgetmæssige årsager ikke nogen endelig forpligtelse med hensyn til finansiering af projektet før marts 1996. DLC blev herefter opfordret til at indgive et konkret forslag, som blev modtaget i maj 1996. Den endelige afgørelse om at lade det nationale tyske statistiske kontor udføre projektet blev taget i oktober 1996.

Den væsentligste årsag til forsinkelsen synes derfor at være manglende rådighed over budgetbevillinger til projektet.

Som følge heraf synes der ikke at være grund til antage, at Kommissionen eller dens repræsentanter forårsagede unødvendige administrative forsinkelser.

2 Projektbetingelser

Kommissionen erklærede i sine bemærkninger, at projektbetingelserne var i overensstemmelse med Kommissionens egne retningslinjer for effektiv forvaltning af det statistiske program under Tacis. Ombudsmanden har ikke fået forelagt beviser, der modsiger denne erklæring. Indholdet af retningslinjerne for effektiv forvaltning er Kommissionens ansvar, og den er underlagt Revisionsrettens og Europa-Parlamentets kontrol i spørgsmål om forsvarelig økonomisk forvaltning.

Da den bemyndigede tredjemand til tage kontakt med DLC på sine vegne, burde Kommissionen imidlertid have sikret sig, at DLC var klar over betingelserne for en mulig fremtidig kontrakt. Herved ville Kommissionen have fjernet risikoen for, at den manglende direkte kontakt med DLC gav anledning til vildledende oplysninger om muligheden for at forhandle om disse betingelser.

3 Videregivelse af klagerens forslag til andre

Ifølge Kommissionens angivelser var det overordnede formål med det pågældende Tacis-program at finansiere arbejde, der skulle udføres af medlemsstaternes nationale statistiske kontorer, og private virksomheder ville kun blive inddraget, hvis de nationale statistiske kontorer ikke var i stand til at udføre arbejdet.

Det fremgik ligeledes, at de nationale statistiske kontorer var inddraget i styringsgruppen, som behandlede finansieringsforslag, og som derfor normalt ville modtage de skriftlige forslag fra private virksomheder.

Da DLC blev opfordret til at indgive sit forslag, burde Kommissionen udtrykkeligt have fortalt konsulentfirmaet, at dets forslag ville blive videregivet til de nationale statistiske kontorer, og at et nationalt statistisk kontor med interesse i at udføre arbejdet ville få fortrinsret. Dette ville have forhindret, at konsulentfirmaet blev forledt til at tro, at dets forbindelser med Kommissionen i denne sag var underlagt de normale principper for rimelig praksis i forbindelse med en udbudsprocedure.

Kommissionen har endvidere erklæret, at det nationale tyske statistiske kontors gennemførelse af projektet ikke byggede på indholdet af det skriftlige forslag fra DLC. Der er ikke fremlagt beviser på det modsatte over for ombudsmanden.

KONKLUSION

På grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelse af denne klage var det påkrævet at fremsætte følgende kritiske bemærkninger:

- 1 Da den bemyndigede tredjemand til tage kontakt med DLC på sine vegne, burde Kommissionen have sikret sig, at konsulentfirmaet var klar over betingelserne for en mulig fremtidig kontrakt. Herved ville Kommissionen have fjernet risikoen for, at den manglende direkte kontakt med konsulentfirmaet gav anledning til vildledende oplysninger om muligheden for at forhandle om disse betingelser.
- 2 Da klagerens firma blev opfordret til at indgive sit forslag, burde Kommissionen udtrykkeligt have fortalt konsulentfirmaet, at dets forslag ville blive videregivet til de nationale statistiske kontorer, og at et nationalt statistisk kontor med interesse i at udføre arbejdet ville få fortrinsret. Dette ville have forhindret, at konsulentfirmaet blev forledt til at tro, at dets forbindelser med Kommissionen i denne sag var underlagt de normale principper for rimelig praksis i forbindelse med en udbudsprocedure.

Disse aspekter af sagen vedrørte procedurer som led i et overstået hændelsesforløb, og det var derfor ikke relevant at forsøge at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

PERSONALE: FORKERT KLASSIFICERING AF EN EKSPERT

Afgørelse om klage 1034/19.11.96/MS/IT/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I november 1996 klagede S. fra Italien til ombudsmanden, fordi Kommissionen ikke havde reageret på et notat, han havde indsendt den 24. maj 1995.

Baggrunden for S.'s henvendelse til Kommissionen kan var i korthed følgende: Den 3. oktober 1994 underskrev han en kontrakt med "European Association for Development". Kontrakten blev underskrevet af to tjenestemænd fra Kommissionen på vegne af "European Association for Development". Ifølge kontrakten skulle S. som "ekspert under uddannelse" tilbringe et år hos Kommissionens delegation i Buenos Aires i Argentina. Kontrakten indeholdt ét enkelt punkt i præamblen, hvori det hed, at opholdet skulle give ham erhvervs erfaring og et praktisk kendskab til samarbejdet mellem Det Europæiske Fællesskab og udviklingslandene. Samme dag blev der udfærdiget et dokument med betegnelsen "Mandat No 1625/EF", som S. og Kommissionen underskrev, hvorved S. påtog sig at deltage i delegationens aktiviteter generelt og ud fra sit uddannelsesniveau udføre de arbejdsopgaver, delegationens leder gav ham.

Efter at have tilbragt otte måneder ved delegationen skrev S. det ovennævnte notat af 24. maj 1995 til en af de tjenestemænd fra Kommissionen i Bruxelles, der havde underskrevet kontrakten. I skrivelsen påpegede han først og fremmest, at de arbejdsopgaver, han havde fået tildelt, ikke i hverken faglig eller kvalitativ henseende levede op til hans forventninger. Ifølge S. skyldtes dette, at delegationen havde ventet en økonom og ikke en person, der var uddannet i landbrugsforhold. Afslutningsvis erklærede han, at han gerne ville have mulighed for at bruge sine faglige kvalifikationer i Buenos Aires, i Bruxelles eller hos en anden delegation.

Der var tale om et internt dokument om personaleforhold, og derfor blev notatet fremsendt til adressaten via delegationens leder. Dette skete den 7. juni 1995, og i den ledsagende skrivelse fastslog delegationens leder, at han i hovedsagen var uenig med S. Delegationens leder påpegede, at arbejdet inden for delegationen ganske vist ikke vedrørte udvikling af landdistrikter, men udvikling generelt, og at de arbejdsopgaver, S. havde fået tildelt, ikke lå under hans faglige niveau, selv om de måske ikke svarede til hans forventninger. Delegationslederen afrundede sin ledsageskrivelse med et forslag om, at man ved kontraktens udløb kunne forflytte S. til en

anden delegation, hvor arbejdet var af en mere landbrugsspecifik karakter. S. modtog en kopi af denne skrivelse.

Bagefter var der kontakter mellem S. og Kommissionens tjenestegrene i Bruxelles. Tilsyneladende blev det foreslået, at S. skulle blive i Buenos Aires og afvente den nye delegationsleders ankomst. I oktober 1995 underskrev S. en etårig forlængelse af kontrakten. I en skrivelse af 6. oktober 1995 udtalte S., at det ville være en fejltagelse at skifte delegation, medmindre han som godtgørelse for den skade, han havde lidt, fik mulighed for at arbejde for en anden delegation i en ny toårig periode.

I sin klage til ombudsmanden understregede S., at han var blevet tilbudt stillingen i Buenos Aires, fordi Kommissionens tjenestegrene ved en fejltagelse havde klassificeret ham som økonom, selv om det fremgik af hans papirer, at han var ekspert i landbrugsspørgsmål. Han dokumenterede sin påstand.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastslog Kommissionen først, at formålet med uddannelseskontrakter ikke nødvendigvis blev tilgodeset ved, at den pågældende person fik supplerende uddannelse inden for sit eget fagområde. Uddannelsesprogrammet vedrørte forvaltning og styring af de programmer, der var aftalt med udstationsringslandet i henhold til en bilateral eller multilateral aftale. Følgelig blev der ikke foretaget en formel klassificering af uddannelseskontrakter ud fra den pågældendes fagspecialisering.

For det andet fastslog Kommissionen, at delegationslederens ledsageskrivelse af 7. juni 1995 - med kopi til S. - måtte betragtes som en besvarelse af hans notat af 24. maj 1995. Kommissionen konstaterede desuden, at dens tjenestegrene almindeligvis undgik at indlade sig på formelle direkte drøftelser med delegationens forskellige grene, fordi man derved ville tilsidesætte delegationslederen, der som Kommissionens repræsentant var ansvarlig for gennemførelsen af uddannelsesprogrammet.

For det tredje erklærede Kommissionen, at S. systematisk var blevet orienteret om administrationens holdning, der navnlig var kommet til udtryk i en skrivelse af 16. november 1995 til delegationslederen; S. havde modtaget en kopi af denne skrivelse. I den pågældende skrivelse blev det fastslået, at han skulle udføre arbejdsopgaver, der var i tjenestens interesse.

Kommissionen undlod at udtale sig om, hvorvidt dens tjenestegrene ved en fejltagelse havde klassificeret S. som økonom.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt klageren klagen og anmodede om, at Kommissionen tildelte ham en ny toårig uddannelsesperiode som godtgørelse for den skade, han havde lidt.

AFGØRELSEN

Klageren havde fremsat en dokumenteret påstand om, at han ved en fejltagelse var blevet klassificeret som økonom. Ved behandlingen af denne påstand konstaterede ombudsmanden for det første, at de kontrakter, S. sammen med "European Association for Development" og Kommissionen havde underskrevet, ikke angav et særligt arbejdsområde, og at formålet med uddannelsesprogrammerne ikke nødvendigvis var at give den pågældende person supplerende uddannelse inden for hans fagområde. Kommissionen afviste imidlertid ikke, at en korrekt klassificering af S. som landbrugsekspert ville have været relevant for valget af udstationeringssted, ligesom Kommissionen heller ikke afviste, at dens tjenestegrene havde klassificeret S. forkert. På denne baggrund fremsatte ombudsmanden en kritisk bemærkning over for Kommissionen for at understrege, at institutionen burde have foretaget en korrekt klassificering af S.

For det andet kunne det konstateres, at S. ikke havde modtaget et klart officielt skriftligt svar på alle punkter i hans notat af 24. maj 1995. S. modtog en kopi af delegationslederens ledsageskrivelse, der imidlertid ikke kunne betragtes som et fyldestgørende svar, eftersom delegationslederen ikke havde kompetence til at behandle alle de punkter, S. pegede på i sit notat. Der skete imidlertid efter fælles overenskomst en etårig forlængelse af S.'s kontrakt med delegationen i Buenos Aires i oktober 1995, og i en skrivelse af 16. november 1995 fra hovedkvarteret i Bruxelles til delegationslederen med kopi til S. blev det fastslået, at han skulle tildeles arbejdsopgaver, som var i tjenestens interesse. Forslaget om at forlænge hans kontrakt i Buenos Aires med yderligere et år var et implicit svar på S.'s ønsker om at blive forflyttet til en anden delegation. Begge de nævnte skrivelser behandlede hans utilfredshed med de tildelte arbejdsopgaver. På denne baggrund fandt ombudsmanden, at Kommissionen havde reageret på S.'s notat af 24. maj 1995, og at der ikke var grundlag for at foreslå Kommissionen, at han skulle tildeles en ny toårig uddannelsesperiode.

KONKLUSION

På grundlag af den europæiske ombudsmands undersøgelse af denne klage var det påkrævet at fremsætte følgende kritiske bemærkning:

Kommissionen burde have foretaget en korrekt klassificering af S. som ekspert i landbrugsforhold.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

LÆGETJENESTENS MANGLENDE OVERHOLDELSE AF TAVSHEDSPLIGTEN

Afgørelse om klage 1098/96/BB over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I december 1996 klagede X. til ombudsmanden over (i) Kommissionens lægetjeneste for manglende overholdelse af tavshedspligten og (ii) over uberettiget forsinkelse ved fremsendelse af et dokument.

På klagerens anmodning blev klagen i henhold til artikel 2, stk. 3, i ombudsmandens statut klassificeret som fortrolig.

X. arbejdede freelance for Kommissionen. EU-institutionerne har indgået en aftale med et forsikringsselskab om compensation til den pågældende kategori af freelance-medarbejdere for indkomsttab i tilfælde af sygdom i kontraktperioden.

Medens klageren arbejdede for Kommissionen måtte han under lægebehandling for akut sygdom. Alle de påkrævede attester blev straks indgivet til administrationen sammen med en "behandlingsplan" fra den ansvarlige læge. Dette dokument blev fremsendt i en forseglet kuvert til den ansvarlige for Kommissionens lægetjeneste med påtegningen "tavshedspligt".

Kommissionen meddelte efterfølgende klageren, at hans anmodning om godtgørelse var efterkommet, og at sagen var fremsendt til forsikringsselskabet. X. gjorde gældende, at der var en forsinkelse på flere uger, inden forsikringsselskabet rent faktisk modtog sagen.

I december 1996 blev det klart for X., at en ansat i forsikringsselskabet og den tjenestegren i Kommissionen, hvor X. var ansat på en freelancekontrakt, havde kendskab til de fortrolige oplysninger om lægebehandlingen.

UNDERSØGELSEN**Kommissionens udtalelse**

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse påpegede Kommissionen følgende:

I henhold til forsikringspolicens fremsendte X. en række oplysninger om lægebehandlingen til Kommissionen, herunder en attest med specifikke oplysninger om behandlingsforløbet, og disse oplysninger skulle videregives til forsikringsselskabet.

Ifølge forsikringspolicens artikel 7 og den daværende fremgangsmåde skulle dokumentet med angivelse af indgrebets karakter have været fremsendt til forsikringsselskabet i en forseglet kuvert.

Som følge af X's klage blev tjenestemændene mindet om den korrekte procedure for behandlingen af kommende sager af denne karakter. Kommissionen påpegede, at de tjenestemænd, der havde behandlet X's klage, var underlagt tavshedspligt i henhold til vedtægten for tjenestemænd og øvrige ansatte.

Kommissionen modtog X's anmodning den 16. oktober 1996 og fremsendte den til forsikringsselskabet den 31. oktober 1996, efter at sagen havde været til behandling i Kommissionens lægetjeneste. Kommissionen udbad sig et modtagelsesbevis, som forsikringsselskabet dog ikke stillede til rådighed. Kommissionen kunne derfor ikke godtage påstanden om forsinket fremsendelse af disse dokumenter til forsikringsselskabet, som havde svaret X. den 4. december 1996.

Med hensyn til den fortrolige karakter af oplysningerne om lægebehandlingen gjorde Kommissionen gældende, at den på ingen måde var ansvarlig for forsikringsselskabets handlinger. Kommissionen gav imidlertid forsikringsselskabet en påmindelse om fortrolighedskravet efter et møde med klageren.

For så vidt angår de generelle principper for fortrolig behandling af dokumenter med lægelige oplysninger erklærede Kommissionen, at fremsendelse af dokumenter med sådanne oplysninger i forseglede kuverter til særlig brug for forsikringsselskabets læger, Kommissionens læger og den forsikrede udgjorde en valgmulighed i henhold til betingelserne i forsikringspolicens. På formularen for anmodning om godtgørelse havde forsikringstagerne mulighed for at specificere dokumenter, som skulle behandles på denne måde.

Inden for den berørte medarbejdergruppe skal freelance-ansatte, som anmoder om godtgørelse i henhold til sygeforsikringspolice, følge de heri fastsatte bestemmelser og procedurer.

Klagerens bemærkninger

Klageren fastholdt klagen og erkendte, at Kommissionen havde fremsendt en skrivelse den 31. oktober 1996. Klageren understregede imidlertid, at forsikringsselskabet først havde modtaget denne skrivelse den 24. november 1996.

AFGØRELSEN

1 Påstand om manglende overholdelse af tavshedspligten

- 1.1 Som led i god forvaltningsskik bør Kommissionen til enhver tid sikre, at dokumenter, som er omfattet af tavshedspligten, behandles med den fornødne omhu.
- 1.2 Det fremgik af ombudsmandens undersøgelser, at Kommissionen havde erkendt, at dokumentet med angivelse af karakteren af klagerens lægebehandling burde have været fremsendt til forsikringsselskabet i en forseglet kuvert.
- 1.3 Ombudsmanden fandt, at det var beklageligt og et tilfælde af fejl og forømmelser, at Kommissionen ikke havde behandlet klagerens dokumenter med den fornødne omhu.
- 1.4 På denne baggrund understregede ombudsmanden over for Kommissionen, at den skulle sikre sig, at kritikken i denne afgørelse blev forelagt for de tjenestemænd, der var ansvarlige for behandlingen af dokumenter, der var omfattet af tavshedspligten, således at der for fremtiden ikke blev gjort de samme fejl i lignende sager.

2 Påstand om forsinket fremsendelse af dokumenter til forsikringsselskabet

- 2.1 Kommissionen modtog klagerens anmodning den 16. oktober 1996. Kommissionen fremsendte den til forsikringsselskabet den 31. oktober 1996, efter at sagen havde været til behandling i Kommissionens lægetjeneste.
- 2.2 Kommissionen har forelagt en kopi af ovennævnte skrivelse for ombudsmanden. I denne skrivelse udbad Kommissionen sig et modtagelsesbevis, som forsikringsselskabet dog ikke stillede til rådighed. Ved vurderingen af en eventuel forsinkelse i Kommissionen skal der tages

hensyn til den omstændighed, at forsikringsselskabet svarede klageren den 4. december 1996, hvilket er over en måned efter datoen på Kommissionens skrivelse.

- 2.3 Det fremgik af ombudsmandens undersøgelser, at der ikke var det nødvendige grundlag for den påstand, at Kommissionen havde forsinket fremsendelsen af klagerens dokumenter til forsikringsselskabet.

KONKLUSION

På grundlag af ovennævnte undersøgelser blev der fremsat følgende kritiske bemærkninger:

Den europæisk ombudsmand fandt, at principperne for god forvaltningsskik kræver, at Kommissionen til enhver tid sikrer, at dokumenter, som er omfattet af tavshedspligten, behandles med den fornødne omhu.

Det fremgik af ombudsmandens undersøgelser, at Kommissionen havde erkendt, at dokumentet med angivelse af karakteren af klagerens lægebehandling burde have været fremsendt til forsikringsselskabet i en forsegleet kuvert.

Ombudsmanden fandt, at det var beklageligt og et tilfælde af fejl og forømmelser, at Kommissionen ikke havde behandlet klagerens dokumenter med den fornødne omhu.

Disse aspekter af sagen vedrørte procedurer som led i et overstået hændelsesforløb, og det var derfor ikke relevant at forsøge at finde en mindelig løsning. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

MANGLENDE ÅBENHED VED AFVIKLINGEN AF EN UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 105/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I januar 1997 klagede D. til ombudsmanden over Kommissionens afvikling af en interinstitutionel udvælgelsesprøve (EUR/LA/97), som han havde deltaget i i 1996.

Ved skrivelse af 14. november 1996 meddelte udvælgelseskomitéen D., at han ikke havde opnået et tilstrækkeligt højt pointtal i den skriftlige stopprøve, og at hans øvrige skriftlige prøvebesvarelser ikke ville blive rettet. D. anmodede udvælgelseskomitéen om at tage hans pointtal fra den pågæ-

dende prøve op til fornyet overvejelse. Han fremsatte desuden følgende anmodning:

"Sideløbende med en sådan fornyet behandling anmoder jeg desuden om at få adgang til at se den rettede prøvebesvarelse, således at jeg kan fremsætte bemærkninger til støtte for min sag."

Udvælgelseskomitéen besvarede D.'s hovedandragende ved at give ham en detaljeret redegørelse for de vurderingskriterier, der var anvendt ved den pågældende prøve; udvælgelseskomitéens udtalelse lød som følger:

"Vi har taget Deres prøvebesvarelser op til fornyet behandling og ønsker hermed at påpege, at de resultater, De har fået meddelelse om, svarer til de pointtal, udvælgelseskomitéen har givet.

Formålet med prøverne var at opstille en liste over de ansøgere, der opnåede de højeste pointtal (144 for A7-udvælgelsesprøven og 96 for A8-udvælgelsesprøven), således som det også blev oplyst i prøveindkaldelsen. Prøverne blev rettet af erfarne oversættere fra Unionens institutioner, og der blev anvendt de samme strenge vurderingskriterier i hvert enkelt tilfælde.

Formålet med prøve (a) var at vurdere ansøgerens sprogfærdighed på udgangssproget, altså ansøgerens sprogfærdighed på spansk, og den pågældendes evne til at løse oversættelsesproblemer. Til Deres orientering kan det oplyses, at fastsættelsen af det samlede pointtal skete ud fra følgende kriterier:

- * hvad angår udgangssproget: graverende, alvorlige eller mindre væsentlige forståelsesfejl samt unøjagtigheder;
- * hvad angår målsproget: stavning (graverende, alvorlige og mindre væsentlige fejl), morfologi og syntaks (konkordans, styrelse ved præposition, ukorrekte syntaktiske konstruktioner etc.) og ordforråd (udeladelse af et eller flere ord, udeladelse af en sætning, ukorrekte termer, barbarismer); der blev ligeledes taget hensyn til stilistiske fejl og ukorrekt tegnsætning.

På den anden side talte en elegant stil, en korrekt oversættelse af en relativt vanskelig passage eller en strålende oversættelse af en særligt vanskelig passage til ansøgerens fordel.

Hver prøvebesvarelse blev rettet af to opgaverettere, der arbejdede uafhængigt af hinanden, og ansøgerens anonymitet blev opretholdt

gennem hele forløbet. En række prøvebesvarelser blev rettet af en tredje opgaveretter, når udvælgelseskomitéen anså det for påkrævet.

Prøvebesvarelsesne blev rettet med stor omhu, og jeg beklager at måtte meddele Dem, at udvælgelseskomitéens afgørelse vedrørende Deres prøvebesvarelse er endelig."

Hvad angår D.'s anmodning om at få adgang til at se den rettede prøvebesvarelse, gav udvælgelseskomitéen følgende svar:

"Endelig kan vi meddele, at det ikke er muligt at sende Dem en kopi af Deres prøvebesvarelser, fordi udvælgelseskomitéen principielt er forpligtet til at behandle alle ansøgere ens, og fordi udvælgelseskomitéens arbejde er fortroligt."

I sin klage til ombudsmanden understregede D., at han ikke stillede spørgsmål ved udvælgelseskomitéens vurdering af hans prøvebesvarelse. Eftersom han ikke havde haft adgang til at se den rettede prøvebesvarelse, vidste han ikke, om udvælgelseskomitéen havde anvendt vurderingskriterierne korrekt i hans tilfælde. Han gjorde gældende, at udvælgelseskomitéens begrundelse for ikke at give ham adgang til at se den rettede prøvebesvarelse var utilstrækkelig og uigennemskuelig.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastslog Kommissionen, at udvælgelseskomitéen havde rettet sig efter retningslinjerne i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og at udvælgelseskomitéen havde vist stor imødekommenhed over for D. ved at orientere ham om de vurderingskriterier, der var anvendt ved den pågældende prøve. Med hensyn til udvælgelseskomitéens begrundelse for ikke at give D. adgang til at se den rettede prøvebesvarelse fastslog Kommissionen, at det var almindelig praksis inden for fællesskabsinstitutionerne ikke at lade ansøgere se de rettede prøvebesvarelser, og at udvælgelseskomitéer ifølge Domstolens retspraksis havde brede skønsmæssige beføjelser. Ifølge Kommissionen var udvælgelseskomitéer på dette område kun forpligtet til at oplyse, hvilket pointtal ansøgerne havde opnået.

Hvad angår spørgsmålet om åbenhed, understregede Kommissionen, at man ikke kunne give regler om åbenhed forrang frem for artikel 6 i vedtægtens bilag III, hvori det fastslås, at udvælgelseskomitéers arbejde er fortroligt. Ifølge Kommissionen indebærer dette krav, at udvælgelseskomitéer kan udføre deres arbejde uafhængigt uden nogen form for pres udefra.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger fastholdt D. klagen. Navnlig understregede han, at han ikke havde bedt om at få udleveret den rettede prøvebesvarelse, men kun om at få adgang til at se den, således at det var overladt til udvælgelseskomitéen at finde ud af, hvordan dette kunne arrangeres. D. erklærede, at han fuldt ud kunne acceptere, at man fjernede eventuelle tegn, der gjorde det muligt at identificere opgaveretteren ud fra den rettede prøvebesvarelse; D. ønskede udelukkende at få kendskab til de foretagne rettelser.

Hvad angår spørgsmålet om åbenhed, mente D. ikke, at Kommissionen kunne nægte at udlevere oplysninger om den rettede prøvebesvarelse, hvis opgaveretterens identitet blev hemmeligholdt - efter hans opfattelse var det ikke relevant at henvise til målsætningen i artikel 6 i vedtægtens bilag III, som skal sikre, at udvælgelseskomitéerne kan arbejde uafhængigt.

AFGØRELSEN

I sin klage anfægtede D., at udvælgelseskomitéen kunne nægte at give ham oplysninger om den rettede prøvebesvarelse. Ved vurderingen af dette spørgsmål blev det indledningsvis konstateret, at det ikke var uberettiget, at udvælgelseskomitéen havde opfattet D.'s anmodning om at få kendskab til den rettede prøvebesvarelse som en anmodning om at få udleveret den pågældende prøvebesvarelse. Udvælgelseskomitéen begrundede sit afslag ved at henvise til princippet om ligebehandling af ansøgere og ved at fastslå, at udvælgelseskomitéers arbejde er fortroligt.

Princippet om ligebehandling af ansøgere indebærer, at identiske situationer ikke kan behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke kan behandles ens. Spørgsmålet om udlevering af rettede prøvebesvarelser må afgøres ud fra vedtægtens bestemmelser og Domstolens retspraksis, og det nævnte princip havde ingen relevans for dette spørgsmål. Det understreges, at Kommissionen ikke henviste til dette princip i sin udtalelse til ombudsmanden om D.'s klage. Det virkede derfor forvirrende, at udvælgelseskomitéen henviste til princippet. Principperne for god forvaltningsskik betyder, at ansøgere har krav på, at udvælgelseskomitéer giver en fyldestgørende begrundelse for deres afgørelser. Det virkede uhensigtsmæssigt at henvise til princippet om ligebehandling af ansøgere, eftersom dette princip ikke havde relevans for en beslutning om, hvorvidt der i almindelighed skal gives adgang til rettede prøvebesvarelser eller ej. På denne baggrund fremsatte ombudsmanden en kritisk bemærkning over for Kommissionen.

I sin begrundelse for afslaget henviste udvælgelseskomitéen endvidere til, at komitéens arbejde var fortroligt, og efter gældende fællesskabsret er Kommissionen da heller ikke forpligtet til at udlevere rettede prøvebesvarelser til ansøgere, der anmoder herom. Udvalgelsseskomitéen var således berettiget til at nægte at udlevere prøvebesvarelsen under henvisning til, at udvælgelseskomitéer principielt arbejder fortroligt.

KONKLUSION

På grundlag af ombudsmandens undersøgelse af denne klage blev der fremsat følgende kritiske bemærkning:

Kommissionen nægtede at udlevere den rettede prøvebesvarelse under henvisning til princippet om ligebehandling af ansøgere, men det var ukorrekt at begrunde afslaget på denne måde, fordi det nævnte princip ikke havde relevans for, om rettede prøvetekster skulle udleveres eller ej.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER FRA OMBUDSMANDEN

Ombudsmanden har modtaget en lang række klager over manglende åbenhed i forbindelse med fællesskabsinstitutionernes ansættelsesprocedurer, og derfor indledte han en undersøgelse af dette spørgsmål på eget initiativ den 7. november 1997 for bl.a. at undersøge, om Kommissionen agter at lade ansøgere tage prøvespørgsmålene med sig fra prøvelokalet og at lade den enkelte ansøger få adgang til rettede kopier af prøvebesvarelserne. I sin skrivelse har ombudsmanden fastslået, at udvælgelseskomitéernes skønsmæssige beføjelser og det faktum, at deres arbejde er fortroligt, ikke stiller sig hindrende i vejen for, at man overholder principperne om god forvaltningsskik.

KRITIK AF AFVIKLINGEN AF EN UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om klage 142/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I februar 1997 klagede V. til ombudsmanden over Kommissionens afvikling af en interinstitutionel udvælgelsesprøve (EUR/LA/97), som han havde deltaget i i 1996.

Ved skrivelse af 14. november 1996 meddelte udvælgelseskomitéen V., at han ikke havde opnået tilstrækkeligt høje pointtal i en af stopprøverne, prøve (a), og at hans øvrige prøvebesvarelser derfor ikke ville blive rettet.

Ved skrivelser af 18. og 20. november 1996 anmodede V. udvælgelseskomitéen om at tage hans pointtal for prøve (a) op til fornyet overvejelse, ligesom han bad om at få udleveret den rettede prøvebesvarelse. Han erklærede, at han ikke på nogen måde ville anfægte, at rettelserne var foretaget korrekt og upartisk, men han undrede sig over, at han havde opnået et så lavt pointtal. Desuden mente han, at ansøgerne i prøve (b) havde fået spørgsmål, som ikke var varslet i meddelelsen om udvælgelsesprøven, og at prøve (d) heller ikke stemte overens med meddelelsens oplysninger.

Hvad angår de to pågældende prøver, indeholdt meddelelsen følgende oplysninger:

- (b) Prøve med en række spørgsmål om de vigtigste faser i det europæiske samarbejde og de forskellige fællesskabspolitikker.
- (d) Oversættelse til spansk - med ordbøger - af en almindelig tekst på ca. 45 linjer om Den Europæiske Unions virksomhed affattet på et af de sprog, der er anført i afsnit V, punkt B(3); ansøgeren vælger frit mellem disse sprog, men kan dog ikke vælge et af de sprog, der allerede er valgt til prøve (a) og (c).

Det var V.'s opfattelse, at prøve (b) havde indeholdt en række spørgsmål, som ikke vedrørte de vigtigste faser i det europæiske samarbejde og de forskellige fællesskabspolitikker. Ifølge V. var dette tilfældet for følgende spørgsmåls vedkommende:

- et spørgsmål om Europa-Parlamentets generalsekretariat
- et spørgsmål om, hvilken kompetence Retten i Første Instans har
- et spørgsmål om Det Økonomiske og Sociale Udvalg
- et spørgsmål om organiseringen af medlemmerne af Europa-Parlamentet
- et spørgsmål om længden af Europa-Kommissionens embedsperiode
- et spørgsmål om det præcise antal kommissærer fra visse medlemsstater
- et spørgsmål om fællesskabsretten, herunder gennemførelsen af fællesskabsforordninger.

Efter klagerens opfattelse var det helt tydeligt, at prøvemeddelelsen ikke dækkede disse spørgsmål, fordi meddelelsen gav følgende oplysninger om den mundtlige prøve:

"Samtale med udvælgelseskomitéen med henblik på en afsluttende vurdering af ansøgerens egnethed til at udføre de arbejdsopgaver, der er beskrevet under afsnit I. Ansøgerens sprogfærdighed på andre sprog og ansøgerens kendskab til Unionens institutioner og politikker vil også blive bedømt under prøven."

V. gjorde gældende, at denne passage måtte forlede en ansøger til at tro, at der ikke ville blive stillet spørgsmål om institutionerne i den skriftlige prøve (b).

Hvad angår prøve (d), gjorde V. gældende, at den udleverede tekst ikke var på 45 linjer - som oplyst i meddelelsen - men på 61 linjer.

Ved skrivelser af 18. december 1996 og 16. januar 1997 besvarede udvælgelseskomitéen klagerens henvendelser. Udvælgelseskomitéen meddelte ham, at man havde efterkommet hans anmodning: hans prøvebesvarelse var blevet taget op til fornyet behandling, og det oplyste pointtal var korrekt. Endvidere måtte komitéen med beklagelse meddele, at man ikke kunne udlevere den rettede prøvebesvarelse, fordi komitéen måtte respektere princippet om ligebehandling af ansøgere og fortrolighedsprincippet.

Hvad angår påstanden vedrørende prøve (b), fastslog udvælgelseskomitéen, at samtlige stillede spørgsmål direkte eller indirekte havde relation til beskrivelsen i meddelelsen. Både med hensyn til prøve (b) og prøve (d) tilføjede komitéen, at en udvælgelseskomité ifølge Domstolens retspraksis var en helt selvstændig og uafhængig størrelse og havde brede skønsmæssige beføjelser, så længe retningslinjerne i meddelelsen blev overholdt.

V. var utilfreds med disse svar og klagede derfor til ombudsmanden. Han gjorde gældende, at udvælgelseskomitéens svar var kendetegnet af manglende åbenhed. Efter hans opfattelse måtte det være en selvfølge, at en ansøger kunne få adgang til at se den rettede prøvebesvarelse eller til på anden måde at gøre sig bekendt med de foretagne rettelser. Han mente, at udvælgelseskomitéen lagde overdrevent stor vægt på at betone, at dens arbejde var fortroligt. Desuden fastholdt han, at prøve (b) og (d) ikke havde haft et korrekt indhold.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse fastslog Kommissionen, at udvælgelseskomitéen havde rettet sig efter retningslinjerne i meddelelsen om udvælgelsesprøven. Med hensyn til udvælgelseskomitéens begrundelse for ikke at give V. adgang til at se den rettede prøvebesvarelse fastslog Kommissionen, at det var almindelig praksis inden for fællesskabsinstitutionerne ikke at lade ansøgere se de rettede prøvebesvarelser, og at udvælgelseskomitéer ifølge Domstolens retspraksis havde brede skønsmæssige beføjelser. Ifølge Kommissionen var udvælgelseskomitéer på dette område kun forpligtet til at oplyse, hvilket pointtal ansøgerne havde opnået.

Hvad angår V.'s kritik af prøve (b), konstaterede Kommissionen, at han havde opnået gode pointtal i denne prøve, og at hans påstand derfor var uberettiget og i modstrid med hans egne interesser. Med hensyn til prøve (d) fastslog Kommissionen, at udvælgelseskomitéens valg af en tekst på 61 linjer faldt inden for rammerne af de skønsmæssige beføjelser, udvælgelseskomitéer er udstyret med.

Klageren fremsatte ingen bemærkninger til Kommissionens udtalelse.

AFGØRELSEN

Udvælgelseskomitéen afslog at udlevere den rettede prøvebesvarelse til V. under henvisning til princippet om ligebehandling af ansøgere og udvælgelsesarbejdets fortrolige karakter.

Princippet om ligebehandling af ansøgere indebærer, at identiske situationer ikke kan behandles forskelligt, og at forskellige situationer ikke kan behandles ens. Spørgsmålet om udlevering af rettede prøvebesvarelser må afgøres ud fra vedtægtens bestemmelser og Domstolens retspraksis, og det nævnte princip havde ingen relevans for dette spørgsmål. Det understreges, at Kommissionen ikke henviste til dette princip i sin udtalelse til ombudsmanden om V.'s klage. Det virkede derfor forvirrende, at udvælgelseskomitéen henviste til princippet. Principperne for god forvaltningsskik betyder, at ansøgere har krav på, at udvælgelseskomitéer giver en fyldestgørende begrundelse for deres afgørelser. Det virkede uhensigtsmæssigt at henvise til princippet om ligebehandling af ansøgere, eftersom dette princip ikke havde relevans for en beslutning, om der i almindelighed skal gives adgang til rettede prøvebesvarelser eller ej. På denne baggrund fremsatte ombudsmanden en kritisk bemærkning over for Kommissionen.

I sin begrundelse for afslaget henviste udvælgelseskomitéen endvidere til, at komitéens arbejde var fortroligt, og efter gældende fællesskabsret er Kommissionen da heller ikke forpligtet til at udlevere rettede prøvebesvarelser til ansøgere, der anmoder herom. Udvælgelseskomitéen var således berettiget til at nægte at udlevere prøvebesvarelsen under henvisning til, at udvælgelseskomitéer principielt arbejder fortroligt.

Hvad angår V.'s påstand vedrørende prøve (b), skulle denne prøve ifølge meddelelsen dreje sig om de forskellige faser i det europæiske samarbejde og de forskellige fællesskabspolitikker, mens den mundtlige prøve ifølge meddelelsen også ville omfatte spørgsmål om Den Europæiske Unions institutioner. Meddelelsen måtte give læseren det indtryk, at der ikke ville blive stillet spørgsmål, som udelukkende havde relation til institutionerne, i prøve (b). I realiteten omfattede prøve (b) imidlertid netop spørgsmål om institutionerne, og disse spørgsmål havde ikke nogen klar relevans for de forskellige faser i det europæiske samarbejde.

I denne forbindelse fremførte Kommissionen to argumenter. For det første havde V. ingen interesse i at kritisere spørgsmålenes indhold, fordi han havde bestået prøven med gode resultater. For det andet havde spørgsmålene enten direkte eller indirekte relation til det emneområde, der var angivet i meddelelsen. Hvad angår det første argument, understreges det, at borgerne i henhold til EF-traktatens artikel 138 E har ret til at indgive klager til den europæiske ombudsmand, uden at udøvelsen af denne ret gøres betinget af, at den enkelte borger har en personlig interesse i det problem, den europæiske ombudsmand får forelagt. Med hensyn til Kommissionens andet argument kræver principperne for god forvaltningsskik, at borgerne skal kunne regne med, at Kommissionen kun fremsætter korrekte offentlige udsagn. Det var derfor uberettiget, at Kommissionen benyttede en ordlyd, der kunne forlede borgerne til at tro, at prøvens emne ville være mere snævert afgrænset, end det i virkeligheden var tilfældet. På denne baggrund fremsatte ombudsmanden en kritisk bemærkning over for Kommissionen.

Hvad angår V.'s påstand vedrørende prøve (d), har udvælgelseskomitéer ifølge Domstolens retspraksis brede skønsmæssige beføjelser, forudsat at de følger retningslinjerne i meddelelsen om udvælgelsesprøven. I denne meddelelse blev det oplyst, at prøve (d) gik ud på at oversætte en tekst på ca. 45 linjer, mens den egentlige opgavetekst på 61 linjer var ca. 33% længere. Denne overskridelse af linjetallet stemmer ikke overens med meddelelsens ordlyd. Derfor fremsatte den europæiske ombudsmand en kritisk bemærkning over for Kommissionen.

KONKLUSION

På grundlag af ombudsmandens undersøgelse af denne klage blev der fremsat følgende kritiske bemærkninger:

Kommissionen nægtede at udlevere den rettede prøvebesvarelse under henvisning til princippet om ligebehandling af ansøgere, men det var ukorrekt at begrunde afslaget på denne måde, fordi det nævnte princip ikke havde relevans for, om de rettede prøvebesvarelser skulle udleveres eller ej.

Kommissionen burde have formuleret meddelelsen om udvælgelsesprøven således, at borgerne ikke blev vildledt med hensyn til prøvernes indhold, ligesom Kommissionen burde have respekteret meddelelsens ordlyd.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER FRA OMBUDSMANDEN

Ombudsmanden har modtaget en lang række klager over manglende åbenhed i forbindelse med fællesskabsinstitutionernes ansættelsesprocedurer, og derfor indledte han en undersøgelse af dette spørgsmål på eget initiativ den 7. november 1997 for bl.a. at undersøge, om Kommissionen agter at lade ansøgere tage prøvespørgsmålene med sig fra prøvelokalet og at lade den enkelte ansøger få adgang til rettede kopier af prøvebesvarelserne. I sin skrivelse har ombudsmanden fastslået, at udvælgelseskomiteernes skønsmæssige beføjelser og det faktum, at deres arbejde er fortroligt, ikke stiller sig hindrende i vejen for, at man overholder principperne om god forvaltningsskik.

GODTGØRELSE AF LÆGEUDGIFTER

Afgørelse om klage 319/97/PD over Europa-Kommissionen

KLAGEN

I april 1997 klagede K. til ombudsmanden, fordi Kommissionen ikke havde godtgjort ham nogle lægeudgifter, han havde påtaget sig efter anmodning fra Kommissionen.

Klageren havde bestået udvælgelsesprøve KOM/A/764, der blev afholdt af Kommissionen. Med henblik på ansættelse anmodede Kommissionen ham i november 1994 om at gennemgå en lægeundersøgelse. Under denne

undersøgelse blev han anmodet om at underkaste sig en supplerende specialundersøgelse hos en læge efter eget valg; udgifterne til denne konsultation ville blive godtgjort af Kommissionen. I januar 1995 fremsatte han lægeregningen til Kommissionen. I juni 1995 tilbød Kommissionen K. en stilling, men den forsinkede godtgørelse for lægeudgifter og andre negative erfaringer med Kommissionen i forbindelse med selve udvælgelsesprøven fik K. til at afslå dette stillingstilbud. I oktober 1995 skrev han til Kommissionen for at påpege, at han endnu ikke havde modtaget godtgørelsen. I april 1996 skrev han igen til Kommissionen for at kræve sine udgifter godtgjort.

I sin klage gjorde K. gældende, at det var uacceptabelt, at Kommissionen hverken havde godtgjort ham lægeudgifterne eller besvaret hans to ryksskrivelser.

UNDERSØGELSEN

Kommissionens udtalelse

Klagen blev fremsendt til Kommissionen. I sin udtalelse meddelte Kommissionen, at K. ikke rettidigt havde modtaget godtgørelse for sine lægeudgifter, fordi originalversionen af fakturaen og andet dokumentationsmateriale var bortkommet; i mellemtiden havde Kommissionen udbetalt det pågældende beløb. Kommissionen beklagede den "uforklarlige" forsinkelse, der var opstået. Desuden forklarede institutionen, at afregningsprocedurerne for sådanne godtgørelser nu var blevet ændret for at undgå urimelige forsinkelser i fremtiden.

Kommissionen kommenterede ikke K.'s påstand om, at hans skrivelser ikke var blevet besvaret.

Klagerens bemærkninger

I sine bemærkninger udtrykte K. sin tilfredshed med, at hans henvendelse til ombudsmanden havde resulteret i, at Kommissionen havde refunderet hans lægeudgifter. Han var imidlertid utilfreds med, at det var nødvendigt at henvende sig til ombudsmanden for at få Kommissionen til at leve op til sit tilsagn om godtgørelse af udgifter, og desuden kunne han ikke godtage, at Kommissionen ikke havde kommenteret sin manglende besvarelse af hans henvendelser.

AFGØRELSEN

Kommissionens udtalelse og klagerens bemærkninger viste, at Kommissionen havde refunderet klagerens udgifter. Endvidere kom det for dagen, at Kommissionen i mellemtiden havde ændret sine afregningspro-

cedurer for at sikre, at godtgørelser fremover kunne blive udbetalt uden unødigt forsinkelse. Ombudsmanden foretog sig derfor ikke yderligere i relation til dette klagepunkt.

Hvad angår de to rykkerskrivelser til Kommissionen, havde Kommissionen ikke søgt at benægte, at de ikke var blevet besvaret. Ombudsmanden rettede derfor en kritisk bemærkning til Kommissionen for at understrege, at institutionen burde have besvaret K.'s skrivelser med det samme.

Det kunne ikke lade sig gøre at finde en mindelig løsning, eftersom dette klagepunkt vedrørte et overstået hændelsesforløb. Ombudsmanden afsluttede derfor sin behandling af sagen.

3.7 UNDERSØGELSER PÅ EGET INITIATIV

GENNEMFØRELSE AF UDVÆLGELSESPRØVE

Afgørelse om undersøgelse på eget initiativ 674/COMLA/F/PD

I juli 1996 indledte ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ foranlediget af en klage over gennemførelsen af udvælgelsesprøve EUR/LA/76, som blev afholdt af Kommissionen.

UNDERSØGELSEN

Ombudsmanden anmodede Kommissionen om oplysninger med hensyn til følgende to punkter vedrørende udvælgelsesprøven.

- 1 Krav om tyskkundskab til de personer, der havde ansvar for at rette prøveteksterne i den tysk-svenske oversættelsesopgave.
- 2 Havde ansøgerne ret til se de rettede prøvetekster? Ville Kommissionen i benægtende fald anføre en begrundelse?

KOMMISSIONENS UDTALELSE

Kommissionen svarede ombudsmanden med skrivelse af 18. oktober 1996.

- 1 De opgaver, der blev stillet i forbindelse med udvælgelsesprøve EUR/LA/76, blev alle rettet af erfarne oversættere med tysk som første fremmedsprog. Kommissionen erklærede endvidere, at alle besvarelser blev bedømt særskilt af to forskellige rettere, og at en tredje rettelse var blevet foretaget af en tredje uddannet oversætter i de tilfælde, hvor udvælgelseskomitéen anså det for nødvendigt.

2 "Det har aldrig været praksis i Kommissionen (eller i nogen anden fællesskabsinstitution) at sende rettede prøvetekster tilbage til ansøgerne. Vedtægten fastslår, at udvælgelseskomitéens arbejde er fortroligt. Udvælgelseskomitéer skal være uafhængige og have enekompetence til at bedømme ansøgernes præstationer. Endvidere ville det indebære en administrativ byrde, f.eks. var der omkring 56 000 ansøgere til de to udvælgelsesprøver (COM/A/770 og 764). Det kunne også indebære forskelsbehandling af ansøgerne, hvis prøveteksterne kun blev returneret efter anmodning."

AFGØRELSEN

Med hensyn til tyskkundskaberne hos de personer, der havde ansvar for at rette opgaverne i forbindelse med udvælgelsesprøve EUR/LA/76, konstaterede ombudsmanden, at undersøgelsen ikke havde påvist noget tilfælde af fejl og forsømmelser.

Med hensyn til ansøgernes adgang til de rettede prøvetekster bemærkede ombudsmanden, at han siden undersøgelsens begyndelse havde modtaget en række klager over manglende adgang til rettede prøvetekster, men også over manglende åbenhed i udvælgelsesprocedurer, som var fastlagt af fællesskabsinstitutioner. Ombudsmanden besluttede derfor at gennemføre en undersøgelse på eget initiativ om åbenhed i udvælgelsesprocedurerne og i den forbindelse at behandle spørgsmålet om rettede prøvetekster.

På denne baggrund konstaterede ombudsmanden, at der ikke var grundlag for yderligere undersøgelser, og han afsluttede derfor sin behandling af sagen.

KOMMISSIONENS ADMINISTRATIVE PROCEDURER VED BEHANDLING AF KLAGER OVER MEDLEMSSTATERS OVERTRÆDELSE AF FÆLLESSKABS RETTEN

Afgørelse om undersøgelse på eget initiativ 303/97/PD

I april 1997 indledte ombudsmanden en undersøgelse på eget initiativ efter artikel 138 E i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Undersøgelsen vedrørte mulighederne for at forbedre kvaliteten af Kommissionens sagsbehandling af klager over medlemsstaters overtrædelse af fællesskabsretten i den fase, der går forud for et eventuelt søgsmål.

BAGGRUNDEN FOR UNDERSØGELSEN

Ud fra en generel betragtning blev undersøgelsen iværksat, fordi et af hovedformålene med ombudsmandens virksomhed er at forbedre forholdet mellem fællesskabsinstitutionerne og Unionens borgere. En betydningsfuld kontakthoved mellem parterne vedrører en af Kommissionens vigtigste arbejdsopgaver, nemlig Kommissionens rolle som traktatens vogter efter artikel 155. Kommissionen har altid anerkendt, at institutionen i vidt omfang må støtte sig til private borgere og virksomheder for at opspore medlemsstaternes overtrædelser af fællesskabsretten. Derfor er det helt afgørende, at borgerne nærer tillid til Kommissionens evne til at behandle påståede overtrædelser.

Den nærmere årsag til klagen var, at ombudsmanden havde modtaget mange klager over de administrative procedurer, Kommissionen benytter ved sin behandling af private borgeres klager over medlemsstaternes manglende overholdelse af fællesskabsretten. Klagerne vedrørte ikke Kommissionens skønsmæssige beføjelser, når der træffes afgørelse om, hvorvidt der skal indledes søgsmål mod en medlemsstat efter traktatens artikel 169 - utilfredsheden gjaldt derimod den administrative procedure, der går forud for et eventuelt søgsmål. Navnlig gjorde de klagende borgere gældende, at behandlingen af klager tog uforholdsmæssigt lang tid, at der ikke blev givet oplysninger om den løbende behandling af en given klage, og at Kommissionen ikke gav nogen begrundelse for, hvordan den nåede frem til at konkludere, at der ikke forelå en overtrædelse fra en medlemsstats side.

UNDERSØGELSEN

På denne baggrund interesserede ombudsmanden sig især for de administrative procedurer, Kommissionen benyttede ved sin behandling af klagerne. Uanset spørgsmålet om, hvorvidt fællesskabsrettens principper eventuelt kunne indebære, at borgere, der indgiver en klage til Kommissionen, skulle have mere udstrakte proceduremæssige rettigheder, fandt ombudsmanden, at Kommissionen selv havde mulighed for at tildele disse borgere mere udstrakte proceduremæssige rettigheder som et udtryk for god forvaltningsskik, og at en sådan fremgangsmåde var forenelig med Domstolens retspraksis, der fastslår, at enkeltpersoner ikke kan indbringe Kommissionens afgørelse om ikke at indlede søgsmål efter artikel 169 for Domstolen.

Ombudsmanden foreslog derfor, at Kommissionen skulle tilsende registrerede klagere en foreløbig konklusion om, at fællesskabsrettens bestemmelser ikke var overtrådt, samt Kommissionens begrundelse for denne

konklusion; samtidig skulle Kommissionen opfordre klagerne til at fremsætte bemærkninger inden en given frist, før der blev truffet endelig afgørelse i sagen. Han påpegede, at en sådan fremgangsmåde frembød to fordele. For det første ville man opnå en mere effektiv administration, fordi klagerne fik lejlighed til at kritisere Kommissionens standpunkter, og Kommissionen således fik lejlighed til at besvare denne kritik. For det andet ville borgerne få større tillid til Kommissionen, fordi de fik adgang til at deltage på en mere engageret måde i artikel 169-proceduren, og der blev skabt større åbenhed omkring disse forhold.

Kommissionens udtalelse

I sin udtalelse fastslog Kommissionen, at klager fra enkeltpersoner er den vigtigste kilde, Kommissionen kan trække på i sit arbejde med at overvåge, at fællesskabsrettens bestemmelser overholdes. Af den grund erkendte Kommissionen, at klagerne spiller en rolle i traktatbrudsproceduren, og at de i tidsrummet forud for et eventuelt sagsanlæg nyder godt af proceduremæssige garantier, som Kommissionen vedvarende har udviklet og forbedret. Kommissionen indvilgede i at videreføre dette arbejde.

Kommissionen meddelte desuden, at alle klager, der når frem til Kommissionen, bliver registreret uden undtagelse. Når Kommissionen modtager en klage, anerkender den modtagelsen ved at sende klageren en skrivelse med et bilag, der forklarer traktatbrudsproceduren i enkeltheder. Når en klage er blevet registreret, bliver klageren orienteret om, hvilke foranstaltninger klagen giver anledning til, herunder henvendelser til de relevante nationale myndigheder. Klageren bliver også orienteret om, hvilket udfald behandlingen af klagen får, uanset om der ikke bliver truffet yderligere foranstaltninger, eller der iværksættes en traktatbrudsprocedure. Klageren får ligeledes besked, hvis der allerede er iværksat en procedure om det samme spørgsmål.

Hvad angår tidsfrister for behandlingen af klager, oplyste Kommissionen, at dens tjenestegrene ifølge institutionens interne regler i hver enkelt klagesag inden et år efter registreringsdatoen skal tage stilling til, om sagsbehandlingen skal afsluttes uden yderligere foranstaltninger, eller om der skal iværksættes en officiel traktatbrudsprocedure - denne regel kan fraviges i undtagelsestilfælde, og der skal gives en begrundelse herfor. Kommissionen påpegede desuden, at forsinkelser i behandlingen af klager ofte skyldes, at drøftelser og kontakter med de nationale myndigheder er meget tidskrævende. Kommissionen lægger stor vægt på at afkorte sådanne forsinkelser.

Ombudsmanden havde foreslået, at udkastet til en afgørelse om at afvise en klage skulle forelægges klageren, og Kommissionen oplyste, at klageren i en række tilfælde på forhånd var blevet orienteret om, at klagen ville blive afvist, ligesom der hyppigt var givet en begrundelse for det forventede afslag. Kommissionen erklærede sig villig til at udvide denne praksis undtagen i tilfælde, hvor klagen tydeligvis savnede ethvert grundlag, eller hvor klageren ikke havde ladet høre fra sig.

AFGØRELSEN

Kommissionen udviste en konstruktiv og tjenstvillig holdning i forbindelse med undersøgelsen. Ombudsmanden noterede sig med tilfredshed, at Kommissionen lagde vægt på til stadighed at udbygge og forbedre borgerens stilling i artikel 169-proceduren i det tidsrum, der går forud for et eventuelt sagsanlæg.

Hvad angår behandlingen af klager og sagsbehandlings tidsmæssige udstrækning, viste Kommissionens udtalelse,

- 1 at Kommissionen anerkender modtagelsen af klager;
- 2 at klageren holdes underrettet om sagens videre forløb hos Kommissionen;
- 3 at Kommissionens administration ifølge institutionens egne interne regler i hver enkelt klagesag inden et år efter registreringsdatoen skal tage stilling til, om sagsbehandlingen skal afsluttes uden yderligere foranstaltninger, eller om der skal iværksættes en officiel traktatbrudsprocedure - denne regel kan fraviges i undtagelsestilfælde, og der skal gives en begrundelse herfor. En forsinkelse kan være begrundet med, at de nødvendige drøftelser med de nationale myndigheder er tidskrævende, ligesom Kommissionen må afvente svar på sine anmodninger om oplysninger fra de nationale myndigheder.

Hvis disse regler overholdes, har man rimelig sikkerhed for, at borgeren bliver holdt underrettet om behandlingen af klagen, og at klagen behandles uden unødige forsinkelser og inden for et tidsrum af højst et år, medmindre der foreligger særlige momenter. Ombudsmanden fandt derfor ikke, at undersøgelsen havde afsløret fejl eller forsømmelser på dette punkt.

Kommissionen har noteret sig de forslag, der er blevet stillet om en forbedring af borgernes proceduremæssige rettigheder efter artikel 169-proceduren i det tidsrum, der går forud for et eventuelt sagsanlæg. Fremover agter Kommissionen i alle sager at underrette klageren, når man har til hensigt at afslutte behandlingen af sagen, og at begrunde, hvorfor

Kommissionen ikke finder, at der foreligger en overtrædelse af fællesskabsretten; kun i de tilfælde, hvor en klage tydeligvis savner ethvert grundlag, eller hvor klageren tilsyneladende ikke længere interesserer sig for sagen, vil denne fremgangsmåde ikke blive fulgt.

Dette er et vigtigt fremskridt i Kommissionens bestræbelser for til stadighed at udvikle og forbedre klagerens proceduremæssige stilling i artikel 169-proceduren i tidsrummet forud for et eventuelt sagsanlæg. Borgerne får lejlighed til at kommentere og kritisere Kommissionens standpunkt, inden institutionen når frem til sin endelige afgørelse om, at der ikke foreligger en overtrædelse af fællesskabsretten.

Undersøgelsen viste, at der ikke forelå tilfælde af fejl eller forsømmelser, og ombudsmanden afsluttede derfor sin undersøgelse.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER FRA DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

Kommissionen har oplyst, at dens administration altid anerkender modtagelsen af en klage og samtidig tilsender klageren et bilag, der forklarer, hvad der er formålet med traktatbrudsproceduren, og hvordan proceduren foregår. I dette bilag giver Kommissionen også klageren oplysninger om, hvilken rolle de nationale domstole spiller i bestræbelserne på at sikre, at fællesskabsrettens bestemmelser overholdes. I andre sammenhænge understreger Kommissionen ligeledes, at de nationale domstole spiller en afgørende rolle på dette punkt.

I medlemsstaterne findes der også vigtige ikke-judicielle mekanismer som f.eks. nationale ombudsmænd og lignende organer, der har til formål at sikre borgerne klageadgang, når de udsættes for en ukorrekt retsanvendelse. Ombudsmanden foreslog derfor Kommissionen eventuelt også at give klagerne oplysninger om disse organer i relevante tilfælde.

4 FORBINDELSERNE MED EUROPA-PARLAMENTET, RÅDET OG KOMMISSIONEN

Den europæiske ombudsmand har til opgave inden for rammerne af sit mandat at beskytte og fremme unionsborgernes rettigheder i henhold til fællesskabsretten. Ombudsmanden varetager imidlertid denne opgave sammen med andre af Fællesskabets organer. Effektive foranstaltninger for at sikre borgernes rettigheder kræver samarbejde, gode arbejdsforbindelser, gensidig tillid og regelmæssige kontakter mellem ombudsmanden og de andre fællesskabsinstitutioner, navnlig Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen, der også behandler klager fra borgerne.

4.1 EUROPA-PARLAMENTET OG UDVALGET FOR ANDRAGENDER

Unionsborgerne har ret til at indgive andragender til Europa-Parlamentet og til at henvende sig til den europæiske ombudsmand (jf. artikel 8 D i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab). Det er således hensigten, at ombudsmanden og Parlamentets Udvalg for Andragender skal supplere hinanden. Derfor er det særdeles vigtigt, at de to organer har et godt samarbejde.

Fra oprettelsen af den europæiske ombudsmandsinstitution er der blevet skabt et nært samarbejde med Udvalget for Andragender, og der er regelmæssige kontakter mellem de to sekretariater. De to organers respektive funktioner og arbejdsmetoder er blevet klarlagt, og de har indgået en aftale om, at der kan ske gensidig overførsel af klager og andragender i passende sager med klagerens eller andragerens samtykke.

Der er udarbejdet en standardformular, som kan benyttes ved indgivelse af klager til ombudsmanden, og der er sket en omfattende distribution af denne formular. På formularen kan klagerne angive, om de samtykker i, at klagen overføres til et andet kompetent organ, hvis ombudsmanden ikke kan behandle sagen.

Hvis der foreligger klager, som falder uden for ombudsmandens sagsområde, men kan behandles som andragender af Europa-Parlamentet, overfører ombudsmanden klagen direkte til Parlamentet til behandling som et andragende, forudsat at klageren har givet sit samtykke. Hvis klageformularen ikke er anvendt, skriver ombudsmanden til klageren for at foreslå, at klagen overføres til Europa-Parlamentet for at blive behandlet som et andragende.

Hvis der foreligger klager, som vedrører spørgsmål, der eventuelt vil kunne gøres til genstand for et andragende, men disse klager ikke er klart formu-

leret eller ikke er ledsaget af fyldestgørende dokumentation, underretter ombudsmanden klageren om mulighederne for at indgive et andragende til Europa-Parlamentet, og der vedlægges et eksemplar af den brochure, der handler om retten til at indgive andragender.

I 1997 blev to andragender overført til ombudsmanden for at blive behandlet som klager. 13 klager blev videresendt til Europa-Parlamentet for at blive behandlet som andragender, og 86 klagere blev rådet til at indgive andragender til Europa-Parlamentet.

Udvalget for Andragender behandler ombudsmandens årsberetning og afgiver selv betænkning om den til Parlamentet. Ombudsmanden forelagde sin årsberetning for 1996 for Udvalget for Andragender i Bruxelles den 21. april.

Den 14. juli 1997 forelagde Söderman årsberetningen for 1996 på Europa-Parlamentets plenarmøde i Strasbourg. Herefter drøftede Parlamentet årsberetningen og betænkningen fra Udvalget for Andragender. Ombudsmanden tog imod en indbydelse til at deltage i en pressekonference, som Udvalget for Andragender arrangerede den 15. juli, sammen med Alessandro Fontana, formand for Udvalget for Andragender, og Nicolaos Papakyriazis, *ordfører* for udvalgets betænkning.

I henhold til statuttens artikel 3, stk. 7, har ombudsmanden mulighed for at forelægge Europa-Parlamentet en særlig rapport i de tilfælde, hvor Parlamentet kan tage initiativ til at bistå ombudsmanden i overensstemmelse med statuttens bestemmelser.

Den 15. december forelagde ombudsmanden sin første særlige rapport for Europa-Parlamentets formand, José María Gil-Robles. Ombudsmanden havde på eget initiativ foretaget en undersøgelse af mulighederne for aktindsigt i de dokumenter, som 15 forskellige fællesskabsinstitutioner og -organer ligger inde med, og det var denne undersøgelse, der mandede ud i en særlig rapport. Undersøgelsen blev iværksat i juni 1996 og blev afsluttet ved ombudsmandens afgang den 20. december 1996, hvor der blev sendt udkast til henstillinger til fjorten fællesskabsinstitutioner og -organer¹.

Alle de berørte institutioner og organer fremsatte detaljerede udtalelser over for ombudsmanden, jf. statuttens artikel 3, stk. 6. I den særlige rapport analyserede ombudsmanden de detaljerede udtalelser og henledte

¹ Årsberetningen for 1996, EFT C 272 af 8.9.1997, s. 40-43.

opmærksomheden på spørgsmål, som Europa-Parlamentet kunne tage op til overvejelse. Rapporten indeholdt imidlertid ingen formelle henstillinger.

Ud over kontakterne til Udvalget for Andragender deltog Söderman også i et møde i Udvalget for Forretningsordenen den 24. september i Bruxelles, hvor man drøftede ændringsforslag til Parlamentets forretningsorden. Ændringsforslagene til forretningsordenens artikel 161 blev forelagt i et udkast til betænkning af *ordføreren* Brian Crowley. Udvalget for Andragender afgav udtalelse den 10. november 1997.

Under sit besøg i Belgien den 25.-27. november deltog den europæiske ombudsmand i et møde i Europa-Parlamentets Udvalg om Retlige Anliggender og Borgernes Rettigheder for at drøfte udvalgets betænkning om Kommissionens fjortende årlige beretning om gennemførelsen af fællesskabsretten (*ordfører*: Astrid Thors).

Söderman orienterede udvalget om den undersøgelse, han havde indledt på eget initiativ for at kaste lys over de administrative procedurer, Kommissionen benytter ved behandlingen af klager over medlemsstaters overtrædelse af fællesskabsretten. (NB: den 29. januar 1998 vedtog Europa-Parlamentet udvalgets betænkning og en beslutning, hvori ombudsmandens initiativ blev hilst velkommen).

4.2 EUROPA-KOMMISSIONEN

Den anden fællesskabsinstitution, som ombudsmanden opretholder en regelmæssig dialog og har et regelmæssigt samarbejde med, er Europa-Kommissionen. De fleste af de klager, som giver anledning til, at ombudsmanden indleder en undersøgelse, vedrører påståede tilfælde af fejl eller forsømmelser i Kommissionens virksomhed. Dette er forståeligt, da det først og fremmest er Kommissionen, der træffer afgørelser med direkte følger for borgerne.

I henhold til artikel 155 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab skal Kommissionen sikre, at fællesskabsretten overholdes, navnlig af medlemsstaterne. Kommissionen kan anlægge sag ved Domstolen i dette øjemed, jf. traktatens artikel 169. Som "traktaternes vogter" har Kommissionen et stort ansvar for at sikre, at unionsborgernes rettigheder respekteres. Borgerne har mulighed for at klage til Kommissionen, hvis de mener, at deres rettigheder krænktes, navnlig af en medlemsstat. For at gøre det lettere at klage har Kommissionen offentliggjort en standard-klageformular i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*¹.

¹ EFT C 26 af 1.2.1989, s. 6.

I årets løb indledte og afsluttede ombudsmanden på eget initiativ en undersøgelse af de administrative procedurer, Kommissionen følger ved behandling af klager over medlemsstaters overtrædelser af fællesskabsretten. Del 3 indeholder et resumé af ombudsmandens afgørelse ved afslutningen af undersøgelsen.

Den europæiske ombudsmand havde et møde med medlemmerne af Kommissionen under forsæde af Kommissionens formand Jacques Santer den 23. april, og ved denne lejlighed forelagde han sin årsberetning for 1996. Kommissærerne og Söderman udvekslede synspunkter om spørgsmål af fælles interesse.

Den 4. juli mødtes Söderman, der var ledsaget af sin chefrådgiver Ian Harden, med Kommissionens generaldirektører.

Den 10. oktober mødtes José Martinez Aragon, ledende juridisk rådgiver, og Ursula Garderet, sekretær i ombudsmandssekretariatet, med tjenestemænd fra Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Arbejdsmarkedsrelationer og Sociale Anliggender (GD V) for at gennemgå dokumenter i forbindelse med en klage.

Söderman og hans chefrådgiver Ian Harden mødtes med Kommissionens generalsekretær, Carlo Trojan, og Jean-Claude Eeckhout, direktør for Generalsekretariatets Direktorat E, i Strasbourg den 21. oktober. Ombudsmanden og generalsekretæren enedes om, at det i visse tilfælde ville være hensigtsmæssigt at afholde et uformelt møde for at finde frem til en mindelig løsning efter statuttens artikel 3, stk. 5, og de drøftede mulighederne for, at Kommissionen ville vedtage en kodeks for god forvaltnings-skik for sine tjenestemænd. Endvidere blev de enige om sammen at arrangere endnu et seminar for kontaktpersoner fra de nationale ombudsmandsinstitutioner og lignende organer. Endelig meddelte ombudsmanden generalsekretæren, at de deltidsansatte juridiske rådgivere, som arbejdede for Euro-jus-nettet via Kommissionens repræsentationskontorer i medlemsstaterne, efter hans opfattelse gjorde en meget værdifuld indsats for at orientere unionsborgerne klart og tydeligt om deres rettigheder i henhold til fællesskabsretten.

4.3 RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION

Söderman mødtes med Piris, generaldirektør for Rådets Juridiske Tjeneste den 22. april i Bruxelles. Han mødtes også med Boixareu, generaldirektør for Rådets sekretariat for budget, administration og forbindelserne med fællesskabsinstitutionerne.

Rådets generalsekretær, Jürgen Trumpf, meddelte ombudsmanden, at Rådet den 9. juni havde vedtaget en ny procedure til behandling af klager om påståede tilfælde af fejl og forsømmelser, når Rådets Generalsekretariat optræder i sin egenskab af ansættelsesmyndighed i henhold til vedtægten. Fremover har Rådets Generalsekretariat kompetence til at behandle sådanne klager og til direkte at afgive relevante oplysninger til den europæiske ombudsmand.

Söderman blev indbudt til frokost hos COREPER i Bruxelles den 25. juli. Han redegjorde for sit arbejde som europæisk ombudsmand og besvarede spørgsmål.

5 FORBINDELSERNE MED DE NATIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER

I øjeblikket opbygges der gradvis en fleksibel samarbejdsordning mellem den europæiske ombudsmand og ombudsmænd og tilsvarende organer i medlemsstaterne med det formål at sikre unionsborgernes rettigheder.

I mange henseender er det de nationale, regionale og lokale myndigheder i medlemsstaterne, der har ansvaret for at gennemføre fællesskabsretten. Når borgerne klager over, at disse myndigheder krænker deres rettigheder efter fællesskabsretten, henhører sådanne klager ikke under den europæiske ombudsmands mandat, selv ikke hvis det drejer sig om en af de rettigheder, der knytter sig til unionsborgerskabet, f.eks. retten til fri bevægelighed, der er stadfæstet i EF-traktatens artikel 8 A. I mange tilfælde kunne disse klager behandles effektivt af de nationale ombudsmænd eller tilsvarende organer (f.eks. udvalg for andragender), som i voksende omfang beskæftiger sig med spørgsmål vedrørende de nationale myndigheders gennemførelse af fællesskabsretten.

5.1 KONTAKTNETTET

På et seminar i Strasbourg i september 1996 enedes de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer med den europæiske ombudsmand om at etablere et net af kontaktpersoner. Nettet har til formål at fremme udveksling af oplysninger om fællesskabsretten og dens gennemførelse og at gøre det muligt at videresende klager til det organ, der har de bedste forudsætninger for at foretage en sagsbehandling.

Den europæiske ombudsmand arrangerede et seminar for kontaktpersoner i Bruxelles den 23. og 24. juni 1997, hvor man drøftede, hvordan gennemførelsen af fællesskabsretten skulle overvåges på nationalt plan. Blandt talerne var Jacob Söderman, Alessandro Fontana, formand for Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender, Lars Clevesköld fra den svenske ombudsmandsinstitution, Axel Voss, Euro-jus-repræsentant fra Kommissionens informationskontor i Tyskland, Peter Dyrberg fra den europæiske ombudsmandsinstitution, Van Nuffel fra Europa-Kommissionens Juridiske Tjeneste og Saverio Baviera fra Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender. Deltagerne i seminaret deltog også i en del af et møde i Udvalget for Andragender.

Under den sidste del af seminaret, der blev afviklet under forsæde af Michael Brophy fra den irske ombudsmandsinstitution, stillede deltagerne forslag om, hvordan det fremtidige samarbejde skulle foregå i praksis;

eksempelvis blev der stillet forslag om, at den europæiske ombudsmand skulle udarbejde et fast nyhedsbrev, og at der skulle arrangeres flere seminarer.

Det første nyhedsbrev blev udsendt i slutningen af oktober 1997. Det er hensigten, at nyhedsbrevet med tiden skal udsendes i elektronisk form. Som optakt til en sådan udvikling og til etablering af en Internet-brugergruppe inden for kontaktnettet undersøger den europæiske ombudsmandsinstitution, hvordan de nationale ombudsmænd og tilsvarende organer anvender e-mail og Internettet.

Den 5. juni 1997 besøgte Claude Desjean, den franske ombudsmandsinstitutions generalsekretær, den europæiske ombudsmandsinstitutions kontorer, hvor Ian Harden orienterede ham om de ledelses- og budgetmæssige forhold inden for det forvaltningsapparat, den europæiske ombudsmand råder over.

5.2 SAMARBEJDE OM BEHANDLING AF KLAGER

På seminaret i Strasbourg i 1996 blev det fastslået, at den europæiske ombudsmand var villig til at modtage forespørgsler fra de nationale ombudsmænd om fællesskabsretten, og at han enten ville give et direkte svar eller videresende forespørgslen til den rette fællesskabssinstitution eller til det rette fællesskabsorgan til besvarelse.

I 1997 behandlede den europæiske ombudsmand to forespørgsler af denne art. De kom fra den irske ombudsmand og vedrørte klager, han havde til behandling. Den første forespørgsel var dateret den 14. marts 1997 og vedrørte fortolkningen af fællesskabsrettens bestemmelser om betaling af ekstensiveringspræmier. Den anden forespørgsel var dateret den 20. juni 1997 og vedrørte compensation efter tilbagebetaling af til lægsafgift på mælk, jf. Rådets forordning (EØF) nr. 2055/93.

Forespørgslerne blev fremsendt til Kommissionen, der blev anmodet om at svare inden for tre måneder. Kommissionens svar blev videresendt til den irske ombudsmand.

Den europæiske ombudsmand videresendte tre klager, som vedrørte nationale myndigheder og derfor faldt uden for hans mandat, til den relevante nationale ombudsmand til behandling: 17/97/BB (en fortrolig sag) og 1006/97/BB blev sendt til det finske parlaments ombudsmand, og 650/97/PD blev sendt til Nederlandenes nationale ombudsmand. Klage 705/97/VK blev ligeledes videresendt til det luxembourgske parlament for at blive behandlet som et andragende.

I en anden sag (257/97/IJH) klagede et medlem af Europa-Parlamentet over, at udvalgssekretariatet under Udvalget for Andragender havde behandlet et andragende fra en vælger i hans valgkreds på en utilfredsstillende måde. Den europæiske ombudsmand fastslog, at der ikke var grundlag for at iværksætte en undersøgelse. Han indhentede imidlertid oplysninger om sagen fra den portugisiske ombudsmand (*Provedor de justiça*), José Menéres Pimentel - problemet var, at de portugisiske myndigheder havde konfiskeret et køretøj, der tilhørte en vælger fra medlemmets valgkreds. Pimentel meddelte den europæiske ombudsmand, at en portugisisk domstol havde taget stilling til sagen, og han fremsendte en kopi af den pågældende retskendelse. Den europæiske ombudsmand videresendte disse oplysninger til medlemmet.

5.3 SAMARBEJDE MED DE REGIONALE OMBUDSMÆND OG TILSVARENDE ORGANER

Den catalanske ombudsmand, *El Síndic de Greuges de Catalunya*, Anton Cañellas, arrangerede et todages seminar den 28.-30. oktober i Barcelona for at fremme et effektivt samarbejde mellem den europæiske ombudsmand og hans kolleger på regionalt plan. Den europæiske ombudsmand deltog i mødet sammen med to medarbejdere fra ombudsmandssekretariatet, Peter Dyrberg og José Martinez Aragon. Blandt de øvrige mødedeltagere var der repræsentanter for de regionale ombudsmænd og regionale udvalg for andragender i medlemsstaterne, formanden for Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender, Alessandro Fontana, og lederen af udvalgssekretariatet, Saverio Baviera.

I sit indlæg talte Söderman om, hvordan fællesskabsinstitutionerne og de regionale ombudsmænd og tilsvarende organer kunne samarbejde om at overvåge gennemførelsen af fællesskabsretten ("*El papel del Defensor del pueblo*").

Dyrberg analyserede i sit indlæg Domstolens seneste retspraksis på en række områder, herunder fri bevægelighed og princippet om ikke-forskelsbehandling. Martinez Aragon talte om, hvilken rolle de lokale enheder og regioner kunne spille i Unionens arbejde, og navnlig interesserede han sig for, hvordan de kunne medvirke til at sikre en korrekt gennemførelse af fællesskabsretten.

I sluterklæringen fra seminaret understregede deltagerne, at der var brug for et tættere samarbejde. Man nåede til enighed om, at de regionale ombudsmænd og tilsvarende organer også skulle udpege kontaktpersoner, der kunne samordne samarbejdet med den europæiske ombudsmand på fællesskabsrettens område. Ombudsmanden for den flamsktalende del af

Belgien, Jan Goorden, påtog sig at arrangere et opfølgningsseminar i 1998.

5.4 MØDER MED DE NATIONALE OMBUDSMÆND I EUROPA

Den 9.-11. september deltog Söderman i de europæiske nationale ombudsmænds sjette årsmøde i Jerusalem i Israel. Han blev ledsaget af sin chefrådgiver, Ian Harden, og af sin informationsmedarbejder, Ilta Helkama.

Mødets vært var dommer Miriam Ben-Porat, leder af den øverste forvaltningsretlige klageinstans ("Public Complaints Commissioner") og statsrevisor. Der var deltagere fra over 20 lande.

Dommer Miriam BEN-PORAT, vært ved det 6. møde mellem ombudsmændene i EU's medlemsstater i Israel i 1997, Jacob SÖDERMAN og Ian HARDEN.

Temaet for Ben-Porats indledningstale var "Ombudsmanden som forkæmper for demokrati og menneskerettigheder". I sin tale nævnte hun, at hun som leder af den øverste forvaltningsretlige klageinstans fremover ville være kendt som "ombudsmand". Hun hilste med tilfredshed den definition på begrebet "fejl eller forsømmelser", der var givet i den europæiske ombudsmands årsberetning for 1995.

Söderman gav et indlæg om "Den europæiske ombudsmands rolle" under det første møde, hvor Claes Eklundh, det svenske parlaments chefombudsmand (*Chefjustitieombudsman*), havde formandssædet. Programmet omfattede to indlæg, der handlede om, hvilket indhold og hvilke følger en ombudsmands årsberetning bør have - talerne var Marten Oosting, Nederlandenes ombudsmand (*de nationale ombudsman*), og Jacques Pelletier, den franske ombudsmand (*Médiateur de la République*), som også optrådte som mødeleder.

På det sidste møde, hvor William Reid, den tidligere britiske ombudsmand havde formandssædet, gav Katalin Gönczöl fra Ungarn et indlæg om asylpolitik, flygtninge og indvandring. Under den efterfølgende debat enedes deltagerne om, at Amsterdam-traktatens bestemmelser om asyl og indvandring måtte give anledning til et tættere samarbejde om disse spørgsmål mellem de europæiske nationale ombudsmænd. Den europæiske ombudsmand blev opfordret til at organisere et sådant samarbejde. Pelletier, den franske ombudsmand (*Médiateur de la République*), som også optrådte som mødeleder.

6 PRESSE- OG INFORMATIONSARBEJDE

Den europæiske ombudsmands informationsstrategi har to hovedmål. Det første er at oplyse personer, som kan have en reel grund til at klage over fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner eller organer, om at deres ret til at klage til den europæiske ombudsmand og om, hvordan denne ret udøves.

Det andet mål er at forbedre forbindelserne mellem Unionen og dens borgere ved at oplyse offentligheden generelt om ombudsmanden og hans rolle i forbindelse med virkeliggørelsen af Unionens forpligtelse til åbne, demokratiske og ansvarlige forvaltningsformer. Samtidig er det vigtigt ikke at skabe falske forhåbninger, som blot kan føre til en stigning i antallet af klager, som falder uden for ombudsmandens mandat.

Nathaneel, Andrea, Jessica, Laura og Manuel fra grundskolen i Preggio, Italien, sendte et smukt kort til den europæiske ombudsmands kontor efter en vellykket "Giornata dell'Unione Europea", som de havde arrangeret med deres lærer den 9. maj 1997.

Informationsstrategien har derfor hovedsagelig taget sigte på målrettet formidling af konkrete oplysninger til grupper af potentielle klagere. Sideløbende har man bestræbt sig på at gøre de konventionelle publikationer og ombudsmandens website så interessante og afvekslende, at de også kan anvendes i undervisningsøjemed og i særdeleshed til undervisning af unge om Europa.

Der blev i 1997 gjort fremskridt på begge fronter. Det samlede antal klager såvel som antallet af klager, der kunne antages til realitetsbehandling, steg. Dog ligger der stadig et stort arbejde forude, især i medlemsstater som Italien og Tyskland, for at sikre, at potentielle klagere også er bekendt med deres ret til at klage.

6.1 ÅRETS GANG HOS OMBUDSMANDEN

OFFICIEL INDVIELSE AF LOKALERNE I STRASBOURG

Den officielle indvielse af den europæiske ombudsmands lokaler i Strasbourg fandt sted den 8. april i nærværelse af formanden for Europa-Parlamentet, José María GIL-ROBLES, den franske viceminister med ansvar for Europa-spørgsmål (*Délégué aux affaires européennes*), Michel BARNIER, og den franske ombudsmand (*Médiateur de la République*), Jacques PELLETIER.

En fælles pressekonference afholdtes i dagens anledning af Michel BARNIER, Jacques PELLETIER og Jacob SÖDERMAN.

Michel BARNIER, Frankrigs minister for europæiske anliggender, deltog i indvielsen af den europæiske ombudsmands kontor i Strasbourg.

CHADWYCK-HEALEY-PRISEN

European Information Association, EIA, tildelte den 29. april Jacob SÖDERMAN den første *Chadwyck-Healey*-pris for hans indsats til fordel for information om Europa i 1997. Hvert år tildeles denne pris den person, man

finder har opnået de bedste resultater inden for information om Den Europæiske Union og Europa som helhed.

Prisen blev tildelt Jacob SÖDERMAN som en anerkendelse af hans bidrag til fremme af Europas borgeres aktindsigt i officielle dokumenter fra fællesskabsinstitutionerne, herunder hans krav om indføjelse af retten til aktindsigt i den ændrede traktat om Den Europæiske Union. Prisbeløbet blev skænket Amnesty International.

OECD-SEMINAR OM ETIK I DEN OFFENTLIGE SEKTOR

Jacob SÖDERMAN tiltog i et symposium om *"Ethics in the Public Sector: Challenges and Opportunities for the OECD Countries"*, som afholdtes i Paris den 3.-4. november. I symposiet deltog tjenestemænd og eksperter på området. Blandt de omhandlede emner var etik og en mere åben forvaltning, etik og værdier for en ny offentlig forvaltning og overlapning mellem den offentlige og den private sektor. Jacob SÖDERMAN varetog formandskabet under det første arbejds møde om *"Ethical challenges in a time of change"*.

FORELÆGGELSE AF ÅRSBERETNINGEN FOR 1996 FOR EUROPA-PARLAMENTET

Den europæiske ombudsmand forelagde sin årsberetning for 1996 på Europa-Parlamentets plenarmøde i Strasbourg den 14. juli 1997.

Jacob SÖDERMAN forelagde sin årsberetning på Europa-Parlamentets plenarmøde i Strasbourg i juli.

FORELÆGGELSE AF DEN FØRSTE SÆRLIGE RAPPORT FRA OMBUDSMANDEN

Ombudsmanden forelagde sin første særlige rapport for formanden for Europa-Parlamentet, José María GIL-ROBLES, den 15. december. Rapporten, som var udarbejdet i overensstemmelse med artikel 3, stk. 7, i ombudsmandens statut, vedrørte resultatet af ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ om aktindsigt i fællesskabsinstitutionernes og -organernes dokumenter.

I december forelagde den europæiske ombudsmand sin første særlige rapport for José María GIL-ROBLES, formand for Europa-Parlamentet.

6.2 KONFERENCER OG MØDER

I 1995 indledtes en informationskampagne, som havde til formål at forbedre borgernes kendskab til den europæiske ombudsmand. Et vigtigt bidrag hertil har været ombudsmandens officielle besøg i medlemsstaterne, hvoraf de første fandt sted i 1996, såvel som offentlige forelæsninger og deltagelse i konferencer og møder.

I 1997 fortsatte Jacob SÖDERMAN sine bestræbelser på konkret at nå ud til Europas borgere og fremstå i medlemsstaternes medier.

Ombudsmanden og hans personale holdt fortsat forelæsninger og taler om ombudsmandens rolle og funktioner i Europa og deltog endvidere i internationale kongresser, seminarer og møder. Derudover mødtes Jacob

SÖDERMAN med en lang række forskere og besøgsgrupper. Ud over de besøg, som er beskrevet nedenfor, deltog Ombudsmanden regelmæssigt i møder i Bruxelles og Luxembourg med andre fællesskabsinstitutioner (se ligeledes del 4).

BELGIEN

Den 18. marts mødtes den europæiske ombudsmand med de nyvalgte belgiske føderale ombudsmænd, Pierre-Yves MONETTE og Herman WUYTS, i Bruxelles og udvekslede erfaringer inden for deres arbejdsområde. Jacob SÖDERMAN var ledsaget af Peter DYRBERG.

Den 6. maj deltog Peter DYRBERG i konferencen "*EU citizenship - Current state and future perspectives*" i Bruxelles arrangeret af *European Citizens Action Service*.

Jacob SÖDERMAN aflagde et officielt besøg i Belgien den 25.-27. november, hvor han besøgte det føderale belgiske ombudsmandskontor og mødtes med de føderale ombudsmænd, Herman WUYTS og Pierre-Yves MONETTE. Endvidere holdt han en tale for kontorets juridiske personale om sine erfaringer som europæisk ombudsmand og tidligere finsk ombudsmand.

På Europa-Parlamentets Informationskontor blev Jacob SÖDERMAN hilset velkommen af Peter THOMAS, afdelingschef, og Etienne BOUMANS, fuldmægtig. Her drøftedes ombudsmandens arbejde og Informationskontorets opgaver samt mulighederne for at forbedre borgernes kendskab til den europæiske ombudsmand i anledning af Europadagen den 9. maj 1998.

Jacob SÖDERMAN besøgte ligeledes det belgiske Repræsentanternes Kammer, hvor han blev modtaget af Parlamentets næstformand, hr. VAN DER MAEL, og andre medlemmer af det belgiske parlament. Han holdt en tale for det belgiske parlaments udvalg for andragender og parlamentsudvalget med ansvar for europæiske anliggender.

Besøgets sidste dag var afsat til et møde med repræsentanter for forskellige belgiske foreninger i Europa-Parlamentets lokaler. Der var bredt fremmøde og mange spørgsmål til den europæiske ombudsmand. I den efterfølgende pressekonference deltog journalister fra de fleste større belgiske dagblade, f.eks. *De Morgen*, *Le Soir*, *La Libre Belgique*, *Het Laatste Nieuws* og *De Financieel Economische Tijd.*, hvilket gav en god dækning af den europæiske ombudsmands besøg i Belgien.

I Belgien besøgte Jacob SÖDERMAN ligeledes Kommissionens Repræsentation i Belgien. Han mødtes med hr. VANDEBON, direktør for

Repræsentationen, hr. MOËS, stedfortrædende direktør, samt hr. P. VANDE CASTEELE fra Euro-jus-nettet, som redegjorde for sin erfaring som Euro-jus-rådgiver.

DANMARK

Den 19.-21. marts besøgte den europæiske ombudsmand Danmark under ledsagelse af Peter DYRBERG. Han mødtes med Ove FICH, formand for Folketingets Europaudvalg, Bjørn ELMQUIST, formand for Retsudvalget, og medlemmerne af disse to udvalg. Europaudvalget udarbejdede efterfølgende en betænkning om den europæiske ombudsmands årsberetning for 1996, som det offentliggjorde den 8. oktober 1997.

Jacob SÖDERMAN mødtes ligeledes med Folketingets ombudsmand, Hans GAMMELTOFT-HANSEN, og dennes personale.

Jacob SÖDERMAN mødtes med Thomas A. CHRISTENSEN, direktør for Kommissionens Repræsentation i København, og Repræsentationens personale, som havde arrangeret besøget, og holdt en pressekonference. Jacob SÖDERMAN mødtes endvidere med Mikael BRAMSEN, leder af Parlamentets Informationskontor. På Parlamentets Informationskontor spiste han frokost med bl.a. Ole DUE, tidligere præsident for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

TYSKLAND

Jacob SÖDERMAN aflagde besøg i Tyskland den 3.-5. marts under ledsagelse af Vicky KLOPPENBURG. I Mainz mødtes han med ombudsmanden for Rheinland-Pfalz, Ullrich GALLE. De sammenlignede deres respektive mandater og funktioner og drøftede konkrete spørgsmål vedrørende fællesskabsretten. Jacob SÖDERMAN mødtes endvidere med næstformand i Rheinland-Pfalz' parlament, Hans-Günther HEINZ, og formanden for parlamentets udvalg for andragender, Klaus HAMMER. På en pressekonference redegjorde Jacob SÖDERMAN kort for sit arbejde og drøftede sager, han havde behandlet.

I Bonn deltog Jacob SÖDERMAN i en konference om "*The right to petition put on two feet*" organiseret af Christa NICKELS, formand for den tyske Forbundsdags udvalg for andragender, som led i et initiativ om indførelse af en national ombudsmandsordning i Tyskland. Jacob SÖDERMAN benyttede endvidere lejligheden til at indgå i en drøftelse med tjenestemænd i sekretariatet for den tyske Forbundsdags udvalg for andragender, bl.a. Friederike FREIFRAU VON WELCK, Franz KREMSE og kontaktmedarbejder, Inge GERSTBERGER. Jacob SÖDERMAN mødtes desuden med

viceminister i udenrigsministeriet og Tysklands repræsentant ved regeringskonferencen, Werner HOYER.

Jacob SÖDERMAN var indbudt til at holde tale om ombudsmandens arbejde og mandat ved en middag, Europa-Parlamentets Informationskontor i Bonn havde arrangeret for repræsentanter for EU-relaterede foreninger og organisationer samt tjenestemænd og journalister fra Bonn. Endvidere afholdt Informationskontoret en rundbordsdiskussion med repræsentanter for foreninger, der beskæftigede sig med forbrugerspørgsmål, miljø, landbrug, handel og industri. Jacob SÖDERMAN mødtes også med lederen af Europa-Kommissionens kontor i Bonn, Axel BUNZ, og borgerrådgiver, Axel VOSS. I presseklubben i Bonn mødtes han med en række journalister.

Peter DYRBERG holdt en tale om "*The European Ombudsman as a Component of the Union's Commitment to Transparency and Democracy*" på en konference om "*Civil Society Europe*", som afholdtes den 4. april i Loccum, Tyskland, af den tyske sammenslutning *Mitarbeit*.

Ullrich GALLE, ombudsmand i Rheinland-Pfalz, aflagde et officielt besøg hos den europæiske ombudsmand den 20. oktober. Under drøftelserne henviste Ullrich GALLE og Jacob SÖDERMAN til betydningen af et tilfredsstillende samarbejde mellem den europæiske ombudsmand og medlemsstaternes nationale og regionale ombudsmænd og drøftede muligheden for et møde med ombudsmændene på delstatsniveau i Tyskland.

Ullrich GALLE havde endvidere lejlighed til at mødes med formanden for Udvalget for Andragender, Sandro FONTANA, næstformand Wolfgang ULLMANN og Barbara SCHMIDBAUER, medlem af Udvalget for Andragender. Desuden mødtes han med Willie ROTHLEY, formand for Udvalget om Retlige Anliggender.

SPANIEN

Jacob SÖDERMAN deltog i mødet "*VI Jornadas Europeas en el Parlament de Catalunya*", som afholdtes af Europabevægelsens catalanske afdeling i Barcelona, Spanien. Den 27. januar holdt ombudsmanden en tale om "*El papel del Defensor del Pueblo Europeo y la ciudadanía europea*". Blandt de øvrige talere var formanden for det regionale catalanske parlament, Joan REVENTOS, formanden for den catalanske afdeling af Europabevægelsen, Eduard SAGARRA, og formanden for Europabevægelsen i Spanien, Carlos Ma BRU. Mødet havde god presse-dækning og Jacob SÖDERMAN gav flere radiointerviews.

Anton CAÑELLAS, El Síndic de Greuges de Catalunya, Jacob SÖDERMAN og Eduard SAGARRA, formand for Europabevægelsen i Spanien, under mødet i Barcelona i januar.

Den 27.-29. januar repræsenterede José MARTINEZ ARAGON ombudsmanden ved en konference om "*The IGC: Information and role for the citizens*", som afholdtes af *Universidad Alvalá de Henares* i Madrid, Spanien. Blandt talerne var den spanske statssekretær for europæiske anliggender, hr. DE MIGUEL, Fernando MORAN LOPES, Manuel MEDINA, Carlos ROBLES PIQUER og Josep VERDE I ALDEA (næstformand i Europa-Parlamentet), den spanske ombudsmand, Fernando ÁLVAREZ DE MIRANDA Y TORRES, og journalister. José MARTINEZ ARAGON holdt en tale om ombudsmandens indsats til fordel for større åbenhed. Begivenheden fik god pressedækning.

Den anden årlige kongres af latinamerikanske ombudsmænd fandt sted i Toledo, Spanien, den 14.-16. april. Efter en indbydelse fra den spanske ombudsmand (*Defensor del Pueblo*), Fernando ÁLVAREZ DE MIRANDA Y TORRES, holdt Jacob SÖDERMAN en åbningstale om borgernes rettigheder og de økonomiske integrationsprocesser ("*Derechos ciudadanos y procesos de integración económica: Reflexiones críticas desde la perspectiva de la unión europea*"). I kongressen deltog alle nationale ombudsmænd fra Latinamerika, formanden for denne regions menneskerettighedskommission, Spaniens og Portugals ombudsmænd og alle de regionale spanske ombudsmænd. Kongressen fokuserede især på de indfødte folks rettigheder og ombudsmandens rolle i kontrollen med domsmagten.

Efter en indbydelse fra professor Carlos MOREIRO fra centret for studier i europæisk ret holdt Jacob SÖDERMAN en forelæsning om den europæiske ombudsmands rolle ("*El papel del Defensor del pueblo europeo*")

den 16. april 1997 på universitetet Carlos III i Madrid. Han redegjorde over for de studerende for Europas borgeres muligheder for at beskytte deres rettigheder og erfaringerne fra sit hverv som ombudsmand.

Den 27. oktober besøgte Jacob SÖDERMAN Valencia efter indbydelse fra hr. LIZÓN, ombudsmand i regionen Valencia, hvor han holdt en forelæsning om ombudsmandens rolle ("*El papel del Defensor del pueblo europeo*") på en konference arrangeret af "*Club de Encuentro Manuel Broseta*" med deltagelse af tjenestemænd, repræsentanter for erhvervslivet, professorer og studerende. I denne forbindelse afholdtes en pressekonference, og Jacob SÖDERMAN gav interviews til flere dagblade, bl.a. *El País*, *EFE*, *El Periodico* og *Avui*.

Den første kongres for unge sigøjnere afholdtes den 6.-9. november i Barcelona. Arrangement blev afholdt som led i det europæiske år mod racisme. Konferencen samlede omkring 300 unge sigøjnere fra hele Europa med henblik på at afdække muligheder for at forsvare og fremme deres kultur. Åbningsceremonien blev ledet af Felipe de BORBÓN.

Jacob SÖDERMAN var indbudt til at deltage i kongressen og lede det afsluttende møde, hvor også formanden for den regionale catalanske regering, hr. PUJOL, var til stede. Jacob SÖDERMAN understregede, at udviklingen af et frit samfund krævede bekæmpelse af alle former for diskrimination. Kongressen fik bred dækning i pressen, bl.a. *La Vanguardia*, *El País*, *ABC*, *El Periodico*, *Avui* og *El Punt*.

FRANKRIG

Ian HARDEN repræsenterede ombudsmanden på en konference om "European citizenship" den 20.-21. februar på Korsika efter indbydelse fra det regionale forvaltningsinstitut i Bastia. Konferencen afholdtes inden for rammen af den franske regering "*National Dialogue for Europe*".

Konferencen blev indledt af Claude ERIGNAC, præfekt for Korsika, og Jean BAGGIONI, MEP og formand for Korsikas eksekutivråd. Ian HARDEN bidrog med et papir om den europæiske ombudsmand siden institutionens oprettelse i Maastricht-traktaten "*La fonction du Médiateur européen depuis sa création dans le Traité de Maastricht*". I øvrigt forelå der papirer udarbejdet af Pierre CHAUBON og Philippe BARDIAUX fra det nationale franske ombudsmandskontor, Alberto OLIVO, *Difensore civico di Trento*, og Yves SALESSE, *Conseiller d'Etat*.

Ian HARDEN repræsenterede ombudsmanden som et medlem af panelet ved det regionale forum "*L'Europe et la vie quotidienne*", som afholdtes i

Versailles den 27. marts. Forummet afholdtes inden for rammerne af den franske regerings "*National Dialogue for Europe*" med følgende tre hovedtemaer: Uddannelse i Europa, arbejde i Europa, borger i Europa. Den franske minister for europæiske anliggender, Michel BARNIER, varetog formandskabet. Blandt de øvrige indbudte var den franske sundhedsminister, hr. GAYMARD, næstformand i Europa-Parlamentet, Nicole FONTAINE, og det franske medlem af Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber, hr. BERNICOT.

Efter indbydelse fra den franske nationale ombudsmand, Jacques PELLETIER, besøgte Jacob SÖDERMAN ombudsmandskontoret i Paris den 7.-9. oktober ledsaget af Olivier VERHEECKE og Daniela TIRELLI.

Drøftelserne med Jacques PELLETIER og hans rådgiver om eksterne forbindelser, hr. BARDIAUX, vedrørte især de erfaringer, den franske ombudsmand havde gjort i forbindelse med forhandlinger om mindelige løsninger og anvendelsen af billighedsprincippet. Den franske ombudsmandsinstitutions arbejdsgang og opbygning blev belyst af lederne af de forskellige enheder. Til frokost havde Jacob SÖDERMAN endvidere lejlighed til at møde hr. DENOIX DE SAINT MARC, næstformand i *le Conseil d'Etat*.

I Lille besøgte Jacob SÖDERMAN den 8. oktober *La Délégation Départementale du Médiateur* for regionen Nord-Pas-de-Calais og *Le Centre Interministériel des Renseignements Administratifs (CIRA)*. Han mødtes med hr. FIEMS, *Délégué Départemental*, og direktør for CIRA, som redegjorde for en *Délégué Départemental's* rolle inden for den franske ombudsmandsinstitution. Efter et møde med præfekten, Alain OHREL, holdt Jacob SÖDERMAN en pressekonference for lokale journalister. Han tog desuden imod en indbydelse fra fru ROUGERIE, *Délégué à la Citoyenneté et à la Médiation*, om at besøge rådhuset i Lille. Fru ROUGERIE redegjorde for Lilles initiativ til oprettelse af en ombudsmandstjeneste på kommunalt plan. Jacques PELLETIER og Jacob SÖDERMAN holdt en pressekonference, som omtaltes i *L'Union*, *Nord Éclair* og *La Voix du Jeudi*.

I Paris den 9. oktober mødtes Jacob SÖDERMAN med formændene for Advokatrådet i Paris og Advokatsammenslutningen i Frankrig og aflagde besøg i flere domstole. I Europa-Parlamentets Informationskontor og Europa-Kommissionens Repræsentation i Paris mødtes han med Bernard CHEVALIER og Jean-Louis GIRAUDY, direktører for de to kontorer og holdt en fælles pressekonference med Jacques PELLETIER.

Jacob SÖDERMAN besøgte ligeledes *Le Conseil Constitutionnel*, hvor han modtoges af formanden, Roland DUMAS.

Inden besøgets afslutning holdt Jacob SÖDERMAN en tale om sin rolle som europæisk ombudsmand på et møde af nationale ombudsmænd om oprettelsen af en sammenslutning af fransktalende ombudsmænd.

Jacques PELLETIER og Jacob SÖDERMAN under den europæiske ombudsmands besøg i Paris i september.

Ian HARDEN holdt en tale om "*L'accès aux documents des Institutions et des organes de l'Union européenne*" i anledning af en informationsdag om "*L'Europe: sources d'information*", som afholdtes af *Centre d'Information sur les Institutions Européennes* i Strasbourg den 20. oktober.

ITALIEN

Den 28. februar-1. marts deltog Peter DYRBERG i en konference om Fællesskabets eksterne organer, som var arrangeret af Det Europæiske Universitetsinstitut i Firenze. Peter DYRBERG redegjorde for den europæiske ombudsmands arbejde generelt og for ombudsmandens undersøgelse om aktindsigt i særdeleshed.

Vicky KLOPPENBURG deltog i et seminar om "*Rights of the Citizens of the European Union*", som afholdtes af afdelingen for europæiske anliggender under provinsstyret i *Südtirol* den 7. november 1997 i Bolzano, Italien. Hun holdt en tale om den europæiske ombudsmands mandat og rolle sammenholdt med de funktioner, som varetages af Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender. Blandt de øvrige talere var professor Fausto CAPELLI, direktør for Europakollegiet i Parma, og dr. Walter OBERWEXER fra Universitetet i Innsbruck.

Ian HARDEN deltog i et møde om "*New Ways for European Information*", som afholdtes af *European Information Service* den 8.-10. november i Firenze i Italien. Han holdt en tale om "*The European Ombudsman and public access to documents held by Community Institutions and Bodies*". Blandt de øvrige talere var Andrea PIERUCCI fra kommissær OREJA's kabinet og Peter DOYLE, repræsentant for GD X i Europa-Kommissionen.

LUXEMBOURG

Den 15.-16. maj deltog Jacob SÖDERMAN i et Euro-Jus-møde i Luxembourg ledsaget af Peter DYRBERG. Han holdt en tale om den europæiske ombudsmands rolle og redegjorde for sit arbejde.

NEDERLANDENE

Peter DYRBERG holdt en tale om den europæiske ombudsmand og åbenhed på en konference om Amsterdam-traktaten, som afholdtes den 31. maj i Amsterdam af de hollandske medlemmer af Europa-Parlamentets Socialistiske Gruppe.

Den 18.-19. september deltog Jacob SÖDERMAN i et seminar om "*Transparency and Openness*", som afholdtes af Det Europæiske Institut for Offentlig Forvaltning (EIPA) i Maastricht. Han holdt en tale om "*The role and impact of the European Ombudsman in access to documentation and the transparency of decision-making*".

Ian HARDEN deltog i et kollokvium om "*Managing the New Treaty on European Union: coping with flexibility and legitimacy*", som afholdtes af

Det Europæiske Institut for Offentlig Forvaltning den 26.-28. november 1997 i Maastricht for at drøfte Amsterdam-traktatens indvirkning på den europæiske ombudsmands beføjelser.

ØSTRIG

Jacob SÖDERMAN aflagde besøg i Østrig den 3.-6. juni. Han havde et møde med Benita FERRERO-WALDNER, statssekretær i udenrigsministeriet, og med ambassadør Gregor WOSCHNAGG, ansvarlig for europæiske anliggender, og andre repræsentanter for ministeriet. Han mødtes endvidere med Peter WITTMANN, statssekretær i forbundskanslerens kontor. Efter et besøg i det østrigske *Nationalrat* deltog han i en middag med Heinrich NEISSER, næstformand i det østrigske *Nationalrat*, og østrigske journalister.

Ingrid KOROSEC, Volksanwältin, og den europæiske ombudsmand ved højtideligholdelsen af 20-året for ombudsmandsinstitutionen i Østrig.

I anledning af 20-året for oprettelsen af den nationale østrigske ombudsmandsinstitution (*Österreichische Volksanwaltschaft*) holdt Jacob SÖDERMAN en tale over emnet "*Is there a classic Parliamentary Ombudsman?*".

Jacob SÖDERMAN aflagde ligeledes besøg i Forbundsakademiet for Offentlig Forvaltning, hvor han holdt en forelæsning om den europæiske ombudsmands rolle og opgaver. Under besøget mødte han akademiets leder, Walter DOHR, og havde en drøftelse med studerende med speciale i EU-spørgsmål.

Under sit ophold i Wien fik Jacob SÖDERMAN desuden lejlighed til at besøge det østrigske fagforeningshovedsæde, ÖGB, og møde Karl Heinz NACHNEBEL, leder af ÖGB's internationale sekretariat. Endvidere besøgte han det østrigske landbrugskammer (formand Rudolf SCHWARZBÖCK og andre repræsentanter), det østrigske arbejdskammer (formand Herbert TUMPEL) og det østrigske handelskammer. Ved en arbejdsfrokost mødtes han endvidere med Wolfgang STREITENBERGER, leder af Europa-Kommissionens repræsentation i Wien, og Michael REINPRECHT, leder af Europa-Parlamentets Informationskontor.

FINLAND

Jacob SÖDERMAN holdt en tale på et møde i *Nordiska Administrativa Förbundet* den 21.-22. august 1997 i Helsinki. I mødet deltog ca. 200 medlemmer af forbundet, jurister inden for domstolene, forvaltningen og universitetsverdenen i de nordiske lande.

SVERIGE

Den 29.-31. januar deltog Jacob SÖDERMAN i et seminar på Universitetet i Göteborg, hvor han holdt en tale med titlen "*European Ombudsman - a real power or democratic cosmetics ?*". Derefter fulgte en pressekonference, som var arrangeret af Europa-Kommissionens Repræsentation.

Jacob SÖDERMAN deltog endvidere i et seminar om "*Nya dimensioner till välfärden*" sammen med Pádraig FLYNN, medlem af Europa-Kommissionen, og Pauline GREEN, medlem af Europa-Parlamentet, og deltog i et *Pressträff* eller et åbent hus, hvor borgerne kan drøfte Europaspørgsmål på hovedbanegården i Göteborg.

Den 4. december holdt Jacob SÖDERMAN med bistand fra Europa-Parlamentets Informationskontor en forelæsning om "*The functioning of the European Ombudsman*" arrangeret af EL&A, som er en organisation af studerende inden for fællesskabsret ved Göteborgs Universitet, Sverige. Forelæsningen overværedes af mere end 100 personer, herunder indbudte advokater fra regionen.

DET FORENEDE KONGERIGE

Under sit besøg i Det Forenede Kongerige den 13.-14. marts holdt Jacob SÖDERMAN den årlige gæsteforelæsning ved *Institute of European Public Law* ved Universitetet i Hull. Forelæsningen "*Thousand and one complaints - The European Ombudsman en route*" blev senere offentliggjort i tidskriftet *European Public Law*, som udgives af instituttets direktør, professor Patrick BIRKINSHAW.

Under opholdet i London den 29. april mødtes Jacob SÖDERMAN med Geoffrey MARTIN, leder af Europa-Kommissionens Repræsentation og Martyn BOND, leder af Europa-Parlamentets Informationskontor i London.

Den 8.-10. juli aflagde Jacob SÖDERMAN besøg i London, hvor han var ledsaget af Benita BROMS, juridisk rådgiver. Den 8. juli afgav Jacob SÖDERMAN mundtligt vidnesbyrd for *the House of Lords Select Committee on the European Community*, under forsæde af Lord TORD-OFF. Mødet blev optaget med henblik på senere udsendelse, og udvalget offentliggjorde senere en rapport (4th Report, Session 1997-1998, HL 18). Jacob SÖDERMAN mødte endvidere Michael BUCKLEY, *Parliamentary Commissioner for Administration*.

Jacob SÖDERMAN blev interviewet af Norman SMITH i BBC's Westminster-studie til Radio 4-programmet "*Europe Now*" den 8. juli 1997. Den 9. juli 1997 gav ombudsmanden et interview i London på både engelsk og spansk til *Bloomberg Television* ved Geraldine RIJS til programmet "*Financial Markets Commodities News*".

Den 10. juli mødtes ombudsmanden med Geoffrey MARTIN, leder af Europa-Kommissionens Repræsentation i London, og med den britiske afdeling af Det Europæiske Journalistforbund ved en arbejdsfrokost, som var arrangeret af Martyn BOND, leder af Europa-Parlamentets Informationskontor i London.

På et aftenmøde med *Solicitors' European Group* holdt Jacob SÖDERMAN en forelæsning om "*The Role of the European Ombudsman*" og deltog i en middag med gruppens næstformand, Simon HOLMES, og flere af gruppens medlemmer.

Ian HARDEN repræsenterede ombudsmanden ved en workshop om åbenhed og aktindsigt i dokumenter fra Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA), som afholdtes af EMA den 30. oktober i London. Blandt de øvrige deltagere var José-Luis VALVERDE LÓPEZ, MEP, og repræsentanter for erhvervslivet, forbrugerne, pressen og De Forenede Staters Food and Drugs Administration. Ian HARDEN redegjorde for ombudsmandens undersøgelse på eget initiativ om aktindsigt.

6.3 ANDRE BEGIVENHEDER

Pressesekretærerne ved alle finske ambassader i Den Europæiske Unions medlemsstater mødtes med den europæiske ombudsmand den 15. januar i Strasbourg.

Repræsentanter for nordiske fagforeninger i Bruxelles, Sven SVENSSON, John SVENNINGSSEN, Knut-Arne SANDEN og Heikki POHJA, holdt et møde med den europæiske ombudsmand den 15. januar i Strasbourg.

Benita BROMS og Ilta HELKAMA deltog i det 9. "*Stammtisch Pierre PFLIMLIN*" med emnet "*Des Finlandais à Strasbourg*" den 29. januar i Strasbourg, hvor de redegjorde for den europæiske ombudsmands rolle og funktioner.

Den 14. februar modtog Jacob SÖDERMAN en gruppe studerende fra Universitetet i Liège og redegjorde for den europæiske ombudsmands rolle og ansvarsområde.

Den 19. februar modtog den europæiske ombudsmand en gruppe på 25 jurastuderende med speciale i international og europæisk ret fra Erasmus-Universitetets juridiske fakultet i Rotterdam.

Den 8. april modtog den europæiske ombudsmand den finske justitsminister, Kari HÄKÄMIES, som var ledsaget af Jan TÖRNQVIST, direktør, og Raija TOIVIAINEN, ledende ministersekretær i justitsministeriet.

Den 18. april mødtes Jacob SÖDERMAN i Strasbourg med professor Roy GREGORY fra centret for ombudsmandsstudier ved universitetet i Reading for at drøfte spørgsmål vedrørende dennes forskningsprojekt om den europæiske ombudsmand, der i øvrigt modtog støtte fra *Leverhulme Trust*.

Jacob SÖDERMAN holdt en tale om ombudsmandens rolle og arbejde ved en middag arrangeret af *Nordic Women's Network* den 21. april i Bruxelles.

Den 22. april blev medlemmerne af udvalget for andragender i den tyske delstat Rheinland-Pfalz' parlament modtaget i Bruxelles af Peter DYRBERG, som redegjorde for den europæiske ombudsmands arbejde.

En gruppe studerende fra den danske handelsskole, *Niels Brock*, blev modtaget den 29. april i Bruxelles af Peter DYRBERG, som holdt en tale om den europæiske ombudsmands arbejde.

Den 12. maj mødtes Jacob SÖDERMAN med en gruppe finske tjenestemænd, som deltog i kurset "*La France et l'Union européenne*", som afholdtes af *Centre des Etudes européennes de Strasbourg*.

Den 13. maj aflagde en gruppe på 17 studerende ved *Tornio Polytechnic Unit of Business and Data Processing* besøg hos den europæiske ombudsmand i Strasbourg, og en gruppe på 40 svenskere fra *Aktiva Seniorer* besøgte ligeledes den europæiske ombudsmand.

Åbent hus i Europa-Parlamentet i Strasbourg, hvor borgerne kunne tage Unionen i nærmere øjesyn

...

.... og en af de besøgende koncentrerede sig om at finde de rigtige svar på quizzen om ombudsmandens opgaver og funktioner.

Jacob SÖDERMAN mødtes med premierministeren for Vestsahara, Mahfoud Ali BEIBA, den 14. maj i Strasbourg.

Benita BROMS, juridisk rådgiver, deltog i et kollokvium med titlen "*The Social Charter of the 21st Century*", som afholdtes af Europarådets sekretariat i Strasbourg den 14.-16. maj.

Den 15. maj og den 9. september 1997 holdt Vicky KLOPPENBURG efter indbydelse fra Brigitte LANGENHAGEN, MEP, en tale om den europæiske ombudsmands arbejde for besøgsgrupper fra Niedersachsen, Tyskland.

Den 18. maj holdt Europa-Parlamentet i anledning af Europadagen åbent hus i Strasbourg. Arrangementet var en succes og tiltrak mange besøgende. Ved ombudsmandens stand blev de besøgende indbudt til at deltage i en quiz om ombudsmandens rolle og funktioner. Vinderne modtog mindre præmier.

Jacob SÖDERMAN aflagde besøg i Oslo, Norge, den 31. maj. Han deltog i det europæiske regionale møde i *Lex Mundi*, en international sammenlutning af 134 uafhængige advokatvirksomheder, og holdt en tale om den europæiske ombudsmands arbejde vedrørende åbenhed "*An open and transparent European administration*".

Paulina OROS, stedfortrædende direktør i det ungarske justitsministerium, og to tjenestemænd aflagde besøg i ombudsmandens kontor i Bruxelles den 3. juni. Peter DYRBERG redegjorde for den europæiske ombudsmands rolle.

Den 4. juni præsenterede Peter DYRBERG den europæiske ombudsmands arbejde for en gruppe studerende fra fakultetet for internationale økonomiske og juridiske studier ved Helsinki Universitet, i forbindelse med deres besøg i Bruxelles.

Claude DESJEAN, generalsekretær for den franske ombudsmand, aflagde besøg i den europæiske ombudsmands sekretariat den 5. juni 1997, hvor Ian HARDEN informerede ham om forvaltningsmæssige og budgetmæssige spørgsmål vedrørende udførelsen af administrative ydelser for den europæiske ombudsmand.

Jennifer LONG, tjenestemand i det britiske Underhus' finansudvalg, aflagde besøg i ombudsmandens sekretariat den 12. juni og blev informeret om ombudsmandens arbejde af Ian HARDEN.

Den 18. juni modtog Peter DYRBERG i Bruxelles en lærergruppe fra den tyske delstat *Sachsen-Anhalt* og redegjorde for den europæiske ombudsmands arbejde.

Den 11. juni holdt Guiseppe GUARNERI, tidligere leder af Europarådets Menneskerettighedsafdeling, en tale om sit arbejde for ombudsmandens personale ved en uformel frokost.

Den 14.-15. juli optog et tysk producentfirma: *l'image*, på vegne af den tyske regering et videoportræt af den europæiske ombudsmand, som især havde de unge som målgruppe.

En gruppe på 28 dommere og advokater fra Finland mødtes med den europæiske ombudsmand under deres ophold i Strasbourg den 22. september.

Den 26. september aflagde Finlands stedfortrædende parlamentariske ombudsmand, Riitta-Leena PAUNIO og en delegation fra ombudsmandens kontor i Helsinki besøg hos den europæiske ombudsmand.

Den 3. oktober mødtes ombudsmanden med Ulf ÖBERG, referendar ved De europæiske Fællesskabers Domstol, som forbereder en doktorafhandling om gennemsigtighed.

En gruppe studerende fra Vihti, Finland, aflagde besøg hos den europæiske ombudsmand den 14. oktober. En anden besøgsgruppe fra Finland blev modtaget den 20. oktober.

Linda REIF, professor ved Alberta-universitetet, Edmonton, Canada, og redaktør i Det Internationale Ombudsmandsinstitut, aflagde besøg i ombudsmandens kontor i Strasbourg den 20.-24. oktober som led i en undersøgelse om den europæiske ombudsmands arbejde.

Den 22. oktober og 17. december 1997 holdt Vicky KLOPPENBURG efter indbydelse fra Gerhard SCHMID, MEP, tale for repræsentanter for regional- og lokalforvaltningen i Bayern om den europæiske ombudsmands betydning for de tyske borgere.

Som led i programmet for internationalt juridisk samarbejde modtog Jacob SÖDERMAN den 18. November i Strasbourg en gruppe på 18 studerende fra det juridiske fakultet ved *Vrije Universiteit Brussel* og redegjorde for sin rolle som europæisk ombudsmand.

Jacob SÖDERMAN spiste frokost med Olof SALMEN, formand for Nordisk Råd, i anledning af dennes besøg i Strasbourg den 19. November. SALMEN var ledsaget af Berglind AUSGEIRSDOTTIR, generaldirektør for

Nordisk Råds Sekretariat, Susanne ERIKSSON, ledende konsulent fra Ålands Landsting, og Guy LINDSTRÖM, generalsekretær for den finske delegation til Nordisk Råd.

Jacob SÖDERMAN modtog en gruppe på 24 lærere fra Handelsskolen i Ballerup, Danmark, den 21. November og redegjorde for den europæiske ombudsmands arbejde.

Peter Gjerloff BONNOR, forsker fra Det Europæiske Universitetsinstituts juridiske fakultet, aflagde besøg hos den europæiske ombudsmand den 24.-25. november og interviewede Jacob SÖDERMAN og Ian HARDEN.

Leif SÉVON, dommer ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, og Virpi TIILI, dommer ved Retten i Første Instans, besøgte den europæiske ombudsmand i Strasbourg den 1. December. Jacob SÖDERMAN redegjorde for sit arbejde. Leif SÉVON og Virpi TIILI holdt forelæsninger om Domstolens retspraksis for ombudsmandens juridiske rådgivere.

Hr. PALLICER, lokal ombudsmand for borgere og turister i byen Calvià på Mallorca, aflagde besøg hos ombudsmanden den 2. december. Hr. PALLICER og Jacob SÖDERMAN udvekslede oplysninger om deres respektive roller og funktioner og drøftede diverse spørgsmål.

Professor MOREIRO fra centret for studier i europæisk ret ved universitetet Carlos III i Madrid, aflagde sammen med sine studerende et besøg hos ombudsmanden den 12. december.

Den 16. december var ombudsmanden indbudt som taler ved en frokost arrangeret af *Kangaroo Group*. Til stede var ca. 50 medlemmer af Europa-Parlamentet, medlemmer af Kangaroo Group og andre gæster. I sin tale redegjorde Jacob SÖDERMAN for de forskellige problemer, Europas borgere forelægger den europæiske ombudsmand.

6.4 PUBLIKATIONER

"*Den europæiske ombudsmand - spørgsmål og svar*" er en brochure, der henvender sig dels til potentielle klagere dels til offentligheden generelt med oplysninger om ombudsmandens arbejde. Folderen er blevet distribueret gennem Europa-Parlamentets og Europa-Kommissionens informationskontorer i medlemsstaterne, de nationale ombudsmandskontorer og tilsvarende organer og forbindelses- og informationsnettene (informationscentre i Europa, Euro-Info-Points, europæiske dokumentationscentre, Euro-biblioteker m.v.) og er endvidere blevet sendt til en række særlige målgrupper, såsom forbrugerorganisationer, handelskamre og faglige

organisationer. I 1997 var efterspørgslen efter folderen så stor, at det oprindelige oplag på 100.000 eksemplarer blev opbrugt og folderen måtte genoptrykkes.

Den europæiske ombudsmand omtales også i generelle EU-publikationer og informationsprogrammer såsom *"Borgerne i EU"*, som er et fælles initiativ fra Europa-Parlamentet og Europa-Kommissionen og en del af *"Information Programme for European citizens"*.

Ombudsmanden agter i fuld udstrækning at gøre brug af de nye informations- og interaktionsmuligheder, som Internettet giver. I 1997 oprettede ombudsmanden en særskilt website (<http://www.euro-ombudsman.eu.int>), med generelle oplysninger om ombudsmanden, herunder årsberetningen, ombudsmandens vigtigste taler og afgørelser, brochurer og klageformularen. Der er direkte adgang til denne website fra Parlamentets website og omvendt. Der er også en forbindelse til og fra Europa-serveren. Fra begyndelsen af 1998 vil langt mere omfattende materiale, herunder pressemeddelelser og resumeer af ombudsmandens afgørelser blive indføjet og opdateret regelmæssigt.

Informationerne på Internettet er dog et supplement til og ikke en erstatning for de konventionelle publikationer, som fortsat er lettere tilgængelige for en lang større del af befolkningen end Internettet.

Ombudsmandens årsberetning for 1996 blev forelagt Europa-Parlamentet den 14. juli 1997 og distribueret til de europæiske institutioner, internationale ombudsmandsinstitutioner, medlemsstaternes ombudsmænd, universitetsbiblioteker, europæiske dokumentationscentre og medierne. Den blev også trykt i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* og indføjet på ombudsmandens website.

6.5 FORBINDELSERNE MED MEDIERNE

En effektiv anvendelse af massemedierne kan i vid udstrækning tjene begge de mål, der er opstillet for informationsstrategien. Massemedierne når ud til mennesker, som kan have en reel grund til at klage over fejl eller forsømmelser i forbindelse med handlinger foretaget af Fællesskabets institutioner og organer, og kan desuden formidle generelle oplysninger om ombudsmandens eksistens og funktioner.

Der er i reglen arrangeret pressekonferencer (9 i alt) i forbindelse med Jacob SÖDERMANS besøg i medlemsstaterne såvel som ved andre særlige lejligheder såsom indvielsen af ombudsmandens kontor i Strasbourg den 8. april. Indvielsen blev dækket af ca. 20 journalister.

I anledning af forelæggelsen af ombudsmandens årsberetning for 1996 for Europa-Parlamentet den 14. juli i Strasbourg arrangerede Jacob SÖDERMAN en middag med en gruppe journalister fra forskellige medlemsstater. Han deltog også i en pressekonference, som afholdtes af Udvalget for Andragender den 15. juli, i selskab med Nicolaos PAPAKYRIAZIS, formand for Udvalget for Andragender.

Den 20. februar var Jacob SÖDERMAN indbudt til den traditionelle torsdagsfrokost i Strasbourgs presseklub. Han holdt en tale for klubbens medlemmer om den europæiske ombudsmands rolle og opgaver.

Endvidere mødtes Jacob SÖDERMAN med flere grupper journalister under sine besøg i medlemsstaterne, i Bruxelles og i Strasbourg, herunder den britiske afdeling af *European Association of Journalists* i London den 10. juli, en gruppe på 17 skandinaviske journalister fra *Nordisk Journalistcenter* den 10. april i Bruxelles og en gruppe på 12 radiojournalister fra Danmarks Radio den 17. september i Strasbourg. Han deltog også i det møde, *National Union of Journalists* afholdt i Bruxelles i september og tog i Strasbourg imod flere grupper journalister fra forskellige medlemsstater.

Den 17. april gav Jacob SÖDERMAN et interview til skolebørn i Rom som led i et italiensk fjernsynsprogram om børns opfattelse af Den Europæiske Union. Programmet blev produceret i samarbejde med Kommissionens GD X.

Hr. BORDRY interviewede den europæiske ombudsmand til *Lettres des Européens* den 6. november i Strasbourg.

Ud over de interview, Jacob SÖDERMAN gav til medierne under sine besøg i medlemsstaterne (se ovenfor) gav han ca. 30 interviews til journalister fra dagblade, tidsskrifter, radio og fjernsyn i medlemsstaterne, herunder *European Voice*, *The European*, *The Insider* (Det Forenede Kongerige), *Algemene Dagblad* og *NRC Handelsblad* (Nederlandene), *De Morgen* (Belgien), *Badische Zeitung* (Tyskland), *Dagens Nyheter* og *Finanstidningen* (Sverige), *Turun Sanomat*, *Keskisuomalainen*, *Ilkka* og *Nykypäivä* (Finland), *The Times*, *Wirtschaftswoche* og *EU Magazin* (Tyskland), *Plus* (Nederlandene) samt *BBC Radio*, *France Inter*, *Radio France Internationale*, *Deutsche Welle*, *Radio Nederland*, *Radio Portuguesa*, *RAI*, *Sveriges Radio* og *Sveriges Radio/Gotland*, Finlands *Radio YLE*, *Television Española*, *DRTV*, svensk *STV* samt finsk *YLE* and *MTV*.

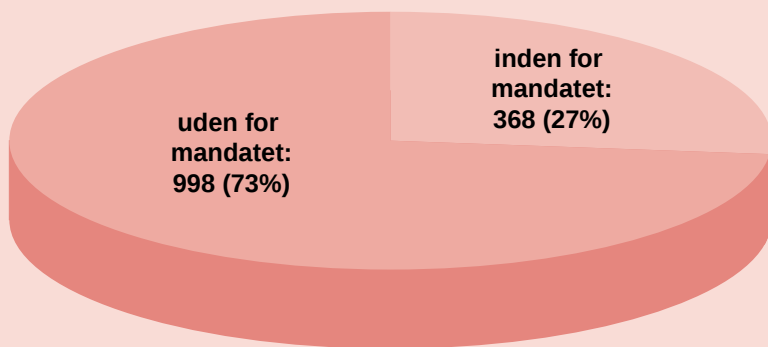
Jacob SÖDERMAN gav også interviews til medier uden for EU, f.eks. det chilenske dagblad *El Mercurio*, det ungarske dagblad *Magyar Hirlap* og den japanske tv-kanal *Japan Broadcasting Company*.

**BILAG A: STATISTIK VEDRØRENDE DEN EUROPÆISKE
OMBUDSMANDS VIRKSOMHED I 1997****A. ANTAL BEHANDLEDE SAGER I 1997****1. SAMLET ANTAL FRA 1. JANUAR TIL 31. DECEMBER 1997: 1412**

ikke-afsluttede klager og undersøgelser pr. 31.12.1996:	227 ¹
modtagne klager i 1997:	1181
nye undersøgelser iværksat på eget initiativ:	4

2. AFSLUTTET UNDERSØGELSE AF ANTAGELIGHED/UANTAGELIGHED: 97 %**3. KLASSIFICERING AF KLAGERNE****a) Med hensyn til den europæiske ombudsmands mandat**

- inden for mandatet: 368 (27%)
- uden for mandatet: 998 (73%)

MED HENSYN TIL DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS MANDAT

¹ Heraf to undersøgelser indledt på eget initiativ og 106 antagelige klager.

b) Grunde til at være uden for mandatet

Klageren er ikke berettiget til at indgive en klage:	10
Klagen er ikke rettet mod en af Fællesskabets institutioner eller rganer:	946
Klagen vedrører ikke fejl eller forsømmelser:	42

c) Analyse af klagerne inden for mandatet**Antagne klager: 230**

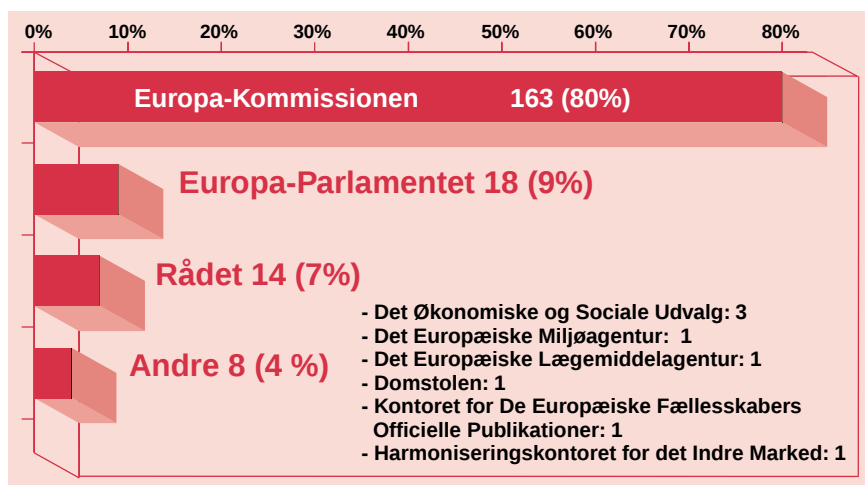
Iværksatte undersøgelser:	196
Intet grundlag for en undersøgelse:	34
Behandlet eller under behandling i Udvalget for Andragender:	17
Andre grunde:	17

Afviste klager: 138

Årsager til afvisning:	
Klageren eller genstanden for klagen er ikke identificeret:	48
Tidsfristen er overskredet:	4
Forudgående administrative henvendelser har ikke fundet sted:	64
Behandles eller er afgjort af en domstol:	17
De interne muligheder for løsning af personalesager er ikke blevet udtømt:	5

B. IVERKSATTE UNDERSØGELSER: 200

(196 antagne klager og 4 undersøgelser på ombudsmandens eget initiativ)

1. Fællesskabsinstitution/-organ, der er berørt af antagne klager¹

¹Nogle sager vedrører 2 eller flere institutioner eller organer.

2 Typer af påståede fejl eller forsømmelser ¹

	Mangel eller afslag på oplysninger, manglende åbenhed 60 (25%)
	Forskelsbehandling 42 (17%)
	Procedurer, ret til at gøre indsigelse 32 (13%)
	Urimelighed; magtmisbrug 23 (9%)
	Undgåelig forsinkelse 22 (9%)
	Uagtsomhed 22 (9%)
	Manglende overholdelse af forpligtelser (artikel 169) 20 (8%)
	Retlige fejl 14 (6%)
	Andre former for fejl eller forsømmelser 9 (4%)

¹ I visse tilfælde sammenkædes to typer af fejl eller forsømmelser

C. SAMLET ANTAL AFGØRELSER, SOM AFSLUTTER EN KLAGE ELLER EN UNDERSØGELSE: 1271

1. Klager uden for mandatet 998

13	af disse klager er blevet videresendt til Europa-Parlamentet,	
3	til nationale ombudsmænd,	
1	som andragende til et nationalt parlament, og	
490	klagere er blevet henvist til andre organer	
	Nationale/regionale ombudsmænd eller	
	udvalg for andragender	254
	Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender	86
	Europa-Kommissionen	76
	Domstolen	1
	Andre	73

2. Klager inden for mandatet, men som ikke kan antages 138

3. Klager inden for mandatet, der er antagelige, men mangler grundlag for undersøgelse 34

4. Undersøgelser afsluttet med begrundet afgørelse 101¹

- Ingen fejl eller forsømmelser konstateret	59 ²
- Med en kritisk bemærkning til institutionen	21
- Løsning fundet af institutionen	16
- Mindelig løsning	3
- Særlig rapport	1
- Frafaldet af klageren	2
- Andre	6 ³

D. OPLYSNINGER VEDRØRENDE KLAGER REGISTRERET I 1996 (842 KLAGER)

1. Klager indgivet:

* direkte til den europæiske ombudsmand:	1162
- af fysiske personer:	1067
- af virksomheder:	38

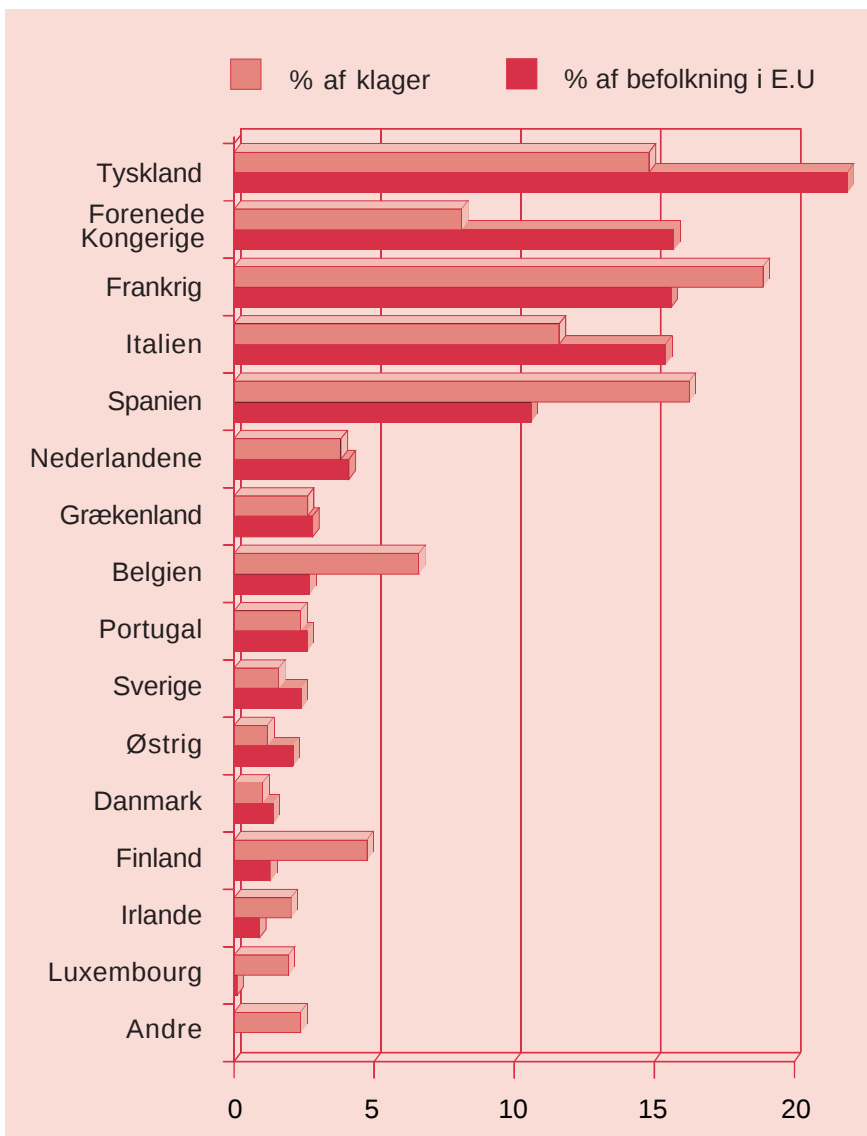
¹ En undersøgelse kan afsluttes på grund af en eller flere af følgende årsager

² Heraf 2 undersøgelser på eget initiativ.

³ 3 undersøgelser afsluttedes, fordi der blev rejst sag, og 3 undersøgelser afsluttedes, fordi ombudsmanden efter at der var indledt en undersøgelse - fik kendskab til omstændigheder, der viste, at klagen var uantagelig.

- af foreninger:	57
* af et medlem af Europa-Parlamentet	17
* videresendt til ombudsmanden:	2

2. Klagernes oprindelsesland

BILAG B: OMBUDSMANDENS BUDGET

Artikel 12 i finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget fastslår, at ombudsmanden hvert år inden den 1. maj forelægger Europa-Parlamentet et overslag over udgifter og indtægter i det følgende regnskabsår.

Statutten for den europæiske ombudsmand fastslår, at ombudsmandens budget skal fremgå af et bilag til sektion I (Europa-Parlamentet) i De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, som offentliggøres i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Lønninger og dermed forbundne godtgørelser og tillæg er indeholdt i afsnit 1 i budgettet. Dette afsnit dækker også udgifter til tjenesterejser. Afsnit 2 i budgettet dækker ejendomme, materiel og forskellige driftsudgifter.

For at undgå unødvendig overlapning stilles de administrative og tekniske tjenester til rådighed af Europa-Parlamentet. I det omfang disse tjenester indebar supplerende direkte udgifter for Parlamentet, blev disse normalt udlignet over en mellemregningskonto i 1997. Leje af kontorer og oversættelse var de største udgiftsposter af denne art.

Fra starten af 1997 indeholdt ombudsmandens stillingsfortegnelse 16 stillinger eller tre mere end ved udgangen af 1996. Alle stillingerne er midlertidige.

De samlede disponible bevillinger på ombudsmandens budget for 1997 udgjorde 2.581.819 ecu. Afsnit 1 (lønninger og dermed forbundne godtgørelser og tillæg) beløb sig til 1.815.819 ecu. Afsnit 2 (ejendomme, materiel og forskellige driftsudgifter) beløb sig til 764.000 ecu.

Nedenstående tabel viser de faktiske udgifter i 1997 i form af tildelte disponible bevillinger.

Afsnit 1	1.519.865 ECUs
Afsnit 2	599.120 ECUs
I alt	2.119.852 ECUs

Indtægterne består i fradrag i vederlag til ombudsmanden og dennes personale. De samlede indtægter udgjorde i 1997 209.413 ecu.

Budgettet for 1998, som blev udarbejdet i løbet af 1997, indeholder en stillingsfortegnelse med 17 stillinger, hvilket er en stigning på 1 i forhold til stillingsfortegnelsen for 1997.

De samlede bevillinger for 1998 udgør 2.782.178 ecu. Afsnit 1 (lønninger og dermed forbundne godtgørelser og tillæg) beløber sig til 2.003.178 ecu. Afsnit 2 (ejendomme, materiel og forskellige driftsudgifter) udgør 772.000 ecu.

De samlede indtægter for 1998 (fradrag i vederlag til ombudsmanden og dennes personale) udgør 64.421 ecu.

BILAG C: OMBUDSMANDENS PERSONALE

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMAND

Jacob SÖDERMAN

DEN EUROPÆISKE OMBUDSMANDS SEKRETARIAT

Ian HARDEN*Sekretariatsleder*

Tlf. 00 33 3 88 17 2384

Olivier VERHEECKE*Juridisk rådgiver (fra 1.9.1997)*

Tel. 00 33 3 88 17 53 46

Benita BROMS*Juridisk rådgiver*

Tlf. 00 33 3 88 17 2423

Ilta HELKAMA*Informationsmedarbejder*

Tel. 00 33 3 88 17 2398

Daniela TIRELLI*Assistent*

Tlf. 00 33 3 88 17 2402

Nathalie CHRISTMANN*Ombudsmandens sekretær**(indtil 13.7.1997)**Assistent (fra 14.7.1997)*

Tlf. 00 33 3 88 17 2383

Isabelle FOUCAUD*Sekretær*

Tlf. 00 33 3 88 17 2391

Patrick SCHMITT*Kontorbud (fra 1.2.1997)*

Tlf. 00 33 3 88 17 7093

Xavier DENOËL*Praktikant**(fra 1.7.1997)***José MARTINEZ ARAGON***Ledende juridisk rådgiver*

Tlf. 00 33 3 88 17 2401

Vicky KLOPPENBURG*Juridisk rådgiver*

Tlf. 00 33 3 88 17 2383

Katja HEEDE*Juridisk rådgiver**(indtil 14.2.1997)***Francesca MANCINI***Assistent**(indtil 30.9.1997)***Panayotis THANOU***Assistent*

Tlf. 00 33 3 88 17 2403

Murielle RICHARDSON*Sekretær (indtil 13.7.1997)**Ombudsmandens sekretær**(fra 14.7.1997)*

Tlf. 00 33 3 88 17 2388

Stephanie KUNZE*Sekretær (fra 1.9.97)*

Tlf. 00 33 3 88 17 2393

Ida PALUMBO*Praktikant**(fra 1.10.1997)*

OMBUDSMANDENS PERSONALE I STRASBOURG

BRUXELLES-KONTORET

Peter DYRBERG*Ledende juridisk rådgiver*

(fra 16.2.97)

Tlf. 00 32 2 284 2003

Ursula GARDERET*Sekretær*

(fra 1.2.1997)

Tlf. 00 32 2 284 2300

Anna RUSCITI*Sekretær*

(indtil 30.6.1997 i Strasbourg)

Tlf. 00 32 2 284 6393

Hanna Mari ANTTILAINEN*Praktikant*

(fra 1.7.1997)

HVORDAN KONTAKTER MAN OMBUDSMANDEN?

STRASBOURG

- Pr. post
Den Europæiske Ombudsmand
1, av. du President Robert Schuman
B.P. 403
F - 67000 Strasbourg Cedex

- Pr. telefon
00 33 3 88 17 2313
00 33 3 88 17 2383

- Pr. fax
00 33 3 88 17 90 62

- Via e-mail
euro-ombudsman@europarl.eu.int
- Website
<http://www.euro-ombudsman.eu.int>

BRUXELLES

- Pr. post
Den Europæiske Ombudsmand
Rue Wiertz
Eastman-Bygningen
B - 1047 Bruxelles

- Pr. telefon
00 32 2 284 21 80

- Pr. fax
00 32 2 284 49 14